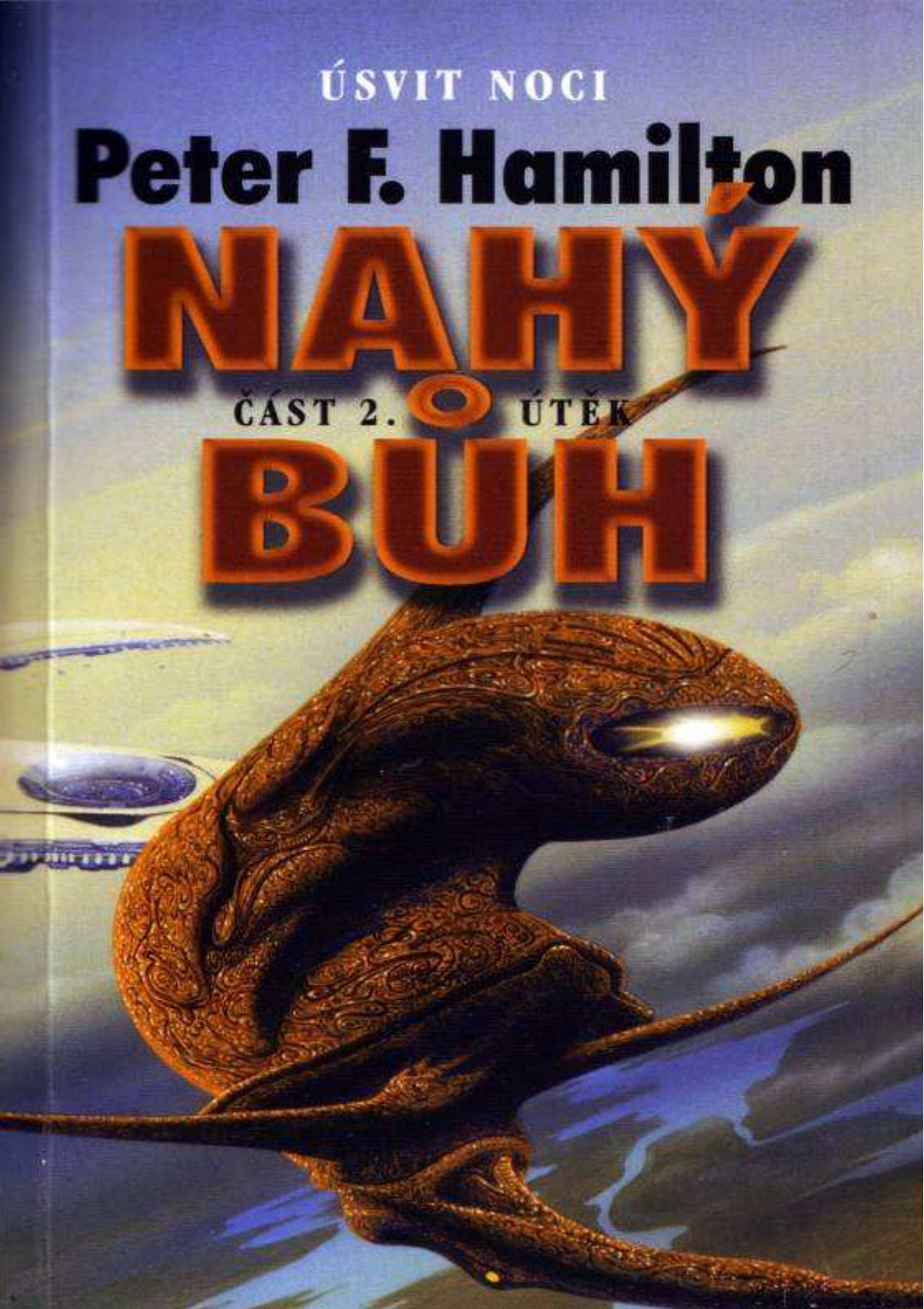
ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

NAHÝ BŮH

ČÁST 2. ÚTĚK

Peter F. Hamilton
NAHÝ BŮH – ÚTĚK

Louise Kavanaghová se po dlouhé strastiplné cestě konečně dostává do Londýna. Není ovšem jediná. Quinn Dexter, ztělesnění zla, je jí v patách, aby zde vykonal svou pomstu.
Najde Jozue Calvert Spícího boha?

Orgathé vedla hejno družek přímo k velikému živému tvoru a plnými doušky nasávala mocné paprsky, jimiž záhadný vetřelec tak plýtval. Měla pocit, že má na zdejší energii předkupní právo, než se rozptýlí po temném kontinuu ku prospěchu všech. Až se to stane, nasají ji všichni padlí tvorové ve směsi a mnozí opět dojdou individuality. Energie je možná tolik, že se celá směs na čas rozpadne. Rozhodně ale nebude stačit na návrat do živého vesmíru, z něhož kdysi vypadli. Milosti se dostane jen vyvoleným, kteří se nasytí dříve než ostatní.

ISBN 80-7254-616-3
9 788072 546169

Peter F. Hamilton
Nahý bůh – útěk

© Peter F. Hamilton, 2000
Translation © Robert Tschorn, 2005
Cover © Jim Burns, 2005 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2005

ISBN 80-7254-616-3

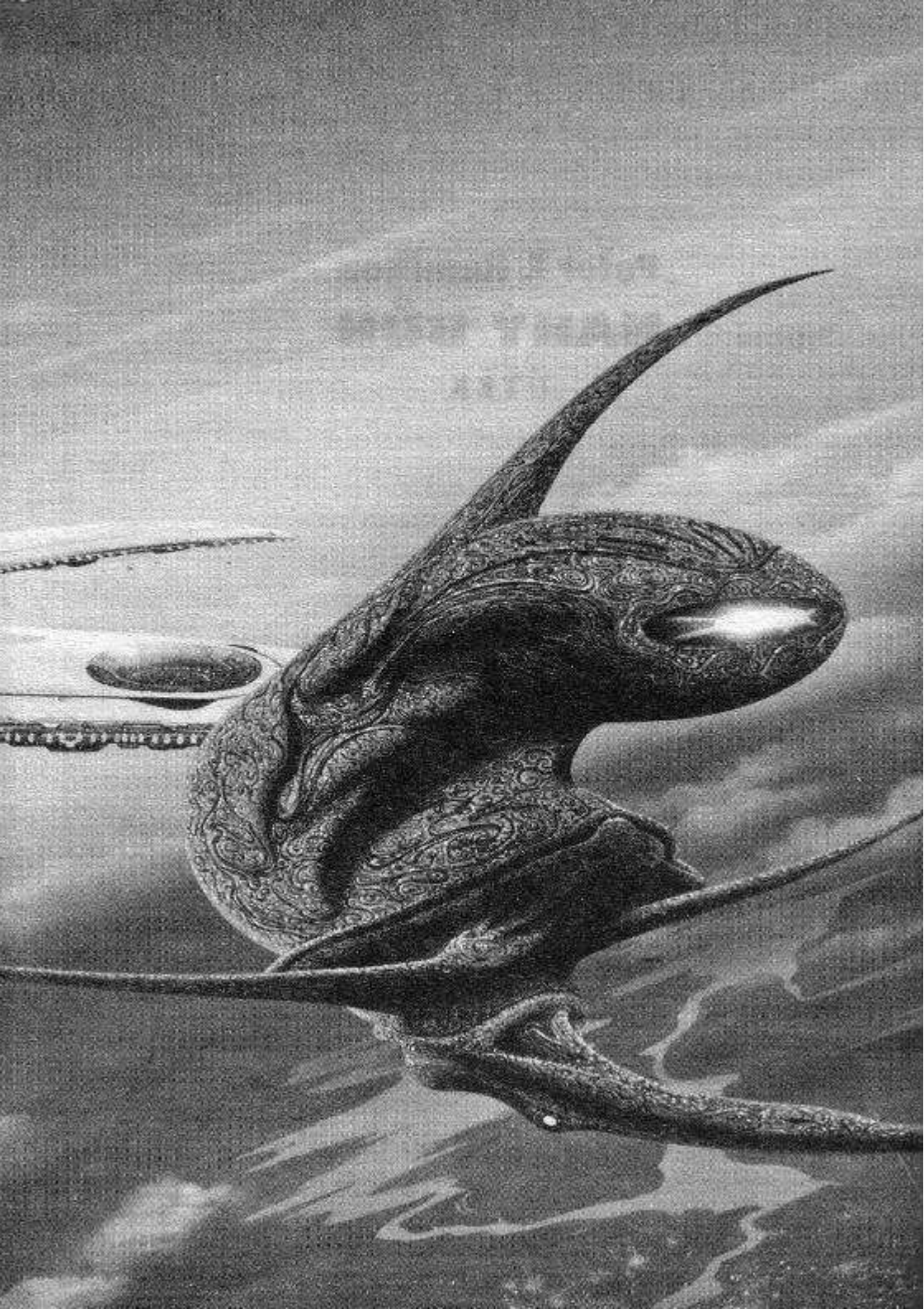
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Peter F. Hamilton

NAHÝ BŮH

ÚTĚK

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Knihy Petera F. Hamiltona v TRIFIDu

Úsvit noci

Porucha reality
– Zjevení
– Expanze

Neutroniový alchymista
– Sjednocení
– Střet

Nahý bůh
– Útok
– Útěk
– Víra

Padlý drak
Pandora's Star

Poděkování

Konečně nějaké poděkování:
Napsat trilogii **Úsvit noci** mi trvalo šest a půl roku, během nichž se mi dostávalo podpory, lihovin, lásky, pozvání na večírky, hloupých vtipů, soucitu, přátelství a švihlých e-mailů od následujících osob:

Johna F. Hamiltona Kate Fellové
Simona Spantona-Walkera
Jane Spanton-Walkerové
Kate Farquhar-Thompsonové
Christine Manbyové
Atonyho Harwooda
Carys Thomasové
Jamese Lovegrova
Lou Pitmana
Petera Laveryho
Betsy Mitchellové
Jima Burnse
Dava Garnetta
Jane Adamsové
Grahama Joyce

Díky, kumpáni.

Peter F. Hamilton
Rutland, duben 1999

Hlavní postavy

Lodě

Lady Macbeth

Jozue Calvert	kapitán
Liol Calvert	fúzní technik
Ashly Hanson	pilot
Sarha Mitchamová	systémová specialistka
Dahybi Yadev	uzlinový specialista
Beaulieuová	kosmonička
Peter Adul	vědec
Alkad Mzuová	vědkyně
Oski Katsurová	vědkyně
Samuel	edenitský agent

Oenone

Syrinx	kapitánka
Ruben	fúzní systémy
Oxley	pilot
Cacus	podpora života
Edwin	systémy toroidu
Serina	systémy toroidu
Tyla	nákladová důstojnice
Kempster Getchell	vědec
Renato Vella	vědec
Parker Higgens	vědec
Monica Foulkesová	agentka KVB

Villeneuvova pomsta

Andre Duchamp	kapitán
Kingsley Pryor	Caponův agent

Mindor

Rocio Condra	mrtvá duše

Jed Hinton	Jitřenka
Beth	Jitřenka
Gerald Skibbow	uprchlík
Gari Hintonová	Jedova sestra
Navar Jedova	nevlastní sestra

Arikara

Meredith Saldana	kontradmirál, velitel letky
Grese	poručík, důstojník rozvědky
Rhoecus	poručík, sokolí spojka
Kroeber	velitel

Habitaty

Tranquillity

Ione Saldanová	vévodkyně z Trosek
Dominique Vasilkovská	hvězda večírků
otec Horst Elwes	kněz, uprchlík

Valisk

Dariat	duch
Tolton	pouliční básník

Asteroidy

Trafalgar

Samual Alexandrovič	velící admirál Konfederačního loďstva
Lalwaniová	admirálka, velitelka KIS
Motela Kolhammer	admirál, velitel První flotily
Dr. Pierce Gilmore	vedoucí výzkumu KIS
Jacqueline Couteurová	navrácená duše
Murphy Hewlett	poručík Konfederační námořní pěchoty
Amr al-Sahháf	štábní kapitán

Monterey

Jezzibella	interpretka náladových fantazií
Al Capone	navrácená duše
Kiera Salterová	duše v těle Marie Skibbowové
Leroy Octavius	Jezzibellin manažer
Libby Jezzibellina	pleťová odbornice
Avram Harwood III.	starosta San Angeles
Emmet Mordden	poručík v Organizaci
Silvano Richman	poručík v Organizaci
Mickey Pileggi	poručík v Organizaci
Patricia Manganová	poručice v Organizaci
Webster Pryor	rukojmí
Kingsley Pryor	nadporučík loďstva Organizace
Luigi Balsmao	bývalý velitel Organizační flotily
Cameron Leung	duše v těle jestřába Zahana
Bernhard Allsop	navrácená duše
Hudson Proctor	posedlý, pobočník Kiery Salterové
Soi Yin	krkavec
Etchells	duše krkavce Strylly

Planety

Norfolk

Luca Comar	duše v těle Granta Kavanagha
Susanna	duše v těle Marjorie Kavanaghové
Carmitha	cikánka
Bruce Spanton	loupežník

Johan	duše v těle pana Butterworthe
Marcella Ryeová	úřednice Colsterworthské rady
Véronique	duše v těle Olive Fenchurchové

Ombey

Ralph Hiltch	velitel KVB na Lalonde
Cathal Fitzgerald	Ralphův zástupce
Dean Folan	voják divize G66
Will Danza	voják divize G66
Kirsten Saldanová	ombeyská kněžna
Diana Tiernanová	ředitelka technického odboru policie
admirál Farquar	královské loďstvo, velitel ombeyských sil
Hugh Rosler	reportér DataAxis
Tim Beard	válečný zpravodaj
Sinón	seržant osvoboditelské armády
Choma	seržant osvoboditelské armády
Elana Duncanová	žoldnéřka osvoboditelské armády
Janne Palmerová	plukovnice Královské námořní pěchoty
Anette Ekelundová	navrácená duše
Soi Hon	navrácená duše, guerillový voják
Delvan	navrácená duše
Milne	navrácená duše
Moyo	navrácená duše
Stephanie Ashová	navrácená duše
Cochrane	navrácená duše

Rana	navrácená duše
Tina Sudolová	navrácená duše
McPhee	navrácená duše
Franklin	navrácená duše

Kulu

Alastair II.	král
Simon, vévoda ze Salionu	předseda bezpečnostní komise
lord Kelman Mountjoy	ministr zahraničních věcí
lady Phillipa Oshinová	předsedkyně vlády
admirál Lavaquar	náčelník Generálního štábu

Planeta Kiintů

Richard Keaton	pozorovatel
Tracy Deanová	pozorovatelka
Jay Hiltonová	uprchlice, kamarádka Haile
Haile	malá Kiintka
Nang	Hailin rodič
Lieria	Hailin rodič

Země

Louise Kavanaghová	uprchlice
Genevieve Kavanaghová	uprchlice
Fletcher Christian	navrácená duše
Quinn Dexter	mesiáš Světlonoše
Bannethová	velmistryně edmontonské lóže
Andy Behoo	prodavač
Ivanov Robson	soukromý detektiv
Brent Roi	detektiv policie O'Neillova mračna
Courtney	učednice edmontonské sekty
Billy-Joe	učedník edmontonské sekty

Ostatní

Konfederace

Olton Haaker	předseda Sněmu
Jeeta Anwarová	vrchní tajemnice předsedy
Mae Ortliebová	předsedova vědecká rádkyně
Cayeux	edenitský velvyslanec
sir Maurice Hall	velvyslanec Kuluského království

Edenité

Wing-Tsit Chong	zakladatel edenismu
Aténa	matka Syrinx

11

Z nějakého záhadného důvodu se cáry černé mlhy pokaždé rozestoupily, aby pustily Valisk dál. Ani jediný se polypu nedotkl. Osobnost habitatu stále nedokázala pochopit smysl pohybu v temném kontinuu. Bez záchytných bodů nemohla vědět, jestli letí habitat nebo jestli se pohybují cáry kolem něj. Povaha, struktura a kvantové vlastnosti kontinua pro ni zůstávaly záhadou. Ani nevěděli, jestli ebenovou mlhovinu tvoří hmota. Mohli si být jisti jen tím, že za polypovou skořápkou je vzduchoprázdno.

Rota Rubrových probuzených potomků věnovala značné úsilí přestavbě člunů z přístavu na automatické sondy. Pět průzkumníků už vypustili, chemické trysky v prázdnotě fungovaly bez chyby. Přinejmenším spalování fungovalo stejně jako ve starém vesmíru. Totéž se nedalo říci o elektronickém zařízení. Mimo habitat neselhávaly jen nejjednodušší přístroje a i ty se vzdáleností ztrácely účinnost. Po sto kilometrech se vybily články a informace přestaly proudit. Což samo o sobě něco znamenalo. Kontinuum dusilo veškeré elektromagnetické záření; snad proto vládla v mlhovině tak pohřební nálada. Fyzici a osobnost habitatu spekulovali, jak to ovlivňuje elektronové orbity což by zpětně ovlivnilo elektrické a biochemické poruchy uvnitř Valisku.

Pavučina ebenových par se rozestupovala i před sondami a nedovolovala jim nabrat vzorky. Trasu vypuštěných člunů dokázal stěží sledovat i laserový radar. Deset dní po spuštění nedokázaly sluneční trubice udržet směr. Žádný pokus ani

pozorování nepřinesl spolehlivé údaje. Bez nich nemohli ani teoreticky spekulovat, jak se dostanou zpátky.

Život uvnitř habitatu naproti tomu dostal řád, i když nebyl nijak příjemný. Všem lidem zbaveným posedlosti se dostalo zdravotní péče. Nejhůř dopadly starší oběti, které mrtvé duše nejvíc předělávaly. Trpěli i někdejší tlouštíci. Stejně jako příliš hubení, malí vzrůstem, lidé s jinou barvou kůže nebo vlasů, než měl za prvního života jejich nový pán. Všichni bez výjimky měli změněné rysy, do nich se mrtví pouštěli stejně samozřejmě jako do dýchání.

Valisk nikdy neměl dost lékařské nanoniky pro všechny obyvatele. Obklady navíc nefungovaly ani zdaleka tak, jak měly. Zdravotníci zběhlí v práci s nanonikou byli stejně oslabení jako jejich pacienti. Rubrovi potomci měli plné ruce práce se zásobováním elektřinou. Nemocní měli navíc obrovskou převahu.

Po chvíli radosti z návratu světla zavládla mezi uprchlíky rezignace. Začal exodus. Zamířili k jeskyním v severním konci. Z parčíků nad hvězdodrapy se vinuly dlouhé karavany běženců, tisíce nohou dupaly po sypaných cestičkách. Hledali azyl, kde bude fungovat lékařská nanonika, kde najdou organizaci, slušné jídlo, místo, kde na ně ve stínech nebudou číhat duchové. V zašlých slumech ráj nenajdou.

Nevím, co po mně sakra chtějí, stěžovala si osobnost habitatu Dariatovi (a dalším), když na cestu vyrazila první karavana. **V jeskyních není ani dost jídla.**

Tak byste měli vymyslet, jak nějaké sehnat, odtušil Dariat. **Protože oni mají pravdu, hvezdodrapy je už neuživí.**

Elektřina ve věžích od útěku z vesmíru pořádně nenaskočila. Výtahy nejezdily. Potravinové žlázy vylučovaly nestravitelnou břečku. Trávicí orgány nedokázaly zpracovat odpad. Ve ventilaci chrastilo a pískalo.

Když je neuživí hvezdodrapy, jeskyně tím hůř, odvětila osobnost.

Blbost. Polovina stromů v habitatu je ovocných.

Stěží čtvrtina. A všechny sady jsou stejně na jižním konci.

Tak tam pošlete česáče a vyberte z hvězdodrapů všechny zbytky. Stejně to musíte udělat. Jste naše vláda. Poslechnou vás, vždycky poslouchali. Potěší je, když se vrátí známý diktátor.

No jo. Na přednášku z psychologie nejsem zvědavej.

Podařilo se zavést svého druhu pořádek. Jeskyně začaly připomínat něco mezi nomádským táborem a třídírnou raněných v polní nemocnici. Lidé se složili, kde se jim to hodilo, a čekali na pokyny. Osobnost se ujala navyklé role a začala rozkazovat. Přednost dostali postižení rakovinou a těžkou anorexií, na ostatní se nanonika zatím nedostala. Stejně jako fúzní generátory a fyzikální přístroje fungovaly obklady nejlépe v hlubokých jeskyních. Nejzdravější jedinci dostali za úkol rozdělovat potraviny. Další družstva se vypravila do hvězdodrapů pro oblečení, přikrývky a další nezbytnosti. Bylo třeba zorganizovat dopravu.

Duchové své někdejší hostitele věrně následovali, po nocích poletovali na poušti a přes den zalézali do skulin u paty severního víka. Neskrývané nepřátelství je stále drželo od těla a bránilo jim vstoupit do jeskyní.

Odhánělo i Dariata. Uprchlíci mezi duchy nerozlišovali. Kdyby se dozvěděli, že může za jejich současnou situaci, zřejmě by ho samou nenávistí roztrhali na cucky. Utěšovalo ho jen, že osobnost habitatu tvoří zčásti on sám. Nebude ho odhánět jako dotěrnou mouchu.

Zčásti měl pravdu, i když na nějaká privilegia si nemohl dělat nárok. V divných časech se ale našla práce i pro ochotné duchy. Osobnost mu přidělila Toltona jako parťáka a poslala je na průzkum hvězdodrapů.

„S ním!“ vykřikl Tolton, když mu Erentzová pověděla o novém úkolu.

S úsměvem se podívala z naštvaného pouličního básníka na tlustého uštěpačného ducha. „Můj případ dokazuje, jak dobře jste spolupracovali.“

„To ano, ale…“

„Jak chcete. V téhle řadě potřebuje většina nepřetržitou péči.“ Ukázala na lůžka vyrovnaná podél polypové stěny. V jeskyni bylo osm řad kavalců ze sraženého nábytku nebo jen svázaných polštářů. Pacienti byli zabalení do špinavých dek jako rozklepané kukly. Sténali, slintali a dělali si do kalhot, narkotické balíčky jim zatím s obtížemi spravovaly buňky. Jejich stav vyžadoval neustálou péči. A většina pohyblivých obyvatel prohledávala habitat.

„Kterým hvězdodrapem začneme?“ rezignoval Tolton.

Sepsat inventář jednoho domu trvalo nejméně tři dny. Když se dostali do třetího, do Džerby, už věděli, jak na to. Věž přežila nedávné katastrofy s minimálními škodami. Kieřiny drancovací skupinky se nedostaly k „osvobození“ hvězdodrapu z Rubrovy moci. Než se vylidnil, odehrálo se tu jen pár střetů posedlých se služebnými zvířaty. To znamenalo, že tu najdou spoustu užitečných věcí. Stačí je sepsat.

Posílat dolů pracovní čety, aby hvězdodrapy vyklidily, nebylo efektivní, zvlášť když měl habitat tak málo práceschopných obyvatel. Odlehlejší části habitatu osobnost prakticky nevnímala.

„Kanceláře,“ řekl Tolton, když posvítil na chodbu. Jednu světelnou tyčku měl v ruce, další dvě pověšené přes prsa. Tři baterky dohromady dávaly asi tolik světla jako jedna za obvyklých okolností.

„Vypadá to tak,“ přitakal Dariat. Byli ve vestibulu na třiadvacátém podlaží, do všech stran vedly anonymní typizované dveře. V koutech chřadly velké pokojové rostliny, žluté listy padaly na modrobílý koberec.

Obešli vestibul a přečetli si cedulky na dveřích. V kancelářích toho zatím moc nenašli; pokud se firma nezabývala strojírenstvím nebo lékařskými přístroji, nemělo smysl ani chodit dovnitř. Občas si osobnost vzpomněla na nějakou šikovnou věc, ale paměť jí sloužila stále hůř.

„Třicet let," dumal Tolton. „To je stará nenávist." Čas si krátili vyprávěním o sobě.

Dariat se při vzpomínce usmál. „Kdybys viděl Anastázii, pochopil bys. Byla nejdokonalejší ženou ve vesmíru."

„Tak to bych o ní měl někdy napsat. Na tvém příběhu je ale víc. Hodně jsi trpěl. Umřel jsi pro ni, fakt jsi za ni položil život. Zabil ses. Myslel jsem si, že takové věci se dějou jenom v básních a ruských románech."

„Jen se nenechávej unést. Udělal jsem to, až když jsem věděl na tuty, že duše existují. Kromě toho…" Ukázal si na břicho. „Neměl jsem co ztratit."

„Fakt? Já taky nejsem žádný krasavec, ale toho, co mám, se držím zuby nehty. Zvlášť když vím, že existují duše."

„Nicoty se neboj. Když opravdu chceš, můžeš ji nechat za sebou."

„To povídej těm duchům nahoře. V tomhle kontinuu lpím na těle ještě víc."

Tolton zastavil u nahrávacího studia sensopořadů a zkoumavě se na Dariata podíval. „Jsi spojený s osobností; máme šanci se odtud dostat?"

„Těžko říct. O tomhle kontinuu zatím moc nevíme."

„Hele, mluvíš se mnou. Přežil jsem celou okupaci. Přestaň mi opakovat firemní fráze."

„Nechtěl jsem ti nic zamlčovat, Mé skvělé příbuzné hlavně trápí teorie mísy na humry."

„Mísy na humry?"

„Když hodíš humra do kulaté mísy, nevyleze. Jde o energetické hodnoty. Podle toho, jak nám tu mizí energie, nemá zdejší kontinuum stejnou úroveň. Jsme silnější a hřmotnější, než je v kraji zvykem. Ale síla nám pomalu ubývá, už proto, že tu jsme. Entropie hledá rovnováhu. Nakonec se všechno vyrovná. Když tedy přirovnám energii k výšce, jsme na dně hodně hluboké díry a náš vesmír je někde nad ní. Bude hodně těžký vyškrábat se nahoru. Logicky musíme uniknout nějakou červí dírou. Ale i kdybychom znali skokové

souřadnice našeho vesmíru, bude strašně složité tu díru vytvořit. V našem vesmíru to chce spoustu přesně soustředěné energie a to nám zdejší podmínky neumožňují. Energie se rozptýlí dřív, než dosáhne dostatečné koncentrace.“

„Sakra. Nějaká cesta být musí.“

„Pokud platí, co jsem řekl, nejlepší bude pokusit se zavolat o pomoc. Na tom teď pracuje osobnost i moji příbuzní. Když budou vědět, kde jsme, mohla by nám Konfederace otevřít červí díru ze své strany.“

„Mohla by?“

„Uvítáme každý návrh. Ale zatím to vypadá, že nám musí někdo zvenčí spustit žebřík.“

„Skvělý plán. Konfederace má teď dost vlastních problémů.“

„Když přijdou na to, jak nás dostat zpátky, vyřeší i půlku svých potíží.“

„No jo.“

Došli na konec vestibulu a otočili se.

Nic tu není, ohlásil Dariat. Jdeme dolů do čtyřiadvacátého.

Rozumím, potvrdila osobnost. Pár pater pod vámi je hotel Bringnal. Mrkněte se do skladu prádla, potřebujeme prostěradla.

To chceš, aby lidi tahali prostěradla pětadvacet pater do schodů?

Všechny větší zásoby z vyšších pater jsme vyčerpali. A je jednodušší nosit další než prát staré prádlo. Na to nemá nikdo dost energie.

Dobře. Dariat se otočil na Toltona a pečlivě pronesl: „Máme najít prostěradla.“

„Práce pro experty.“ Tolton se protáhl pootevřenou svalovou membránou na schody. Rozechvělé okraje ho už neznervózňovaly.

Dariat šel za ním, snažil se trefit do škvíry. Když chtěl, dovedl procházet zdí, ale bylo to jako prodírat se sněhem pod lavinou.

Kolem proběhl náhodný výboj energie. Elektrofosforescenční buňky se rozzářily a zalily schodiště ostrým studeným světlem. Z ventilátoru vzdychl vlhký vzduch. Na všem ležel povlak šedé vody. Tolton měl obláček před ústy. Pevněji sevřel zábradlí, měl strach, že uklouzne.

„Moc dlouho už odsud tahat věci nepůjde," řekl a otřel si ruku o koženou bundu. „Je to tu čím dál horší."

„Tos neviděl, v jakém stavu jsou trubky a kabely."

Pouliční básník něco zavrčel. Jedl daleko lépe než většina obyvatel. Průzkumné cesty měly nezanedbatelné výhody. V soukromých bytech si vybíral nejlepší lahůdky a nejhezčí oblečení. Nosiči měli zájem jen o větší sklady potravin v restauracích a barech. A když už ho přestaly trápit nekonečné řady potemnělých chodeb, byl rád, že se dostal z utrpení a smradu severních jeskyní.

Dariate.

Osobnost byla vylekaná. **Co se děje?**

Něco je venku.

Díky spřízněnosti cítil úlek příbuzných, z nichž většina pracovala na kosmoportu a v jeskyních.

Ukažte.

Šedesát kilometrů od jižního konce plála rudomodrá jiskřička. Než zmizela, objevilo se v dálce pár dalších a zalilo skořepinu habitatu pastelovým přísvitem. Osobnost byla přesvědčena, že znásobení vzácného úkazu musí něco znamenat. Soustředila se na ukládání obrazů z vnějších čidel. Dariata opět znepokojilo, jak těžko se nervové vrstvy vypořádávají s tak jednoduchým úkolem.

Mezi cáry černější tmy se objevila šedivá tečka, chvílemi mizela a zase se objevovala. Dariatovi připomněla lyžaře při slalomu. S každou zatáčkou byla skvrna blíž Valisku.

Cáry tomu neuhýbají, poznamenala osobnost. **Vyhýbá se to samo.**

To poukazuje na inteligenci, přinejmenším na instinktivní úrovni.

Přesně tak.

Rubrovi potomci se už probrali z šoku a začali jednat. Technici na kosmoportu začali zaměřovat pozorovací přístroje. Ke startu se připravil předělaný člun.

Člun tyhle obraty nikdy neudělá, řekl Dariat. Návštěvník obkroužil jeden cár rychlou spirálou a vyrazil souběžně s osou Valisku ve vzdálenosti patnácti kilometrů. Čidla ho už rozlišovala přesněji. Byl asi sto metrů velký, připomínal rozeklaný květ. I sokol by s námi těžko srovnal rychlost.

Návštěvník oblétl další černý pruh. Když se zase objevil, letěl v pravém úhlu proti původní dráze. Okvětní plátky se ohýbaly a natahovaly.

Mně připadají jako plachty, poznamenal Dariat.

Nebo křídla. I když nechápu, kde by vzal vztlak.

Když je tady tak řídká energie, jak to, že se pohybuje tak rychle?

Mě se ptej.

Na návštěvníka se zaměřilo několik parabolických antén. Na všech vlnách začaly vysílat standardní uvítání neznámé rasy podle předpisů KVA. Dariat stáhl spřízněnost na nevtíravý šepot. „Pojď," řekl Toltonovi. „Najdeme okno."

Návštěvník na uvítací protokol neodpověděl. Nijak nedal najevo, že by si byl radarových pulzů vědom. To bylo ještě pochopitelné, vzhledem k tomu, že se nevrátily. Jedinou změnu znamenaly stíny, jež se kolem vetřelce shlukovaly. Pouhým okem se zdálo, že se cizinec zmenšuje, jako by ve skutečnosti letěl od habitatu.

To vypadá jako zkřivení světla, jakým se chrání posedlí, řekl Dariat. Na dvaadvacátém podlaží s Toltonem objevili příjemný bar jménem Horner. Obě velká oválná okna byla zevnitř zamlžená a Tolton je musel otřít ubrusem. Jeho dech se ale na skle okamžitě srážel.

No, vybrali jsme si přece vesmír uzpůsobený duchům, opáčila osobnost.

Nikdy jsem neslyšel o duchovi, který by vypadal takhle.

Návštěvník už byl pět kilometrů od habitatu, zhruba tam, kde začínal filigrán mlhoviny. Od Valisku ho už dělilo jen vakuum.

Možná se bojí letět blíž, řekla osobnost. **Jsem o hodně větší.**

Zkusili jste volat spřízněností?

Ano. Neodpověděl.

Hm. Aha. Jen mě to tak napadlo.

Návštěvník opustil zkroucené předivo mlhoviny a vyrazil k habitatu. Stíny ho naoko zmenšily do podoby perleťového klubka rozevlátého za pulzující singularitou. Mlhovina a podivné polární záblesky se za ní kroutily, kolem cizince byla čočka ohraničená prstencem černějším než horizont událostí. Nic v jeho okolí nezůstalo v klidu.

Doletěl na padesát metrů a zatočil kolem něj, za letu prudce měnil směr. Klikatá orbita mu dovolila v krátkém čase prozkoumat velkou část Valisku.

Hledá, řekla osobnost**. To ukazuje na organizované myšlení. Musí být rozumný.**

Co hledá?

Asi cestu dovnitř. Nebo něco známého, s čím by navázal komunikaci.

Fungují nám ještě zbraně na kosmoportu? zeptal se Dariat.

To si děláš legraci. Potřebujeme každého spojence, který se najde.

Než jsme se spojili, byl jsi pravzor všech svinských podezíravých neurotiků. Myslím, že teď by se to hodilo.

No vidíš, to je vliv tvý rozumný vyspělosti. Takže za to můžeš ty. Ale neměj strach, nepošlu k němu člun.

Díky Tarrugovi za to.

Návštěvník by se měl každou chvíli objevit nad vaším obzorem. Možná máte lepší oči než já.

„Otři sklo," řekl Dariat Toltonovi.

Promočený ubrus nechal na okně dlouhé šmouhy. Na zbytku skla zůstaly lesklé ledové vločky. Tolton zhasl dvě baterky. Oba se dívali ven. Návštěvník se přehoupl přes okraj

polypu, kolem něj se kroutily paprsky rumělkového a indigového světla. Stékaly se kolem něj jako potůčky a mizely uprostřed obrysu. Z vetřelce nakonec zbyl jen černý uzlík v předivu temného kontinua na pozadí tmavohnědého polypu.

Toltonovi ztuhl úsměv na rtech. „Je to moje paranoia, nebo to letí přímo na nás?“

Kdysi daleko, v jiném čase a místě, si říkaly Orgathé. Jména mezitím ztratila význam a smysl nebo se ony samy vyvinuly v něco jiného, slabšího, jak už to v jejich děsivém životě chodilo. Temné kontinuum obývali mnozí další, odsouzení ke stejné degradaci. Identita už neznamenala jednotlivost. Myriády druhových rysů se slily do jediné prosté formy.

Cíl však zůstal nezměněn. Najít světlo a sílu, navrátit se do sladkých výšin, z nichž kdysi všichni spadli. Stejný sen si udržela i oslabená směs. Mimo jednotu existovalo jen několik entit. Oslabování stáhlo do hlubin všechny podoby života. Tato ale povstala, vyvržena náhodným vzepjetím energie do temnot, dokud jí nedojdou síly. Volnost uprchlíka si Orgathé dokázaly udržet dodnes, i když na jejich křídlech letělo mnoho jiných životů. Chimérická podoba byla krutým výsměchem někdejším obrovským ptákům, kteří vládli divoké termice svého domovského světa.

Před Orgathé se vznášela neznámá věc. Byla z tak husté hmoty, že ji sotva připomínaly nejstarší vzpomínky druhu, ještě z dob před pádem do temného kontinua. Zvláštní, že dokáže jen stěží poznat zvěstovatele vlastní spásy.

Hmota. Pevná uspořádaná hmota. Oživená takovým žárem, že si Orgathé musela na záření chvíli zvykat, povznést se na extatickou tělesnou teplotu. Nedokázala uvěřit, že těsně pod povrchem té věci plane mohutná životní energie. Celá obrovská věc je jeden veliký živý tvor. Přesto pasivní. Zranitelný. Takováhle hostina udrží směs hodně dlouho naživu. Možná bude mít dokonce dost energie na znovurozdělení padlých tvorů.

Orgathé kopírovala zakřivení tvora a cítila, jak ji sleduje. Hřála se v žáru vetřelce, pod povrchem cítila bohaté a rozrůzněné myšlenky. K životní energii se ale jen tak nedostane. Kdyby se pokusila prodrápat dovnitř, spálila by se. Tak horké hmoty se nemůže ani dotknout. Přesto stěží přemáhala touhu.

Musí existovat nějaká cesta dovnitř. Nějaký otvor nebo skulina. Orgathé zamířila k odstředivým výčnělkům uprostřed válce. Byly slabší než zbytek skořepiny. Dlouhé duté minarety vyzařovaly energii do temného kontinua. Života tu bylo méně, žár tak nesálal. Každá věž měla na povrchu tisíce tmavých oválných otvorů, potažených chladnou průhlednou hmotou. Občas za některým bliklo světlo, ale nikdy nesvítilo dlouho. Kromě jednoho. Jeden ovál svítil slabě, ale vytrvale.

Orgathé k němu nedočkavě zamířila. Hned za průhlednou tabulkou plály dva zdroje životní energie. Jeden nahý, druhý oděný žhavou hmotou, oba neodolatelně lákavé. Orgathé vyrazila.

„Do prdele!“ zaječel Tolton. Skočil stranou, rozrazil židle a stolky. Dariat se vrhl na druhou stranu. Orgathé narazila do skla. Mráz vykvetl jako živá džungle, krystalky se křížily na skle a vyrůstaly do sálu. Za ledovým oknem bylo vidět tvary, rozmazané tmavé hady, tlustší než lidský trup, snad chapadla, snad lačné jazyky. Barem skřípal nezaměnitelný zvuk brouseného skla, hlasitější než Toltonův hysterický řev.

Dělej něco! zakvílel Dariat.

Řekni co, já to udělám.

Tolton na všech čtyřech couval z baru, neschopen odtrhnout zrak od okna. Hadi sebou cukali jako vzteklí. Přes skřípot řezaného skla se ozvalo zlověstné křupnutí, v okně se objevila dlouhá černá prasklina. Nábytek poskakoval po podlaze, sklenice se kutálely po barovém pultu.

Jde dovnitř! zařval Dariat. Když se zkusil postavit, zjistil, že na to nemá sílu. Vyčerpání mu bránilo v pohybu.

„Zabte to!“ kvílel Tolton.

Můžeme ho zkusit usmažit, navrhla osobnost, jako posedlé.

Tak dělej, hergot!

Může to zabít i vás, to nevíme.

Jsi zčásti já. Fakt si myslíš, že se chci nechat sežrat?

Budiž.

Osobnost začala stahovat energii z provizorních zdrojů. Odvedla proud ze sluneční trubice a z jeskyní, přepnula už tak přetížené generátory na maximální výkon. Elektřina zamířila přímo do organických vodičů v hvezdodrapu Džerba. Okna v prvním patře vzplála zlatým světlem, mechanické a elektronické soustavy se daly do práce. O pár milisekund později naskočilo druhé patro, pak třetí, čtvrté…

Z oken hvezdodrapu Džerba prořízlo temnotu ostré světlo. Patro po patru se hnalo k obleženému čtyřiadvacátému podlaží. Osobnost vzala hlavní podprogramy do hrsti a zaměřila je na místo střetu, jako by se v myšlenkách vrhala do hluboké studny. Bitekové sítě se rychle vzpamatovávaly.

Kolem okna Hornerova baru byla mrtvá zóna. Polyp tu promrzl až do živých vrstev a osobnost tu nemohla ani změřit teplotu. Cítila jen vibrace v podlaze, jak se Orgathé cpala dovnitř.

Spojky organických vodičů změnily polaritu, podprogramy s vysokou prioritou přemostily pojistky. Každý erg z fúzních generátorů proudil k Hornerovi. Stropní pruhy elektrofosforescenčních buněk vzplály oslepujícím bílým světlem. Organické vodiče se propalovaly polypovými stěnami. Vzduchem zasyčely elektrické oblouky.

Elektronová palice byla na Orgathé moc. Odlepila se od skla, chapadla rozházená cizorodou energií. Na okamžik zahlédli chromově černá kusadla posetá zahnutými čepelemi, jak se stahují chránit měkké tělo. Okvětní plátky křídel se opřely do světla z hvězdodrápu, zkroutily je a tvor neuvěřitelným zrychlením za pár vteřin zmizel v mlhovině.

Dariat sňal dlaně z očí. Strašlivý rachot a jas zmizely. Ve vypálených kanálcích na stěnách ještě přeskakovaly jiskry.

Elektrofosforescenční buňky pršely na podlahu, kroutily se a doutnaly.

Jseš celej, synku? zeptala se ho osobnost.

Dariat se na sebe podíval. V slabém světélku Toltonovy baterky vypadalo jeho přízračné tělo jako dřív. Možná trošku průsvitnější. Pořád mu bylo hrozně slabo. **Snad. Ale je mi hrozná zima.**

Mohlo to dopadnout hůř.

Jo. Dariat cítil, jak se hlavní myslící programy stahují zpátky do nervových vrstev. Světla zhasínala, bitek usínal.

Vyškrábal se na kolena, celý se třásl. Když se rozhlédl, uviděl na všech rovných plochách jinovatku. Bar se proměnil v ledovou jeskyni. Elektrický výboj mnoho ledu nerozpustil. To je asi zachránilo. Na okně byla vrstva silná několik centimetrů, pod ní se jasně rýsovala tmavá prasklina.

Tolton se v křečích svíjel na podlaze, v koutku sliny. Vlasy měl ojíněné. Každý výdech se projevil hustým obláčkem páry.

„Hergot," zaklel Dariat a doplazil se k básníkovi. V poslední chvíli si uvědomil, že na něj nemá sahat. **Pošli mi sem doktora.**

Jo, hned to bude. Máte tam záchranku tak za tři hodiny.

Sakra. Klekl si k Toltonovi a podíval se mu do vytřeštěných očí. „Hej." Luskl přízračnými prsty Toltonovi před nosem. „Haló, Toltone, slyšíš mě? Zkus dýchat zhluboka. Pořádně se nadechni. Dělej! Musíš zvládnout křeče. Dejchej!"

Toltonovi zacvakaly zuby. Zajíkl se, zvedl se mu žaludek.

„No tak, dělej. Dýchej zhluboka. Natáhni vzduch, kurva. Prosím tě."

Pouliční básník trochu sevřel rty, dech mezi nimi zapískal.

„Výborně. Jen tak dál. Tak dělej."

Tolton se z křeče dostával několik minut. Přerývaný dech stále pořádně neovládal. „Zima," zaskuhral.

Dariat se na něj usmál. „Ty neřáde, tys mi nahnal strach. Víc duchů tady fakt nepotřebujeme."

„Srdce. Srdce mi… Bože. Myslel jsem…"

„Už je to v pořádku.“

Tolton trhaně přikývl a zkusil se vzepřít na loket.

„Přestaň! Teď si musíš odpočinout. Sanitky tady nejezdí. Napřed se musíš pořádně nafutrovat. V tomhle patře by měla být hospoda.“

„Ani omylem. Jakmile se postavím, vypadneme. A do žádného hvězdodrapu už nevlezu.“ Tolton se rozkašlal a rozhlédl. „Ježíšku.“ Zamračil se. „Jsme v bezpečí?“

„Jasně. Teď určitě.“

„Zabili jsme to?“

Dariat se zašklebil. „To zrovna ne. Ale rozhodně to z nás má pěknej vítr.“

„Ten blesk to nezabil?“

„Ne. Ale zahnal.“

„Sakra. Málem jsem umřel.“

„Jo. Ale žiješ. Mysli na to.“

Tolton se pomalu posadil, při každém pohybu mu bolestí škubalo v tváři. Jakmile se opřel o stůl, zvědavě pohladil omrzlou židličku. Krví podlité oči zlověstně upřel na Dariata. „Tohle neskončí happy-endem, viď?“

***

Sedmička krkavců mířila k Monterey, všichni se ohlásili na věži.

Orbitální obrana byla na Seville daleko silnější, než hlásila rozvědka, řekli Juliovi von Holgerovi, když se zeptal na průběh mise. Přišli jsme o sedm fregat a z krkavců jsme zbyli jenom my.

Zasít se vám podařilo?

Na planetě přistála tak stovka.

Výborně.

Ani jedna strana v hovoru nepokračovala. Jull von Holger cítil z přeživších krkavců hněv. Rozhodl se o něm neříkat Emmetu Morddenovi; krkavci jsou Kieřin problém.

Leťte přímo na římsu, řekl krkavcům Hudson Proctor. Už jsme uvolnili bidýlka. Hned dostanete najíst. Zaměřil se na Kieru. Zářila nelíčenou radostí, z hlavy jí sálalo tolik pýchy a vděčnosti, kolik dokázal její pobočník bitekovým lodím předat. „Dobrá práce. Vím, že to není jednoduché, ale věřte mi, takových misí už moc nebude.“ Povytáhla obočí a tázavě na Hudsona pohlédla. „Odpověděli?“

Maličko zčervenal, spřízněnou vlnu zaplavila jednoznačná reakce krkavců. „Ne. Jsou hrozně unavení.“

„Chápu.“ Sladký úsměv jí ztuhl na rtech. „Ukonči spojení.“

Hudson Proctor přikývl a naznačil, že je krkavci neslyší.

„Jen planě doufáš, že jich už moc nebude,“ protáhl líně Luigi.

Všichni tři seděli v privátní čekárně nad přistávací římsou a čekali na čtvrtého. Kieřina skromná revoluce nabrala v posledních deseti dnech na obrátkách. Úspěch diverzních letů Alovi zvýšil popularitu i autoritu. Triumf ale stál dost lodí a spousta lidí otevřeně tvrdila, že je to krátkodobé řešení. Kiera z toho nenápadně čerpala. Viděla posedlým do hlav, a tak nebylo těžké odhalit případné spiklence.

Přišel Silvano Richman a posadil se k nim. Na stolku stály láhve, nalil si whisky.

„Vrátila se flotila od Sevilly,“ řekla mu Kiera. „Odneslo to sedm fregat a pět krkavců.“

„Do prdele.“ Silvano nevěřícně zakroutil hlavou. „Al chystá dalších patnáct misí. Jemu to snad nedochází.“

„Dochází mu jenom to, co chce,“ opáčila Kiera. „Každá mise zatím úspěšně vysadila posedlé. Konfederace se může posrat. Likvidujeme jim pět planet denně. Al má dole na planetě autoritu, jakou nepamatuje.“

„A moje flotila je zatím na sračky,“ odsekl Luigi. „Ta kurva Jezzibella. Drží ho za koule.“

„Nejde jen o tvoji flotilu,“ připomněla Kiera. „Krkavců mi taky pěkně rychle ubývá. Ještě chvíli a uletí.“

„Kam?“ zeptal se Silvano. „Musejí se tě držet. Jinde nedostanou najíst, tos na ně vymyslela hezkej podraz.“

„Edeniti se je snaží odlákat,“ řekl Hudson. „Etchells nás informuje. Už jim dokonce nabídli, že přijmou původní duši sokola do svých nervových vrstev a tělo nechají našemu člověku. Za spolupráci při výzkumu dostanou naši jídlo a svobodu.“

„Sakra,“ zavrčel Silvano. „To musíme zarazit. Kdyby mi někdo nabídnul, že mi z hlavy vyrazí toho parchanta, co jsem mu vzal tělo, dlouho bych se nerozmejšlel.“

„To asi nikdo,“ řekla Kiera. Opřela se a upila víno. „Otázkou je, jak daleko jste ochotní zajít.“

„Já mám jasno,“ odvětil Luigi. „Klidně tu caponovskou sračku uškrtím vlastníma rukama. Pérovat mě jako poslíčka! Na Tranquillity by to nikdo nezvládnul líp než já.“

„Silvano?“

„Musí zmizet. Ale mám jednu podmínku, než ti kejvnu. A nehodlám smlouvat.“

„Jakou?“ zeptala se Kiera, i když jí bylo předem jasné, o co jde. Silvano byl Alova nejvyšší gorila, ale se šéfem se v jedné věci nedokázal shodnout.

„Až to uděláme, v Organizaci nezůstanou živí. Všechny je sejmeme. Souhlasíš?“

„Klidně,“ odvětila Kiera.

„To je blbost!“ vyskočil Luigi. „Na lodích nemůžu mít posedlý posádky. Dobře to víš. Chceš mi akorát nasrat na hlavu.“

„Jo? A kdo říká, že potom budeme mít nějakou flotilu, co, Kiero? Děláme to pro vlastní bezpečí. Vezmeme Novou Kalifornii pryč, z tohohle zasraného vesmíru. Jako všichni normální posedlí. A na to si nemůžeme dovolit mít za prdelí nějaký živý. Luigi, vždyť je ti to jasný. Dokud mezi náma zůstane třeba jeden, bude přemejšlet, jak se nás zbavit. Pro Kristovy rány. Ukradli jsme jim těla. Kdybys byl teďka naživu, bylo by ti u prdele všechno kromě toho, jak nás z nich zase

vystrnadit.“ Praštil tlustou sklenicí o stůl. „Buď zlikvidujeme živé, nebo se nedohodneme.“

„Tak to se teda nedohodneme!“ zvolal Luigi.

Kiera zvedla ruce. „Hoši, hoši, takhle vás Al vždycky dostane. Slyšeli jste někdy ‚rozděl a panuj‘? Každý z nás má jiné zájmy a nemůže je uplatňovat jinak než v Organizaci. Jedině Organizace může potřebovat flotilu, krkavce a poručíky, aby drželi ostatní v lati.“ Významně pohlédla na Silvana. „Al postavil složitou strukturu, abychom ho museli podporovat a udrželi si tak své pozice. Jeho Organizaci musíme rozložit, ale hned vymyslet něco jiného, abychom zůstali na špici.“

„Jako co?“ zavrčel Luigi.

„Chceš zpátky svou flotilu. Řekneš mi proč?“

„Protože je moje, ty krávo pitomá. Postavil jsem ji z ničeho. Byl jsem u toho od začátku, šel jsem s Alem tenkrát na sanangelskou radnici.“

„To chápu. Ale flotila z tebe udělala figurku. Opravdu chceš útočit na konfederační planety a riskovat své lidi proti jejich orbitální obraně? Už jsou na nás připravení. Rozsévání posedlých je pěkně nasírá. Zabíjejí nás, Luigi.“

„No a? Co je mi do toho. Já jsem admirál. Nemusím s nima lítat.“

„Jde o to, Luigi, že flotila přece nikam létat nemusí. Stačí, když ji vyměníš za něco jiného, co tě udrží ve hře.“

Luigi si ji ostražitě změřil. „Možná.“

„To budeme muset vymyslet. Zatím si můžeme nechat Organizaci, stačí odstranit Capona. Organizace je ale slepá ulička. Platí se v ní žetony, proboha. Jakmile ji ovládneme, zavedeme novou vládu a tu budeme kontrolovat.“

„Jakou vládu?“ zeptal se Silvano. „Jakmile Nová Kalifornie zmizí z tohohle vesmíru, nikdo žádnou vládu nebude potřebovat.“

„To říká kdo?“ ucedila Kiera. „Viděls města tam dole. Kdyby na farmáře nedošlápla Organizace, za dva dny bychom byli bez jídla. Pokud Nová Kalifornie zmizí z vesmíru, všichni

se budou muset proměnit ve středověké sedláky, aby se vůbec udrželi naživu. A to se mi nelíbí. Na obživu populace stačí pět procent zemědělců. Nevím, jakou společnost na druhé straně postavíme, ale rozhodně nebudu bydlet v chatrči a celý život se plahocit s pluhem za koňskou prdelí. Zvlášť když to může někdo udělat za mě.“

„Co nám tu chceš říct?“ zeptal se Silvano. „Že si došlápneme na vidláky a budeme si žít ve vatě?“

„Zhruba tak. Uděláme ve větším měřítku to, co jsem provedla krkavcum. Přinutíme sedláky k práci a ovládneme distribuci potravin do měst. Proměníme Organizaci v obrovského dodavatele, ale budeme dodávat jenom těm, co půjdou s námi.“

„Na to budeš potřebovat armádu!“ zvolal Luigi.

Kiera velkoryse rozhodila rukama. „Tak vidíš. Flotila ti scházet nebude. Najdi ruční zbraň účinnou proti posedlým, něco jako mají ti seržanti v Mortonridgi. Pusť se do výroby a vyzbroj naše lidi. Využij stejnou hierarchii, jako má Al, ale místo orbitální obrany počítej s pěchotou.“

„To by mohlo fungovat,“ řekl Silvano. „Když teda Luigi dostane armádu, co dostanu já?“

„Komunikace budou životně důležité, jinak se nám všechno zhroutí. A na farmáře budeme muset chytře, nemůže na ně pořád mířit voják samopalem. Potřebujeme dráby.“

Nalil si další whisky. „Dobře, probereme to pořádně.“

***

Západní Evropa své psy vždy věnčil osobně. Vlastnit psa člověka naučí zodpovědnosti; buď je dobrý pán, nebo to může rovnou zabalit. Málokterá krize ho připravila byť o jediný den se psy. Teď se ale obával, že ho při věnčení bude muset brzy nahradit někdo ze služebnictva.

Od zadního traktu domu se táhlo tři sta metrů anglických trávníků (když statek kupoval, byly to ještě yardy, ale od té doby chtě nechtě také přešel na tu hroznou moderní

francouzskou metrickou soustavu). Konec zahrady vyznačovala řada desetimetrových starých tisů, obsypaných právě červenými bobulemi. Prošel mezi pobořenými kamennými sloupy, zbytkem někdejší brány, a připomněl si, že má zahradnický konstrukt nechat přistřihnout letošní výhonky. Pod venkovskými střevíci mu zapraskalo suché jehličí, labradoři pobíhali kolem. Za živým plotem se prostíraly louky, nepěstěná tráva kvetla chudobkami a pryskyřníky. Mírný svah sbíhal k osm set metrů vzdálenému klidnému jezeru. Západní Evropa hvízdl a zvedl krátký klacek.

„Našli jsme je," nadatoval Severní Amerika.

„Koho?"

„Posedlé, co za sebou nechal Quinn Dexter v New Yorku. Jste už nesnesitelný, zase jste měl pravdu. Šel za sektou Světlonoše."

„Hm." Labradoři našli klacek a jeden ho aportoval. Západní Evropa se plácl do stehen, psi se k němu rozběhli. „Je to zlé?"

„Nijak moc, doufám. Samozřejmě jsem přišel o velmistra. Nejspíš se zabil sám. Zůstalo mi tam ale pár želízek. Dva agenti mi stačili zavolat, než jim ta energisticka síla shodila nanoniku. Posedlí zabírají svatyně jednu po druhé. Už jich mají osm včetně nejvyššího konventu v Leicesterském mrakodrapu."

„Kolik?"

„Konečně dobré zprávy. V každé svatyni tak deset posedlých. Akolyti je vítají a poslouchají. Jejich noví pánové prostě dřepí na zadku a pořádají docela odvázané orgie. Ve všech svatyních je vypnutá elektronika, ne že by předtím byly nějak důkladně napojené na síť."

„Já to věděl. Mají cíl."

„Rozhodně postupují podle infiltrační taktiky. Mají základny a teď čekají."

„Pokud se šíří do dalších domů, někteří z nich musejí být v pohybu."

„Ano, to je jasné. A v tom zmatku to šlo snadno. Zákaz cestování vyústil v demonstrace a pouliční násilí. Umělá inteligence v tom těžko najde výpadky.“

„Kdy na ty svatyně udeříte?“

„Správná otázka. Zajímá mě váš názor. Když udeřím teď, ti, co jsou právě na cestě, nám proklouznou. New York zůstane nakažený.“

Západní Evropa si od psa vzal klacek a zamyslel se. „Ano, ale když počkáte, až obsadí všechny svatyně, bude jich moc. Někdo se určitě probije ven a zase vám poteče do bot. Kolik buněk dokážete sledovat v reálném čase?“

„Všechny. Už je sledujeme. Ty, kde nemám svého člověka, sledují agenti.“

„Takže je máte pokryté. Počkejte, až se v některé objeví čerstvá skupina posedlých, a tehdy zasáhněte.“

„A pokud po městě chodí víc než jedna skupinka?“

„Jsem paranoidní, ale není to málo? Jaký útok jste plánoval?“

„Taktickou rotu VCVB, střílet bez varování. Vyhladit všechny svatyně, zajatce nepotřebuji. Fletcher s vědci stále spolupracuje.“

„Vzhledem k riziku bych doporučil napřed použít gama laser. Budete mít civilní oběti, ale daleko méně než při úderu z orbity. Taktická rota pak může uklidit zbytky.“

„Dobře, s tím se dá žít.“

„Můžeme si vyžádat hlasy všech našich vynikajících kolegů.“

„Ani genové inženýrství naší doby nenaučí prasata létat. Plánuji útok na tři hodiny ráno východního času.“

„Když budete potřebovat pomoc, zapískejte.“ Západní Evropa se usmál a hodil klacek daleko do trávy.

Ani 07 nedokázalo zabránit, aby se zprávy o událostech v New Yorku nedostaly na světovou síť. Už od uzavření vakuových tunelů po „incidentu“ v prvním dómu kvetly fámy a spekulace. Reportéři v terénu zachytili několik násilných

demonstrací, dva při natáčení utrpěli těžká zranění a zprávy tak získaly atraktivitu. O jedenáct hodin později svolal severoamerický komisař tiskovou konferenci a sdělil tisku, že incident byl vyšetřen a policie vyloučila účast posedlých. Na nádraží Grand Central se podle něj odehrála nájemná vražda s použitím zakázaných implantátů a chameleonské kombinézy. Obchodní konkurenti zesnulého Buda Johnsona budou předvoláni k výslechu.

Vakuové vlaky začaly zase jezdit. Výtržníky a zloděje policie vytlačila z ulic. Dorazily posily. Slavní hlasatelé zpráv dostali kvůli pokrytí událostí další vysílací čas. Přílet Mounťs Delty očividně spustil řetěz drobných nehod, které veřejnost paranoidně připisovala posedlým a které vyvrcholily vraždou na Grand Central. Ke strachu přispěla Caponova nová taktika infiltrace nepostižených planet. Konfederační loďstvo a místní systémy orbitální obrany nedokázaly proti konfederačním diverzním útokům najít účinnou zbraň. Poté, co karanténa úspěšně zabránila šíření posedlých, našla Organizace nový způsob expanze. Nikdo není v bezpečí, šuškalo se.

Povolení vakuové dopravy ale trochu zmírnilo napětí, ovšem jen do dvou hodin padesáti východoamerického času, kdy zase přestala jezdit. Naštvaní cestující se do deseti sekund spojili se zpravodajskými agenturami. Newyorští reportéři, po těžkém dnu dosud zalezlí v barech, museli znovu vytáhnout do betonových kaňonů. Agentury, které žádaly vysvětlení od úřadů, narazily na nechápavé reakce. Noční směně o zastavení vlaků nikdo neřekl. Policisté na okrscích byli stejně překvapení. Ani naléhání na spolehlivé informátory k ničemu nevedlo.

Všichni zástupci 07 dění sledovali. Severní Amerika dal povel k útoku.

Taktické čety z Vnitra se do New Yorku sjížděly už od chvíle, kdy úřady obnovily vlakové spojení. Ve chvíli útoku obléhalo svatyně na osm set lidí. Všichni měli klasické střelné zbraně s elektrickými nebo trhavými projektily. A k nim

gamalasery. Paprsek určený k boji proti teroristům dokázal proniknout pěti metry karbonového betonu. Dostřel dovoloval jednotkám likvidovat cíle v mrakodrapech a megavěžácích. Jedna rána většinou stačila na místnost plnou nepřátel.

Severní Amerika poslal na každou svatyni devět laserů, na Leicesterský mrakodrap patnáct. Největší strach měl z toho, že je posedlí vycítí svým šestým smyslem. Aby jim nic neprozradil, vybalili lasery v okolních domech údržbářští mechanoidi. Lidský dohled omezil na minimum. Kromě vyslání gamalaserů nechal Severní Amerika do všech únikových tunelů a cest nastražit elektrické pasti. To byla nejnápadnější práce, ale mechanoidi s emblémem Technických služeb města New Yorku nepřitáhli pozornost.

Útvary rychlého nasazení se shromáždily vždy o několik bloků dál. Severní Amerika jim dal pokyn k přesunu až v okamžiku, kdy zavřel vakuové tunely. Rovněž uzavřel ulice i metro a odřízl od sebe dómy, čehož si novináři všimli teprve o hodně později. Podle špehů a dosud funkčních štěnic o přípravách k útoku nevěděli posedlí ani učedníci. Ani si nevšimli, že se blíží obrněná síla.

Gamalasery vypálily za pět minut tři. Patnáct děl u Leicesterského mrakodrapu pokropilo prvních osm pater, v nichž sídlilo vedení sekty. Prokřižovaly budovu napřed vodorovně a pak svisle, aby nevynechaly jediný mililitr obytného prostoru. Když se protínaly v ose stavby, energie sice nezničila beton, ale nábytek a příčky okamžitě vzplály. Nosníky z karbobetonu oranžově žhnuly. Přehřátý vzduch se rozkládal na atomy. Okna vylétla ven a pokropila ulici ostrými střepy.

Probraly se požární kropiče, ale než se voda dostala k ohni, proměnila se v páru a vzápětí v mračna iontů. Z vysklených oken vylétly modro fialové plameny, další se pustily vzhůru výtahovými šachtami. Zkroucená ventilace poskytla požáru další cestu. Spodní patra se zahalila ohnivou koulí.

Lidská těla lapená v trojrozměrném bludišti nosníků se návalem energie rozprskla. Všechna tělesná voda se okamžitě začala vařit. Když se paprsky dostaly k okrajům mrakodrapu, řezaly stěny. Okolní budovy zasáhlo tvrdé záření. Pak následovaly iontové výrony z Leicesteru a založily obyčejné požáry.

Útočníci vypnuli lasery. Nocí duněl hukot plamenů a křik zaživa upálených obětí. Požár osvětlil celou čtvrť. Nezranění obyvatelé z nižších pater okolních domů vybíhali na ulici, chudáci z vyšších podlaží mohli jen bezmocně přihlížet z oken. Záběry, které pak poslali na všechny zpravodajské kanály, zachytily pochod příslušníků VCVB po všech přístupových cestách k Leicesterskému mrakodrapu. Na pozadí oranžových plamenů vypadalo jejich požární brnění matně černé. Nenuceně kráčeli do plamenů, na rukou nedbale položené starožitné zbraně.

Třikrát z plamenů na svobodu vyběhla hlavním vchodem postava. Pokaždé vypadala jako ohnivý muž, ze všech tělesných otvorů šlehaly plameny. Policisté přeživší chladnokrevně pokropili krátkými dávkami tyrkysového střeliva a ohniví tvorové rychle dožili na chodníku.

Právě bezohlednost útoku a chladnokrevná střelba přesvědčily svět, že se na Zemi přes obranný krunýř O'Neillova mračna dostali posedlí. Politický dopad byl masivní. Velký senát Centrvlády navrhl hlasovat o odvolání předsedy, protože včas neinformoval bezpečnostní výbor. Předseda mohl těžko přiznat, že o ničem nevěděl, vyhodil tedy šéfy prvního až čtvrtého odboru VCVB za zneužití pravomoci a hrubé porušení subordinace. Newyorský šéf VCVB byl obviněn z masového vraždění a okamžitě zatčen. Veřejnost ale politické hry prakticky nevnímala, protože sledovala živé zprávy z místa činu.

Jakmile se taktické roty ujistily, že v žádné svatyni nejsou posedlí, stáhly se. Teprve poté mohly na místo záchranné služby. Mechanoidi z Hasičského sboru bojovali s ohněm deset

hodin. Do vypálených pater je následovali záchranáři. Všechny nemocnice záhy zaplnili ranění. Předběžné odhady pojistného dosahovaly stamilionů centrdolarů. Starosta prvního dómu vyhlásil spolu s dalšími čtrnácti starosty den smutku a založil fond na pomoc obětem.

Oficiálně při útoku na newyorské posedlé zahynulo tisíc dvě stě třicet tři lidí, skoro polovina z nich na ozáření. Zbytek se buď udusil, nebo uhořel. Přes devět tisíc osob vyhledalo ošetření. Dvojnásobek obyvatel přišel o střechu nad hlavou, několik set firem muselo hledat nové prostory. Vakuové vlaky z New Yorku a do něj zůstaly mimo provoz.

„Inu?“ zeptal se Severní Pacifik pět hodin poté, co VCVB vyčistila svatyně a 07 se sešlo na poradu.

„Podle nejpřesnějšího odhadu jsme dostali sto osm posedlých. Pro detektivy moc stop nezbylo.“

„Spíš mě zajímá, kolik jich přežilo.“

„Na únikových cestách se spustilo osm elektrických pastí. Týmy vytahaly z ventilace a z potrubí jedenáct mrtvol.“

„Přestaňte uhýbat!“ rozčílila se Jižní Amerika. „Přežili to?“

„Pravděpodobně. Podle vyšetřovatele se přes pasti dostali tři až čtyři lidé. Nevíme, jestli byli posedlí, ale normální člověk by tam nepřežil.“

„Sakra! Takže jsme tam, kde jsme začali. Takováhle jatka budete muset rozpoutat pokaždé, když se slezou. Teď jenom nemají sekty.“

„Tentokrát trvám na tom, aby tunely zůstaly zavřené,“ řekl Severní Pacifik. „Nesmíme je pustit ven z New Yorku.“

„Souhlasím,“ přidal se Západní Evropa.

„Protože další hlasování už nemůžete riskovat.“

„Osobní útoky si nechte pro sebe. Situaci máme nadále pod kontrolou.“

„Opravdu? Kde je tedy Dexter?“

„Až přijde čas, odstraním ho.“

„Kecáte blbosti.“

***

Hvězda třídy K5 sice měla katalogové číslo, ale to bylo všechno. Obíhaly ji jen tři planety, dvě menší než Mars, a plynový obr o průměru padesát tisíc kilometrů. Z astronomického hlediska byla nezajímavá a ležela čtyřicet jedna světelných let od hranic Konfederace. Roku 2530 ji navštívila první a poslední průzkumná loď, ale pro osídlení ji zavrhla. Podle úředních záznamů to byla jediná lidská návštěva v soustavě. Loďstvo se ji neobtěžovalo kontrolovat, hlídkové lodě sotva stačily na neobydlené systémy v Konfederaci a podél hranic. I když hvězdy kousek za hranicemi byly pro nezákonné aktivity (a pochybná koloniální dobrodružství) očividně stejně vhodné, sledovat všechny soustavy jedenačtyřicet světelných let od Konfederace bylo nad finanční možnosti Loďstva.

Zločinný kartel sem tedy zamířil zcela logicky. Továrna na antihmotu obíhala pět milionů kilometrů nad hvězdou, tak blízko, že odolaly jen nejvyspělejší materiály. Záření, žár, proud částic i magnetické pole tu dosahovaly mezních hodnot. Z lodi továrna vypadala jako černý kotouč na pozadí planoucí hvězdy. Při průměru šedesáti kilometrů vrhala dlouhý kuželovitý stín, úkryt před ničivým žárem, tmu přímo pod svícnem. Povrch přivrácený ke hvězdě byl pokrytý harmonikou polovodičových článků, jež proměňovaly záření přímo v elektrickou energii. Na odvrácené straně články vyzařovaly přebytečné teplo do vesmíru. Celý kotouč dosahoval výkonu přes jeden a půl terrawattu.

Sama výrobna antihmoty se ukrývala v malém komplexu stříbrných průmyslových modulů uprostřed kotouče. Proces izolace antihmoty se od dvacátého století v principu nezměnil, ale od prvních experimentů s antiprotony se dostal na průmyslovou úroveň. Výroba antihmoty začíná urychlením protonu na energii přes jeden gigaelektronvolt, kdy má větší kinetickou energii než hmotu. Tehdy narazí do těžkého atomového jádra a ze srážky vzejde množství elementárních

částic včetně antiprotonů, pozitronů a antineutronů. Ty jsou dále separovány, sbírány, chlazeny a spojovány do atomů antivodíku. Právě urychlení protonového svazku vyžaduje veškerou energii polovodičového disku. Na celou výrobu dohlíželo pětadvacet techniků, bezpečně schovaných v pancéřovaném rotujícím karbotaniovém kole ve stínu továrny. Na místě je hlídalo osm organizačních poručíků. Dobýt továrnu byla hračka.

Kartel všem, kdo o továrně věděli, instaloval upravenou nanoniku, a tak mohly na místo dorazit jen dva typy lodí: Konfederační loďstvo na hlídce nebo smluvní zákazník. Přílet Caponových poručíků posádku zaskočil. Pár ručních zbraní proti posedlým nepomohlo, zbývala jedině sebevražda. Když ale Caponovi muži přednesli své požadavky, technici volbu odložili na neurčito. Na stanici zavládl stejný tíživý mír jako na Nové Kalifornii.

Po vydání veškeré antihmoty na skladě přešla stanice na plný výkon, aby uspokojila Caponovy požadavky. Z Nové Kalifornie si pro produkci létali každých pět dní.

***

Letka admirála Saldany se po skoku pětadvacet milionů kilometrů od hvězdy nesnažila nijak skrývat ani maskovat. Vojenské lodě měly proti továrnám na antihmotu odjakživa jednu velikou výhodu. Z hloubky gravitační studny nízké oběžné dráhy neměla posádka rychlou únikovou cestu. Obranné zbraně byly prakticky nepoužitelné. Antihmotou poháněné vosy ztrácely v silném záření orientaci.

Obyčejně trestná flotila vypustila na retrográdní orbitu salvu kinetických harpun. Tak stanice rychle vyčerpala rakety a zůstala jí jen paprsková děla. Z hejna tisíců harpun alespoň jedna vždy našla cíl. Továrna by je napřed všechny musela najít čidly. Ve většině případů blízkost hvězdy bránila kvalitnímu pozorování. Vojenské lodě před útokem cíl nikdy

nevarovaly, továrna se o nich často dozvěděla, až když do elektrárenského kotouče narazila první harpuna.

Útočníkům stačilo jedinkrát zasáhnout výrobnu. Každý výbuch nevyhnutelně rozpoutal řetězovou reakci ve skladu antihmoty. Následná exploze měla pětkrát až šestkrát větší ničivou sílu než protiplanetární puma, podle toho, kolik antihmoty bylo na skladě.

Tentokrát se obvyklý scénář změnil. Meredith Saldana netrpělivě čekal na můstku Arikary, až sokoli drobnými skoky obklíčí hvězdu. Každý vypustil do mohutné magnetosféry smečku malých pozorovacích družic.

Najít stanici nebylo těžké, i když zdlouhavé. Taktický počítač na Arikaře přijímal zprávy z družic a pomalu skládal mapu nízkých oběžných drah. Když ji měl kompletní, zobrazilo se místní slunce jako černá koule obklopená zrnitými skořápkami bledězlaté záře. První obal se vlnil jako rozbouřené moře, každý další byl klidnější.

V magnetických siločárách se na pětimilionové orbitě objevila měděná tečka. Počítač zanesl pozici letky a Meredith začal vydávat rozkazy. Sokoli zůstali na vysokých drahách kvůli citlivosti na žár a radiaci, mohli tedy hvězdu hlídat před dalšími návštěvníky. Adamitske lodě vyrazily vpřed. Osm fregat zaujalo orbity s velkou inklinací, odkud mohly na továrnu zaútočit kinetickými harpunami. Ostatní lodě včetně Lady Macbeth nastavily kolizní kurz a začaly zrychlovat na třech gé.

Ve vzdálenosti tří milionů kilometrů namířila Arikara hlavní parabolickou anténu na stanici a nastavila nejvyšší vysílací výkon.

„Zpráva pro velitele stanice," nadatoval Meredith Saldana. „Tady konfederační loď Arikara. Vaše nezákonná výroba je ukončena. Za obvyklých okolností byste byli popraveni za výrobu antihmoty, ale mám povolení vám nabídnout vyhnanství na vězeňské planetě, pokud budete spolupracovat. Nabídka platí i pro všechny posedlé na stanici. Na odpověď

máte jednu hodinu. Pokud neodpovíte, budu to považovat za neochotu spolupracovat a zničím vaši stanici.“ Poručil počítači, ať zprávu opakuje, a letka čekala.

Osádce trvalo rozhodování deset minut. „Tady Renko. Mě tady Al nechal jako šéfa. A povídám vám, polibte si prdel, než vás rozmázneme po slunci. Jasný, frajere?“

Meredith se podíval na poručíka Grese. Zpravodajci se i přes přetížení podařilo usmát. „Máme štěstí,“ nadatoval. „Našli jsme Caponovu továrnu a nesejde na tom, co s ní provedeme.“

„Loďstvo si zaslouží vydechnout,“ přitakal Meredith. „Zvlášť naše flotila.“

„Teď bude muset přestat s rozséváním posedlých. Všechnu antihmotu bude potřebovat na obranu Nové Kalifornie.“

„Tak tak.“ Když Meredith koncipoval v počítači odpověď, měl dobrou náladu. „Poraďte se se svými lidmi, Renko. Nemůžete vyhrát. Stačí nám vyslat jednu raketu za hodinu. Vy proti ní musíte poslat pět. Nikam nepospícháme, máme vos na pár týdnů. Prostě jste prohrál. Přijměte moji nabídku, nebo se chcete vrátit do nicoty?“

„Dobrej pokus, ale blufujete. Nemyslíte to s náma dobře. Já vás znám, sotva zvedneme ruce nad hlavu, strčíte nás do stáze.“

„Pokud vás to přesvědčí, jsem kontradmirál Meredith Saldana a dávám vám své slovo, že vás vysadíme na pusté obyvatelné planetě. Zvažte možnosti. Když zaútočíme, vrátíte se do nicoty, pokud vám lžu ohledně vyhnanství, vrátíte se tam úplně stejně. Ale existuje vysoká pravděpodobnost, ze nelžu. Chcete se vzdát naděje?“

Jozue musel se zbytkem letky čekat na odpověď skoro dvacet minut. Renko se nakonec vzdal. „Vypadá to dobře,“ řekl Jozue. Zrychlení mu nedovolilo se usmát. Z ufuněného hlasu ale bylo slyšet radost.

„Propána, až za mlhovinu,“ zasnil se Liol. „Kam se kdo dostal nejdál?“

„Roku 2570 doletěl sokol šest set osmdesát světelných let od Země," odvětil Samuel. „Mířili přímo na galaktický sever, ne v našem směru."

„To jsem prošvihnul," zalitoval Ashly. „Našli něco zajímavého?"

Samuel zavřel oči a poptal se u sokolů na vyšších orbitách. „Nic nezvyklého nebo úžasného. Hvězdy s obyvatelnými planetami, hvězdy bez nich. Žádné rozumné xenoky."

„Meridiánová flotila letěla dál," řekla Beaulieuová.

„Jen podle legendy," odtušil Dahybi. „Nikdo neví, kde se ztratili. Rozhodně už to je pár set let."

„Když je nikdo nenašel, logicky mezitím doletěli pěkně daleko."

„Už by našel jenom trosky."

„Pesimismus ti nesluší."

„Fakt? Hej, Monico." Dahybi s obtížemi zvedl zápěstí, aby dotaz podtrhl. „Vědí vaši, kam tenkrát letěli? Jestli na nás čekají, může to být důležitý."

Monica zírala do stropu, za očima už ji bodalo a žádný program ji nedokázal zbavit bolesti. Vysoké přetížení nesnášela. „Ne," nadatovala (hlasivky jí už nesloužily), naštvaná, že do digitálního hlasu nedostane zlostný tón. Ne že by jí štěkat na posádku nějak pomohlo, ale už jí lezlo na nervy, jak pořád plkají o nesmyslech. Musí s nimi strávit ještě přinejmenším měsíc. „KVB byla při startu Meridiánové flotily v plenkách. Ani dnes bychom asi neposílali agenty s bandou bláznů, co chtějí najít ráj."

„Nechci vědět, co tam je," řekl Jozue. „Tohle je objevitelská mise. Jsme první pořádný průzkumníci po sto letech."

„Amen," dodal Ashly.

„Už tahle soustava je dobře utajená," podotkl Liol. „Podívejte na tu fabriku."

„Standardní moduly," prohlásil Dahybi. „Nic zajímavýho ani romantickýho." Liol smutně vzdychl.

„Tak, panstvo, blížíme se k cíli," ohlásil Jozue. „Hlášení, prosím. Jak drží trup?" Letový počítač mu do nanoniky datoval obrázky z lokalizovaných čidel. Lady Mac měla úplně vysunuté chladiče, neustále nastavené hranou proti hvězdě. Plochy růžově žhnuly teplem z celé lodi. Jozue do letového vektoru naprogramoval otáčení kolem podélné osy, aby se žár rovnoměrně rozložil po trupu. Jemné manévry šly díky zátěži pomalu, ale kompenzační programy si s nákladem poradily, pokud na ně Jozue občas dohlédl.

„Zatím žádný rozpálený pánvičky," ohlásila Sarha. „Ta druhá vrstva izolační pěny se vyplatila. Ale nabírá daleko víc částicovýho záření, než na co je stavěná. Musíme to hlídat."

„Až se dostaneme do stínu, přestane," řekl Liol. „Kolik ještě?"

„Vidíš?" obrátila se Beaulieuová na Dahybiho. „Samý optimista."

Vojenské lodě klesaly na orbitu tři tisíce kilometrů nad antihmotovou továrnou. Kdyby se teď Renko rozhodl vypustit antihmotu, záření z anihilace by jim vážně pocuchalo štíty. Nemělo by je ale zničit. Zatím se zdálo, že Caponův člověk spolupracuje.

Velitel Kroeber vedl jednání o podrobnostech. Civilní loď, ukotvená u stanice, má nabrat celou posádku. Ve vesmíru se spojí s jedním křižníkem. Posedlí vystoupí jako první a odeberou se do přísně střežené cely, kde zůstanou po dobu letu. Na každé užití energistické síly zareaguje automatický systém puštěním čtyřiceti tisíc voltů do podlahy. Křižník v doprovodu dvou fregat zamíří přímo k neobydlené planetě pozemského typu, v současnosti uprostřed doby ledové, kde posedlí přistanou ve vybavených záchranných kapslích na rovníku. Konfederace s planetou přeruší veškeré styky, pokud nebude potřebovat vysadit další posedlé v podobné výjimečné situaci.

Kroeberovu nabídku na spolupráci při výzkumu energistické síly poručíci sborem odmítli.

Jakmile budou posedlí bezpečně pod zámkem, s lodí se spojí další křižník a vezme na palubu živou posádku stanice. Ta předá vojenským technikům všechny kódy a ti je prověří napřed na dálku. Pokud bude všechno odpovídat, na stanici přistane třetí křižník a zajistí ji výsadkem.

Po chvíli dohadování, hlavně ohledně vybavení pro posedlé, Renko souhlasil. Posádka Lady Macbeth sledovala průběh výměny lodními čidly. Datový přenos z prvního křižníku ukázal posedlé, hrdě oblečené v dvouřadových oblecích, jak se smíchem vcházejí do cely. Technici z továrny si oddechli, že vyvázli s vyhnanstvím. Bez protestů předali všechny kódy.

„Můžete přistát, kapitáne Calverte," nadatoval admirál Saldana. „Podle poručíka Grese je teď stanice plně pod naší kontrolou. Ve skladu je pro vaše potřeby dostatek antihmoty."

„Děkuju, pane," odvětil Jozue. Zapnul fúzní pohon. Poslední fázi letu měl spočítanou už několik hodin. Zrychlit, otočit, zabrzdit. Když přiletěl organizační konvoj, Lady Mac už byla ve stínu kotouče.

„Je jich jedenáct, pane," ohlásil poručík Rhoecus. „Potvrzen výstup dvacet tři milionů mil od hvězdy, osmdesát devět milionů mil od stanice."

„Stupeň nebezpečnosti?" zeptal se admirál. Typické, pomyslel si, že nám sem vpadnou zrovna teď.

„Minimální." Edenitský styčný důstojník se skoro usmíval. „Ilex a Oenone hlásí, že nepřátelskou formaci tvoří pět krkavců a šest fregat. Krkavci k nám v téhle výšce nemohou skočit. I kdyby fregaty nesly antihmotové vosy, při nepřetržitém zrychlování by nás zasáhly až za několik hodin. Neslyšel jsem o vose, která by měla paliva na víc než na hodinu."

„Museli by si je nechat postavit na míru," dodal Grese, „což se od Capona nedá čekat. A kdyby je měli, na tuhle vzdálenost bychom snadno uhnuli."

„Takže Calvert může pokračovat?" zeptal se Meredith Saldana.

„Ano, pane.“

„Výborně. Kroebere, zavolejte na Lady Macbeth, ať pokračují podle plánu. Ocenil bych, kdyby se s tím její slovutný kapitán moc nepáral.“

„Rozkaz, pane.“

Meredith si prohlédl taktickou mapu. Oenone byl od organizačního konvoje vzdálený sotva pět milionů kilometrů. „Poručíku Rhoecu, ať se sokoli shromáždí dvacet pět milionů kilometrů nad továrnou. Chci je mít pohromadě, krkavci by si mohli na jednotlivce troufnout. Veliteli Kroebere, zbytek letky ať zamíří za sokoly, fregaty na vysokých orbitách nás tam doženou. Dvě fregaty zůstanou u stanice, dokud Lady Macbeth nenabere antihmotu. Až budou v bezpečné vzdálenosti, stanici zničíme.“

„Rozkaz, pane.“

Meredith požádal taktický počítač o možnosti. Výsledky odpovídaly jeho odhadu. Obě strany měly vyrovnané síly. Konfederace tu měla víc lodí, ale Organizace zřejmě disponuje vosami s antihmotovým pohonem. A kdyby chtěl admirál Caponův konvoj napadnout, dostával by se k němu dlouhé hodiny. Organizační lodě mohou kdykoli prostě skočit pryč a po stopě se jim mohou vydat jen sokoli – ti by ovšem stáli proti velké přesile.

Byla to patová situace. Ani jedna strana nemohla druhé příliš uškodit.

Přesto je nemůžu nechat jen tak odletět, říkal si Meredith, ustanovil bych nebezpečný precedens.

„Poručíku Grese? Co víme o živých posádkách Caponových lodí? Jak moc je drží v hrsti?“

„Podle vyslechnutých zajatců drží Capone na Monterey jako rukojmí jejich rodinné příslušníky. Dává si velký pozor, komu svěřuje antihmotu. Zatím mu to vycházelo. Na obyčejných lodích se živí v několika případech vzbouřili a zlikvidovali posedlé důstojníky. Na lodi vybavené antihmotou se ale o žádném pokusu o vzpouru neví.“

„Škoda," zabručel Meredith, když Arikara zamířila za sokoly. „Přesto jim dám stejnou nabídku jako posádce na stanici. Kdo ví, možnost kapitulace třeba vznítí jiskřičku odporu."

Admirálově výzvě naslouchal i Etchells. Kluzké, nekonkrétní přísliby milosti a svobody. Etchellse z toho nic nezajímalo.

Opakujeme vám nabídku Edenitů, dodali sokoli. Můžete nám předat osobnost hostitele a my vám zajistíme potravu. Za to žádáme jen pomoc při hledání všeobecně uspokojivého řešení.

Opovažte se jim odpovědět, pitomci, varoval Etchells ostatní krkavce. Teče jim do bot. Kdyby nebyli úplně zoufalí, nenabízeli by to.

Na spřízněném pásmu cítil nejistotu. Nikdo se mu ale nedokázal přímo postavit. Spokojen, že ho zatím poslouchají, se Etchells zeptal velitele konvoje na jeho plány. Ustoupíme, odpověděl kapitán, nic jiného nám nezbývá.

Etchells si tím nebyl tak jistý. Loďstvo továrnu nezničilo. To se příčilo všemu, za co Konfederace bojovala. Taková změna přístupu musí mít vážný důvod. Měli bychom počkat, řekl veliteli. Kdyby zaútočili, poletí k nám několik hodin. Máme příležitost zjistit, o co jim jde. Pokud proti nám chtějí používat antihmotu, Capone by o tom měl vědět. Velitel konvoje se neochotně podvolil. Přesto nařídil adamitským lodím připravit se na skok k Nové Kalifornii a pozorování nechal jen na krkavcích.

Nebylo snadné dívat se přímo do nebezpečné záře. Etchells viděl stejné fialové skvrny jako obyčejný člověk, když pohlédne do slunce. Začal se líně otáčet, aby zátěž rozložil postupně mezi všechny senzory, ebenovými křídly cuchal sluneční vítr. I tak bylo nesmírně namáhavé neztratit černou tečku z dohledu. Rozbolela ho hlava, přesněji ukradené neuronové vrstvy.

Elektronické senzory v nákladovém prostoru mu k ničemu nebyly, byly určené k podrobnému sledování na krátkou vzdálenost. Distorzním polem až k továrně nedosáhl. Vizuální spektrum mu poskytovalo nejvíc informací. Viděl, jak z mohutné gravitace letí jiskřičky adamitských lodí, ještě jasnější než fotosféra.

Za půl hodiny vzplály u stanice další tři fúzní motory. Dva následovaly konfederační letku. Poslední se vydal úplně jiným směrem nad jižní polokouli hvězdy.

Etchells otevřel zobák a vydal neslyšný vítězný pokřik. Ať už jde osamělé lodi o cokoli, právě kvůli ní sem celá letka přiletěla. Vydal instrukce ostatním krkavcům. Přes drsňáckou fasádu byl Etchells bystrý a od svého hostitele se hodně dozvěděl. Potřeboval, aby si jeho soupeři mysleli, že je hloupější než oni. Ale když se stal nejspolehlivějším z Kieřiných krkavců, zajistil si účast na jednoduchých misích. Kiera by ho nikdy neposlala riskovat kůži kvůli rozsévání posedlých.

Desetiletí ztracená po všech koutech Konfederace v žoldácké uniformě ho naučila skrývat své skutečné schopnosti. Přežije chytrý a mazaný, ne čestný a odvážný. Etchells věděl, že jestli má teď přežít, bude muset hodně přemýšlet. Jako Rocio Condra v Mindorovi si i Etchells zamiloval svou novou podobu, daleko dokonalejší než lidské tělo. Zatím ale nevěděl, jak si ji udržet navěky. Ve vesmírech, kam posedlí unášejí planety, není pro krkavce místo, tím si byl jistý. A Konfederace si nedá pokoj, dokud nezjistí, jak duše vrátit jednou provždy do nicoty.

Etchells tedy vyčkával, číhal na svou šanci a k čertu s druhy ve zbrani.

Podivná mise konfederační letky může znamenat průlom.

Když byly poslední tři lodě třicet tisíc kilometrů od továrny, explodovala jasněji než sluneční protuberance. Krkavci skočili ze soustavy.

Sokoli distorzním polem zaměřili cíl skoku. Všech pět nepřátel mířilo k Nové Kalifornii.

Nechali fregaty bez ochrany, řekl Rhoecovi Auster, kapitán Ilexe. **Jaké jsou rozkazy?**

Zůstaňte na místě. Když zaútočíte, skočí pryč. Celou cestu domů je můžeme otravovat, ale k ničemu nám to nebude. Cíl mise byl splněn.

Dobře.

Syrinx.

Ano, Rhoecu?

Oenone má povolení letět za Lady Macbeth. Admirál vám přeje šťastnou cestu.

Děkuji.

***

Etchells byl přesvědčen, že je sokoli nebudou pronásledovat. Všichni krkavci překonali prvním skokem deset světelných let a o tři sekundy později zmizeli v další červí díře. Pokud je v meziskoku nezaměřil maskovaný sokol, nikdo se nedozví, kam zamířili.

Čtyři pokračovali k Nové Kalifornii. Etchells se ale vrátil stejnou cestou a vynořil se dvaadvacet milionů kilometrů nad jižním pólem hvězdy. Všichni konfederační sokoli ji obíhali kolem rovníku ve výšce pětadvacet milionů kilometrů, a tak ho nemohli zaregistrovat. Měl ideální pozici k pozorování adamitských fregat. Nemusel už hledět do slunce. Ani hlava ho nebolela.

Zběžně sledoval konfederační fregaty, ale hlavně se soustředil na osamělou loď pod jižní polokoulí.

Dacet milionů kilometrů od hvězdy vypnula motory. Etchells si propočítal její kurz a srovnal ho s ukradenými vzpomínkami. Ve směru případného skoku připadalo v úvahu dvacet konfederačních soustav.

A ještě jedna. Hesperi-LN. Planeta Tyrathků.

12

Courtney čekala v baru čtvrt hodiny. Čtyři muži ji postupně pozvali na drink. Ne tolik jako obvykle, ale poslední dobou tu nebylo moc civilistů. I Modrá orchidej trpěla úbytkem zákazníků, síti vládl strach. Normálně by tu touhle dobou bylo narváno; do baru po práci chodili vyšší úředníci a ředitelé. Courtney pamatovala horší pajzly. Portýr ji ani nezastavil u dveří, i když jí prdelka prakticky lezla z minišatů. Courtney se koktejlky líbily, vpředu měly černé lesklé proužky, aby pěkně držely prsa, vzadu stejné proužky křižovaly nesmyslně hluboký výstřih. Byla nápadná, ale nijak zvlášť vyzývavá.

Bannethová říkala, že jí šaty sluší. Nic lepšího od sekty nikdy nedostala, nikdy nevypadala tak ženský. A fungovalo to. Každý večer sektě přispěla na provoz. Někdy i dvakrát. Měla spolehlivý trik. Zatáhla hejla na ubytovnu, kde sekta držela ředitele v hrsti, a jakmile měl kunčaft kalhoty u kotníků, Billy-Joe, Rav a Julie z něj skoro vytloukli duši. Billy-Joe si pak nahrál jeho bioelektrický vzor a vycucal mu kreditku.

Po tři roky, co ji bratr seznámil se Světlonošem, nedělala nic jiného. Zpočátku ale přitahovala jen pedofily a ti ji chtěli brát k sobě nebo ji rovnou zatáhli do temné uličky. Tehdy ji pásl Quinn Dexter. Tenkrát se cítila bezpečně. Ať už s ní chlap chtěl dělat cokoli, Quinn pokaždé dorazil včas.

Teď jí je patnáct a za nezletilou už neprojde. Bannethová jí začala dávat jiné hormony. Nové prášky ji nebrzdily ve vývinu, právě naopak. Pořád byla vyzáblá, ale měla nápadně plné ženské tvary. I její klientela se za posledních devět měsíců radikálně změnila. Už po ní nešli úchyláci, ale zoufalci bez

ženy. Courtney si říkala, že změna jí nijak neublížila. Velká prsa patřila v sektě mezi nejsnesitelnější plastické úpravy.

Pátý zájemce o seznámení vypadal nadějně. Byl tlustý, upocený, na vlasech pomádu, drahý oblek staršího data. Tvářil se váhavě, čekal odmítnutí. Courtney dopila a s úsměvem k němu přistrčila prázdnou sklenici. „Díky."

Na tancování byl moc otylý. Škoda, Courtney ráda tančila. Takže bude muset hodinu dřepět a poslouchat jeho stesky na šéfa, na rodinu, na byt, na celý svět. Musela se důkladně ujistit, že je opravdu tím, za koho se vydává, že ho stíhá smůla a že doufá v krátkou šukačku ze soucitu.

Ve správných chvíli přitakávala nebo litovala. Po třech letech v různých klubech by dokázala jeho život odvyprávět sama. Nikdy se ve výběru nezmýlila. Vždycky měli napěchovaný disk. O hodinu a tři skleničky později konečně sebral odvahu a učinil jí nevinný návrh. Nesmírně ho překvapila, když se upejpavě usmála a rychle přikývla.

Na ubytovnu to nebylo daleko. Courtney s hejly nerada lezla do taxíku; Billy-Joe by ji mohl ztratit z dohledu. Neohlížela se, jestli za ní jdou. Věřila jim. Všechno už měli dokonale vyzkoušené.

Dvakrát měla dojem, že za sebou zaslechla kroky. Ostré a výrazné ťukání okovaných bot. Blbost, na ulici je přece spousta lidí. Když se kradmo otočila, neviděla nikoho, kdo by vypadal na policajta. Jenom spousta civilů, co se marně snaží dát životu kousek smyslu.

Z policajtů měla strach. I když přepadení a loupež neohlásila ani čtvrtina obětí, souvislost mezi nimi uvidí i zelený mozek. Bannethová by se ale dozvěděla, že po nich jdou. Bannethová věděla v Edmontonu o všem. Občas to bylo až strašidelné. Courtney věděla, že někteří členové sekty ve skutečnosti nevěří v Božího Bratra, ale jsou z Bannethové posraní až za ušima.

„Jsme tu," řekla hejlovi. Zastavili v ošuntělé hale dvousetletého mrakodrapu. Na schodech seděli dva opravdoví

studenti a šlukovali z inhalátoru. Upřeli na Courtney skelný pohled. Odvedla oběť dál do chodby.

Ve výtahu udělal první zkusmý tah. Začal polibkem, Courtney se nebránila. Strčil jí jazyk až do krku. Na víc neměl čas, zabraný pokoj byl v třetím patře. Jeho pravá majitelka se teď někde potácí, paměť vymazanou černým stimulačním programem.

„Co studuješ?“ zeptal se za dveřmi.

Nachytal ji na švestkách. Neměla připravený příběh, nikdy se jí neptali. V pokoji jí nic nenapovědělo. Byl tu nepořádek, všude fleky a šatstvo, špatné osvětlení, na upatlaném stole pravěký procesorový blok. Courtney neuměla moc číst, drobné písmo na etiketách jí nic neříkalo.

Zvolila nejjednodušší řešení. Vyvlékla se z ramínek a ukázala kozy. To ho umlčelo. Ani ne za půl minuty už ji shodil na postel, jednou rukou rejdil pod sukní a druhou jí mačkal prso. Sténala, jako by se jí to líbilo, a doufala, že Billy-Joe a ostatní trochu pohnou prdelí. Občas sviňáci čekali, až ji hejl opíchá. Dívali se přes čidlo nebo škvírkou, ujížděli na tom a tiše se smáli. Pak tvrdili, že když přijdou po akci, nevypadá to jako podfuk. Když si Courtney stěžovala Bannethové, i ta se smála.

Chlap jí stahoval kalhotky. Slintal jí na bradavku. Courtney se snažila nešklebit. Najednou se do ní dala zima, jako by klimatizace hodila do pokoje kýbl ledu.

Hejl nechápavě zavrčel a zvedl hlavu. Chvíli se na sebe dívali, oba stejně zaražení. Pak ho za napomádované vlasy chytila bílá ruka a stáhla ho z Courtney. Hejl řval leknutím a bolestí, cizinec ho odhodil do protějšího kouta. Tlusťoch narazil do zdi a sesul se na podlahu. U postele stála postava v černé kutně, prázdnou kápi otočenou ke Courtney. Chtěla křičet, protože tohle rozhodně nebyl Billy-Joe nebo někdo z party.

„Neřvi,“ sykla postava. Z temné kápě se vynořil obličej.

„Quinne!“ kvikla Courtney. Usmála se. „Quinne? U Božího Bratra, kde ses tu kurva vzal? Myslela jsem, že tě vysídlili.“

„To je na dlouhé povídání. Dostaneme se k tomu.“ Otočil se a přešel k rozklepanému tlouštíkovi, chytil ho za hlavu a ostře ji zvrátil. Odhalil tak po celé délce masitý krk.

„Quinne, co to… Brr!“ Courtney se zvrhlým zájmem pozorovala, jak Quinnovi z čelisti rostou dlouhé tesáky. Mrkl na ni, sehnul se a kousl hejla do krkavice. Viděla, jak mu při polykání krve poskakuje ohryzek, pár kapek mu steklo na bradu. Tlusťoch přiškrceně sípal. „Do prdele, Quinne, jseš nechutnej.“

Quinn s úsměvem vstal a otřel si rty rukou. „Ne, došel jsem dokonalosti. Krev je pro člověka nejlepší potrava. Všechny živiny v ní máš pěkně rozpuštěné a připravené. Máš právo ji uzmout otrokům falešného boha. Využít je k vlastnímu posílení, občerstvit tělo.“ Podíval se na hejla. Mezi prsty mu z tepny prýštila krev.

Courtney se nad jeho zoufalým bojem se smrtí zahihňala. „Změnil ses.“

„Ty taky.“

„Jo!“ Podepřela si prsa rukama a strčila mu je pod nos. „Tak třeba tohle jsem nemívala. Jsou pěkný, co?“

„U Bratra Božího, Courtney, z tebe je naprostá flundra.“

Natáhla nohu a na palci zhoupla střevíček. „Vyhovuje mi to. Osvobodila jsem v sobě hada, chápeš? Důstojnost je slabost, modla měšťáků.“

„Vidím, že si pamatuješ kázání.“

„To si piš.“

„Jak je na tom Bannethová?“

„Jako vždycky.“

„Dlouho nebude. Vrátil jsem se.“ Zvedl ruce a udělal několik jednoduchých pohybů. Pokoj se začal měnit, stěny ztmavly, nábytek se přetvořil v matné kovové krabice. Na trubkové pelesti postele se objevila želízka.

Courtney se prudce rozhlížela a couvala před Quinnem do koutku matrace. „Do prdele, ty jseš posedlej!“

„Já ne,“ sykl. „To já vládnu. Boží Bratr si mě vyvolil za svého Mesiáše. Moc navrácených duší závisí na síle jejich vůle. A nikdo si tak nevěří jako já. Tak jsem získal vládu nad svým tělem, vírou v sebe, jíž mě On obdařil. Teď jsem silnější než sto tamtěch poseroutků.“

Courtney natáhla nohy a přimhouřila oči. „Jseš to ty, fakt. Teda jako opravdu ty. Máš svoje tělo a všecko.“

„Vždycky jsi měla dlouhé vedení. Ale sektě u tebe nešlo o hlavu.“

„Byl jsi v New Yorku?“ vzdychla obdivně. „Viděla jsem tu bitvu na AV. Policie měla takový bobky, že vyvraždila mrakodrapy plný lidí.“

„Stavil jsem se tam. A v Paříži, v Bombaji a Johannesburgu, o čemž policie ještě neví. Pak jsem zamířil domů.“

„To jsem ráda.“ Courtney seskočila z postele a pověsila se Quinnovi na krk. „Vítej doma.“

„Odteď budeš následovat mě, ne Bannethovou.“

„Ano.“ Olízla mu krvavou zpocenou bradu.

„Budeš poslouchat.“

„Jak jinak.“

Quinn zaostřil na její myšlenky a přesvědčil se, že nelže. Ne že by od Courtney čekal něco jiného. Otevřel dveře a vpustil zbylé tři. Billy-Joea a Rava znal z dřívějška, ti budou poslouchat. Pět lidí se do studentského pokojíku sotva vešlo, teplota stoupala. Horký nervózní dech. Všichni chtěli vidět, co Quinn udělá teď.

„Vrátil jsem se na Zemi, abych ji přivedl do Noci.“ oznámil. „Budete v tom hrát velkou roli, stejně jako posedlí. Nechám vás pár v každé archologii. Ale Edmonton je mi zvláště blízký, protože tu žije Bannethová.“

„Co s ní uděláš?“ zeptal se Billy-Joe.

Quinn ho poplácal po hubeném předloktí. „To nejhorší, co si dovedu představit. A představoval jsem si to dlouho.“

Billy-Joe vycenil zuby. „Super!“

Quinn se podíval na tlusťocha. Lapal po dechu jako ryba. Krev pod ním už udělala velikou kaluž. „Umíráš,“ sdělil mu vesele Quinn. „Máš jedinou naději na záchranu.“ Energistická pole se na jeho příkaz přeskupila a zatlačila na skutečnost. Z nicoty prosákl řev zatracených duší. „Courtney, prašť ho.“

Pokrčila rameny a nakopla hejla mezi nohy. Otřásl se, vypoulil oči, víčka mu poletovala. Z rány vytryskla krev.

„Ještě,“ pokynul jí shovívavě Quinn. V hlavě zatím diktoval ztracencům podmínky. Naslouchal slibům a přísahám. Volil mezi mrtvými.

Courtney poslechla a v úžasu hleděla, jak se těla zmocňuje opravdová duše mrtvého člověka. Rána se zavřela. Muž v šoku sípal. Po zkrvavených šatech mu přeskakovaly plamínky bílého ohně.

„Dejte mu napít,“ poručil Quinn.

Billy-Joe a Julie našli na polici pár sodovek a podali je vděčnému posedlému.

„Tolik krve budeš nějakou dobu doplňovat,“ řekl. „Lež a odpočívej. Dívej se.“

„Dík, Quinne,“ zamumlal posedlý. Podařilo se mu převalit na záda, námahou málem omdlel. Železná pouta se hlasitě otevřela. Courtney se na ně podívala a pak tázavě na Quinna. Hábit se na něm rozpouštěl. „Víš, co s nimi,“ řekl.

Vysoukala se z šatů a ohnula se přes postel, zápěstí položila do pout. Želízka zapadla a uzamkla se.

Ilex se objevil nad Avonem, zářil spokojeností (a pořádným hladem). Jeho pocity zachytili všichni Edenité na Trafalgaru a všichni se současně usmáli nad Austerovým hlášením. Lalwaniová likvidaci továrny okamžitě odtajnila a vojenská tisková kancelář předala informace všem redakcím v soustavě. Věci šly ráz na ráz, a tak měl štáb velícího admirála sotva čas

informovat Jeetu Anwarou dřív, než se předsedova kancelář o misi dozvěděla ze zpráv.

Sokol se tentokrát blížil na poklidných dvou gé, úplně jinak, než když posledně vtrhl rovnou do ochranné zóny. Všeobecná spřízněnost bzučela spoustou uštěpačných vtipů na dané téma.

Dvě hodiny po Ilexově přistání čerstvě přijatý poručík Keaton doprovodil kapitána Austera k velícímu admirálovi. Samual Alexandrovič Edenitu vřele přijal a hned ho zavedl do sníženého konferenčního kouta. Na kožené pohovky přisedla Lalwaniová s Kolhammerem, poručík Keaton obsluhoval. Když nesl porcelánové šálky s kávou a čajem, probral se u stropu výkonný AV-projektor a promítl obraz předsedy Haakera a Jeety Anwarové.

„Přijměte prosím mou gratulaci loďstvu, paní a páni admirálové, pane kapitáne," začal Haaker. „Zničení továrny na antihmotu přišlo právě vhod."

„Byla to Caponova továrna, pane předsedo," vypíchl admirál Kolhammer. „To už něco znamená."

„Už nebude schopen rozsévat posedlé na další konfederační planety, natožpak se pokusit o invazi jako na Arnstadtu," řekl Samual. „Takže jsme ho ochromili. Budeme na něj dál dotírat, tentokrát důkladněji. Měli bychom utahat krkavce a vyčerpat jeho zásoby antihmoty. Vzhledem ke společenské nestabilitě očekáváme, že se Organizace do několika týdnů, nejdéle za dva měsíce, sama zhroutí."

„Pokud z toho svého plsťáku nevytáhne dalšího králíka," podotkl Olton Haaker. „Nechci snižovat váš úspěch, Samuale, ale u Alláha, čekali jsme na něj moc dlouho. Možná příliš. Podle posledních zpráv je na Kerry už posedlá třetina obyvatelstva a zbytek je otázkou času. Navíc víme o jedenácti dalších nakažených světech. Přijdeme o ně, to víme oba stejně dobře. Jistě ještě nedorazily zprávy o všech napadených planetách. Nezlobte se, ale je to hořké vítězství."

„Co máme dělat?"

„Však víte. Jak pokračuje doktor Gilmore?“

„Pomalu, Mae Ortliebová vás varovala.“

„Ano, ano.“ Haaker mávl rukou. „Když dosáhnete sebemenšího pokroku, informujte mě. Pokud možno dřív než média.“

„Ano, pane předsedo.“

Obraz zmizel.

„Neřád nevděčná,“ zabručel Kolhammer.

„Já ho chápu,“ řekla Lalwaniová. „Sněm poslední dobou připomíná zvěřinec. Vyslanci si museli připustit, že jejich úchvatné projevy pro jednou s krizí nic nenadělají. Dovolávají se akce, i když konkrétně samozřejmě neřeknou nic.“

„Ta věc s antihmotou by měla loďstvu hodně ulevit,“ řekl Motela Kolhammer. „Budeme schopni vynucovat karanténu na místních vládách.“

„To půjde ztuha,“ namítla Lalwaniová. „Vzdálenější asteroidy zákazem letů krutě trpí. Válka se jich netýká. Raději riskují.“

„Válka se jich netýká jen do chvíle, kdy jim nějaký pitomý pašerák přiveze prvního posedlého,“ rozčílil se Kolhammer.

„Už se nám zhruba rýsují největší hříšníci,“ řekla Lalwaniová. „Spolupracujeme se všemi tajnými službami. Jakmile prokážeme vinu, problém se přenáší na diplomaty.“

„A všechno je v kýblu,“ dodal Kolhammer. „Pitomí právníci.“

Samual postavil šálek na stůl a obrátil se na Austera. „Předpokládám, že jste byl na Jupiteru s Meredithovou letkou.“

„Ano, pane admirále,“ přitakal kapitán.

„To jsem rád. Když jste přistával, pustil jsem si vaše hlášení z poslední mise. Chci slyšet, proč konsenzus posílá dvě lodě za mlhovinu v Orionu. A hlavně proč je jedna z nich Lady Macbeth. Jasně jsem požadoval, aby ten šílený Calvert a jeho kamarádka zůstali na Tranquillity a s nikým se nestýkali.“

Kapitán sokola se lehce uklonil, na tváři uctivý výraz. Přes edenitskou odolnost a nepřetržitou Ilexovu podporu se mu

málem rozklepaly nohy. „Ujišťuji vás, že konsenzus bere Alchymistu se vší vážností. Dostali jsme ale nové informace a v jejich světle jsme přehodnotili vaše rozhodnutí.“

Samual Alexandrovič se opřel a okřikl se, že si hraje na tyrana. Někdy je těžké odolat. „Mluvte.“

„Vévodkyně z Trosek zjistila, že tyrathkovské náboženství může mít hmotný podklad.“

„Nevěděl jsem, že mají náboženství,“ řekl Kolhammer. Nervová nanonika mu prohledávala encyklopedické soubory.

„I pro nás to bylo jako zjevení,“ přiznal Auster. „Ale mají a jejich Bůh je zřejmě nějaký mocný artefakt. Tyrathkové věří, že je dokáže ochránit před posedlými lidmi.“

„Konsenzus tedy poslal dvě lodě na průzkum,“ shrnul Samual.

„Ano. Vzhledem k uvažované vzdálenosti přicházejí z adamitských lodí v úvahu jen ty vybavené antihmotovým pohonem.“

„A výzkumný let zároveň uklidí Calverta a Mzuovou z dosahu posedlých. Hezky se to sešlo.“

„Konsenzus o tom je přesvědčen, pane admirále.“

Samual se suše usmál. „Lagrange Calvert letí na návštěvu za opravdickým živým bohem. To bude scéna. Až na sebe narazí jejich ega, uvidíme to až sem.“ Lalwaniová a Auster se unisono pousmáli.

„No, chytáme se i tenčích stébel,“ pokračoval Samual. „Děkuji za návštěvu, kapitáne, a vyřiďte Ilexovi mé blahopřání k úspěšnému splnění mise.“

Edenita vstal a formálně se uklonil. „Pane.“ Poručík Keaton ho doprovodil ke dveřím.

I když mu to připadalo absurdní, dokonce neslušné, počkal Samual s dalším hovorem, až když byl Edenita bezpečně z doslechu. Záleželo mu na soukromí a věděl, že Lalwaniova si všechno nechává pro sebe. „Tak bůh?“ zeptal se jí.

„Nic o tom nevím," odpověděla. „Konsenzus by se ale neuchýlil ke krajnímu řešení, kdyby neměl důvěru v příznivý výsledek."

„No budiž," odtušil Samual. „Rád bych jupiterský konsenzus požádal o úplnou zprávu."

„Dohlédnu na to."

„Než dostaneme čerstvé zprávy, nebudeme mezi válečné plány řadit biblické spasení."

„Jistě, pane admirále."

„Takže nám zbývá poslední problém," řekl Samual. „Mortonridge."

„Hned jsem říkal, že je to ztráta času," prohlásil Kolhammer.

„Mnohokrát. Já také. Ale v první řadě jde o politické tažení. Nemůžeme ale zavírat oči před skutečností, že válka nejde vůbec podle plánu. Poslední události jsou přinejmenším znepokojivé. Také se zdá, že tam naše pěchota zůstane podstatně déle, než jsme předpokládali."

„Déle! Ha," ulevil si Kolhammer. „Podíval jste se aspoň na jedno senso? Bože, toho bláta. Celé Osvobození se zaseklo na místě."

„Nezaseklo, mají jen víc potíží, než předpokládali," řekla Lalwaniová.

Kolhammer se zakuckal a zvedl šálek k přípitku. „Vždycky jsem obdivoval, jak dovedou Edeniti obrušovat skutečnost. Ale označit za drobnou potíž, když vám uletí patnactikilometrový kus země do jiného rozměru, to je dost i na mě."

„Neřekla jsem drobné potíže."

„Zmizení Kettonu mě tolik netrápí," řekl Samual. Ostatní se na něj překvapeně podívali. „Myslel jsem spíš na lékařské problémy osvobozených. Novináři o nich zatím moc nemluví, ale to nepotrvá dlouho. Lidé si časem uvědomí, co se stane, když se nám podaří vrátit planety jako Lalonde a Norfolk do vesmíru. Spojenci království se snaží pomáhat zdravotnickým

materiálem, ale úmrtí na rakovinu stále přibývá.“ Luskl prsty na Keatona, připraveného v pozoru u samovaru.

„Pane.“ Poručík předstoupil. „Trafalgarský zdravotní odbor zkoumal následky osvobození od posedlosti. Máme štěstí, že v Mortonridgi nežilo víc lidí. Království a jeho spojenci jsou schopni dát dohromady nanoniku právě pro dva miliony pacientů. Nejsme si ale jisti, že je technika správně užívána; lékařů je kritický nedostatek. Přesto odhadujeme, že průměrná osvobozená planeta se sedmi sty padesáti miliony obyvatel by vyčerpala veškeré zásoby lékařské nanoniky v celé Konfederaci. Posedlí podle našich informací zatím ovládli osmnáct planet a několik set asteroidů. Předpokládáme, že světy oseté Caponovou Organizací se k nim brzy připojí. Nakonec na nás spadne třicet nemocných planet, možná více.“

„Do řiti,“ zvolal Kolhammer. Ustaraně se na mladého poručíka zamračil. „Co se tedy stane, když je dostaneme zpátky?“

„Vzhledem k rozsahu rakovinného bujení u osvobozených v Mortonridgi odhadujeme okamžitou vysokou úmrtnost.“

„Podáváte to dost odtažitě, poručíku.“

„Ano, pane. Musíte vzít v úvahu, že mrtvé duše si buď neuvědomují, co hostitelům provádějí, nebo s tím nemohou nic dělat. Jejich energistická síla dokáže napravit tělesná zranění, ale zatím jsme nezaznamenali, že by bojovala s rakovinou. Možná toho není schopna.“

„Kam míříte?“ pobídla ho Lalwaniová.

„Pokud se při útěku z našeho vesmíru radikálně nezmění biochemické vlastnosti unesených světů, všichni posedlí budou trpět rakovinou. Když s ní něco neudělají, jejich zabraná těla zemřou.“

Lalwaniová se tak zděsila, že trocha hrůzy prosákla do všeobecné spřízněnosti. Všichni Edenité na asteroidu jí automaticky nabídli podporu.

Lalwaniová je musela nerada odříznout. „Třicet planet?“ ujišťovala se. Podívala se na velícího admirála. „Vy jste to věděl?“

„Přečetl jsem si to dnes ráno,“ přiznal Samual. „Zatím jsem to neřekl předsedovi. Ať napřed zkrotí Sněm, než mu přednesu takové zprávy.“

„Proboha,“ zamumlal Motela Kolhammer. „Když je stáhneme zpátky do vesmíru, zabijeme je. A když je tam necháme, umřou tak jako tak.“ Prosebně pohlédl na Keatona. „Přišel zdravotní odbor s nějakým nápadem?“

„Ano, pane, hned se dvěma.“

„Konečně! Konečně má někdo trochu iniciativy. Co navrhují?“

„První řešení je vcelku prosté. Varujeme všechny posedlé, o kterých v tomto vesmíru víme. Požádáme je, aby přestali měnit svůj tělesný vzhled. Je to i v jejich zájmu.“

„Pokud to nebudou považovat za propagandu,“ řekla Lalwaniová. „Když začne být nádor patrný hmatem, na primitivní léčbu už je pozdě.“

„Stejně to uděláme,“ prohlásil Samual.

„A druhý nápad?“ pobídl poručíka Kolhammer.

„Formálně požádat o pomoc kiintské velvyslanectví.“

Kolhammer zafuněl. „Ha! Ta sběř nám nepomůže. Dali nám to dost jasně najevo.“

„Ehm, pane?“ obrátil se Keaton na velícího admirála. Ten mu kývnutím dovolil promluvit. „Kiinti řekli, že nám nepomohou vyřešit problém posedlosti. V tomto případě bychom ale žádali o materiální pomoc. Víme, že mají lepší techniku než my, naše firmy od nich nakupují technologii. A po událostech na Tranquillity víme, že nepřestali s výrobou, jak nám tvrdili. Snad jsou schopni dodávat nám přístroje v kvalitě a množství, které potřebujeme. Problém s rakovinou budeme stejně řešit, až se vypořádáme s posedlostí. Pokud s námi Kiinti soucítí tak, jak říkají, zřejmě nás neodmítnou.“

„Skvělá analýza,“ pochválila ho Lalwaniová. „Nesmíme tuto možnost zanedbat.“

„Ani jsem nechtěl,“ řekl Samual. „Už jsem požádal o osobní schůzku s velvyslancem Roulorem. Zkusím se ho zeptat.“

„Dobrý nápad,“ prohlásil Kolhammer. „Váš zdravotní odbor má skvělé poradce.“

Byl to zvláštní návrat. Quinn rázoval v říši duchů velitelstvím edmontonské sekty. Za nový pohled na známé místnosti a chodby snad mohlo mlhavé zkreslení za hranicí světů, ale spíš nové oči, jimiž Quinn na obávané prostory hleděl.

Léta tu byl doma. Hledal tu útočiště, nacházel hrůzu. Teď neviděl víc než potemnělé komnaty zbavené vzpomínek. Rutinní práce se nezměnily, jen zpomalily. Vzteklí vyšší učedníci řvali na nováčky a šikanovali je. Jeho chyba. Quinnovo slovo se šířilo.

Brzy o něm bude vědět celý Edmonton. Zatím ovládl osm svatyní a chystal se na zbytek. Ti, které si podmanil, teď aktivně vykonávali vůli Bratra Božího. V posledních dnech vyslal několik drobných skupinek zaútočit na klíčové uzly městské infrastruktury. Generátory, vodárny, dopravní křižovatky, všechny do značné míry poškodil. Buňky pracovaly s primitivní technikou, ze sítě stáhly recepty na chemické výbušniny, nahrané sem před staletími volnomyšlenkářskými anarchisty a kopírované tak často, že už nešly smazat. Podle Quinnových rozkazů posedlí jen dohlíželi na průběh akce a nikdy se neobjevili až u cíle útoku. Tam šli věrní: šikovní pitomečci na odpis. Quinn zatím nemohl riskovat, že vláda v Edmontonu odhalí posedlého. Ničení se tedy zatím dalo připisovat radikálním odpadlíkům od sekty. Bude se zdát, že sektářští teroristé jen odpovídají na akce spřízněných duší v Paříži, Bombaji a Johannesburgu.

Vláda časem zjistí, kdo za nimi stojí. Ale tehdy bude mít Quinn dost posedlých, aby na Zemi přivedl Noc.

Quinn došel do chrámu a pomalu si ho prohlédl. Vysoká loď, zdobnější než lokální svatyně. Stěny zdobily úchylné výjevy, runy a pentagramy. Pod obráceným křížem nad oltářem poblikávaly žluté plamínky. Quinnovi se konečně vrátily vzpomínky, přitahovaly ho ke kamennému obětnímu stolu. Vzpomínal na bolest iniciačního rituálu, na bolest při dalších obřadech. Bannethová se pokaždé klidně usmívala jako anděl temnot. Dávala mu drogy a obklady, agónie se mísila s obscénní rozkoší. Obklopoval ho její smích, tvrdý jako brutální laskání. Strašlivá androgynní příšera si ho vychovala, aby jí svou bolestí dodal co největší rozkoš. Oba extrémní pocity nakonec vždy splynuly v jediný.

Vítězství, říkala Bannethová. Stvoření dokonalé mysli. Zrození hada.

Quinn se na oltář podíval, uviděl na něm sám sebe, zpoceného a zakrvaveného. Bolest a mučení si pamatoval dobře, ale nic předtím si nevybavil. Jako by ho Bannethová stvořila.

„Quinne? Jseš to ty, Quinne?“

Quinn se otočil a uviděl v první lavici ducha. Byl mu povědomý, kdysi ho musel znát. Duch vstal, nahrbený puberťák v roztrhané kožené bundě a špinavých texaskách. Byl žalostně průhledný. „Jseš to ty, že jo? Vzpomeň si, Quinne. To jsem já, Erhard.“

„Erhard?“ Quinn si nevzpomněl.

„Sakra, Quinne, dost dlouho jsme se spolu hrabali ve sračkách. Přece jsi na mě nezapomněl.“

„Nezapomněl.“ Erhard přišel do sekty zhruba ve stejnou dobu jako Quinn. Neměl ale sílu přežít. Kanonáda otrockých úkolů a trýznivých trestů Quinna zocelila, zato Erharda rozdrtila. Jeho život skočil tady v chrámu při obřadu, který od začátku neměl přežít. Bannethová mu uchystala znásilnění, mučení, drogy a osobně vypěstované parazity. Sešlo se celé vedení sekty. Erhard přeřval i jejich smích, v hlase měl čirou

vydestilovanou hrůzu. Pak do něj Bannethová zabodla obětní dýku zdobenou drahokamy.

Quinn toho dne zažíval orgastickou rozkoš. Bannethová mu dovolila podat jí dýku.

„Není to fér, Quinne. Nepatřím sem. Nesnáším to tady. Nenávidím sektu.“

„Neživils svého hada,“ ušklíbl se pohrdavě Quinn. „Teď se na sebe podívej. Jsi hovno jako zaživa.“

„Není to fér!“ vykřikl Erhard. „Nevěděl jsem, co je sekta zač. A pak mě zabili. Tys mě zabil, Quinne. Byl jsi mezi nima.“

„Zasloužil sis smrt.“

„Jdi do prdele. Bylo mi devatenáct. Měl jsem život před sebou a vy jste mi ho vzali, ty a ta pošahaná Bannethová. Chci ji zabít. Přísahal jsem.“

„Ne!“ zaburácel Quinn. Erhard se hrůzou přikrčil. „Bannethová nezemře,“ pokračoval Quinn. „Nikdy. Patří mně.“

Duch se vyklonil z lavice a natáhl ruku, jako by si ji hřál u ohně. „Co vlastně jseš?“

Quinn se tiše zasmál. „Nevím. Ale Boží Bratr mi ukázal, co mám učinit.“ Odešel z chrámu, ducha nechal za sebou.

Chodbou šli tři lidé, jednomu se očividně nechtělo. Quinn ho poznal. Učedník Kilián. Před pár dny se setkali. Všichni tři se v blízkosti neviditelného pozorovatele zamračili a otřásli zimou.

Quinn šel za nimi. Věděl, kam jdou, sám tudy často chodil. Brzy to (ji, jeho) zase uvidí: Bannethovou. Spokojí se s tím. Jen se podívá, připomene si tu tvář. Bannethove se nic nestane rychle. Quinn se od ní dost naučil. Nejrozkošnější tresty jsou nejdelší. A až přijde Noc, utrpení dosáhne věčnosti.

Temnota přišla. I když ji učedníci právě nešeptali, visela fráze v kouřmu edmontonskeho velitelství. Hrozba děsivější než všechen sadismus nejvyšších akolytů.

Bannethová věděla, co to znamená. AV-projektory jí poskytovaly úplné pokrytí událostí v New Yorku, jež samozřejmě zajímaly celé vedení sekty. Archologie odříznuta. Povídačky o posedlých. Všude zlá znamení.

Utrpěla tím pracovní výkonnost. Zisky z vydírání a krádeží klesly ve všech svatyních. Dokonce ani ona, velmistryně celé archologie, nedokázala vzbudit velké nadšení. Co s tím tedy mají dělat podřízení mistři.

Když si na vyšší učedníky otevřela hubu, jen šoupali nohama a říkali, že nemá cenu pracovat jako dřív. Přišel náš čas, mumlali, Bratr Boží se navrací na Zemi. Koho by teď zajímalo mlácení civilů. Vzhledem k víře sekty s nimi mohla těžko něco dělat. Uvědomovala si ironii situace.

Nezbývalo jí než naslouchat hlasu ulice a dešifrovat z něj informace. Zvláště teď jich ale moc nebylo. Jako většina pozemských archologií se i Edmonton uzavíral. Úřednické čtvrti hlásily nárůst pracovních absencí. Lidé odcházeli na dovolenou nebo na nemocenskou. V parcích nebylo živé duše. Rodiče nepouštěli děti do družiny. Poprvé v novodobých dějinách bylo možné se v autobusu posadit.

Vakuové vlaky jezdit nepřestaly. Centrvláda tak dávala najevo nezviklané sebevědomí a ukazovala obyvatelstvu, že mu nic nehrozí. Počet cestujících klesl pod třicet procent. Nikdo nechtěl přicházet do styku s cizími lidmi. Technické služby musely dělníkům pohrozit vyhazovem, když nepřijdou do práce, aby vůbec udržely archologii v chodu. Státním zaměstnancům hrozily za neplnění povinností disciplinární postihy. Starostové se snažili předstírat, že všechno běží normálně, a doufali, že svým příkladem strhnou obyvatele. Zoufalá snaha ale působila čím dál směšněji.

Bannethová vysílala do věčné polotmy ulic dolního města učedníky, aby vyzvídali novinky. Zničení obyvatelé nejnižších pater jim ustupovali do vchodů a podezíravě čmuchali. Kolem tiše svištěly policejní vozy, za nimi vířily závěje stříbřitých obalů. S gangy strážci srovnali rychlost, chvíli si přes

neprůstřelné kouřové sklo prohlíželi zatvrzelé obličeje učedníků, pak zatroubili a jeli dál. Vyhánět učedníky do Downtownu bylo zbytečné, ale Bannethová vytrvala. Vypadalo to, že konečně měla štěstí.

Učedník Kilián se zoufale snažil nerozklepat se. Soukromá svatyně Bannethové byla pohřbená uprostřed mrakodrapu, který sekta používala jako velitelství. Jako ve všech Světlonošových lóžích na světě i tady původní rozvržení bytů a příček muselo ustoupit divokému vosímu úlu průlezů a přepážek. Učedníci probourávali nové průchody jako červi, za sebou ale stavěli v soustředných kruzích nerovné stěny. Celá cibulová topologie měla chránit jádro uprostřed. Bannethová tu žila skoro pětatřicet let, aniž by jedinkrát vystrčila nos z domu. Nebylo to třeba, všechno jí přinesli podřízení.

Na rozdíl od několika velmistrů, o nichž věděla, si Bannethová nepotrpěla na luxus. Její vyšší učedníci si mohli dopřát, co chtěli, ale ti bydleli několik pater nad ní a o jejich harémech plných krásných mladíků prakticky nevěděla. Sama se ukájela v jiných sférách.

Když se Kilián rozhlédl, zjistil, že je to tu daleko horší, než si učedníci špitali. Bannethová žila v chirurgické laboratoři. U jedné stěny stál široký operační stůl obklopený výkonnými procesory a stojany s novým chirurgickým nářadím. Uprostřed uviděl tři nerezové stoly s koženými pouty v rozích. Podél stěn stály nádrže na podporu života. V nich svítily akvarijní lampy. Kilián by obsah raději neviděl, při pohledu si málem nadělal do kalhot. V některých nádržích byli lidé. V hustém nálevu je držela hedvábná pavučina, do úst a nosů (těm, kteří je ještě měli) zavedené hadičky. Všichni měli otevřené oči a dívali se. Pamatoval si je, nedávno byli učedníky, teď ale měli přidělané nové výrůstky, jiným kusy těla chyběly, nezašité rány odhalovaly dutiny po odstraněných orgánech. Pak viděl nepříliš lidské tvory, zrůdnější o transplantované lidské součástky. Shluky orgánů spojené změtí pulzujících cév. Zvířata, kočkovité šelmy a gorily s odříznutou lebkou a zbavené

mozku. Na čestném místě nad pracovním stolem visela stará olejomalba mladé ženy v dlouhých šatech se šněrovačkou.

I když tu Kilián ještě nikdy nebyl, časem sem musel každý, ať na vylepšení nebo pro trest. Oba typy operací prováděla Bannethová osobně. Učedník teď stál tak nehybně, jak mu rozklepaná kolena dovolila, a velmistryně k němu mířila rázným krokem.

Bannethová měla mužskou čelist, pevnou širokou bradu. Ale všechno ostatní na její tváři působilo žensky. Hádanku doplňoval blonďatý ježek. Kilián jí nervózně pohlédl na košili. Všichni říkali, že velmistryni vzrušuje strach. Pokud jí teď ztvrdnou bradavky, je v ženské fázi cyklu.

Bavlnu rozhodně napínaly tmavé špičky. Kilián pochyboval, že podle toho něco pozná. Bannethová byla hermafrodit – z vlastního rozhodnutí, říkalo se. Vypadala na dvacet, jako muž i jako žena, i když omlazení je nejjednodušší plastická operace. Nikdo netušil, kolik jí skutečně je nebo jak dlouho zastává svou pozici. O její minulosti kolovaly jen legendy a domněnky. Klást otázky nebylo zdravé.

„Díky, žes za mnou přišel," řekla Bannethová. Pohladila Kiliána po tváři, studenými klouby mu přejela po lícní kosti, jako když sochař hledá přesný tvar. Zachvěl se. Růžové oči s kočičími panenkami pobaveně zamrkaly.

„Jseš nervózní, Kiliáne?"

„Nevím, co jsem provedl, paní."

„To je pravda. Ale červ jako ty toho nikdy moc neví. Co? Tak se neboj. Vlastně ses mi docela hodil."

„Ano?"

„Kupodivu. Jak víš, věrné odměňuji."

„Ano, paní."

„Co bych tak pro tebe mohla udělat?" Začala vyjukaného učedníka obcházet, na rtech nezbedný úsměv. „Kolik ti vlastně je? Pětadvacet, že ano? Tak si říkám, co asi kluk jako ty může chtít. A odpovídám si: velikého ptáka. To není problém. To dovedu. Uříznu ti ten krysí ocásek a dám ti za něj něco daleko

lepšího. Ptáka jako z oceli, aspoň půlmetrového. To bys rád, nebo ne?“

„Prosím, paní,“ vykvikl Kilián.

„Chtěl jsi říct ano, prosím?“

„Já… Chci vám pomoct, udělám cokoli.“

Poslala mu polibek, dál ho obcházela v kruzích. „Hodnej. Pozvala jsem tě, protože bych něco chtěla vědět. Věříš v učení Světlonoše?“

Chyták, zakřičel v duchu Kilián. Když řeknu ne, potrestá mě, a když řeknu ano, bude chtít důkaz sebeovládání. „V každé slovo, paní. Našel jsem svého hada.“

„Skvělá odpověď, Kiliáne. Teď mi pověz: těšíš se na příchod tmy?“

„Ano, paní.“

„Opravdu? A jak víš, že přichází?“

Kilián se na ni ohlédl přes rameno. Byla ale přímo za ním, a tak si všiml jen toho, jak ji učedníci v nádržích sledují očima. „Jsou tu posedlí. Poslal je náš Pán. Přivedou na svět Noc.“

„Povídá se to. V archologii se nemluví o ničem jiném. V celém světě. Ale jak to víš tak jistě, Kiliáne? Jak to, že zrovna ty?“

Bannethová se zastavila před ním, na tváři chápavý úsměv.

Musím jí říct pravdu, uvědomil si v hrůze Kilián. Ale nevím, jestli ji chce slyšet. Do prdele. Bratře Boží, co se mnou udělá, když ji naštvu? V co mě promění?

„Kočka ti ukousla jazyk?“ pobídla ho Bannethová. Trochu přitvrdila výraz. Očima ukázala na nádrž se zmrzačenou pumou. „Támhleté by se hodil, Kiliáne. Ale co ti dám, když ti vezmu jazyk? Mám spoustu odpadového materiálu. Většinou má prošlou záruku. Sáhl sis někdy na shnilé maso, Kiliáne? Na nekromorfologii si člověk musí vypěstovat chuť. Třeba se ti taky zalíbí, kdo ví.“

„Viděl jsem ho!“ vykřikl Kilián. „Do prdele, viděl jsem posedlýho. Omlouvám se, paní, že jsem to neřekl vyššímu učedníkovi, ale…“

Políbila ho na ucho a Kiliánovi došla řeč. „Chápu tě," pošeptala. „Opravdu. Když chceš pochopit, jak lidé myslí, musíš pochopit, jak fungují. A já už hodně dlouho zkoumám funkce lidského těla. Fyziologie plodí psychologii, dalo by se říci. Nebo ne, Kiliáne?"

Kilián nesnášel, když se velmistryně ohánělа velkými slovy. Nikdy nevěděl, co odpovědět. Nevěděl to žádný učedník, ani nejstarší a nejmocnější.

„Viděl jsem ho v kapli svatyně ve Vegrevillském dómu," vykoktal Kilián. Už mu bylo jasné, že Bannethová chce slyšet o posedlých. Třeba se z toho ještě vykecá.

Bannethová se znovu zastavila přímo před zbědovaným učedníkem. Na androgynní tváři už nebylo po úsměvu ani stopy. „Neřekl jsi nic nadřízenému, protože sis myslel, že se dostaneš do průseru. Protože pokud posedlí existují, hierarchie sekty, které už šest let lezeš do prdele, přestane existovat. Kdybys všem řekl, cos viděl, vlastně bys šířil vzpouru, i když to ti asi nedošlo. Zachoval ses instinktivně. Tvůj had na tebe dohlíží. Byl jsi věrný jen sobě a Božímu Bratru. Samozřejmě jsi ale neodolal a pár lidem ses zmínil. To sis měl rozmyslet, Kiliáne. Dobře víš, že odměňuji učedníky, kteří mi donášejí na své přátele."

„Ano, paní," zamumlal.

„Tak to jsem ráda, že si rozumíme. Zlaté pravidlo sekty bohužel zní, že se musím dozvědět všechno. Jenom já sama rozhodnu, co je důležité a co ne." Bannethová přešla k jednomu nerezovému stolu a zaťukala na něj nehtem. „Pojď sem, Kiliáne. Hezky si lehni."

„Prosím vás, paní…"

„Hned."

Kdyby si myslel, že má sebemenší šanci utéct, vzal by nohy na ramena. Dokonce ho napadlo skočit Bannethove po krku. Na to ale neměl vůlí. Udělal chybu a podíval se jí do růžových očí.

„To není dobrý nápad," řekla Bannethová. „Vůbec se mi nelíbí."

Kilián se maličkými krůčky došoural ke stolu. Ve fialovém světle nádrží uviděl na lesklém povrchu kaňky zaschlé krve.

„Svlékni si šaty," poručila Bannethová. „Překážely by mi."

Iniciační obřad, tělesné tresty, každodenní ponižování – nic z toho ho nemohlo připravit na tuto chvíli. Prostou bolest dokázal snést. Brzy pominula a díky ní byl silnější, drsnější. Pokaždé v něm trochu povyrostl had. Teď mu ale nebyl nic platný. S každým kouskem oděvu jí obětoval kousek sebe.

„V dávných časech se říkalo, že trest má odpovídat vině," řekla Bannethová. Kilián si stáhl džíny a Bannethová se pousmála nad jeho tenkýma nohama. „Vždycky mi to připadalo příhodné. Ale dnes mám dojem, že vině by měla odpovídat část těla."

„Ano," vypravil ze sebe Kilián. Rozuměl jí. K jeho povinnostem patřilo kydat hnůj od prasat. V chlévě sloužili všichni učedníci. Svorně ukvičená zvířata nenáviděli. Měla jim připomínat, kde všichni skončí, ať si vedou sebelépe.

Prasata Bannethove byla vzácná, vyšlechtěná v dobách počátků genetického inženýrství. Měla sloužit k dodávkám lidských transplantátů. Projekt skýtal naději pro všechny chudáky slabého srdce a zkornatělých jater. Prasečí orgány byly rozměrem totožné s lidskými a lidská těla je přijímala bez imunitních obtíží. Nápad na počátku jedenadvacátého století vzkvétal. Medicína, genetika a protetika se ovšem dál vyvíjela. Na polidštěná prasata nezapomněli jedině historici lékařství a pár zvědavých zoologů. Pak se o nich Bannethova dočetla v jednom starém pojednání.

Našla potomky původního chovu a začala je šlechtit nanovo. Čistotu krve zajistila s pomocí moderní genetiky. Primitivní nápad ji zaujal svou syrovostí. Využívání nejmodernější techniky bylo v sektě proti duchu zjeveného slova. Prasata a staromódní chirurgie nabízela ideální alternativu.

Když potřeboval učedník vylepšit, neimplantovala mu umělou tkáň. Stejně jako ostatní orgány, ani prasečí svaly nespustily v lidském těle obrannou reakci. Vepřová kůže je silnější a odolnější než lidská. Poslední dobou začala experimentovat s dalšími zvířaty. Klonované opičí nohy proměnily učedníka ve schopného akrobata schopného domovních krádeží ve vyšších patrech. Díky lehčím kostem utekli i policejním mechanoidům. Bannethova si byla jistá, že mít dost času a pokusných blbečků, dosáhne chirurgicky stejné účinnosti, jakou dodávaly protézy kosmonikům a žoldákům.

Chirurgickými postupy dokázala také napravovat kázeňské prohřešky. Když chtěl někdo utéct od sekty, dostal místo nohou vepřové šunky. V Kiliánově případě se Bannethova zatím nerozhodla. Nejvíc se jí líbil nápad s protažením trávicí trubice oběma konci do nosohltanu, aby musel srát hubou. Měl by pak tlustší krk než hlavu.

Když se svlékl, nechala ho lehnout na břicho a koženými řemeny ho přivázala ke stolu. Kreativní trest bude muset počkat. Když už jí potvrdil přítomnost posedlých, zajímalo ji jediné. Plácla mu na zátylek depilační krém a spláchla ho i s vlasy ledovou vodou z hadice. Kůže byla připravena na nanonický implantátor.

Kilián nedostal anestetikum ani sedativum. Když mu výslechová nanonika vnikala do mozku, kvičel a sténal, brutální sondy spouštěly tisíce nervových impulzů a Kiliánovi škubalo celé tělo. Bannethova seděla na stoličce, upíjela dobře vychlazené martini a občas nanonice nadatovala nový pokyn. Teprve po dvou hodinách začala výslechová nanonika dodávat první obrázky. Bannethova zapnula UI, aby je analyzovala a interpretovala. Změť barevných skvrn postupně dostala řád. Jakmile měla UI jasno v Kiliánových myšlenkových pochodech, ovládla jeho vědomí. Vlákna dokázala vysílat vlastní impulzy a mazat mu tak z hlavy přirozené myšlenky.

Kilián právě myslel na svou rodinu, pokud se tak dala nazvat. S matkou a dvěma nevlastními bratry bydlel ve špinavé

dvougarsonce kousek nad zemí v Edsonském dómu. Už je to dávno. Matka živořila díky centrvládnímu projektu zaměstnávání svobodných rodiček; přes den nikdy nebyla doma. Kilián žil v nepřetržitém kraválu, uprostřed hádek, rvaček, hlasité hudby, dupání a hukotu vlaků. Tehdy toužil po jediném: vypadnout. Špatná volba.

„Proč?“ zeptala se Bannethová.

Kilián sebou škubl. Najednou seděl na orvaném kanapi pod oknem a láskyplně hleděl do pokoje svého dětství.

Bannethová stála ve dveřích a pohrdavě si ho měřila. Byla jasnější než pozadí, daleko barevnější než celý pokoj.

„Proč?“ opakovala.

Kiliánovi hrozný tlak sevřel mozek a ždímal z něj ústy tajné myšlenky. „Protože jsem zdrhnul a dal se k sektě. A to byla chyba. Nenávidím se, nesnáším tenhle život. A teď mě máte na stole a uděláte ze mě psa, nebo mi ufiknete péro a přišijete ho někomu jinýmu, aby mě s ním moh mrdat. Chystáte nějakou takovou hnusotu. A to není fér. Nic jsem neposral. Vždycky jsem poslouchal. Nemůžete mi to udělat, nesmíte, proboha. Nejste člověk. Každej to ví. Jste úchylnej lidožrout.“

„Tomu říkám vděk. Ale na tyhle kecy nejsem zvědavá. Chci slyšet o posedlých.“

Tlak našel v Kiliánově mozku patřičný kousek paměti. Kilián zařval, vzpomínky mu vyhrkly pod víčky jako kyselina. Domov zmizel, uhnil a proměnil se v modlitebnu vegrevillske svatyně. Kilián tam byl před třemi dny, měl vyzvednout zásilku. Nevěděl, co v ní je, jenom že „Bannethová to chce pěkně rychle“.

Svatyně byla jiná, než jak ji znal. Potemnělý úl vibroval novým napětím. Nebrali ho vážně. Smáli se mu, že se tak snaží vyhovět, že se tolik honí. Kdykoli je požádal, ať si pospíší, schválně všechno protahovali. Byli jako děti v družině, které si našly novou oběť.

Nakonec ho vzali do modlitebny, kde mu starší učedník řekl, že zásilka je připravena. Stěny lodě tvořil košíkářský

spletenec železných prutů. Oltář vypadal jako ocelový ježek, všechny bodce stejně dlouhé. Z kovu na obě strany šlehaly plameny. Lavice byly z kompozitových střešních plátů přitlučených na nejrůznější podstavce. Na stěnách zůstaly původní runy, ale skoro je nebylo vidět. Všude byl sprejem nastříkaný nápis: Noc přichází. Po stěnách, na stropě, dokonce na podlaze.

Kilián musel vstoupit sám, jeho doprovod zůstal v dobrém rozmaru u dveří. Kilián byl čím dál méně naštvaný a měl čím dál větší strach. U oltáře na něj čekaly tři mlčenlivé postavy v černých hábitech. Na nich neměly žádné runy ani ozdoby, ve vyšších sférách sekty tak oblíbené. Vypadaly ale tím hrozivěji. V kápích skoro nebylo vidět tváře. Prskající svíčky občas pod dvěma kapucemi osvítily obličej, krhavé oči, zahnutý nos, velkou tlamu. Třetí kápě byla prázdná. Ani když Kilián došel k oltáři, nic pod ní neviděl.

„Posílá mě velmistryně," vykoktal. „Máte pro mě balíček?"

„To tedy máme," ozval se hlas z temné kápě.

Bannethová hlas prohnala počítačem, i když vzpomínky přesnou barvu většinou zastírají. Hlas přesto vykázal průkaznou podobnost s nahrávkami Quinna Dextera. Skrytá postava pomalu zvedla ruku a Kilián se roztřásl. Skoro čekal, že uvidí hlaveň pistole. Z objemného rukávu se ale vynořily jen sněhobílé prsty. Na oltář pustily plastovou schránku.

„Náš dárek pro Bannethovou. Doufám, že se jí hodí."

Kilián ho rychle sebral. „Fajn. Díky." Hlavně co nejrychleji zmizet. Z tajemných frajerů měl skoro stejný strach jako z Bannethové.

„Zajímalo by mě, jestli velmistryně dělá, že se nic neděje."

Kilián nevěděl, co na to odpovědět. Ohlédl se přes rameno, jestli má volnou únikovou cestu. Nepustili by ho. „No, vždyť víte, jak to je." Pokrčil rameny.

„To tedy vím."

„Jo. Tak já jí to odnesu."

„Přijde Noc."

„Já vím.“

„Výborně. Takže se k nám přidáš, až přijde čas.“

„Můj had je silný.“

Zpod kápě vylezla hlava, nebo jí spíš ustoupila tma. „To bude třeba,“ řekl Quinn.

Bannethová zastavila obraz. Není o tom pochyb. Kůži má jako padlý sníh, oči neproniknutelně černé – i když za to třeba může zjitřená fantazie vyděšeného učedníka. Ale byl to Quinn.

Bannethová se pousmála. Ztratil někdejší okouzlující divokost. Vypadá dost unavený. Sladké tvářičky má propadlé, u očí vrásky.

Soustředila myšlenky a zaostřila je na osobnostní rysy konkrétního jedince. **Dexter je v Edmontonu. Jeden učedník s ním před třemi dny mluvil.**

Vida. Děkuji, odvětil Západní Evropa.

Deset lodí dopravního konvoje se vynořilo nad Novou Kalifornií a okamžitě se ohlásilo orbitální obraně na Monterey. Doprovodní krkavci se tentokrát nehnali napřed. Byli rádi, že zprávu musí Caponovi sdělit velitel konvoje.

Kde je Etchells? zeptal se Hudson Proctor, sotva se mu ohlásili zbývající čtyři krkavci.

Nevíme, odvětila Pran Soo. Letěl prozkoumat, co se děje u továrny. Nejspíš brzy přiletí.

Určitě ji Konfederace zničila?

Fregaty tam byly. Viděly, jak vybouchla.

Velitel konvoje to přiznal jen velice nerad. Zpráva za půl hodiny oběhla celý asteroid a prosákla i dolů na planetu. Celé Nová Kalifornie o katastrofě věděla za pár dní. Nejvzdálenější organizační asteroidy zaostaly o týden. Nejzazší výspy Caponova impéria se o porážce dozvěděly z podvratného konfederačního vysílání, které si takovou příležitost k propagandě samozřejmě nemohlo nechat ujít.

Emmet Mordden okamžitě odmítl jít se zprávou za Alem. Nejvyšší poručíci tedy poctili Leroye Octavia. Všichni měli za to, že mu povolí nervy a vyřídí Jobovu zvěst jen Jezzibelle.

Leroy ale celý život jednal s temperamentními zábavními umělci a nebyl tak hloupý. Věděl, že Jezzibella je jediným důvodem, proč je ještě naživu a ve svém těle, nemohl si tedy dovolit ohrozit její pozici. Sebral odvahu a zamířil do Nixonova apartmá. Na posledních pár metrech se mu podlamovala kolena. Dva gangsteři na stráži ucítili jeho náladu a vyhnuli se pohledu do očí.

Al s Jezzibellou snídali v dlouhé úzké zimní zahradě, po celé délce zasklené tvrzeným safírem. Podél stěn se pnuly popínavky. Skleníkem se táhla válcová akvária s exotickými rybami z tuctu světů.

Na jediném stole stála váza s oranžovými liliemi. Al a Jezzibella seděli vedle sebe, měli stejné akvamarínové župany a chroupali topinky. Kolem se kolébala Libby a dolévala kávu.

Al zvedl hlavu. Když v Leroyově hlavě ucítil strach, přestal se na něj usmívat. „Nevypadáš moc spokojeně, Leroyi. Co tě žere?“ Jezzibella vzhlédla od učebnice dějepisu.

Leroy se nadechl a skočil do toho po hlavě. „Mám zprávy. Špatné zprávy.“

„Tak jo, Leroyi, neukousnu ti přece hlavu za to, že na tebe hodili nevděčnej úkol. Co se teda posralo?“

„Právě se vrátil poslední konvoj, co jsme poslali pro antihmotu. Čekaly tam na ně konfederační fregaty. A zničily továrnu. Už nedostaneme antihmoty, ani co by se za nehet vešlo.“

„Ježíši Kriste do prdele Panebože!“ Al uhodil pěstí do stolu, až talíře nadskočily. Na tváři mu zapulzovala trojice jizev. „Jak na to kurva přišli? Copak jsme konvoje neposílali s úplně nejvyšší opatrností? To je špehovali?“

„Nevím, Ale. Fregaty přistanou za hodinu a půl, kapitáni snad budou vědět víc.“

„To bych jim radil.“ Al zaťal pěsti. Civěl mezi hvězdy.

Leroy zaváhal a podíval se na Jezzibellu. Maličko kývla hlavou ke dveřím. Leroy víc nepotřeboval; uklonil se Alovi a vypadl tak rychle, jak mu tlusté nožičky dovolily. Jezzibella trpělivě čekala. Alovy nálady už dobře znala.

Po minutě naprosté nehybnosti Al zařval: „Do hajzlu!“ a znovu praštil pěstí do stolu. Tentokrát ráně pomohl energistickou silou. Železná deska se prohnula. Talíře, sklenice s marmeládou, hrnky i váza sjely do ohybu a rozbily se. Horká káva se na podlaze slila s vodou z lilií, Al vyskočil. Židle se mu zadrhla ve spáře mezi dlaždicemi. „Kurva!“ Otočil se a nakopl židli, až odlétla k safírovému oknu. Libby vzlykala a tiskla si na prsa konvičku mléka, jako by ji jediná mohla ochránit. Jezzibella klidně seděla, v ruce včas zachráněný šálek kávy. Tvářila se zcela nezúčastněně.

„Hovnožrouti kurevský zasraný! To byla do prdele moje fabrika! Moje!“ Vzal za stůl a převrhl ho. Celý kovový kolos přeletěl zimní zahradu. Střepy popadaly na podlahu. Libby jedna železná noha minula jen o pár centimetrů. „Nikdo nebude šahat na můj majetek. Nikdo! To kurva zapomněli, s kým mají tu čest? Nejsem žádnej posranej pirát! Jsem Al kurva Capone. Mám flotilu, co likviduje celý planety, prokristovyrány. To spadli na hlavu? Potopím celý to jejich připosraný loďstvo. Tomu rusáckýmu admirálovi vrazím baseballku tak hluboko do prdele, že mu vyleze mezi zubama.“

„Nepotopíš,“ namítla pevně Jezzibella.

„Cože?“ zařval Al. „Co si to kurva dovoluješ?“

„Nepotopíš je. Nejsme na moři, Ale.“

Napřáhl pěst. Hrozivě se třásla. Vtom se otočil a místo Jezzibelly praštil do jednoho akvária. Sklo popraskalo. Z díry vystříkla voda s hejnem ryb a pocákala mu župan.

„Kurva. Sakra.“ Uskočil, aby si nenamočil trepky.

Jezzibella klidně zvedla nohy na židli. Na dlažbě se plácaly rybičky. „Měl jsi antihmotu, když jsi začal?“

Al nechápavě sledoval odepsané ryby, jako by nevěděl, kde se tu vzaly. „Cože?“

„Slyšels dobře.“ Schválně se podívala jinam a usmála se na Libby. „Skoč někam pro kyblík, buď tak hodná.“

„Ano, drahoušku,“ knikla Libby a ztratila se.

„Vyděsils ji,“ vyčetla Jezzibella Alovi.

„Seru na ni,“ odsekl. „Cos to říkala o antihmotě?“

„Za prvé, máme jí ještě tuny. Vzpomeň, kolik konvojů jsi vypravil.“

„Tuny?“

„No dobře, tuny ne, ale pár kilo určitě. Když mi nevěříš, spočítej si to: kilo jsou dvě libry a něco. Flotila i orbitální obrana mají dost zásob, aby vyprášily prdel každý útočný flotile z Konfederace. Pak máme Kingsleyho Pryora. Snad jsi na něj nezapomněl?“

Al přestal počítat. Šlo mu to dobře, v Baltimoru kdysi dělal účetního. Jez má zase pravdu, zásoby stačí. A na Kingsleyho nezapomněl, jen ho na tajnou misi poslal už hodně dávno. „Toho blbečka jsem už odepsal. Proboha, je to hrozně dlouho.“

„Ne, není. Je kurýr, ne raketa. Časem se tam dostane.“

„Snad.“

„Určitě, a až splní úkol, je po nich. Zlomíš Konfederaci a vyhraješ na celé čáře.“

„Možná,“ vzdychl. „Ale už nedostaneme žádnou antihmotu. Sakra, Jez, když na nás pošlou dvě flotily, jsme v prdeli.“

„Nepošlou. Věř mi. Politicky to neprojde. Takže se vracíme k mojí první otázce. Na začátku jsi žádnou antihmotu neměl, a přesto jsi ovládnul celou planetu. Antihmota byla jen hezkej dáreček, Ale. Skvěle jsi ji využil. Nejenže se tě Konfederace bojí, ale šířením posedlých jsi ji dost oslabil. Pětadvacet planet. To je musí zlomit. Nedovolí si na tebe zaútočit na domácí půdě. Ani náhodou. A o to teď jde.“ Natáhla si nohy na zbývající dvě židle. „Za tímhle oknem se jejich lodě neukážou. Jsi v bezpečí, Ale. Vyřídils je. Vykopal jsi příkop, je načase zpevnit hrad. Nenech si rozložit Organizaci kvůli poseroutkům, co se tváří jako tví přátelé.“

„Panebože, ty jseš nádherná.“ Dobrodil se k ní a políbil ji. Usmála se a pošimrala ho pod bradou.

„Chlapi se ale poserou, že jsme přišli o dodávky.“

„Budou mít strach, nic víc,“ řekla Jezzibella. „Ukaž jim, že máš všechno pod kontrolou, že se není čeho bát. Potřebujou to. Potřebujou tebe, Ale, nikdo jiný to tu neudrží v chodu.“

„Máš pravdu. Svolám poručíky. Naservíruju jím nějaký kecy a trochu je proženu.“

Stáhla ho k sobě. „Hodinku to může počkat.“

***

Když Al dorazil na štáb, už byl klidný. Nemá smysl je věšet za koule do průvanu ještě před schůzí. Jen nedokázal pustit z hlavy, jak luxusní kancelář vypadala kdysi. Byla uklizená a nablýskaná, ze stříbrné konvice si rozlévali kávu do elegantního porcelánu. Teď jako by ji spláchly sračky. Bez mechanoidu tu nikdo neuklízel, natož aby leštil. Na stole byly talíře a zmuchlané sáčky z několika schůzí zpátky, na lógru v šálcích už kvetla plíseň. Nikdo se neobtěžoval je odnést do nejbližší kuchyně.

To není dobře. To je moc špatně. Jez má pravdu. Al musí sešikovat zbylé síly. Zařídit, aby všechno hladce fungovalo. Jako na začátku.

Kiera dorazila poslední. Už si na to zvykal. Jen nevěděl, jestli chodí pozdě, aby ho naštvala nebo aby si jí všichni všimli. Posadila se doprostřed stolu mezi Patricii a Leroye. Al odehrál vlastní scénku, ještě vstal a nalil si kafe.

„Leroyi, kdepak je Webster?“ začal znenadání. „Měl nám tu leštit nádobí.“

Manažer přerušil hovor s Patricií a rozhlédl se po kanceláři. „Asi se někam zašil.“

„Fakt? Že jsem ho už dost dlouho neviděl. Jak to?“ Když už na to Al začal myslet, ani si nedokázal vzpomenout, kdy chlapce naposledy zahlédl. Všechno jde na levačku. Webster

Pryor je jeho nejdůležitější rukojmí, jen kvůli němu Kingsley Pryor splní Caponův rozkaz.

Leroy vytáhl kapesní procesor a nechal si vyjet rozpisy služeb. Výsledek ho viditelně vyvedl z míry. „Asi bude dole v kuchyni. Tam měl poslední službu, pomáhal kuchaři. Jeho dozor se od té doby neohlásil."

Al se posadil a zamíchal espreso. „Silvano, kde je ten prevít?"

Zapšklý poručík se zamračil. „Jak to mám vědět?"

„Je to tvoje práce, hergot. Svěřil jsem ti lidi na povel a tobě zdrhne malej smrad. Víš, jak je Webster důležitej. Je důležitější než všichni ostatní rukojmí dohromady."

„Jasně, Ale. Najdu ho."

„To bych ti radil. Do prdele, tohle flákání je typický." Napil se a pokusil se zklidnit. „Tak fajn, víte všichni, co se stalo s tou fabrikou na antihmotu?" Všichni sklopili zraky. „Tak si nemyslete, že je to konec světa. Není. Už jsme zvládli, co jsme chtěli. Dwighte, kolik jsme jim zasrali planet?"

Velitel flotily se začervenal. „Sedmnáct potvrzeno, Ale. Čekáme na poslední dvě letky."

„Devatenáct světů." Al se spokojeně usmál. „Plus Arnstadt. To není špatný. Ani zdaleka. Nasrali jsme jim na hlavu tak tlustě, že nás ani neuvidí. A když si na nás budou chtít něco zkusit… Co se stane, Emmete? Pořád je dokážeme vyprovodit s muzikou?"

„Bez problémů, Ale. Orbitální obrana je vyzbrojená antihmotou a k tomu půlka flotily. Když sem přilítne někdo z Konfederace, spáchá sebevraždu."

„To rád slyším. Slyšíte to všichni?" Šestým smyslem se mezi nimi snažil odhalit rozkolníky. Našel jen ty, o kterých věděl. Kiera jím chladně pohrdá, ostatní jen trochu pochybují nebo jsou naštvaní jako Silvano. Zatím ale jdou za ním. „Takže jsme dotáhli, co jsme si naplánovali tenkrát na radnici. Dobyli jsme celou planetu a vesmírný fabriky. Zlikvidovali jsme nejbližší nepřátele. Tahle planeta je teď hotová pevnost. Takže

se můžeme soustředit na přízemní vládu. Leroyi, jak to dole vypadá s jídlem?“

„Nikdo nemá hlad. Pole nedávají tolik jako dřív. Ale něco přece. Když poručici na planetě trochu přitlačí, můžeme je dostat na dřívější výnosy. Potřebují motivaci.“

„Fajn. Takže jídlo půjde vylepšit. Mickey, tvoji hoši na tebe serou, nebo mašírujou jako banda skopčáků, kdykoli hvízdneš?“

Mickey Pileggi si olízl pot ze rtu. „Mám je pod kontrolou, Ale. Jo, všechno klape.“

„Mickey, ty mi lžeš. Tahle díra jde do sraček. Tak dlouho jsme honili Konfederaci, že jsme si nevšimli děravý střechy.“

„Tak jsi to chtěl.“

Al se zarazil a zrudl. Měl nachystaný pěkný proslov. „Kiero, přestaň buzerovat. Dělal jsem, co bylo třeba. To tady nebude nikdo zpochybňovat.“

„Já nic nezpochybňuju. Říkám totéž, co ty. Jsme tam, kde jsme, protože jsi nás sem dovedl.“

„A ty bys chtěla být někde jinde?“

„Ne.“

„Tak drž hubu. Povídám vám, vám všem, je čas věci pěkně usadit. Budete si pěkně hlídat svoje lidi nebo se nám poztrácejí jako Webster. A to by byl průser. Všechno musí fungovat. Když si nezajistíte disciplínu, celá Organizace se rozpadne. A my půjdeme ke dnu s ní.“

„Ale, Organizaci máš jenom na to, aby zásobovala flotilu,“ řekla Kiera.

„Hele, paní Einsteinova, na to jsi přišla sama, nebo ti to vysvětlil něj akej vypatlanec z tělocvičny, když tě prcal?“ Al se nahlas rozesmál.

„Vím to od začátku. Ale nevím, jestli to víš ty.“

Al se zarazil. „K čemu míříš?“

„Flotilu potřebujeme jenom na udržení Nové Kalifornie v tomhle vesmíru.“

„Přestaň s těma kravinama. Tobě to nedochází? Když vypadneme, konfederační pošuci nás nějak zatáhnou zpátky. Musíme tu počkat, jinak nebudeme vědět, co na nás chystají.“

„A když něco uchystají, Ale, co s tím uděláš? Co provedeš s technikou, která dokáže přitáhnou planetu z druhýho konce nicoty? Vystřelíš na ni vosu? Věř mi, jestli kdy Konfederace dostane takovou moc, nemáme šanci. Ale já pochybuju, že něco takového vymyslí. My to dokážeme, protože máme sílu všech pekel. Té se žádná technika nevyrovná. Když zmizíme, budeme v daleko větším bezpečí než tady.“

Ala svrběla dlaň, přesně v místech, kde se kůže obvykle dotýkala baseballové pálky. Dokázal se udržet a nezhmotnit si ji v ruce. Znervózňovalo ho, jak se Kiera dovolává pekla. Al byl kdysi katolík a nerad přemýšlel o svém návratu. „Nebudeme se řídit podle toho, cos jen tak vyšpekulovala,“ zavrčel. „Když chceme jistotu, musíme tu zůstat.“

„Organizace se může přemístit na planetu,“ pokračovala Kiera, jako by Al nic neřekl. „Orbitální obrana ubrání naši pozemní základnu, dokud pěchota neovládne města. Potom zavedeme pořádek. Al má pravdu, pořádek je potřeba. Poslední dobou se rozmohl šlendrián. Víme, že i na druhé straně musíme udržet v chodu farmy a průmysl. Bude to chtít pevnou vládu. A to jsme my.“

„To všechno zvládneme, i když zůstaneme tady,“ řekl Al. Už skoro šeptal. Jeho staří známí stáhli hlavu mezi ramena, ale Kiera si zřejmě nebezpečí nevšimla. „Až budu chtít, aby mi někdo kecal do řízení Organizace, dám ti vědět. Kapišto, prdelko? Nebo ti to mám naservírovat polopatě?“

„Slyším tě, Ale,“ odvětila Kiera Salterová přezíravě.

„Dobře děláš. Takže vy ostatní se pustíte do práce, jak jsem řek. Potřebujeme rachot, jako by se na ty krysy rozčílil sám Pán Bůh. Pěkně je propérujte. Ať vojáci vědí, že teď jsou buď s náma, nebo proti nám. Ale proti nám určitě být nechtějí.“

Al požádal Emmeta a Silvana, ať se po schůzi chvíli zdrží. Přepnul stěnu na průhledný režim a pak netrpělivě čekal, až se

rozjasní. S navztekanou hlavou bylo těžké umírnit energistické pole. Nakonec stěna prokoukla a poskytla mu výhled na taktické velitelství orbitální obrany. V řadách stolů sedělo u terminálů pět lidí, dva hráli karty.

„Ta svině to umí," řekl Al. Kiera ho spíš překvapila, než naštvala.

„Bývala vdaná za politika," řekl Silvano. „Ví, jak působit důvěryhodně."

„Teda mě skoro přesvědčila, že vypadnout je dobrý nápad," zabručel Al. Otočil se na dva z nejvěrnějších. „Emmete, má pravdu? Můžeme zmizet s celou planetou? Hned teď?"

Emmet si otřel zpocené čelo. „Ale, rozchodím ti všechny stroje, který na mě hodíš, ohlídám dráty a vůbec. Ale takovýhle otázky… Na to nemám, Ale. Na to potřebuješ teoretickýho fyzika nebo kněze. I když ale přijdou na to, jak nás stáhnout zpátky, nebude to ze dne na den. Budeme tam v bezpečí. A třeba zjistíme, jak tam zůstat navěky. Sakra, mě se neptej, Ale."

„Hm." Al se posadil, rozzlobený, že ho Kiera přemohla. „Ale my to ani nebudeme zkoušet. Ať ta kráva táhne. Když se postavila za útěk, já musím chtít zůstat. A klidně se vsaďte, že svoje názory rozkřikuje pěkně daleko."

„Utéct z vesmíru se chce každýmu posedlýmu," řekl Silvano. „Je to náš hlavní cíl. Možná by ses měl sklonit před nevyhnutelným, šéfe."

„To mám uhnout tý couře?"

„Jí ne. Historický nutnosti."

„Krkavce budu ještě nějakou dobu potřebovat," zamyslel se Al. „Emmete, už jsi pro ně vymyslel krmení?"

„Promiň, Ale, nedostal jsem se k tomu."

„Tak začni."

***

Bannethová se zrovna chystala operovat Kiliána, když jí na dveře zabušil jeden z výše postavených učedníků. Kilián zasténal, protože mu vrazila hadičku hlouběji do těla.

„Hned se vrátím," slíbila mu zvesela. Otevřenou ránu stáhla svorkou, stáhla si gumové rukavice a šla otevřít.

„Mrtvola, paní," vydechl učedník. „V chrámu je mrtvola."

Zamračila se. „Čí?"

„Je to učedník Tilkea, paní. Zmasakrovaný. My to nepovolili. Tilkea byl spolehlivý."

„Hm." Kódem za sebou zamkla a zamířila k chrámu. „Hrůza, nepovolená mrtvola."

„Ano, paní," přitakal snaživě učedník. Nikdo nepoznal, kdy paní žertuje.

I podle měřítek sekty byla vražda brutální. Ostatky učedníka Tilkey visely nad oltářem na karbonovém drátě, ruce a nohy roztažené. Nad lopatkami, v hýždích, dlaních a kotnících měl zaražené velké háky. Byl roztržený od ohryzku k rozkroku, hrudní koš rozštípnutý uprostřed prsní kosti. Vnitřnosti popadaly na oltář do krvavé kaluže. Bannethová mrtvolu opatrně obešla, z uctivé vzdálenosti ji sledoval hlouček učedníků. Zvláštní, že mrtvola v chrámu, kde sami zabili stovky obětí, způsobí takový rozruch. Znamení doby.

Krev byla ještě teplá. Bannethová vytáhla z kapsy lékařský procesor a přitiskla sondu na kus jater. „Stalo se to v poslední půlhodině," prohlásila. „Měl tady někdo službu?"

„Ano, paní."

Spojila se se síťovým procesorem a zadala prověrku bezpečnostního systému. Za poslední hodinu z budovy nikdo neodešel. „Každé dveře bude hlídat pět učedníků. Můžete rozdat ruční zbraně, žádné elektronické."

Vrchní učedníci se rozprchli sešikovat mužstvo. Když se Bannethova zvedla od vnitřností, uviděla za oltářem nápis. Někdo Tilkeovým srdcem napsal na zeď: Přišla tma. Pohledem přejela po drátech natažených od stropu. „Kdo to sem pověsil?"

zeptala se tiše. Nebylo to těžké, ale rozhodně to nešlo udělat nenápadně. Učedníci jen krčili rameny.

Je to složitě provedená vražda, řekla Bannethova Západní Evropě. **Nějakou dobu trvala. A dostat se do domu i ven by bylo těžké i pro posedlé. Moje UI hlídá všechny elektronické systémy.**

Pro Dextera by to nebyl problém, odtušil Západní Evropa. **Podle toho, co jsme zatím viděli, dovede obejít veškerá čidla. Asi začal válku nervů. Jestli je na vás tak fixovaný, jak si myslíme, rychlá smrt mu jistě nebude stačit.**

Taky bych řekla.

Hlavu vzhůru, aspoň víme, že je pořád v Edmontonu. A jestli Tilkeu zabil před půlhodinou, nemohl se dostat daleko. Nechám okamžitě zavřít vakuové vlaky.

Když umí být neviditelný, zřejmě je právě teď tady v chrámu. Bannethová odolala nutkání prohledat temné kouty. **Nejspíš chtěl vidět moji reakci.**

Udělejte mu radost. Křičte, omdlívejte.

Nechám si to v záloze.

Možná byste měla uspíšit svůj cyklus, navrhl Západní Evropa. **Proměnit se v muže.**

Nechápu proč.

Mužská agrese by byla v dané situaci případnější. Dexter je vzteklý psychotik.

Bannethova se na spřízněné vlně rozesmála. **Znalost obou psychologických principů lidstva je moje největší výhoda. Dovedu dokonale využívat všech slabin. Muži mají menší svědomí, to mi věřte, ale vaše přesvědčení, jak jste tvrdí a přímí, je naprostý sebeklam.**

Děkuji za poučení. Když se tedy nechcete změnit, potřebujete něco jiného?

Nic mě nenapadá. Mám tady tolik pastí, že se spíš než nájezdu posedlých bojím blbosti svých učedníků.

Dobře.

Sledujete ostatní sekty?

Ano. Severní Amerika mi s tím pomáhá. Posedlí ovládli v Edmontonu osm kaplí. Zbytek je jen otázkou času. Quinn také začal sabotovat infrastrukturu. Učedníci měli poškodit několik generátorů a vodáren. Třikrát nebo čtyřikrát se jim to dokonce povedlo.

Nevšimla jsem si nějakých výpadků.

Žádné nenastaly, ale pomalu nám docházejí rezervní kapacity, což nás vede k tázání po Dexterove konečném cíli. Alespoň nám dal další stopu. V Paříži a Bombaji došlo k podobným útokům.

Myslíte, že se tam cestou stavil?

Ano. V Paříži samozřejmě vyšetřuji já. Východní Asie se osobně věnuje bombajské sektě.

Vaši pozorovatelé ve městě by se měli podívat po Courtney a Billy-Joeovi. Bannethová předala jejich podobenky. **Pár dní je pohřešujeme. Dexter kdysi Courtney pásl. Není možná jeho kamarádka, ale rozhodně ho nepodrazí. Pokud si někoho drží pěkně u těla, pak ji.**

Děkuji. Podíváme se po nich.

***

V hlavě se jí vizualizovala nekonečná trojrozměrná pavoučí síť. Vlákna měla jen základní barvy, nejrůzněji se křížila a v dálce splývala do šedivé homogenní masy. Louise se vznášela uprostřed a dívala se do všech směrů najednou.

Nervová nanonika jí ukazovala pozemskou komunikační síť. Přesněji malý zlomek londýnských informačních struktur. A možná to byla jen domácí síť hotelu Ritz. Louise si byla jistá jen tím, že uprostřed je její pokojový procesor. Nebo byl, když program spustila. Vizualizační protokol umožňoval i jiná zobrazení: kybernetický koral, kreslené silnice, Saturnovy prstence, jeden mód síť dokonce interpretoval jako průniky vlnoploch. Pavučina jí ale připadala nejvěrnější.

Sjížděly se k ní informační taxíky, mlčenlivé jiskřičky ji obklopovaly jako čerstvě zrozená galaxie. Vezly jí odpovědi na poslední otázku, kterou položila vyhledávacímu programu, na

padesátou variantu prostého povelu: najdi spojení mezi Quinnem Dexterem a Bannethovou. Zkoušela nejrůznější možnosti zápisu obou jmen, nechávala prohledávat záznamy za několik set let, povolila i hledání ve fiktivních dílech počínaje papírovými knihami, ale všechno marné. Kdyby našla aspoň maličkou stopu, může stovky vyhledávacích programů, pomocníků a rešeršérů poslat na Bannethovou jako smečku loveckých psů za hacem.

Informační taxíky vyložily soubory do analytického programu v primárním módu. „Krucinál," zasténala. Neuroikonický displej zmizel a Louise se zvedla na lokty.

Genevieve seděla u stolu a přehrávala si na procesoru dějiny Anglie. Chápavě se na sestru podívala. „Zase nic?"

„Nic." Louise se ohnula z postele a zašátrala po botách. „Ani jediná souvislost."

„Musíš se ptát dál." Genevieve ukázala na hromadu fleků na stole. „Počítače nejsou chytré, jenom rychlé. Co jim dáš, to ti vrátí."

„Je to tak?" Louise nemohla Genevieve kárat za to, že se pustila do učení. Bylo to lepší než hry. Jenže si všechno osvojila jen povrchně.

Jako já.

„Vím toho strašně málo," přiznala se Louise. „Programy mají pomocníka, ale stejně nedovedu otázku správně formulovat." Netrápilo ji jen, že nedokáže najít Bannethovou. Také se jí neozval Jozue. Na Tranquillity už poslala skoro deset dopisů, ale nevrátilo se jí ani potvrzení od příjemce. „Potřebuji pomoc profesionála."

***

Vrátila se. Andy Behoo vzdychl, zničen a poražen. Kouzlo maličko kazila jen mladší sestra v závěsu. Tentokrát se ani neobtěžoval omluvit zákazníkovi, kterého zrovna obsluhoval, a rovnou vyrazil. Louise stála uprostřed prodejny a rozhlížela se

stejně bezradně jako poprvé. Když ho zahlédla (krotil se ze všech sil, aby se nerozběhl), trochu se usmála.

„Přišla jste si pro další?“ zeptal se. Proboha, plácá blbosti. Proč jí rovnou neřekne „Můj život je na hovno“?

„Ano, ráda bych si vybrala pár programů,“ odpověděla Louise.

„Výborně.“ Několikrát ji celou sjel očima a záběr nahrál do paměťové buňky. Dnes měla vypasovane leskle citrónové šaty a starožitné kulaté sluneční brýle. Zvláštní kombinace, ale velice elegantní. Neslušela by ovšem každé. „Tak co byste si představovala?“

„Potřebuji kvalitní vyhledávač. Ráda bych někoho našla a nic o něm nevím. Program v NAS2600 to nedokáže.“

Andyho zdůvodnění tak zaujalo, že se jí dokonce přestal dívat do výstřihu. „Fakt? Normálně šlape jako hodinky. Váš kamarád se musí dobře schovávat.“ A doufejme, že je to ten hnusák snoubenec.

„Možná. Můžete mi pomoci?“

„Od toho jsem tady.“ Andy se vrátil k pultu a cestou zuřivě spekuloval, jak ze situace vytěžit co nejvíc. Neměl odvahu pozvat ji po práci na skleničku. Navíc s Genevieve. Nějaký způsob, jak se s ní sejít jinde, ale existovat musí.

Uvědomoval si, že ho bedlivě sleduje vedoucí prodejny Liscardová. Začala s tím, když ji navštívili dva tajní a přes hodinu ji vyslýchali v kanceláři. Napjaté nervy jí pak neuklidnila ani nanonika. Do večera Andyho pérovala a nedala mu vydechnout.

Andy měl zlé tušení, že to má něco společného s Louise. S tím, že obě sestry zbavil nanoštěnic. Pokud je napíchla Centrvláda, Andy se zřejmě dopustil federálního zločinu. Nikdo ho ale nepotrestal. Prodavači se nemohli shodnout, kdo sem tajné přivedl. Každý se vytahoval vlastním podezřelým zákazníkem.

V hlavě mu vyjel sortiment a Andy si zvýraznil vyhledávací software. „Asi to bude tím, že vyhledávač v 2600 probírá jen

aktuálně indexovaný fajly," spustil. „Potřebujete soft, co prohledá celý soubory a nevynechá stará a nekatalogizovana data." Andy zalovil v hromadě fleků pod pultem. „Tady to máte." Vynořil se s plochou krabičkou. „Killabyte. Skoro umělá inteligence. Funguje na fuzzy logice a intuitivně rozšiřuje záběr, takže od každý stopy začíná hledat po další lince. Nevrátí se, dokud nenajde odpověď, i kdyby měl hledat tejden. Pěkně tvrdohlavej softík."

„To je dobře. Děkuji vám, Andy."

„Rád bych vám přihodil Hyperpedii, ale zrovna ji nemáme na skladě. V tandemu s Killabytem byste toho známýho určitě našla. Teď jsou to dva nejlepší programy na trhu."

„Killabyte mi zatím stačí."

„Hyperpedii vám musím objednat. Odmítají ji posílat po síti kvůli zlodějům." Opřel se lokty o pult a důvěrně se k ní naklonil. „Kód už je samozřejmě rozlousknutý. V Chelsea na trhu koupíte kopii v každým stánku, ale asi nebude dokonalá. Lepší koupit originál. Zítra dopoledne tady bude. Můžu vám ho někam poslat?"

„Bydlím v Ritzu." Louise vytáhla z kabelky hotelový disk.

„Aha." Andy přehrál hotelový kód do adresáře zákazníků. „Váš snoubenec ještě nedorazil?" Genevieve se zlomila v pase.

„Ne, ještě ne," odvětila Louise. „Očekávám ho však každým dnem. Už je ve Sluneční soustavě. Chtěla bych vás požádat ještě o jednu laskavost."

„Jasně, určitě."

Louise se nad jeho nadšením pousmála. Měla bych ho držet víc zkrátka. Ale držet Andyho zkrátka by bylo jako topit koťata. „Jen pro případ, že mi ten program nepomůže. Zmínil jste se, že tu nakupují soukromí detektivové. Mohl byste mi nějakého doporučit?"

„Zeptám se," zamyslel se Andy. „Počkejte chviličku."

Zamířil přímo k Liscardové. Vedoucí se ho lekla. „Soukromé očko?" zopakovala, když se jí Andy zeptal na doporučení.

„Jo,“ přitakal. „Aby uměl hledat lidi. Znáte někoho takového?“

„Možná,“ vykoktala Liscardová. Nápadně se odmlčela. V okamžiku, kdy sestry Kavanaghovy vstoupily do krámu, začala vysílat všechny smyslové vjemy na edresu, kterou jí nechali tajní. Celý rozhovor Louise s Andym vysílala v přímém přenosu kamsi na zvláštní oddělení. Neodvážila se pustit za signálem špehovací program. Softwarové firmy se dušovaly, že špeha nelze zjistit, ale vedoucí nechtěla riskovat. Netroufla si pokoušet tajné ze zvláštního oddělení. Když se na ně zeptala svého člověka u místní policie, řekl jí, ať už nevolá, a přerušil spojení.

„Co mám říct?“ nadatovala anonymnímu posluchači.

„O někom bych věděla,“ odpověděl kdosi.

Liscardová informaci nadatovala přímo do Andyho nanoniky. K Louise se pak vrátil pomalým krokem, aby si co nejdéle vychutnal pohled na její postavu. Záběry z prvního setkám sice nebyly špatné, ale v sensu z nich nepostavil víc než fotonové panenky. Andy toužil po hmotnějších replikách. Se sítnicemi přepnutými na infra jí díky filtračním programům viděl pod šaty i pod kůži, nahrával břišní svaly a žebra, trojrozměrná síť přesně proměřila poprsí, barvu pleti měl už nahranou. O zbytek se postará návrhářský software, stačí doplnit tělo mezi rameny a koleny. Zbývá dodat správnou chuť, až jí jazykem sjede po břiše mezi nohy, správný tón rozkošnického sténání a správná slova chvály pro nejlepšího milence na světě.

Andy se za sensové ukájení nenáviděl. Dokazovalo, že je naprosto k ničemu. Ale když ona je tak úžasná. Lepší lásku ztratit než ji nikdy nepoznat. I když miluje digitální přelud.

„Co s ním je?“ zeptala se nahlas Genevieve. „Proč na tebe tak civí?“

Andy ji sotva slyšel, ale tím víc se lekl. Zčervenal a na čele mu vyrazil studený pot. S ruměncem si neporadila ani nanonika, protože měla spoustu práce s potlačováním erekce.

Louise na něj podezíravě pohlédla. „Není vám špatně?“

„To nic,“ vykoktal Andy. Rychle zaběhl za pult, Genevieve se na něj nepokrytě mračila. „Myslím, že vám pomůže Ivanov Robson. Specialista na oba druhy lidí, co nejdou najít.“

„Na oba druhy?“

„Jo. Někdo zmizí ze záznamů náhodou, jako váš kamarád. A někdo se ztratí schválně – dlužníci, zločinci, nevěrní milenci.“

„Aha. Děkuji, pan Robson je jistě správný člověk.“

Andy jí nadatoval detektivovu adresu a edresu. Louise se usmála, na rozloučenou mu zamávala. Andy sípal mezi křivými zuby. Ruce se mu tak rozklepaly, že se musel chytit pultu. Pitomče! Ale nenaštval ji, nepráskla za sebou dveřmi. Pořád má naději.

Jo, asi stejnou, jako že mě korunujou králem Kulu.

Podíval se pod pult. V prostřední polici leželo patnáct krabiček s Hyperpedií. Jeho záminka k dalšímu setkání.

***

Taxík zastavil na konci Fernshaw Road, u křižovatky s Edith Terrace. Louise a Genevieve vystoupily, dveře za nimi automaticky zapadly. Vozítko nehlučně odjelo. Vysadilo je v tiché obytné čtvrti s chodníky staromilsky dlážděnými skutečnými kamennými kostkami. Obě strany ulice lemovaly staleté břízy a sykomory, mohutné propletené větve skýtaly příjemný stín. Všechny domky byly staré, jedno- či dvoupatrové, nahozené bílou nebo smetanovou fasádou. Střechy prozrazovaly stáří prohnutými trámy. Rámy oken se kroutily. Nikde nebylo vidět pravý úhel. Ke každému domku patřila předzahrádka, všechny ale byly vydlážděné, protože staré stromy dolů nepouštěly dost světla pro trávu.

„Určitě jsme tu správně,“ přesvědčovala Louise sama sebe. Stála u dubových dveří ve vysoké zdi. Uprostřed měly bronzovou tabulku s mřížkou. Na datování vypadala příliš primitivně. Louise stiskla slonovinové tlačítko.

„Ano?“ vřískla mřížka.

„Jdu za panem Robsonem,“ řekla Louise. „Jsem ohlášena. Louise Kavanaghová.“

Dveře hlasitě zabzučely a Louise je otevřela. Ocitla se v átriu zařízeném kovovým zahradním nábytkem a několika mrtvými koniferami v otlučených květináčích. Dveře do domu, stejný masivní dub, byly otevřené. Louise nakoukla do předsíně. U stolu zaneseného papíry a hrnky od kávy seděla blond recepční, sotva starší než Louise. Dívala se do AV-projektoru na pohled velice drahého procesorového bloku. V hnědých očích se jí odráželo tyrkysové světlo. Tvářila se jako opařená.

Když sestry vešly, bez pozdravu na ně zastřeným hlasem vypálila: „Viděly jste to?“

„Co?“ zeptala se Genevieve.

Recepční ukázala na projektor. „Zprávy.“

Obě sestry se podívaly do paprsku. Ocitly se v neznámém parku pod ochranným dómem. Uprostřed obrazu v trávě ležela pokácená příhradová konstrukce. Pod tunami železa skončilo několik stromů. Do davu přihlížejících přibývaly s každou minutou další tisíce. Všichni truchlili, jako by padlá stavba byla jejich blízká příbuzná. Louise viděla, že mají skloněné hlavy a mnohým tečou slzy. Vzduchem zněl pláč tisíců lidí.

„Svině,“ prohlásila recepční. „To je neuvěřitelné.“

„Co je ta věc?“ zeptala se Genevieve. Blondýna na ni vytřeštila oči.

„Jsme z Norfolku,“ vysvětlila Louise.

„To je Eiffelova věž,“ objasnila recepční. „V Paříži. A anarchisti z Příchodu Noci ji pokáceli. Je to banda pošuků, kteří ničí, na co přijdou. Tvrdí, že připravují svět na příchod Noci. Všichni ale vědí, že dělají pro posedlé. Svině.“

„Byla ta věž důležitá?“ zeptala se Genevieve.

„Eiffelova věž byla stará přes sedm set let. Tak co myslíš?“

Holčička se vrátila ke zprávám. „To od nich bylo moc ošklivé.“

„Ano. Už vím, na co je nicota. Aby bylo kam strčit takové lidi, když umřou.“

Sestry pokračovaly po zaskleném točitém schodišti do patra. Ivanov Robson na ně čekal. Cesta Dalekou říší Louise naučila tolerovat nezvyklé tělesné tvary cizinců. V Londýně navíc žili nejrůznější lidé. Přesto se Robsona na první pohled lekla. Většího chlapa v životě neviděla. Měl hodně přes dva metry a ramena široká i v poměru k výšce, mohutné tělo samý sval. Měl jistě hrozivou sílu a paže silnější než Louise stehna. O lesklou ebenovou kůži se mu zřejmě starala kosmetička. Nazlátlé kaštanové vlasy si svazoval do copu a ve žlutém hedvábném obleku vypadal kupodivu velice elegantně.

„Vítám vás, slečno Kavanaghová.“ Měl příjemný sebejistý hlas.

Když je vedl do kanceláře, pod nohama mu vrzala prkna. Knihovny Louise připomněly otcovu pracovnu, i když detektiv neměl mnoho svazků v kůži. Ivanov Robson se usadil do pohodlného křesla za skleněným stolem. Na desce nestálo nic kromě tenkého procesorového bloku a skleněného válce s žárovkou v tlustém dnu a oranžovými bublinami ve vodním sloupci. Bubliny se pomalu spojovaly a dělily.

„To jsou xenocké ryby?“ zeptala se Genevieve. Poprvé promluvila. Zatím byla z velikého muže zaražená. Celou dobu se držela krok za Louise.

„Nic tak vzácného,“ odvětil Ivanov. „Je to starožitnost, pravá lávová lampa z dvacátého století. Stála mě celé jmění, ale je krásná. Co pro vás mohu udělat?“ Prsty si opřel špičkami o sebe a podíval se na Louise.

„Potřebuji někoho najít,“ odpověděla. „Když případ nebudete chtít, pochopím to. Hledám jistou Bannethovou.“ Povyprávěla mu o svých cestách a nevynechávala tolik jako obvykle.

„Udělala jste na mě velký dojem,“ řekl Ivanov, když skončila. „Střetla jste se s posedlými a přežila. To je výkon. Když budete potřebovat peníze, znám pár lidí od novin.“

„Nechci peníze, pane Robsone. Chci jen najít Bannethovou. Vyhledávací programy to nedokázaly.“

„Je mi skoro trapné od vás chtít honorář, ale samozřejmě si ho vezmu.“ V úsměvu vycenil kompletně pozlacený chrup. „Chci dva tisíce fuseodolarů předem. Když najdu Bannethovou, bude vas to stát dalších pět tisíc. Plus výdaje. Kde to bude možné, dodám stvrzenky.“

„Dobře.“ Louise mu podala svůj kreditní disk.

„Napřed pár otázek,“ řekl Ivanov, když si převedl peníze. Zhoupl si křeslo do pololehu a zavřel oči. „O Bannethove víte jen tolik, že nějak ublížila Quinnu Dexterovi. Je to tak?“

„Ano. Řekl to.“

„A Bannethová žije určitě na Zemi? Zajímavé. Ať už mezi nimi bylo cokoli, vypadá to ošklivě, takže se zřejmě věnovali nějaké zločinnosti. Mám kde začít.“

„Ach tak.“ Louise sklopila oči. Najednou jí to připadalo tak samozřejmé. Měla propátrat rejstříky zločinců.

„Jsem profesionál, Louise,“ utěšoval ji Robson. „Víte přece, že posedlí už jsou na Zemi?“

„Ano. Viděla jsem zprávy z New Yorku. Starosta ale řekl, že je eliminovali.“

„Jak jinak. Centrvláda ale pořád neobnovila spojení s New Yorkem. To o něčem svědčí. A teď zbořili Eiffelovku, jenom aby naštvali lidi. Takže jsou zřejmě i v Paříži. Za takovým útokem musí být dobře organizovaná a silná skupina. Trochu zdlouhavě se vám snažím vysvětlit, že pokud je tu Quinn Dexter, jde po Bannethove stejně jako vy. Chcete na něj snad zase narazit?“

„Ne!“ vykvikla Genevieve.

„Tak si uvědomte, co po mně chcete.“

„Chci její edresu,“ řekla Louise. „Nic víc.“

„Udělám, co bude v mých silách. Budu se hlásit.“

Ivanov počkal, až budou sestry na schodech, a pak se zeptal: **Mám jim dát tu edresu?**

To teď bohužel nemá smysl, odvětil Západní Evropa. **Quinn je odříznutý v Edmontonu. Louise se tam nedostane, tak ji zatím posadíme na lavičku.**

13

Představa mezihvězdného cestování byla jistým částem lidské populace vlastní dlouho předtím, než na orbitu vyletěl první Sputnik. Myšlenka začala u Ciolkovského, Goddarda a jejich nejoriginálnějších současníků z oboru fantastiky, se stavbou prvních orbitálních továren se jí ale chytli další nadšenci. Po založení Mračna a těžbě na Jupiteru začala myšlenka na mezihvězdný let v jedenadvacátém století získávat reálné obrysy. Lidé už osídlovali vykutané asteroidy. Bylo jen otázkou peněz, zda se některý promění v generační loď k Proximě Centauri. Teorie už vyhovovala požadavkům; fúzní nebo antihmotový pohon by měl asteroidu udělit pět až dvacet procent rychlosti světla, tady se fyzici neshodovali. Ve vesmírné prázdnotě by se rodily a umíraly generace kosmonautů v naději, že jejich potomci osídlí nový svět.

Lidská nátura bohužel nemá pochopení pro vize na stovky let dopředu a vládám chyběla motivace investovat do olbřímích kolonizačních arch. O peníze šlo v první řadě. Investice by se nevrátila. Vypadalo to, že idealistům nezbude než dál snít.

Jeden takový snílek, Julian Wan, ale dokázal přesvědčit vedení Novokonžské společnosti, aby začalo s výzkumem nadsvětelného letu. Měl na mysli malý laciný projekt, který by prověřil sporné možnosti teorie kvantového sjednocení, vlastně chtěl jen pár šílených fyziků a spoustu strojového času. Případný komerční úspěch by ovšem neměl obdoby. Vznešená snaha povznést lidstvo k výšinám musela stranou.

Nový Kong provedl první úspěšnou zkoušku ZTT pohonu roku 2115 a na kolonizační archy všichni rychle zapomněli.

Nádherně vypracované plány idealistických společností skončily v digitálních univerzitních archivech mezi ostatními neuskutečněnými vynálezy jako bombardér poháněný atomovou elektřinou, most přes kanál La Manche, geostacionární sluneční elektrárny nebo tvorba kontinentů (takzvané znovuzrození Atlantidy, k němuž mělo dojít změnou pohybu zemských ker po mohutném fúzním výbuchu). Roku 2395 byla objevena tyrathkovská kolonie na Hesperi-LN a hned se rozneslo, že ji osídlila mnohagenerační archa. Historici vědy krátce připomněli, že lidé měli kdysi podobný nápad, a hned staré plány porovnaly s funkční lodí. Akademický zájem ale do deseti let pohasl.

Jozue se považoval za starého kosmického harcovníka, ale když Lady Mac zaostřila na nenápadnou tečku, která Hesperi-LN obíhala po silně eliptické dráze s perigeem na dvanácti tisících kilometrech a apogeem na čtyřech stech tisících, nemohl od ní odtrhnout oči. Archa se naštěstí právě blížila k nejzazšímu bodu oběžné dráhy.

Vyskočili dva miliony kilometrů od planety, ve vzdálenosti, na kterou by je orbitální obrana neměla mít sebemenší šanci zpozorovat. Tyrathkovská planeta nebyla obklopená sítí orbitálních továren jako lidské průmyslové světy. Na oběžné dráze bylo pár přístavišť, komunikační družice a pětadvacet vojenských satelitů od Konfederačního loďstva. Ne že by Tyrathkové měli důvod mít strach z pirátů; nevyráběli nic, co by se dalo prodat na lidském trhu, natožpak pod rukou. Konfederace se spíš bála, že by planetu mohl vydírat kapitán dobře vyzbrojené lodě schopné ničit pozemní cíle. I když Tyrathkové nedisponovali spotřebním zbožím, pro potřeby svého chudého průmyslu těžili zlato, platinu, diamanty a další vzácné komodity. Kolonie byla založena roku 1300 po Kristu a povídačky o pokladech nashromážděných za dlouhá staletí přežívaly na všech lidských planetách. V každém baru se našel někdo, kdo znal někoho, co slyšel z první ruky o člověku, který

na vlastní oči viděl obrovské jeskynní komplexy plné zlata a drahokamů.

Loďstvo tedy nad planetou ponechalo levnou hlídku, aby předešla případnému mezidruhovému incidentu. Když Tyrathkové přerušili styky, lidé orbitální obranu i další expertní místa v soustavě opustili. Podle Samuela a Moniky by Tyrathkové neměli být schopni udržovat zbraně v chodu vlastními silami.

„Určitě to ale zkusili," zakončila Monica. „Jejich velvyslanec řekl dost jasně, že sem nesmíme létat."

Jozue a Syrinx se připravili na možnost, že orbitální obrana je v plné pohotovosti, a podle toho naplánovali postup. Chtěli poslat výsadek na Tanjuntic-RI a najít v prastaré arše stopu spícího Boha. Nejsložitější bude dostat se nepozorovaně dovnitř.

Obě lodě z červí díry vyskočily s úplným maskováním. Jozue vypočítal souřadnice skoku tak, aby Lady Mac pokračovala setrvačností směrem k arše. Dokud nebude muset zažehnout motory, nikdo si ho nevšimne. V této fázi operace sloužili jako záloha, měli krýt Oenonemu záda a přiletět na pomoc, kdyby se něco zvrtlo. Lady Mac používala jen pasivní čidla a polohu udržovala chemickými raketovými motorky. Všechny pomocné systémy byly vypnuté, aby nevyráběly teplo. Žár z fúzních generátorů se odváděl do vnitřních bojlerů, i když za pár dní bude třeba vysunout chladiče. Ani to nebude problém, tepelné vyzařování lze nasměrovat od planety. Museli by mít hroznou smůlu, aby je z Hesperi-LN někdo zahlédl.

„Mám tu radary z orbitální obrany," hlásila Beaulieuová. „Dost slabé. Nezaměřily se na nás. Trup všechno pohltí."

„Dobře," pravil Jozue. „Liole, co dopravní situace?"

„Na infra vidím třiadvacet lodí v okolí planety. Většina asi pendluje mezi povrchem a vojenskýma družicema. Čtyři míří na vysoký polární orbity. Řekl bych, že vykrývají slepý místa. Všechny jsou pomalý, nejvýš půl gé. Ale zato jsou hodně velký."

„Tak to mají Tyrathkové rádi," poznamenal Ashly. „Chtějí spoustu místa. Je to jak lítat v kostele."

„Útočná síla?"

„Slušná, pokud mají lidský vosy," hlásil Liol. „Podle spektra zplodin hádám, že to jsou tyrathkovský meziplanetární lodě; v soustavě je dvanáct obydlených asteroidů. Takže mají daleko větší nosnost než my. Jsou jako pohyblivý vojenský družice."

„Výtečně." Jozue se spojil s bitekovým procesorem, který mu na můstku přibyl těsně před letem. „Oenone, jak jste na tom?"

„Držím se plánu, Jozue. Tanjuntic-RI dostihneme za dvaačtyřicet minut. Výsadek se obléká do skafandrů."

Na rozdíl od Lady Mac mohl Oenone klidně manévrovat. Když ztlumil distorzní pole na nezjistitelnou sílu, stále mu zůstával tah půl gé. Čidla drobnou vlnku v časoprostoru nemohla zaregistrovat. Smůla byla, že kolem sebe neviděl hmotu tak dobře jako obvykle. Kdyby z nějakého záhadného důvodu Tyrathkové cestu k arše zaminovali, Oenone by to postřehl příliš pozdě.

Syrinx byla jen nerada odkázaná na sokolovy ostatní smysly a pasivní elektroniku. Schopnost cítit gravitaci na velikou vzdálenost byla pro každého sokola i jeho kapitána nenahraditelná.

Když jsme sloužili u Loďstva, taky jsme to dovedli, uklidňoval ji Oenone.

Syrinx se v šeru pousmála. Šetřili i na světle. **Když jsme byli mladí a pošetilí?**

Tahle mise není žádná pošetilost, upozornil ji sokol. **I Wing-Tsit Chong jí přikládá nejvyšší důležitost.**

Já taky. Ale vracejí se mi vzpomínky. Na Thetida, i když to mu říkat nebudu. Poslední dobou často přemýšlela, jestli její bratr unikl nicotě, jak Edenitům slíbil navěky prokletý Laton. Pocit viny jí bránil vyhledávat jeho otisk v osobnosti habitatu Romulus. Proč ho uchovávat, když má duši svobodnou?

Kde bude podle tebe nejlepší přistát? zeptal se Oenone.

Sokol jako vždycky poznal, kdy Syrinx potřebuje rozptýlit. **Nevím. Ukaž, co je vidět.** Podívala se na sporé údaje o Tanjuntic-RI a pokusila se je napasovat na obraz z Oenoneho čidel.

Tanjuntic-RI osadníci úplně opustili v průběhu prvních padesáti let v soustavě Hesperi-LN. Podle lidských měřítek to bylo neuctivé, ale archa splnila všechno, co po ní dávno mrtví stavitelé chtěli, a Tyrathkové nebyli nijak sentimentální. Za patnáct tisíciletí uletěla šestnáct set světelných let a pomohla Tyrathkum přežít explozi domovské hvězdy. Cestou založila pět kolonií. Na každé zastávce ji Tyrathkové přestavěli, doplnili palivo a pak letěli dál. Ani nejodolnější stroj ale nevydrží věčně. Po založení kolonie na Hesperi-LN skončila Tanjuntic-RI na eliptické oběžné dráze kolem planety.

Oenoneho smysly Syrinx začínala rozeznávat detaily. Tanjuntic-RI byla válcová skála dlouhá šest kilometrů a široká dva a půl. Povrch jí brázdily mělké krátery, vypadal trochu jako ledová pláň po vichřici. Z klikatých údolí trčely trosky obrovských strojů. Příslušenství podlehlo tisícům let vakua a kosmického záření. Povrch kdysi naježený věžemi a chladiči o ploše solidního jezera teď hyzdily jen pahýly úchytů, ubohé pomníky dávné slávy. Nejvíc kovu se lesklo na čele lodi, hlavně díky zbytkům zlatavé šestiúhelníkové sítě.

Při pohybu patnácti procenty rychlosti světla by mohla i srážka s maličkým oblázkem způsobit nezměrné škody. Archu tedy za letu chránil plazmatický nárazník, mračno nabitého plynu, které sežehlo všechny překážky kromě pořádných balvanů nebo asteroidů. Klobouk udržovalo na místě magnetické pole generované supravodivou sítí.

Uprostřed mřížky, na ose otáčení, měla Tanjuntic-RI kosmoport. I když princip byl stejný jako u nerotujících kosmoportů na edenitských habitatech, Tyrathkové vytvořili složitou kuželovou stavbu složenou z několika disků. Úzký konec byl zapíchnutý do archy jako šíp z jiné éry. Velké disky

nejdál od lodi se odlámaly už dávno, zřejmě když se zadřelo ložisko a kosmoport se začal otáčet spolu s lodí. Zbývající patra ve vakuu chátrala, hrany se drolily jako ošoupaná látka a plochy ztrácely sílu. Od poslední opravy před třinácti stoletími se kov zhubl na několik centimetrů a teď ho hyzdily tisíce mikrometeorických průstřelů.

Oenone předával záběry archy i nepočetnému výsadku v přechodové komoře. Vzhledem k tajné povaze úkolu vedli tým agenti Monica Foulkesová a Samuel. S sebou měli jen dva techniky: Renata Vellu, prvního pomocníka Kempstera Getchella, a Oski Katsurovou, šéfovou oddělení elektroniky ve výzkumu Laymilů. Měli za úkol oživit elektronickou knihovnu Tanjuntic-RI a najít v ní informace o spícím Bohu. Taktickou podporu poskytovala čtveřice seržantů s Ioninou osobností.

V přechodové komoře byli i Kempster Getchell a Parker Higgens, pomáhali průzkumníkům do skafandrů, a hlavně s Renatem a Oski probírali postup mise. Všichni už měli po těle SII silikon a teď si na něj navlékali exoskelety. Používali standardní zbroj Konfederační námořní pěchoty, jednovazný uhlík zesílený generátorem molekulárních vazeb s posilovači svalů. Brnění, elegantní skoro jako SII skafandr, bylo určeno k útokům na lodi a asteroidy, na zádech tedy mělo i manévrovací trysky.

Výsadek se dal do zkoušení techniky. Všichni ohýbali ruce, zkoušeli celé spektrum čidel. Monica, Samuel a seržanti prověřili mířící a palebné programy, zbraně si zatím připnuli k pasu. Oski a Renato zapínali procesory a nástroje; na pásek by se jim tolik věcí nevešlo, na prsou tedy nesli malé batůžky.

Kempster Renatovi batůžek přidržel, dokud se nepřichytil k pancíři. „Vůbec necítím, že by něco vážil," nadatoval mu mladý astronom. „I o rovnováhu se postará program."

„Holt technika," zabručel Kempster. „Měl bych být pyšný. Po zuby ozbrojené komando jde dobývat astronomické údaje. Náš obor je najednou velice důležitý."

„Spící bůh není astronomický jev," upozornil ho vážně Parker Higgens. „Tím jsme si už jistí."

Kempster se usmál. Renato už byl ustrojený, požádal tedy Oenoneho o situační hlášení. Trosky kosmoportu na přídi Tanjuntic-RI byly sto padesát kilometrů daleko a sokol je měl dokonale ostré. Disky spojoval osový tunel, vypadal jako pomlázka upletená z tlustého potrubí. Patra od sebe byla několik set metrů daleko, aby mezi ně mohly vlétnout lodě. Jejich povrch kdysi brázdilo palivové i jiné potrubí, ale to už dávno odnesl čas.

„Tam snad přistávat nebudeme?" lekl se Renato Vella. „Plech nevypadá moc pevně."

Samuel mu odpověděl přes bitekový procesor skafandru. „Oenone nás vezme pod nejmenší disk. Vyletíme ven a zkusíme najít díru v tunelu."

„To by neměl být problém," nadatovala Monica. „Archeologové z O'Neillova mračna se tam dostali bez potíží."

„Před sto třiceti lety," podotkl Kempster. „Tanjuntic-RI ale podléhá zkáze, možná už to nebude taková legrace. Jejich vchod třeba už neexistuje."

„Nejsme archeologové, pane doktore," odsekla Monica. „Když to jinak nepůjde, prořízneme si dveře sami. Tenhle plech už moc nevydrží."

Kempster zachytil Parkerův pohled, oba byli proti. Prořízneme si dveře, to je zelený mozek!

„Alespoň nám nechali náčrt vnitřního uspořádání," nadatovala Oski. „Kdybychom museli prohledávat celou loď, jeden život by nám nestačil."

„Jo," přitakala Monica. „Jak to, že tam Tyrathkove pustili naše archeology?"

„Špatná otázka," namítl Parker. „Proč by neměli? Vůbec nechápali, proč se o Tanjuntic-RI zajímáme. Víte, že když umřou ploditelé, zazdí Tyrathkove dveře a opustí dům? Tanjuntic-RI je podobný případ. Jakmile něco přestane sloužit, přežije svůj účel, je to… nejbližší překlad by byl neplatné.

Přestanou tam chodit. A ne z úcty, jakou my chováme k hrobům. Zazděných domů si prostě nevšímají, předky neuctívají.“

„Divný druh,“ nadatovala Monica.

„Totéž si myslí oni o nás,“ řekl Parker. „Různí vévodové z Trosek je několikrát požádali, aby se podíleli na výzkumu Laymilů. Další pohled se vždycky hodí. Pokaždé odpověděli stejně. Staré kamení je nezajímá.“

Oenone stáhl kilometr od archy distorzní pole skoro na nulu. Archa se otočila kolem osy každé čtyři minuty, za staletí se osa jen mírně odchýlila. Pěkně to dokazuje, jak dokonale uvnitř rozložili hmotu, pomyslela si Syrinx. Kosmoport tedy opisoval mírně excentrickou spirálu, s níž Oenone snadno srovnal krok.

Vlétli pod spodní disk o průměru pouhých sedmdesát metrů. Spojovací tunel tu byl tlustý pětadvacet metrů.

Tohle patro muselo sloužit jejich servisním prostředkům, nadhodila Syrinx. **A velké meziplaneťáky přistávaly u největšího disku na druhém konci tunelu.**

To zní logicky, přitakal Oenone. **Zajímalo by mě, jak vypadaly.**

Podobně jako ty, co Tyrathkové používají dnes, řekl Ruben. **Neznají inovaci. Jakmile nějaký přístroj dotáhnou, dál ho nevyvíjejí.**

To nedává smysl, namítla Serina. **Jak můžete vědět, že je něco dokonalé, když si s tím pořád nehrajete? Kolo taky funguje spolehlivě, ale přesto jsme vynalezli automobil.**

Vlastně jsem o tom nepřemýšlel, připustil Ruben. **Když o tom tak mluvíš, držet se třináct set let jednoho modelu je hodně, a to nepočítám stovky let na cestě. My fúzní motory neustále vylepšujeme, a to je máme šest set let.**

A už jsou daleko lepší než tyrathkovský pohon, poznamenal Oxley. **Co jsme na ně narazili, prodáváme jim patenty.**

Uplatňujete na ně lidskou psychologii, řekl Ruben. **To nejde. Nemají naši intuici ani imaginaci. Když něco funguje, už se v tom nehrabou.**

Musejí přece mít představivost, namítl Caucus. **Jinak by nevymysleli archu.**

Zeptej se Parkera Higgense, odvětil Ruben. Do spřízněného hlasu se mu vkradl obranný tón. **Třeba to bude umět vysvětlit. Počítám, že k cíli vede i cesta pomalého metodického vývoje.**

Syrinx si prohlédla spletenec trubek a nosníků na ose kosmoportu. Oenone k němu protáhl distorzní pole. Syrinx okamžitě uviděla do všech dutin. Zarazilo ji množství trhlin, stejně jako mizivá síla materiálu. **Tunel je velice křehký, oznámila. Samueli, dejte si venku pozor. Stačí ťuknout a kosmoport se ulomí.**

Díky.

Oenone se natočil přechodovou komorou k olověně šedé šachtě. Samuel se ve dveřích čidly na obojku díval, jak nad ním běží hvězdy a pak je zastiňuje vrásčitá kovová změť. I když na konstrukci nebylo nic nepochopitelného, hned viděl, že není lidská. Schází jí elegance, řekl si, ta sebevědomá grácie, jíž se pyšní veškeré plody lidského astroinženýrství. Tam, kde lidé používali pojistky a bezpečností smyčky, volili Tyrathkové prosté zdvojení. Když jedno zařízení přestalo fungovat, zapnuli druhé a první opravili. Očividně to zabíralo. Úspěch Tanjuntic-RI byl jasným důkazem. Lidem na arše ovšem něco nesedělo.

Sokol zastavil. Trup se ocitl ve stínu, mramorový polyp získal nahnědlý nádech. V přechodové komoře zmizela gravitace.

Blíž se nedostaneme, řekla Syrinx. Archeologové prolezli dovnitř těsně nad skálou.

Vypadalo to, že těsně nad ústím drží tunel pevně. Dál se proti hvězdnému pozadí znatelně kýval. Samuel pustil trysky na stlačený plyn a vyletěl z komory. Díru v pletenci nebylo těžké najít. Původní těsně utažená spleť nosníků a trubek po vypnutí magnetického pole povolila, ale nešlo poznat, kudy do

lodi kdysi vlezli archeologové. Samuel zvolil jednu díru deset metrů od kamenného čela archy.

Miniaturizovaný manévrovací motor vyplivl další obláček dusíku a postrčil ho blíž. Mezeru rámovala z jedné strany prasklá roura a z druhé smotek kabelů. Samuel se zkusil jednoho kabelu chytit. Zpod prstů mu vylétl prach a hmatové receptory v rukavici prozradily, že se mu kabel v sevření trochu ztenčil. Ale vydržel. Samuel měl strach, že se všechno, na co sáhnou, rozpadne jako porcelán.

„Materiál ještě drží," nadatoval ostatním. „Pojďte za mnou, jdu dovnitř."

Zapnul světla na helmě i na zápěstích a posvítil si do dutiny. Když se zadřelo rotační ložisko, kroutící moment obrovské rotující skály polámal stovky nosníků a potrhal kabeláž. Vnitřek tunelu tak naplnily trosky. Samuel zapnul inerční navigátor. Přes černobílý obraz z čidel mu naskočily zelené šipky a ukázaly směr. Podle senzorů bylo zdejší vakuum plné molekulárního prachu z odumírajícího kovu.

Skuliny se úžily, beztíží poletovaly úlomky. Samuel od pasu odepnul deseticentimetrovou štěpnou čepel. Popelavě šedý kov odrazil jasné žluté světlo. Čepel ho krájela bez sebemenšího odporu.

Připadám si jako viktoriánský voják v džungli, svěřil se posádce Oenoneho.

Kolem vířily kusy železa, odrážely se a mizely v temnotách polámaného bludiště. Do díry vlétla další postava ve zbroji. Renato Vella se rychle pustil za Samuelem, za ním se objevil seržant, pak Monica, další seržant a Oski Katsurová. Syrinx s posádkou je sledovali Oenoneho smysly.

Vypadá to dobře, oddechla si.

Parker Higgens a Kempster Getchell se vrátili na můstek a přijali místo. „Jdou dovnitř," oznámil oběma starým vědcům Edwin. „Tímhle tempem se Samuel dostane do hlavní přechodové komory za deset minut. U cíle by mohli být za dvě hodiny."

„Doufám," řekla Tyla. „Čím rychleji vypadneme, tím lépe. Běhá mi tu mráz po zádech. Co myslíte, sledují nás tyrathkovské duše?"

„Zajímavá otázka," pravil Parker. „Žádná z našich navrácených duší nevypověděla, že by v nicotě narazila na duši xenoka."

„Tak kam jdou po smrti?" zeptal se Oxley.

„Zeptáme se spícího Boha," zavtipkoval Kempster. „Rozhodně to bude jednodušší otázka než…" Nedořekl, protože všichni Edenité najednou ztuhli a zavřeli oči. „Co je?"

„Kosmická loď," sykla Syrinx. „Oenone cítí distorzní pole. Což znamená, že o ní vědí i Tyrathkové. Ale… do prdele!"

Vidím tě, zajásal Strylla.

Etchells si původně nevšiml, že podezřelou adamitskou loď doprovází sokol. Teprve v soustavě Hesperi-LN pořádně prozkoumal okolí. Nad xenockou planetou bylo lodí dost, velikých a dobře ozbrojených. Dvojice měsíců půl milionu kilometrů nad planetou vířila gravitační vlny. Pod nimi obíhala síť pozorovacích satelitů. Nad Van Allenovým pásem byl nezvykle hustý prach. Musel drobnými skoky obletět planetu v nízké výšce a natahovat distorzní pole ven, adamitskou loď pak bez problémů lokalizoval. Zaměřil se na ni, vlnkami v poli ji důkladně zkoumal, měřil a vážil, i dovnitř trochu viděl. Bylo jasné, že nejde o vojenskou loď. Na to byla uvnitř příliš obyčejně konstruovaná. A vojenské lodě nemají antihmotový motor. Loď měla zhasnuté hlavní generátory a jela na pomocné tokamamaky. Navíc nevytáhla chladiče. Takže se skrývá.

Konfederační loďstvo poslalo civilní plavidlo na tajnou misi do xenocké soustavy. Musí jít o něco hodně důležitého, když Konfederace riskuje mezidruhový konflikt. Etchellsovi bylo jasné, že to má co dělat s posedlými. Nic jiného jim za to nestojí. Když si promítl setrvačnou dráhu, zjistil, že záhadná loď míří k nenápadnému měsíčku. V hvězdném almanachu zjistil, že to není měsíček, ale kolonizační archa, opuštěná před víc než tisícem let po dlouhém letu od umírající hvězdy.

Etchells o tyrathkovské historii nevěděl prakticky nic, i když nějaké základy měl. Rozhodně ale nedokázal najít souvislost mezi prastarou archou a posedlými.

Rychle skočil tisíc kilometrů od Tanjuntic-RI, adamitská loď sem poletí ještě celé hodiny, a začal archu zkoumat. Tehdy těsně u skály uviděl schovaného sokola.

Radost mu zkalily pochybnosti. Co tady sakra hledají? Musí to být důležité. Životně důležité pro Konfederaci. Tudíž nebezpečné pro něj. Etchells měl jasno. Ať už tu chtějí cokoli, musí jim v tom zabránit.

Tady kapitánka Syrinx ze sokola Oenone. S kým mluvím?

Tady ňákej Etchells, Caponův krkavec.

Okamžitě opusťte tuto soustavu. Nebudeme váhat použít sílu.

Ostrá holka. Fajn, dej mi důvod. Vlastně bych moc rád věděl, co tu děláte.

Náš úkol vás nemusí zajímat. Okamžitě odleťte.

Ne, ne. Myslím, že mě musí zajímat. Etchells na archu vystřelil bitevní vosu a okamžitě skočil pryč. Červí díra ho zavedla sto kilometrů od adamitské lodi. Nahrál do další vosy lovecký program a hned po vynoření vystřelil.

***

Jakmile ho Syrinx varovala, převedl Jozue Lady Mac do bojové pohotovosti. Bylo mu jasné, že s utajením má utrum. Nahodil fúzní generátory, vystrčil všechna bitevní čidla a otevřel komory bojových vos. Alkad Mzuová a Peter Adul skočili na stázová akcelerační křesla. Posádka na můstku se pevně připoutala.

„Otvírá se červí díra," ohlásila Beaulieuová. „Sto kilometrů."

Jozue zažehl trojici fúzních motorů. Taková blízkost dokazovala, že o nich krkavec dobře ví. „Liole, vem ho maserem přes čumák."

„Jdu na to, Joshi.“ Do nervové nanoniky nahrál mířicí program. Trojice maserových děl proťala paprsky v červí díře a krkavec vplul přímo do nich. Zbraň pozbývala účinnosti se čtvercem vzdálenosti, a tak ani tři kanóny nemohly Etchellse na místě zabít. Jozue ho ale chtěl hlavně vyplašit. Kdyby si krkavec chtěl začít paprskový souboj, nemá šanci.

Nechtěl. Vypustil oklikou jedinou vosu. Harpyje se proměnila v původní zploštělé polypové vejce osázené šedými přístroji. Biteková loď výkruty uhýbala paprskům. Po třech vteřinách marného boje zatlačila distorzním polem na časoprostor a vytvořila si červí díru. Jozue proti útočící vose vypálil čtyři vlastní a změnil směr. Posádka zasténala pod tíhou deseti gé. Prostor za Lady Mac vybuchl plazmatem; vosy vypustily raketovou munici. Závoj jaderných explozí vytvořil za lodí neproniknutelnou hradbu, do ní se zabodly ještě částicové paprsky a rentgenové lasery.

„Jsme z toho venku,“ nadatovala Beaulieuová. „Z jeho vosy nic nezbylo.“

Jozue zkontroloval čidla, zbytkové záření se zvolna posouvalo k delším vlnám. Mračnem zářivých iontů prosvítaly hvězdy. Snížil tah na čtyři gé a ještě jednou změnil směr.

„Utajení se nám moc nepovedlo,“ zavrčela Sarha.

„Jo,“ přitakal Dahybi. „Ten, co toho krkavce posednul, dobře ví, co dělá. Jedna vosa nám nemohla ublížit. Ale donutila nás ukázat se v celý slávě.“

„Nejen nás,“ dodala Beaulieuová.

Čidla ukázala další bitvu vos několik set kilometrů od Tanjuntic-RI. „Syrinx, kam hergot zmizel?“ datoval Jozue. „Sledovalas ho?“

„Skočil mezi měsíce,“ odpověděla kapitánka.

Jozue už měl v hlavě mapu soustavy. Podíval se na údaje o měsíčních dvojčatech. Kusy skály, průměr tři tisíce kilometrů. Kdyby neobíhaly planetu, patřily by spíš mezi velké asteroidy. „Nic tam není,“ namítl. „Tyrathkové na nich ani nemají co těžit.“

„Já vím. Je to prostě dobrá skrýš. Orbitální obrana ho nenajde tak snadno. Zřejmě o něm ještě nevědí.“

„No výtečně. Dostal se výsadek na palubu?“

„Ano, už jsou uvnitř. Oenone ale hlídá sto kilometrů od lodi, kdyby se krkavec vrátil. Archa je hrozně chatrná, Jozue, jadernou hlavici by nevydržela. Takže jsme pěkně na ráně. Tyrathkove nás už zaměřili.“

Letový počítač ohlásil tři zaostřené radary. „Krucinál.“ Jozue zhasl motory a pokračoval setrvačností. Rozhodně už neletěli k Tanjuntic-RI. „Nás taky sledujou,“ řekl Syrinx. „Co teď?“

„Jsou na tahu. Počkáme.“

Výzva dorazila za osm minut, na Lady Mac i na Oenonem ji vysílalo nízkoorbitální překladiště. „Lidé, nepovolili jsme vám vstup do soustavy. Použili jste nad naší planetou zbraně. To se rovná vyhlášení války. Okamžitě odleťte. A nevracejte se.“

„Stručné, ale výstižné,“ poznamenal Ashly, když se zpráva začala opakovat. „Překvapuje mě, že nedodali pokud neposlechnete…“

„Za ně mluví činy,“ odvětila vzletně Beaulieuová. „Míří k nám tři lodě. Zrychlení jedna celá dvě gé.“

„Na jejich poměry je to šílená rychlost,“ řekl Liol. „Tyrathkove přetížení nesnášejí.“

„Další tři motory,“ dodala Beaulieuová. „Jedna loď míří k nám, dvě k arše.“

„Aspoň jsme z dosahu družic,“ pravil Liol. „Kdyby na nás vystřelily vosy, bylo by zle.“

„Jak to vidíš?“ zeptal se Jozue Syrinx. Projel dráhy tyrathkovských lodí taktickými programy. Mezitím se k arše vypravily další dvě lodě.

„Myslím, že to pořád můžeme zvládnout,“ odpověděla. „Pokud se situace nezhorší.“

„Jo. Taky na to spoléhám. Musíme ubránit výsadek. Krkavec se nesmí vrátit k Tanjuntic-RI. To je na tobě.“

„Můžeme skočit mezi měsíce a trochu ho prohnat. Archa ale zůstane bez ochrany. Tyrathkove ji určitě půjdou prohlídnout. I takové flegmatiky bude zajímat, co tu chceme.“

„Nech to na mně. Odvedu pozornost. Ty se postarej o měsíčky.“

„No jo.“ Jozue zvedl hlavu a usmál se na posádku.

„Proboha,“ zasténala Sarha v nelíčeném děsu. „Tenhle úsměv nenávidím!“

„Hlavu vzhůru. Právě zahajuju invazi na Hesperi-LN.“

***

Přechodová komora nerotujícího kosmoportu přežila zadření ložiska skoro bez úhony. Samuel se prořezal stěnou a vplul do velkého sálu. Svítilny na přilbě se automaticky rozostřily a ozářily širší výseč tmy. Sál byl válcový, padesát metrů dlouhý a patnáct v průměru, holý i podle tyrathkovských měřítek. Stěny pokrývala pěnová hmota podobná pemze, zbrázděná v pravidelných intervalech důlky velkými jako kopyto ploditele.

Na obou koncích byly tři poklopy, velká kulatá víka s masivními elektromechanickými zámky. Přesně uprostřed zbyl vypouklý kruh, otočné dveře k přímému výstupu na kosmoport. Těsnicí olej ale všechen vyprchal a jemné zařízení se věkem speklo do neforemných hrudek jako v krasové jeskyni.

Renato Vella se odrazil od díry a ukopl kus pemzy. „No nádhera, minimalistické krematorium,“ poznamenal. „Na ozdůbky si moc nepotrpěli, co?“

„Pochybuji, že to slovo vůbec mají,“ nadatoval v odpověď Samuel.

V otvoru se objevil první seržant a odlámal další kusy pemzy. Kousek vedle zela ve stěně nápadně podobná díra, jen o něco větší. A stejná byla i na opačném konci síně. Samuel se chytil výstupku v pemze a pomalu se vydal k protější stěně.

„Tudy se sem prořezali archeologové,“ nadatoval. „Počkat. Ano.“ Čidla u kraje otvoru našla přilepenou umělohmotnou krabičku popsanou červenou latinkou. „Komunikační procesor.

Dírou vede pár kabelů.“ Vyslal standardní aktivační signál. „Nehlásí se. Asi došly baterky.“

„Škoda,“ nadatoval Renato. „Nebylo by špatné tu mít připravenou komunikační síť.“

„Zřejmě by šla oživit,“ odtušila Oski. „Po sto letech musejí procesory bez problémů fungovat.“

„Zapomeňte na to,“ řekla Monica. „Bitekové procesory nás spojí navzájem i s Oenonem. Nebudeme tu dost dlouho, abychom se museli honit za pohodlím.“

„Snad,“ odvětil Samuel. Celý výsadek už byl v přechodové komoře, svítilny se tedy opět zaostřily. Chytil se okraje staré díry a proplul do lodi.

Archeologové se prořezali do široké chodby čtvercového průřezu, vykutané přímo ve skále, po stranách se táhly roury a na podlaze byla známá pěnová hmota. Ani se nestačil rozhlédnout, když Syrinx ohlásila přílet krkavce. Zůstala ve spojení a popisovala výsadku vývoj situace.

„Oenone skočí mezi měsíce za krkavcem,“ oznámila. „Lady Macbeth odláká Tyrathky.“

„Na jak dlouho?“ zeptala se Monica.

„Jak dlouho to půjde,“ odvětil Jozue. „V nejhorším případě, když to poděláme, dorazí jejich první loď k arše za padesát tři minut.“

„To je zlý. Tou dobou ještě nebudeme ani v druhým patře.“

„Klidně si to s váma vyměním.“

„Promiňte, Jozue, nechtěla jsem buzerovat. Jak se o nás ten krkavec dozvěděl?“

„Asi nás sledoval od továrny na antihmotu,“ řekla Syrinx. „Nebylo to těžké.“

„Děkuji vám, kapitánové,“ nadatoval Samuel. „Hodíme sebou.“

„Když to tam budete mít moc horký, ozvěte se,“ odvětil Jozue.

„Tak jdeme," oslovil Samuel svůj tým. „Každá minuta je drahá." Zapnul trysky na zádech a elegantně doletěl k velikým dveřím. Monica se rozletěla za ním.

Chodbu blokovaly čtyřmetrové trezorové dveře z titanu, ověšené primitivními spolehlivými závorami. Vakuum je dávno slilo. Archeologové problém vyřešili jednoduše: vyřízli do dveří díru a do ní vletovali vlastní průlez. Byl jednoduchý, mechanický, všechny pohyblivé části upravené na nulové tření. Uprostřed trčela chromovaná klika s návodem k použití.

Samuel se zapřel a vzal za kliku. Posilovače v brnění mu ani nemusely pomáhat. Klika se otočila o devadesát stupňů vzhůru.

„Jedna nula pro lidskou techniku," nadatoval Renato, když Samuel vplul do komory.

„Máme jen lepší materiály," namítla Oski. „Tenhle poklop je stavěný do vakua. Jejich dveře počítaly s atmosférou a pravidelnou údržbou."

Za dveřmi pokračovala podobná chodba. Poslední seržant za sebou zavřel. Chodba rovněž končila titanovými dveřmi, opět vybavenými lidským průlezem. Samuel zvedl kliku. Než stačil poklop otevřít, čidla mu ohlásila změnu prostředí. „Utíká tu vzduch," nadatoval. „Stopové množství dusíku. Zřejmě se vyrovnává tlak."

„Otevřete," pobídla ho Monica. „Žádná atmosféra tam být nemůže. Ztrácíme čas."

Samuel chytil jednou rukavicí titanovou tyč a druhou se zapřel. Posilovače ve zbroji zakvílely, že je bylo skoro slyšet. Když poklop povolil, kolem Samuela zavířil prach.

„Kolik předsíní tu sakra mají?" zeptal se Renato, když proplul poklopem a ocitl se v další čtvercové šachtě. Podle inerčního navigátoru se mírně odkláněla od osy otáčení. Zatím ale nebylo cítit tíži.

„Podle záznamů je tahle poslední," odpověděl Samuel.

Dveře měly opět lidský poklop, vedle něj ale přibyla tabulka.

UNIVERZITA HIGH YORK ARCHEOLOGICKÁ EXPEDICE 2487

S úctou se skláníme před generacemi Tyrathků, kteří se plavili na této arše.

Odhalili jsme stopy velikého ducha, navěky vděční za útržky dávné vznešenosti.

I když Tyrathkové nemají boha, nejsou prosti zázraků.

Renato si destičku přečetl po Monice. „Hm, vypadá to nadějně," nadatoval. „Specializovaná expedice tu nenašla o bohu sebemenší zmínku."

„To jsme věděli," odvětila Oski. „Kromě toho ho nehledali. V datech je zajímala jen technika. My musíme pátrat důkladněji."

Samuel přeostřil na poklop. „Připadám si jako vykradač hrobů."

„Pamatuju i horší úkoly," nadatovala Monica. „Vy asi taky, řekla bych."

Samuel neodpověděl. Vzal za kliku a otočil jí o devadesát stupňů. Tentokrát slyšitelně zasyčel plyn.

„A jsme doma," řekla Oski Katsurová. „Dýchatelná směs dusíku a kyslíku, pár stopových plynů. Tři procenta standardního tlaku. Žádné vodní páry. Asi je tu na ně moc zima. Třicet stupňů pod nulou."

„To odpovídá záznamům," potvrdila Monica. Samuel otevřel poklop dokořán a proplul.

Archeologická expedice zkoumala vnitřek Tanjuntic-RI šest týdnů. Vzhledem k velikosti lodi to bylo žalostně málo. Vědci stačili zmapovat všechny sekce a prozkoumat pohonnou jednotku a systémy podpory života. Tanjuntic-RI měla tři hlavní vrstvy. Podél osy otáčení byly tři válcové dutiny o průměru šest set metrů. V každé se nacházelo mělké jezero, základ biologické recyklace. Ve vodě žily ryby i řasy, světlo

dodávala trubice na ose. V druhém patře bylo velké množství půlkulových jeskyní propojených dlouhými kilometry chodeb. Jeskynní systém patřil údržbě a nejrůznějším strojům od generátorů přes chemické odlučovače, kybernetické továrny až po sklady minerálů. Zadní čtvrtinu jeskynního patra zabíraly nádrže na fúzní palivo.

Druhé patro obepínalo osm samostatných obytných prstenců. Všechny měly obdélníkový průřez, široký pět set metrů, vysoký sto. Podlahu pokrýval jeden tyrathkovský dům vedle druhého, mezi homole se vešly jen úzké travnaté cesty. Tak si asi představuje počítač příjemné maloměsto.

„Potřebujeme do třetího patra, prstenec pět," nadatovala Oski, když za sebou nechali průlez. „Tam archeologové našli něco jako kapitánský můstek." V hlavě se jí rozvinula trojrozměrná mapa asteroidu. Navigátor tunely protáhl zelenou čáru od ní až do pátého prstence.

Poslední průlez výsadek zavedl do okružní chodby kolem přídě. Z ní odbočovalo přes sto menších chodeb. Tíži tu skoro nebylo znát, všechno padalo několik minut. Monica s pomocí trysek dolétla k hromadě lidských beden u stěny. Řídká mrazivá atmosféra přebarvila bílý plast na béžovou. Monica přečetla pár etiket. „Tady se nám nic nehodí," nadatovala ostatním. „Tábornická výbava. Domky z programovatelného silikonu, podpora života, mikrofúzní generátory."

„Co světla?" zeptal se jeden seržant.

„Dobrá otázka." Monica přelétla a pustila se do zbylých etiket. „Tady to máme. Monochromatický projektory, dosah tři sta metrů. Neřekla bych, že budou mít vlastní zdroj."

„Nechte to," řekl Samuel. „Nemáme čas." Pustil trysky a vydal se chodbou dál. Stěnu naproti přechodovým komorám přerušovaly průchody dál do lodi, na druhý konec ale nedosáhla jeho čidla ani svítilny. „Někde tu musí být výtah. Vida." U pátého průchodu byl na stěně přilepený plastikový kotouček s naváděcím světélkem uprostřed. Samuel neodolal a

stiskl ho. Maják se nerozsvítil, zdroj založený na rozpadu tritia se už dávno vyčerpal.

Zahnul tedy a o patnáct metrů dál narazil na dveře od výtahu. Ani se u nich nezastavili a hned šli menšími dvířky na rampu, která v dvojšroubovici jako DNA obtáčela výtahovou šachtu po celé délce. Hned za otevřenými dveřmi byl další vybitý majáček.

„Tudy bychom se měli dostat o kilometr níž," nadatoval Samuel.

„Až naskočí gravitace, půjde to samo," odtušil Renato. „Díky Bohu, že Tyrathkové nestaví schody. Dokážete si představit, jak by byly veliké?"

Monica zastavila za dveřmi a zaostřila svítilny do úzkého paprsku. Rampa se svažovala pozvolna, ale zatáčela znatelně. Monica odepnula od pasu dávkovač a vyloupla si do dlaně první disk. Kulaté bitekove senzory dodal Jupiter, byly úplně průhledné a v průměru měly sotva centimetr. Dosah jejich spřízněného vysílání nepřesahoval pár kilometrů, ale to v arše stačilo. Monica ho přitiskla na zárubeň. Okamžitě se přisál. Když se s diskem spojila přes bitekový procesor skafandru, uviděla chodbu zabranou rybím okem.

„Škoda, že nemáme hejna bitekového hmyzu, aby to tu prolezla," popíchla Samuela. Ten narážku přešel beze slova. „Disky nás ale aspoň včas varují. Mají pohybový poplach."

„Tak kupředu," nadatoval Samuel. Z trysek zasyčel dusík a postrčil ho dolů po rampě.

Všichni přes bitekove procesory zachytili varování od kapitána Lady Mac. „Nejspíš budete mít návštěvu."

Lady Macbeth zrychlovala na šesti gé čtvrt milionu kilometrů nad Hesperi-LN a mírnou křivkou míjela severní pól planety. Na kolizním kurzu k ní půldruhým gé mířily dvě pětičlenné letky tyrathkovských lodí. Jozue z nich nebyl nervózní, ani ze tří lodí, které se letěly podívat k měsícům. Jenže další čtyři lodě mířily nepochybně k Tanjuntic-RI, sedmdesát pět tisíc kilometrů od Lady Mac.

„Cíl je jasný," potvrdila Beaulieuová. „Asi se chtějí mrknout, co se tam děje."

„Nádhera," zavrčel Jozue. „Zastavíme je, jenom když je přesvědčíme, že jsme nepřátelé."

„To jim už asi došlo," pravila Sarha tak sarkasticky, jak jí pětinásobné přetížení dovolilo.

Jakmile nabrali současný kurz, vypustil Jozue tři bojové vosy. Neurčil jim cíl, mířil prostě na planetu, a kdyby se dostaly příliš blízko, měly detonovat deset tisíc kilometrů nad atmosférou. To ale Tyrathkové nevěděli. Viděli jen tři jaderné zbraně, jak se při tahu sedmadvaceti gé ženou k jejich světu. Lidská loď zaútočila zcela bez důvodu.

Jozue znovu změnil směr na vektor, který ho dostane pod lodě směřující k Tanjuntic-RI. Logicky to bude vypadat, že chce bombardovat planetu. Vypustil další dvě vosy, fúzní pohon je odpálil ke čtveřici lodí.

Byl to dobrý taktický tah a skoro se vyplatil. Tři lodě změnily kurz, aby se mohly bránit proti vosám a pronásledovat Lady Mac. Čtvrtá ovšem pokračovala k arše.

„Jde po nás třináct lodí," potvrdila Beaulieuová. „Zaměřilo nás i dvanáct obranných družic. Zatím nikdo nestřílí."

Jozue si znovu pustil situační displej, v hlavě se mu křížily rudé a fialové vektory. Lady Mac teď mířila téměř opačným směrem než poslední tyrathkovská loď. Už neměl žádnou možnost, jak ji na sebe nalákat. Zbývalo jedině zaútočit, ale to nešlo. Za prvé by musel úplně otočit směr letu a to by ho stálo spoustu paliva, za druhé by se musel porvat se třemi křižníky, zřejmě dobře vyzbrojenými. A i kdyby je porazil, musel by čtvrtou loď zničit.

Nelíbilo se mu to. Tyrathkové za nic nemůžou, jen brání svůj svět před agresivními xenoky. Na druhou stranu možná stojí mezi lidstvem a záchranou před posedlými. Má snad pár Tyrathku odsoudit k zániku celý rozumný druh jenom tím, že si s ním v jedné chvíli špatně porozuměli?

Jozue bitekovým procesorem varoval výsadek. „Počítáme, že přistane za čtyřicet minut," dodal. „Kolik potřebujete?"

„Když půjde všechno jako po másle, tak pár hodin," odpověděla Oski. „Ale spíš celý den."

„To nepřipadá v úvahu," namítl Jozue. „Když se tu do nich pustím hlava nehlava, získám pro vás tak hodinu."

„To není třeba, Jozue," řekl jeden seržant. „Archa je veliká. Když se vylodí, budou nás dost dlouho hledat."

„S infračidly to nebude problém."

„Pokud po nás rovnou půjdou. Ale my jim můžeme ztížit cestu. A můžeme zvolit Horácovu taktiku. My čtyři jsme postradatelní."

„Máme lepší zbraně," dodala Monica. „Když se nemusíme bát, že přestane fungovat elektronika, ukážeme jim, co se vejde do malý pistole."

„Jak se pak dostanete ven?" zeptal se Dahybi.

„Plánovat v tak nestálé situaci dlouho dopředu nemá smysl," prohlásil Samuel. „Vyzvednutí naplánujeme, až získáme dost údajů."

„Dobře," přitakal nerad Jozue. „Je to na vás. Ale když budete potřebovat, jsme tady." Vrátil se k taktické situaci. Planetární obrana Lady Mac nijak neohrožovala. Byla dost daleko od družic i od tyrathkovských lodí. Bojová vosa by k ní letěla nejméně patnáct minut. Lady Mac by dávno skočila pryč.

„Tak fajn, trochu je proženeme," prohlásil Jozue. Poručil vypustit na planetu další bojovou vosu.

Od poloviny dlouhé spirálové rampy bylo nejjednodušší dřepnout na zadek a dál dolů klouzat. Na podlaze byla černá námraza, výhonky šplhaly i po stěnách. Monica se spolu s ostatními klouzala, jako by vyváděla s veselou společností na horách, nabírala rychlost a nehleděla na důstojnost. Za výsadkem se zvedaly špinavé vločky. Každou chvíli najela na nerovnost a vylétla metr nad rampu. „Už budeme dole," nadatoval Samuel.

Byl o dva lidi před Monikou, pro mraky černých vloček ho skoro neviděla. Tmu chaoticky křižovaly paprsky svítilen, po stěnách běhaly stíny.

Monica se zapřela rukavicemi, aby přibrzdila. Nijak jí nepomohly; „Jak zpomalíme?“ zeptala se.

„Tryskami.“ Samuel pustil batoh na plný výkon a cítil, jak ho tah brzdí. Hned do něj vrazil veliký seržant. „Všichni zároveň, prosím.“

Šachtu najednou vyplnila černá mlha složená ze zvířených vloček jinovatky a plynného dusíku. Svítilny neměly šanci.

Monica rychle přepnula na mikroradar. Když tentokrát zabrala rukama, zapojily se i posilovače. Prsty se jí zaryly do ledu, kov pod ním šeredně zaskřípal. Zastavila na relativně rovném úseku. Radar jí ukázal, že rampa končí o patnáct metrů dál a společníci elegantně brzdí kolem ní. Bílá mlha zmizela stejně rychle, jak se objevila, rampa přetlak dusíku snadno odvedla mohutným portálem.

Zvedli se a rozhlédli po okolí. Rampa končila na křižovatce osmi chodeb. Na všech vchodech byly nalepené majáčky. Led byl ve všech trochu ošlapaný, jako kamenná dlažba po stovkách let. Jiné stopy tu archeologická expedice nezanechala.

„Tady bychom se měli rozdělit,“ nadatoval jeden seržant. „Dva z nás půjdou dělat tepelnou stopu, vy pokračujte do pátého prstence.“

Monica si pustila archeologickou mapu a propojila ji s výstupem z navigátoru. Přes zorné pole se jí promítly oranžové symboly a okamžitě ukázaly na správnou chodbu. Na křižovatce přilepila na stěnu další bitekový disk. „Dobře. Dejte si bacha, budou tu za dvacet minut. Oski, Renato, jdeme.“ Čtyři lidé a dva zbylí seržanti vyrazili správnou chodbou, v třetinové gravitaci spíš bruslili než běželi.

Ione rozdělila čtvernou mysl na čtyři individuálnější identity. Jeden seržant vyrazil chodbou, která podle mapy vedla k nějaké chemické továrně. Odjistil pistoli a nastavil na ní slabé tepelné pulzy měněné po třech sekundách. Když

dlouhými kroky opouštěl skupinu, nechával za sebou jasné stopy teplejšího ledu. V infravizoru to bude vypadat, jako by tu šlo několik lidí.

Za bublinou světla z helmy vládla absolutní tma a Ione si připadala strašně osamělá, i když zůstávala ve spojení se zbylými třemi seržanty a se Samuelem.

Můj třetí výlet z Tranquillity a vidím jen tunely ve skále jako na Ayacuchu. Tady jsou ale strašidelnější, i když nemám v zádech posedlé.

I ostatní členové výsadku byli z prostředí trochu nesví. Skupinu teď vedla Monica, díky programu v nanonice měla na ledu dokonale jisté pohyby. Přes depresivní okolí ji těšilo, že postupují tak rychle. O celé misi měla jisté pochyby a nejvíc o této části. Za letu si představovala Tanjuntic-RI jako hromadu suti podobnou Prstenci trosek. Skutečnost ji příjemně překvapila. V arše se nic nerozbilo, jen tu dlouho nikdo nebyl. Dokonce si dokázala představit, že by se starý tulák mohl dát zas na cesty. Pokud jde spustit fúzní generátory, světlo a teplo nejsou problém.

„Proč to tady opustili?“ zeptala se. „Proč nepřistáli u asteroidu a neudělali z lodi základnu mikrogravitační výroby?“

„Kvůli provozním nákladům,“ vysvětlila Oski. „Archa funguje jako celek, nemůžete pustit jen podporu života a zbytek nechat ležet. Provozovat všechny propojené systémy by vyšlo moc draho. Jednodušší měli hloubit v asteroidech menší jeskyně.“

„Škoda. Přinejmenším mohli vydělat majlant na turistech.“

„Za to asi může ten jejich slavný flegmatismus. Je jim to jedno.“

Za pět minut došli do první jeskyně v druhém patře. Klenutý strop měl dvěstě metrů, všude se kroutilo potrubí. Uprostřed stál na tři metry tlustých rourách jediný stroj. Dalších deset trubek ho spojovalo se stropem. Výzkumníci zůstali stát ve dveřích a chvíli jen osahávali ocelovou nestvůru kužely světlometů. Po stranách se táhla štíhlá okna potažená

zčernalým chromem. Ze zbytku stavby jako kovové bradavice pučely písty, péra, přepínače, motory, vzduchové filtry, vysokonapěťové transformátory a čerpadla.

„Co to má proboha být?“ zeptal se Renato.

„Mrkni se do záznamu,“ poradila mu Oski. „Nějaký biologický reaktor. Dělali v něm spoustu organických sloučenin.“

Renato došel k jedné trubce a podíval se přímo pod reaktor. Plášť při ochlazování archy popraskal a na podlahu vytekla záhadná zelená hmota. Zamrzala za pochodu. Na spodní kaluži byly cákance dalších látek.

„Něco mi na tom nesedí,“ pokračoval Renato.

„A co?“ zeptal se Samuel.

„No podívejte se na to.“ Mladý astronom plácl do jedné trubky. I v řídké atmosféře bylo slyšet slabé kovové zadunění. „Je to tak… nesmrtelné. Nedokážu si představit, že by tuhle jeskyni od chvíle, kdy archu postavili, obýval někdo jiný než tenhle stroj. Vím, že cestou stokrát vyměnili všechny díly. A vím, že mají vždycky rádi nejsolidnější řešení. Ale nechápu, jak se něco může nezměnit patnáct tisíc let. Vůbec nic, prokrista. Jak můžete říct: dobře, tahle technika nám stačí, tímto pro nás skončil pokrok?“

„Brzy se jich budete moct zeptat osobně,“ nadatovala Monica. „Jejich loď přirazí za deset minut. Podívejte, Renato, chápu, jak vás to fascinuje, ale nemáme času nazbyt. Dobře?“

„Jasně, promiňte. Ale nesnáším nevyřešené hádanky.“

„Proto jste dobrý vědec. A já jsem ráda, že vás tu máme. Tamhletou chodbou, prosím.“ Monica nechala na stroji další disk a vykročila. Renato se naposledy ohlédl. Seržanti kryli zadní voj.

„Tyrathkovská loď tam rozhodně přistane,“ řekla Beaulieuová. „Srovnala rychlost s archou.“

„Do kýblu,“ zavrčel Jozue. V trojrozměrné šachové partii orbitálního honu právě přišla chvíle na vydechnutí. Lady Mac

zrychlovala na jednom gé a ve výšce sto sedmdesát pět tisíc kilometrů míjela jižní pól Hesperi-LN. Ze všech stran se na ni hnalo osmnáct bojových vos, klasické obklíčení. Nejbližší dorazí za čtyři minuty. Aspoň že se do toho nemíchá krkavec. Syrinx potvrdila, že ho pořád pronásleduje kolem měsíčků.

„Liole, řekni kamarádům špatný zprávy, budeš tak hodnej?“ Jozue se soustředil na schematická znázornění systémů a nařídil počítači, ať trup připraví na skok. Někde v koutku vědomí se podivoval, jak je v kosmické bitvě klidný. Když srovnal svoje chování a reakce posádky tady a kdysi nad Lalonde, kde všichni řvali jeden přes druhého a málem omdlévali hrůzou, připadal si jako v jiném světě. Hlavní rozdíl je samozřejmě ten, že teď on útočí, on provokuje.

„Dahybi?“

„Uzliny nabitý a připravený, kapitáne. Můžeme hopsat.“

„Fajn. Tak uvidíme, jak jsme přesný.“ Uťal fúzní pohon a otevřel červí díru.

Tyrathkové viděli, jak nebezpečný nepřítel mizí přímo zprostřed hejna bojových vos. Orbitální obrana hned lokalizovala druhý konec skoku o padesát tisíc kilometrů dál. Fůzní motor vzplál, loď mířila přímo k planetě, bombardovat bezbranné civilisty. Všechny lodě pronásledovatelů namířily na kolizní kurz.

***

Příď Tanjuntic-RI zalil při posledním obratu tyrathkovské lodi smog žhavých iontů. Zbytky supravodivé sítě projely elektrické výboje a spálily křehké povrchové molekuly. Pilot se neobtěžoval brzdit v dostatečné vzdálenosti a pak se ke kuželovému kosmoportu přiblížit jen s manévrovacími motory. Letový vektor měl loď dovést k arše na půl kilometru, s poškozením slavné památky si nikdo hlavu nelámal.

Loď byla typický tyrathkovský meziplanetární koráb, válec široký sto padesát metrů a dlouhý tři sta. Na rozdíl od lidských náklaďáků, které měly všechno nalepené na příhradovou

konstrukci v ose, měla tyrathkovská loď veškeré prostory a zařízení skryté pod hliníkovým trupem. Obrovská a šeredná potvora se už dávno neleskla, hliník vlivem tepelného a ultrafialového záření ztratil barvu. Na přídi měla čtyři průlezy, na zádi pět masivních fúzních trysek.

Když srovnala rychlost s Tanjuntic-RI, zbývaly lodi ke kosmoportu dva kilometry. Po hranách blikaly plameny chemických motorů a tlačily mohutnou masu k ose archy. Loď se zároveň otáčela motory ke kosmoportu. Chemické rakety na přídi začaly chrlit oheň na plný výkon, proti nim krátce prskly dva hlavní fúzní motory. Střed kosmoportu proklála dvojice plazmatických dýk. Trysky běžely jen pár vteřin a vyvinuly pouze minimální tah. Napáchaly ale strašnou škodu. Kov i kompozit se vypařil a explodoval do vesmíru.

Kosmoport měl dost. Celý mnohapatrový kužel se těsně u archy ulomil a rozdělil na jednotlivé disky. Každé patro se vydalo jiným směrem, cestou z nich odstředivá síla vyvrhovala ulámané kusy a dlouho hromaděný odpad. Jeden disk narazil do skalního masivu Tanjuntic-RI a než se odrazil, zmuchlala ho síla setrvačnosti jako papír. Z kosmoportu zbylo jen deset metrů spojovacího tunelu. Tyrathkovská loď zaujala pozici přímo nad ním. Otevřela dva příďové průlezy a z nich vyletělo několik desítek vejčitých člunů. Zprvu poletovaly bezcílně jako chmýří ve vánku, pak je postrčily trysky na studený plyn a čluny zamířily k pahýlu kosmického přístavu.

Dvojice měsíců nad Hesperi-LN nebyla pro kosmickou loď příliš pohostinná. Spojené gravitační pole od počátku jejich existence přitahovalo množství vesmírného smetí. Prach, písek a menší minerální vločky už sluneční vítr odvál kamsi ke hvězdám. Větší kousky však setrvaly. Oblázky, balvany, celé asteroidy končily v zajetí propletených orbit měsíčního dvojčete a v dvojím gravitačním poli se potácely tak dlouho, dokud neskončily v prvním Lagrangeově bodu přesně mezi oběma oběžnicemi. Hutná zóna, viditelná z planety jako rozmazaný obláček, měla průměr přes sto kilometrů. Složením

napodobovala galaxii, gravitační jádro tvořily největší asteroidy a kolem nich ve spirálách obíhala menší tělesa.

Použití bojových vos ani energetických paprsků tady nepřipadalo v úvahu. Když se nepřítel schoval mezi kameny, pronásledovateli nezbývalo než čekat u kraje, až se vynoří. A neustále uhýbat hrstem vysokorychlostního štěrku.

Oenoneho snaha pronásledovat krkavce do Lagrangeova mračna vyšla naprázdno. Po dvaceti minutách nebezpečného kličkování, při němž stáhl náskok sotva o sto metrů, Syrinx rozhodla, že nebudou dál riskovat. Posílené distorzní pole, nezbytné k rozrážení kamenného moře, rapidně vyčerpávalo energetické články. Musejí šetřit na později, ať už výsadek dopadne jakkoli. Řekla Oenonemu, ať zastaví a srovná orbitální rychlost s patřičnou částí kamenné galaxie.

Jakmile si Etchells uvědomil, že pronásledovatele setřásl, také si odpočinul na oběžné dráze blíž ke středu. Bitekové konstrukty nedělilo víc než patnáct kilometrů. Vnímali se ale pouze distorzními poli, vizuální nebo radarové hledání tu nepřicházelo v úvahu.

Tohle není platný status quo, řekla krkavci Syrinx. Míří sem tři tyrathkovské lodě. Nemůžete se tam schovávat navěky. Opusťte soustavu.

Ani omylem, odtušil Etchells. Teď tu musíš zůstat se mnou. Takže jsem vyhrál. Nemůžete dotáhnout, kvůli čemu jste sem přiletěli. A tvoji adamitský kamarádi jsou v pěkným průseru. Ani oni nemůžou nic dělat.

S jistými výhradami souhlasím, řekla a pečlivě odstínila emocionální zabarvení spřízněné vlny. Krkavec si evidentně neuvědomuje, že mají na arše výsadek. Stačí ho tu blokovat, dokud Oski a Renato nenajdou správné soubory.

Držte ho v šachu, řekla posádce. Dobře sledujte všechny lodě. Možná budeme muset vypadnout hodně narychlo.

Samozřejmě, odvětil Caucus.

Rubene, připoj ty nové generátory. Články chci mít nabité co nejdřív. Krkavec nám nesmí stačit.

Rozumím. Ruben nechal procesor nažhavit adamitské fůzní generátory.

Druhé a třetí patro Tanjuntic-RI spojovaly hlavně nákladní výtahy. Kolem každé šachty opět vedly dvě spirálové rampy. Průzkumný tým musel z podrážek vysunout hřebíky, v silnější gravitaci už byl led nebezpečný.

Rampa končila přechodovou komorou s průlezy vhodnými spíše pro podzemní sejf než do kosmické lodi. Tady ale kdysi byla poslední obranná linie v případě dekomprese vyšších pater, tyrathkovská důkladnost tu měla opodstatnění. Svědčil o tom i fakt, že po třinácti stoletích bez opravy zůstala v lodi stále zbytková atmosféra.

Před dveřmi zůstaly lidské zásoby: dva mikrofúzní generátory, pojízdné vysokozdvižné plošiny, průmyslové přímotopy, hydraulické tlouky a elektromechanické pohonné jednotky, všechno propojené kabely a hadicemi. Archeologická expedice poskládaným zařízením kdysi oživila průchod. Teď byl pootevřený a výsadek měl volnou cestu do pátého prstence. Hned za průlezem čekaly čtyři malé džípy, standardní vozítka na planety bez atmosféry, ostrojené velkými nízkotlakými pneumatikami a rámem z kompozitové plástve. V porovnání s robustní technikou kolem působila ošklivá vozidla nezvykle elegantně.

Samuel je prohlédl, zapnul přístrojovou desku. „Řídicí procesor se hlásí," nadatoval. „V obvodech zůstalo trochu energie, ale nikde jinde. Hlavní články jsou prázdné."

„Na tom nezáleží," nadatovala Monica. Nařídila svítilnám vydat jasný mikrosekundový záblesk a připravila si čidla. Nervová nanonika jí nahrála obraz právě v okamžiku, kdy vzplál blesk. Programy ho nahrály do mezipaměti.

Ani při nejvyšším okamžitém výkonu nedokázaly svítilny proniknout tmou dost daleko, aby pozorovala zakřivení prstence. Stála v kovové jeskyni, podlahu, stěny i strop tvořily hliníkové panely, zatavené do skály a svařené k sobě. Kdysi po

skobách na stěnách šplhaly odolné popínavky. Teď měly černé scvrklé listy zahubené suchem a tmou dávno předtím, než ztratily vzduch a teplo. Chlad ale přišel dost rychle, aby je zakonzervoval ještě před zetlením.

Strop připomínal střechy lidských skladů, byl samá podpěra, trubka, kabel a jeřábová kolejnice. Veliká jeskyně působila značně industriálně. Osvětlení za Tyrathku zajišťovaly tisíce nástropních kulatých lamp.

„Palác ledový královny," nadatovala Monica. „I když ho nejspíš postavili všichni čerti."

„Jak tady mohli žít?" zeptal se Renato. „Je to jenom stroj. Vůbec se nesnažili trochu to tu zútulnit, zpříjemnit. Nikdo tady nemohl strávit celý život, zešílel by."

„My ano," nadatovala Oski. „Oni ne. Mají jiný psychologický profil."

„Předpokládám, že naše habitaty by je také zklamaly."

„Tyrathkové jsou tady," oznámil jeden seržant.

Všichni je uviděli díky průhlednému disku, který Monica nechala v prvním patře. Průlez na kosmoport blýskl. Masivní titan se protrhl a vlétl do chodby, od stěn se v beztíži odrážel na všechny strany. Objevili se Tyrathkové a volným klusem vyrazili ke spirální rampě. Měli skafandry, a tak šlo jen těžko poznat ploditele od vojáků. I když se jim SII mnohokrát snažil prodat obleky z programovatelného silikonu, tvrdohlavě se drželi své technologie.

Tyrathkovský skafandr byl z odolného pružného plastu stříbromodré barvy, vypadal jako metalické hedvábí. Nohavice a rukávy byly připojené harmonikou. Přebytečný vzduch, který by ve vakuu nadměrečný skafandr nafoukl jako balon, se neodčerpával, ale nahrazoval hustým rosolem. Tyrathkové měli na jednodušší metody příliš mnoho končetin a kloubů. Dýchali přiléhavou maskou. Nádrže s kyslíkem, plicní automatiku a tepelný výměník měli v ranci na zádech, podél páteře se jim táhly dva chladiče. Ostatní nástroje nesli na krku.

„Vypadá to, že se od nás liší i ve vztahu k starožitnostem," nadatovala Monica. „Museli v té první chodbě zničit všechny dveře. Disk v chodbě cítí výrazný pohyb plynů. Je jim úplně jedno, že Tanjuntic-RI ztratí atmosféru."

„Když je to jedno jim, nám taky," nadatoval Renato. „Naše mise se nemění."

„Jsou ozbrojení," řekl Samuel. „I ploditelé."

Tyrathkové nesli každý dvě černé pušky kabely spojené se zdroji na zádech. Monica si nahrála encyklopedii zbraní a nechala vyhledat model. „Masery," nadatovala. „Jednoduché středně silné zářiče. Naše brnění by mělo jednu ránu vydržet. V křížové palbě by nás přešel smích. A mají i další výzbroj. Vidím tam pár řízených střel a EE-granáty. Lidská výroba."

„To by mě zajímalo, kdo jim je prodal," nadatovala Oski. „Měla jsem za to, že Konfederace zbrojní dodávky Tyrathkům zakázala."

„To nás teď nezajímá," odpověděl Samuel. „Jdeme, musíme najít můstek."

Monica přepnula čidla na infra. Kolem se zjevily tyrathkovské domy, namodralé homolovité věže, zmrzlé plameny na pozadí prázdné tmy prstence. Bylo to studené město mrtvých, ulice i domy jeden jako druhý, jako by sem někdo dodal prefabrikáty odlité z jediné formy. Po všech věžích šplhaly popínavky, propletené stvoly zamrzlé v půli opadání. Vegetace byla černá a tvrdá jako litina. Černé byly i ozdobné listy, prapodivně tvarované květy a nakynuté semeníky.

„Sakra, tihle Tyrathkové sebou v beztíži umějí pěkně hodit," nadatoval Samuel. Za necelých deset minut Tyrathkové dosáhli konce první rampy. Disk ukázal, jak jeden zkoumá podlahu elektronickou hledačkou, zatímco ostatní postávají za ním. Pronásledovatelé se rozdělili na tři skupiny, každá vyrazila po jedné tepelné stopě.

„Po nás jich jde osmnáct," zadatovala Monica. „Z nich asi čtyři plodiči. Jsou o něco větší."

„Vrátím se ke dveřím," nabídl se jeden seržant. „Než se dostanou do tohoto prstence, stačím udělat pár falešných stop. Zase by se měli rozdělit. A možná se mi povede zavřít průlez. V každém případě jich na vás zbude méně."

„Děkujeme," nadatovala Monica.

Seržant se otočil a vydal se zpátky.

„A zbylo jich jen pět," zabručel Renato nervózně.

Ione chtěla co nejrychleji zjistit, co mají Tyrathkové v plánu. Lépe by pak dokázala naplánovat zdržovací taktiku. Oba osamělí seržanti pilně vyráběli zavádějící stopy mezi průmyslovými jeskyněmi v druhém podlaží. Tehdy zjistila, že pracovní mapa archeologické expedice není přesná. Několikrát se musela na nezakreslené křižovatce spolehnout na inerční navigátor. Musela si připravovat únikové cesty. Tyrathkové takovými dezinformacemi netrpí. Jistě přesně znají celou loď, plány se předávají z generace na generaci chemickými žlázami.

Jeden seržant se teď držel v ústí chodby do polokulové jeskyně. Byla veliká a sídlilo tu cosi, co vypadalo jako rafinerie vyrobená výhradně ze skla. Uličky, koule, baňky a minarety tvořily zmenšeninu města, všechny stavby propojené sítí skleněného potrubí. Nejrůznější nádoby byly plné zmrzlých barevných tekutin. Sklo všude popraskalo. Kdyby se sem jednou vrátilo teplo, celá konstrukce by se pravděpodobně zhroutila.

Ke skleněné rafinerii vedly ještě tři chodby, seržant přišel z protější. Sledovací disky na stěnách mu hlásily postup Tyrathků. Ione čekala. Věděla, že jakmile vejdou do jeskyně, hned ji uvidí, protože na pozadí vymrzlé chodby září v tepelném spektru jako červený trpaslík.

Vešel první Tyrathca. Zarazil se. Zvedl hledačku a namířil ji přímo na Ione. Skafandr jí předal data o tyrathkovském přístroji. Dorazili ostatní Tyrathkové. Dva kryli prvního, ostatní se roztáhli podél stěny, aby jí ztížili míření.

Sakra, zaklela. **Do pasti je nevlákáme. Většina čeká, co bude.**

Mohli jsme to očekávat, opáčil Samuel. **Jsou z kasty vojáků. K boji se narodili. Ploditelé jim nemusejí taktiku předávat chemicky; mají ji v genech.**

Seržant vyšel z výklenku, kde se dosud schovával. Ione si naladila na tyrathkovskou frekvenci, ale než stačila začít vysílat, oba vojáci u stopaře s hledačkou vypálili z maserových pušek. Paprsky se seržantovi proťaly na zbroji a málem přetížily odvodové vodiče. Ione vyskočila, v nízké gravitaci posilovače mohutně zabraly, a odpálila EE-nálože nastražené nad všemi vchody do sálu. Čtyři kamenné závaly odřízly trojici Tyrathků v rafinerii.

Ione se postavila a zaměřila čidla dozadu. Skokem překonala padesát metrů, málem se pomlátila o strop. Kolem ještě líně poletovaly kameny. Disky v rafinerské síni zatím neviděly nic než prach, očka na chodbě Ione ukázala, že zbylí Tyrathkové se spěšně stahují. Rozdělili se do postranních chodeb, kde Ione neměla čidla.

Bohužel střílejí bez varování a chtějí rovnou zabíjet, řekla. **Asi je nezajímá, co tu chceme.**

To je pochopitelné, odvětil Samuel. **Přece by si nevyvinuli celou násilnickou kastu, kdyby ji opravdu nepotřebovali. Tyrathkovská společenská struktura spočívá na klanové hierarchii, jsou extrémně teritoriální. A my v rozporu s jejich jednoznačným stanoviskem vstoupili na jejich nejstarší území.**

Ano. Aspoň víte, co můžete čekat, až se dostanou do pátého prstence. Teď bych měla rychle zmizet, než vylítnou z nějaké tajné chodby a zastřelí mě.

Velitelství lodi bylo zahloubené do stěny v pátém prstenci, čtrnáct set metrů od spirálové rampy. Prosté obdélníkové jeskyně byly potažené hliníkem, na podlaze kompozitem. Každou místnost lemovaly mohutné počítačové terminály s dvojicí rozetových klávesnic pro tyrathkovské prsty. Na stěnách nad nimi visely displeje s nákresy lodi a navigačními symboly. Kanceláře sloužily jako kapitánský můstek Tanjuntic-RI.

Přesně podle záznamů archeologické expedice tu bylo méně ledu a jinovatky, což výpravě dovolilo bez větších problémů reaktivovat několik elektronických systémů. Kanceláře měly vlastní ventilační okruh s nižší vlhkostí a Tyrathkové před opuštěním lodi uzavřeli průlezy, takže se sem nedostalo vlhko ze zbytku prstence.

Archeologická expedice pochopila, že se za hermetickými dveřmi skrývá něco důležitého, po komunikační síti za nimi vystopovala řídicí počítače.

Před průlezy tedy napřed instalovala vlastní přechodové komory, stejné jako v prvním patře. Atmosférické kontaminace se vědci nemuseli bát, protože všechna voda v lodi mezitím zmrzla. Chtěli ale zachovat specifické prostředí. Byla to první lidská výprava do xenockého artefaktu a ohleduplnost stála na prvním místě, i když Tyrathkove si s ní nedělali hlavu.

Stejně jako kdosi další, kdo zjistil výsadek z Oenoneho.

Titanové dveře byly dokořán. Nejen to – někdo obešel bezpečnostní obvody lidských přechodových komor tak, aby bylo možné všechny průlezy otevřít naráz. Pětice postav ve skafandrech stála ve dveřích a zkoumala chodbu senzory.

„Jsme tu správně," nadatovala Monica. „Jsou tu přechodové komory. Nikam jinam je archeologové nedali."

„Byla tu po nich nějaká expedice?" zeptal se Renato.

„Pokud ano, neví se o ní na Zemi, na Jupiteru ani v Kulu," nadatoval Samuel. „Musím říct, že je to vysoce nepravděpodobné."

„Proč ale ti další nepoužili přechodové komory?" zeptal se Renato. „Shora víme, že fungují. Muselo být dost těžké vysadit všechny ty dveře."

Oski se opatrně přiblížila a prozkoumala dveře čidly. „Nepřijímám tu žádné elektrické impulzy. Ale muselo se to stát nedávno. V kovu je stále zbytkové teplo. Zřejmě museli dveře zahřát, aby je zprovoznili."

Monica odolala nutkání se otočit a prohlédnout nekropoli, již právě prošli. Mikroradar skafandru stále automaticky hledal

jakýkoli pohyb v okolí. Zima se jí ale nějak zažrala pod skafandr. „Jak nedávno?“ zeptala se.

„V posledních pěti dnech.“

„A nebyli to lidi,“ nadatoval Renato.

„Proč myslíte?“

„To je jasné. Kdyby to byli lidi, prošli by přechodovou komorou. Tady byl někdo větší.“

„Museli tu být Kiinti,“ prohlásil Samuel. „Částečně kvůli nim jsme teď tady. Ione a Kelly měly pravdu, Lierii zajímal Spící bůh. A kde jinde ho hledat než tady? Museli se sem teleportovat krátce poté, co opustili Tranquillity. A vysadit všechny dveře je jejich styl.“

„Proč se neteleportovali rovnou na můstek?“ zeptala se Monica.

„V kosmickém měřítku jsou kanceláře hrozně malé. Zřejmě by to chtělo neskutečnou přesnost, zvláště když je to sem z Jobisu tři sta světelných let.“

„Možná. Myslíte, že jsou ještě tady?“

Oski namířila čidla do tunelu. „Nic tam není.“

„A my máme málo času,“ připomněla Monica. „Jdeme dál.“

Ve velitelských kancelářích bylo o poznání tepleji. Skafandrová čidla označila za nejteplejší tři terminály v druhé místnosti. „Tady mají astrogační počítač,“ řekla Oski. „Jeden z našich cílů. Pokud chceme souřadnice Spícího boha, pak musíme hledat tady.“

„Začněte,“ nadatovala Monica. Disky jí ukázaly, že Tyrathkové už jsou v jeskyni s biologickým reaktorem na druhém podlaží. Od léčky si dávali větší pozor a do každé jeskyně šli napřed jen tři vojáci. Přesto budou u spirálové rampy za patnáct minut.

Oski a Renato poklekli k jednomu terminálu a rozložili si nádobíčko. Monica, Samuel a poslední seržant rychle prohledali ostatní místnosti, pak se vrátili před vchod do nekropole.

„Mohli bychom se trochu projít kolem a položit další stopy," navrhla Monica. „Zdržíme je o pár minut."

„Pochybuji," namítl Samuel. „Když přijdou do pátého prstence, bude jim jasné, že nás zajímá velitelství. Na falešné stopy už neskočí. Budeme se muset bránit."

„Do prdele, to snad ne, jsme tu v pasti. Můžou na nás ze všech stran a my nemáme ústupovou cestu."

„Zato máme lepší výzbroj. Nezbývá nám než doufat, že ji nebudeme muset použít."

„Fajn. Ale když už jsme u cíle, můžeme začít přemýšlet, jak se dostat ven."

***

Druhý osamělý seržant položil past na sto padesáti metrech chodby. Byla to prostá nástraha: když první Tyrathca dorazí k druhé náloži, explodují obě. Tyrathkové se nikdy neroztahli dál než na sto padesát metrů, a tak by dva závaly měly odříznout všech dvanáct pronásledovatelů. Když ale první Tyrathca došel k první EE-náloži, zpomalil a ostatní zastavili, Ione tiše nadávala, protože průzkumník začal chodbu důkladně prohledávat hledačkou. Seržant na místě zřejmě při kladení pasti zanechal abnormální tepelnou stopu.

Tyrathca si naposledy prohlédl displej hledačky a namířil maserovou pušku na strop. Když paprsek přejde přes rozbušku, zničí ji a nálož nevybuchne.

Ione ji naštvaně odpálila, pět metrů stropu se sesypalo. Žádnému z Tyrathků se nic nestalo. Odklusali zpátky a rozdělili se, zřejmě aby se za závaly dostali jinou cestou. Bez pozorovacích disků ale nemohla vědět, kde jsou. Dala se zase na pochod hlouběji do archy, ujištěná, že alespoň nejsou před ní.

***

Oski byla ve svém živlu. Starosti o nejbližší budoucnost pustila z hlavy a plně se s Renatem zabrala do prohlídky obvodů pod

krycími panely počítače. Tyrathkovská elektronika zaostávala za lidskou o několik generací, ba století. Od povinného bakalářského semináře dějin elektroniky nic tak primitivního neviděla.

Renato zdatně plnil její datované instrukce, rozebíral napájecí kabel a připojoval na žíly vlastní zdroj. Nad rozetovou klávesnicí se rozsvítily barevné kontrolky.

„Díky Bohu, že nemají představivost," nadatovala Oski. „Moc nerada bych dělala tak složité věci na nestandardním systému. Tyrathkové ale nic takového neznají."

„Což pořád považuju za paradox," odvětil Renato. „Na začátku každého nápadu stojí imaginace. Bez ní kosmickou loď nepostavíte. Je siamské dvojče zvídavosti."

„Té taky moc nemají."

„Prozkoumávat své životní prostředí je ale základní podmínka přežití. Musíte vědět, jestli vás něco neohrožuje. Pak musíte vymyslet, jak si s tím poradit."

„Nebudu se tu s vámi hádat. Necháme si to na později, dobře?" Oski začala napojovat procesorové bloky k datovým sběrnicím na desce dlouhými optickými kabely se speciálně vyrobenými konektory. Laymilský projekt měl na Tranquillity samozřejmě schémata všech tyrathkovských počítačů, ale Oski se ještě ujistila v záznamech archeologické expedice. Systémy na Tanjuntic-RI byly stejné jako dnešní modely až do podrobností typu velikosti krabice a rozestupu konektorů. Patnáct tisíc let nezměněný standard! Renato má pravdu, je to nejen divné, ale spíš strašidelné.

Kabely hladce zajely do zásuvek a procesor ohlásil navázání vysokorychlostního optického spojení. To Oski zarazilo. Čekala, že bude muset napřed zásuvky propláchnout sprejem, který její oddělení vymyslelo zvlášť k rychlému čištění optických kontaktů po dlouhou dobu vystavených působení vakua, prachu a jiných škodlivých vlivů v Prstenci trosek. Na zlomky laymilské elektroniky ho spotřebovali kila.

Odložila sprej a zvedla mikroskener. „Dovedu pochopit, že je jejich elektronika v daleko lepším stavu než moduly po Laymilech," nadatovala. „Prostředí je tady mnohem příznivější a laymilské trosky jsou starší. Ale tohle nejde svádět na štěstí." Procesory už sestavily ikonografické zobrazení terminálu. „Celý terminál funguje, není v něm jediná porucha. Kiinti se sem jenom nepřipojili, oni rovnou opravili všechny součástky. Některé jsou zbrusu nové, propánajána."

„Kolik je jich nových?"

„Podle mého průzkumu jenom procesory a pár obvodů. Paměťové krystaly jsou původní. Což dává smysl. Kiintům šlo o data jako nám."

„Dokážete je dostat ven?"

„Bez problémů." Tyrathkovský programovací jazyk už znali a Tyrathkové se neobtěžovali data šifrovat proti nepovoleným osobám. Programátoři na Tranquillity napsali specializovaný prohledávací software, schopný analyzovat veškeré údaje v tyrathkovských paměťových krystalech. Oski do rozhraní nadatovala první dávku připravených programů. Některé hledaly přesné narážky, jiné klasifikovaly data podle typu. Oba vědci pak rozebírali výsledky.

„No, čekat jednoznačné informace o spícím bohovi by bylo bláhové," poznamenal Renato.

„Není tu ani zmínka o nezvyklém kosmologickém jevu," dodala Oski. Prostudovala typy souborů a podle nich přeformulovala otázky. „Máme tu spoustu navigačních údajů."

„Zkusím najít hvězdy, podle kterých za letu nařizovali komunikační laser. Přinejmenším tak poznáme jejich komunikační protokol."

„Dobrý nápad. Mrknu se, jestli tu jsou uložené trasy ostatních arch. Aspoň uvidíme, o jaký prostor vlastně jde."

Vyhledávací programy našly několik desítek tisíc zaměřených hvězd. Osmdesát pět procent hovorů bylo spojeno během prvních šesti tisíc let letu, poté vyslaných i přijatých zpráv znatelně ubylo. V posledních fázích letu laser zaměřoval

hvězdy jen kvůli vysílání na pět planet kolonizovaných z Tanjuntic-RI.

Jakmile znali zaměřovací hvězdy, pustila se Oski do hledám relevantních hovorů. „Zprávy jsou uloženy jinde," nadatovala nakonec. „Pořád mi to vyhazuje kód souboru. Týká se ale jiného systému."

„A víte, kde je?" zeptal se Renato.

„Ještě ne." Přeformulovala dotaz a poslala vyhledávací programy do základních protokolů procesoru. „Jak jste na tom vy?"

„Sám nevím, jestli dobře nebo špatně. Tyrathkové postavili přes tisíc kolonizačních lodí."

„Panebože."

„Jo. Pokud všechny archy doletěly tak daleko jako tahle, budeme Spícího boha hledat v neuvěřitelně velikém prostoru. Mluvím o procentech celé galaxie. Není jich moc, ale všechno je relativní. Parker a Kempster budou štěstím bez sebe."

Vyhledávače přišly s prvními odpověďmi. „Tak, a máme to tady. Naše soubory jsou v nějakém základním archivu. Mám kódy."

„Archiv ale může být kdekoli. Odsud se nikam nepřipojíme."

„Však my ho najdeme. Potřebujeme kancelář, odkud řídili údržbu. Když se nám podaří nahodit terminál, získáme schéma celé lodi."

***

Maserový paprsek trefil osamělého seržanta do nohy, když přecházel jednu jeskyni. Ione zareagovala okamžitě, vrhla se za nejbližší masivní stroj. Paprsek zhasl. Bojový procesor hned určil souřadnice útočníka. Tyrathca střílel z jedné chodby.

Ione souřadnice přehrála do mířícího programu. Od pasu jí vyletěl samonaváděcí granát, prokličkoval mezi stroji a v ústí chodby explodovala EE-hlavice. Seržanta olízl další maser.

Ione se rychle otočila a namířila granátomet. Další nálož zlikvidovala druhou chodbu.

Jsou nechutně rychlí, oznámila svým ostatním tělům a Samuelovi. **Skřípli mě do kleští. Čidly na obojku prozkoumala chodbu před sebou. Nezachytila pohyb ani tepelný zdroj.**

Nemůžeš se vrátit, řekl jí seržant v Samuelově skupině. **Jsou za tebou.**

Já vím. Odepjala od pásku zásobník a strčila ho do vícehlavňového granátometu. Pak se vydala směrem k zbývající chodbě. Ve dvousekundových intervalech vystřelila do tmavého tunelu tři štíhlé rakety. Seržant se přitiskl ke zdi.

Všechny tři střely vydávaly neutronový pulz. Hlavice detonovaly současně a zaplavily pět set metrů chodby smrtonosnou radiací. Pokud tam číhali Tyrathkové, měli rychlou smrt. Seržant s granátometem v jedné ruce a rentgenovým laserem v druhé opatrně vkročil do radioaktivního tunelu.

„Oski, prosím hlášení," nadatovala Monica. Disk jí ukázal, jak se nad spirální klouzačkou scházejí Tyrathkové. „Začíná tu být horko."

„Prohlížím si schéma strojních systémů. Archiv najdu za chviličku. Kiinti to tady také spravili. Takže jsme na správné stopě."

„Oski," ozval se Samuel. „Nahrajte prosím co nejvíc plánů. Možná nám pomohou ven."

„Ven?" nevěřila Monica.

„Ano. Mám nápad."

„Ten si ráda poslechnu."

„Za chviličku." **Syrinx?**

Ano, Samueli? Jak vám to jde?

Těžko by to šlo rychleji, což mě trápí. Kdybychom se nedostali ven, Oski vám všechny informace nadatuje.

U Tanjuntic-RI stále kotví jen jedna tyrathkovská loď. Oenone si s ní poradí. Když se dostanete do trosek kosmoportu, vyzvednu vás.

To asi nepůjde. Tyrathkovští vojáci jsou dobří, jak právě zjistili naši seržanti. A vědí, kudy se musíme vrátit. Snadno si na nás počíhají.

Co navrhujete?

S Monicou jsme viděli, jak doktorka Mzuová odletěla z Tranquillity.

No tak to počkejte… ohradila se Syrinx.

Zvládnu to, řekl Oenone. Když to dokázal Udat, já taky. Bylo slyšet, jak se těší.

Ne, prohlásila Syrinx tónem zodpovědné matky. **Tanjuntic-RI je daleko menší než Tranquillity. Do toho prstence se netrefíš.**

Zato se vejdu do válce v prvním patře.

Právě to jsem chtěl navrhnout, přidal se Samuel. **Na osu bychom se dostat měli. A pochybuji, že tam za vámi skočí krkavec. Zatímco kdybyste sem letěli bojovat s tyrathkovskou lodí, můžete mít problémy.**

Já to zvládnu, opakoval Oenone.

Určitě? Nechceš se jen tak vytahovat?

Sama víš, že to dovedu. A uctíme tak Udatovu památku.

Dobrá. Syrinx nedokázala skrýt vzrušení. **Samueli, pokusíme se vás vyzvednout na ose.**

Děkuji, zajásal Samuel.

Oski a Renato z přechodové komory velitelského stanoviště skoro vyběhli. Skafandry musely potlačit podporu svalových pohybů, aby si nerozbili hlavu o strop. „Našel jsem archiv.“ Renato plány oddatoval Monice, Samuelovi a seržantům. „Je na druhém konci prstence, kilometr odsud.“

„Pohyb,“ nadatovala Monica. Navigátor porovnával nová data se starými soubory.

„Podle tohohle plánu vede hned za archivem do druhého patra rampa,“ oznámil Samuel. „Odstřelím komoru a zmizíme, jakmile najdete souřadnice.“

„To zní slibně,“ odvětil Renato.

Všichni dlouhými odrazy bruslili tmavými ulicemi, naprosto závislí na navigačních programech. Kolem nich se nic

nezměnilo. Za každou zatáčkou nacházeli stejné věže, jaké už minuli.

„Tyrathkové míří po rampě do našeho prstence," nadatoval seržant u vchodu. „Podminovala jsem průlez. Mám ho zničit?"

„Ne," oddatovala Monica. „Počkejte, až budou všichni na místě."

„Chcete je tady uvěznit?" podivil se Renato. „S námi?"

„Správná taktika," podpořil ji Samuel. „Když je odřízneme teď, nebudeme vědět, co jsou zač ani jak se sem dostali. Tady v prstenci ale budou pod dohledem disků. Budeme bránit vyšší kótu."

V chodbě před osamělým seržantem zablikalo infra, jako když na podzim váhavě vychází slunce. Ione se zastavila, nabila do granátometu samonaváděcí rakety a nadatovala jim vzhled typického Tyrathky. Čidla zachytila podobnou infračervenou záři i za ní.

Jsem obklíčená, oznámila svým ostatním já. **Dejte si pozor. Znají to tady a umějí toho využít.**

Na skupinu za sebou vypustila dvě rakety s neutronovou hlavicí. Pustila granát a rozběhla se. Další rakety vystřelila před sebe. Neutronové pulzy zamořily prostor. Odpálila granát, strop se zhroutil. Chytré rakety našly cíl a zavrtaly se mu pod skafandr, chodbou blýskaly detonace EE-náloží.

Infračervené spektrum zahltila záplava oslepující oranžové záře. Ione dál střílela. Do nohy ji zasáhlo cosi jako dělová koule střední velikosti. A explodovalo. Výbuch ji vymrštil na strop, od něj se odrazila zpátky na zem. Vnitřní kosti se zlámaly. Exoskelet popraskal. Brnění ale díky generátorům molekulárních vazeb vydrželo.

Seržant zvedl hlavu a setřásl z helmy kamení. Z hromady suti mu musely pomoci posilovače. Ze zbroje spadly další balvany. Blížili se dva tyrathkovští vojáci. Ione si počkala, až doběhnou na patnáct metrů, a pak hodila dva řízené granáty.

Špehovací disk u spirálové rampy v prvním patře zaznamenal prudké zvýšení teploty a spustil poplach. Vizuální pozorování v chodbě odhalilo dvacet čerstvých Tyrathků.

***

„Panebože," nadatovala Monica. „Ti nám tu scházeli."

„Do pátého prstence půjdou čtyřicet minut," odtušil Samuel. „Pokud Oski do té doby nenajde, co potřebujeme, asi nám to už bude jedno."

Od stěny prstence je dělilo padesát metrů, už vycházeli z města. Pět párů svítilen chaoticky křižovalo tmu, ojíněné listy popínavek rozkládaly odrazy na všechny strany.

„Tady," nadatoval Renato. Vcelku zbytečně zvedl ruku a ukázal. Ostatní už ale viděli, kam svítí, a pomohli mu. Ostré světlo jim ukázalo průlez podobný těm na velitelství. I tenhle byl otevřený.

„Jsou tu tepelné stopy jako na můstku," nadatovala Oski. „Byli tu nedávno."

„Monico, jděte tam s nimi," řekl Samuel. „Připravím nálože k rampě."

Monica od pasu vytasila rentgenovolaserovou ručnici a aktivovala řízené granáty. S obnovenou sebedůvěrou prolezla hermetickými dveřmi. Oski a Renato dostali stejné zbraně jako ona, ale ani nejchytřejší bitevní programy by vědce neproměnily v průměrné vojáky. Monica neměla na své straně moment překvapení. Běžela tedy co nejrychleji, všechna čidla zesílená na maximum. Radar a infrakamera prohlédly místnost v několika tisícinách vteřiny. Vstupy zpracoval taktický program a okamžitě ohlásil, že tu nikdo není.

„Můžete dál," nadatovala.

Archiv se od velitelských kanceláří výrazně odlišoval. Byl daleko prostornější, dlouhý sál měl strop vysoký dobrých třicet metrů. I když tu podél stěn stály tyrathkovské počítače, místnost působila relativně lidsky.

Hlavně svým účelem, řekla si Monica, protože okamžitě poznala muzeum. V řadách po celé ploše sálu stály pětimetrové skleněné vitríny. Sklo pokrýval led. Ve světle baterek byly exponáty vidět jen jako šedé obrysy. Přesto v nich poznali přístroje; obrysy byly příliš pravidelně pravoúhlé.

Každou řadu skleněných krychlí dělily na několik úseků počítačové terminály postavené v kruhu kolem šestiúhelníkového monolitu displejů. Oski zamířila k nejbližšímu. „Tohle musí být archivní databáze.“ Světelnými paprsky přejela po celé výšce pláště a pak si posvítila na displej. „Je tu popisek.“

Nervová nanonika nahrála překladový program z tyrathkovštiny. „Předělávání atmosféry,“ přečetla nahlas. „Každý počítač se asi týká jednoho oboru. Zkuste najít něco jako komunikace nebo navigaci.“

„Nevidíte, jestli Kiinti nějaký terminál opravili?“ zeptal se Renato. „To by nám chvilku ušetřilo.“

„Nic takového,“ odvětila Monica.

Renato šel podél vitrín a byl naštvaný, že nic nevidí. První řada počítačů se zabývala izolací minerálů, výrobou tepla a destilační těžbou. V náhlém popudu otřel rukavicí jedno sklo a zesílil světlo. Ve vitríně byl jakýsi přístroj. „Ty udělátka vypadají zbrusu nový,“ nadatoval. „Co když to není muzeum? Třeba tady schovávali skutečné součástky, nedotknutelné vzory pro případ, že jim něco zničí elektroniku.“

„Kdyby něco zničilo jejich krystalové paměti, tenhle šrot by se vypařil jako první,“ namítla Oski. „Kromě toho si představte, kolik součástek musí tahle loď mít. Rozhodně víc, než tady vidíme.“

„Tak tu mají třeba jen ty nejdůležitější.“

„Asi to mám,“ ozvala se najednou Monica. „Tenhle terminál je opravený a navíc o pár stupňů teplejší než ostatní.“

Oski se ohlédla po agentce KVB. „Co to je za obor?“

„Osídlování planet.“

„To se mi nezdá.“ Pospíšila za Monicou, paprsky dopadly na opravený terminál.

„Tyrathkové dosáhli pátého prstence,“ nadatoval seržant od rampy. „Zavalím za nimi průlez.“

Přes vysoké rozlišení čidel Monica explozi nijak nezaznamenala. „Oski, fakt nemáme čas dál hledat,“ nadatovala. „Vytáhněte z toho terminálu, co půjde, a modlete se, že Kiinti věděli, co dělají.“

„Dobře.“ Vědkyně poklekla k terminálu a sňala přední panel.

***

Ione Tyrathky v pátém prstenci sledovala prostřednictvím několika disků. Jakmile průlez explodoval a uvěznil je tady, slabší o dva vojáky, které zavalila suť, rozvinuli širokou rojnici. Disky u několika vojáků zachycovaly slabé radarové pulzy. Jejich vlny pomohly navést první dávku řízených granátů, útok si vyžádal tři oběti. Tyrathkům to došlo a vypnuli radary. Ione pokračovala hejnem samonaváděcích raket, naprogramovaných k letu nad špičkami homolí. Jakmile našly skafandr, vrhly se na něj střemhlav.

Rakety zhruba prozradily její polohu. Tím lépe. Schovávala se na druhém konci města než vědci, a tak Tyrathky sváděla ze stopy.

Okem jednoho disku uviděla, jak tyrathkovský voják zvedá pušku velikosti lidského děla. Ione vystartovala, nesnažila se krýt. Za ní spadla věž, střela měla dost síly, aby v ubohé atmosféře zaduněl výstřel. Do betonu okolních homolí se zavrtaly trosky. Tři další věže se skácely a zvířily hustý oblak prachu, znemožňující vidění ve všech částech spektra.

Monica se snažila bitvu sledovat přes disky. Nervozita ji svědila na zádech a na žebrech. Přes skafandr se nemohla podrbat. Ani ošívání jí nijak nepomohlo. Oski a Renatovi nemohla pomoci. Už se dostali k obvodům a napojovali k primitivní elektronice své procesory. Přesné pohyby vedly k

rychlým výsledkům. Na rozetové klávesnici blikaly kontrolky a po monitorech běhaly zelené a červené znaky.

Začala obcházet vitríny a hledat známky kiintské aktivity. Tady jim mohla pomoci. Ne že by to teď mělo smysl. Teprve když podruhé míjela oddělení osídlování planet, upozornilo ji podvědomí, že by se měla podívat lépe. Tvary v zamrzlých krabicích tu nebyly pravoúhlé.

Monica už byla opravdu nervózní, ale přesto otřela jinovatku na jednom skle. Zesílila světlo. Čidla přeostřila. Monica ucouvla, hrdlo se jí stáhlo. Lékařský program ji upozornil na zrychlený tep. „Samueli?“ nadatovala.

„Co se děje?“

„Mají tady xenoky. Nikdy jsem takový neviděla.“ Zapnula všechna čidla a program z detailů po pixelech sestavil celkový obrázek. Tvor byl dvounohý, menší než člověk, z půlky trupu mu vyrůstaly čtyři souměrně rozmístěné ruce. Monica nerozeznala lokty ani kolena, údy se pohybovaly celé. Mohutná ramena či kyčle naznačovala velkou volnost pohybu. Všechny čtyři paže končily krátkýma rukama se čtyřmi drápy, nohy kulatými ploškami. Hlava byla kuželová, krk objímaly volné záhyby kůže; xenoc zřejmě dokázal hlavu otočit dozadu. Vertikální skulina mohla sloužit jako ústa nebo nos, v hlubokých prohlubních zřejmě byly oči.

„Proboha, Samueli, je to inteligentní druh.“ Zaostřila na zápěstí, kde vrásčitou karamelovou kůži objímal stříbrný náramek. „Tohle by mohly být hodinky. Rozhodně je to stroj. Chytili inteligentního xenoka a vycpali ho pro děti. Panebože, co jsme to tu našli?“

„Děláte ukvapené závěry, Monico.“

„Tak mi vysvětlete, co tady ten chudák dělá. Říkám vám, že si ho tu vystavili. Museli ho ulovit na nějaké planetě, kde přistáli.“

„Jste v archivu, ne v obludáriu.“

„A to mě má uklidnit? Takže jde o vědu a ne o zábavu. Jak ho mohli zkoumat? Je inteligentní. Žádná laboratorní potvora.“

„Monico, chápu, jak vás to šokuje, ale nás se teď xenoc netýká. Je mi líto, ale zapomeňte na něj.“

„Pro Kristovy svatý rány.“ Otočila se a vrátila k terminálu, kde pracovali Oski a Renato. Pár kroků ji hnal vztek. Pak se ohlédla a ještě jednou prohlédla vitrínu. Světla se odrazila od jinovatky skrývající smutek a utrpení. Když vstoupili na archu, napadlo ji, jestli je sledují tyrathkovské duše. Teď dokázala myslet jen na duši neznámého xenoka, ztracenou a osamělou, připravenou o společnost druhů. Vidí ji teď? Volá na ni o pomoc z nějakého nelidského kouta nicoty? Nevyslyšen svými dalekými bohy?

Lékařský program Monicu varoval, že nepravidelně dýchá. Pokusila se zhluboka nadechnout. „Oski? Jak to jde?“

„Sama nevím. Některé soubory tu vypadají jako mezihvězdné zprávy. Kopírujeme celou paměť, analyzujeme ji později.“

„Jak dlouho ještě?“

„S programováním jsme skoro hotovi. Datový přenos potrvá půl hodiny.“

„To si nemůžeme dovolit.“

„Já vím. Bitekové procesory dovedou přenést data Oenonemu a na Lady Mac v reálném čase. Musíme jen doufat, že sem Tyrathkove nevtrhnou, dokud nebudou procesory hotovy.“

„To snad půjde. Napřed budou honit nás.“

Jak se tam nahoru sakra dostali? zeptala se Ione.

Po lávkách u stropu pátého prstence běželi nejméně tři tyrathkovští vojáci. Úzké kovové můstky propletené mezi jeřábovými kolejnicemi a zavlazovacím potrubím se pod vahou těžkých těl povážlivě otřásaly. Ale držely. Tyrathkove na nich měli výborné střelecké stanoviště.

Dohlednost v prstenci snižovalo šest oblaků prachu zbylých po odstřelených věžích. Všude leželi mrtví Tyrathkové a na podlahu z nich tekla krev a teplo. Jeden z dvou zbývajících seržantů silně kulhal, nohu pod kolenem měl rozdrcenou.

Hybnost letící betonové trosky přemohla i generátor molekulárních vazeb. Několik procesorů a zbraní u pasu mu zničil maserový paprsek.

Z taktického hlediska bylo ještě horší, že ho honí jediný Tyrathca. Zbytek se z trosek města pustil po tepelné stopě. Čtyři Tyrathkové, z nich jeden ploditel, teď zkoumali průlez do velitelského stanoviště.

„Už vědí, že jsme tam byli," nadatoval Samuel.

„Ti tři na lávkách nás budou hledat," dodala Ione. „A najdou nás velice rychle."

„Už jsme spustili kopírovací program," oznámila Oski. „Data se přenášejí na naše lodě."

„Výborně. Zmizte z archivu. Zavalím vchod. Ione, sundáte ty vojáky z lávek?"

„Zkusím to."

„Už nejste postradatelná, dobře? Budeme potřebovat, abyste nás kryla cestou nahoru."

„Rozumím. Ale na rampě vám stačí jen jedno moje já."

Raněný seržant pozvedl granátomet a vypustil poslední samonaváděcí rakety. Zmizely ve tmě jako noční světlice, stoupaly pryč podél prohnutého stropu. Seržant se začal belhat prachem k archivu. Ione u pasu nahmatala neutronové raketky. Z dvanácti se ohlásily jen čtyři. Přesto je nabila.

Až se ostatní dostanou na rampu, budou to mít Tyrathkové v pátém prstenci hodně těžké.

Samuel a poslední seržant čekali na Monicu, Oski a Renata hned u dveří archivu. Monica byla z nálezu xenoka ještě tak otřesená, že raději nic neříkala.

„Na lávce zůstal jeden voják," nadatoval Samuel. „Ne že by na tom teď záleželo." Odpálil nálože u průlezu na rampu. Byli dost blízko, aby viděli explozi. Prstenec ozářil fialový záblesk.

Samuel se rozběhl k výbuchu. Od rampy je dělilo jen sto padesát metrů. Nadatoval ostatním pokyny a ti nabili raketomety. Půlkruh věží se zhroutil, prach okamžitě udusil plameny a zahalil uprchlíky kouřovou clonou.

Samuelovy nálože odtrhly titanovou přepážku jako papír. Z díry se vyvalily kameny a ještě ji zúžily. Prolézt šlo, ale jedině bokem. Jakmile byl za závalem, začal na stěny lepit EE-granáty. Monica a ostatní se protáhli za ním, seržant skupině kryl záda.

***

K Lady Mac se blížilo osmnáct bitevních vos, za poslední hodinu to byla třetí salva. Lady Mac pokaždé prostě skočila pryč, než se střely dostaly na dosah, a rakety vypuštěné z hlavic jen marně hledaly svůj cíl.

„Dobře, že Tyrathkové cestou sem nenarazili na nic nebezpečnýho," poznamenal Jozue. „Přes vesmírný válečnictví jsou úplný nuly. Proč po nás střílejí, když jsme dost vysoko na skok?"

„Chtějí nás ukonejšit," zasmál se Ashly. „Zhruba odhadli, kam skočíme teď, a už na nás čeká jejich superzbraň."

„Hloupost. Skákat čistě náhodně je první poučka v učebnici orbitálního válečnictví pro první třídy."

„Stejně žádnou superzbraň nemají," řekl Liol. „To by museli být krapet vynalézavější. Od nich nic takovýho nečekejte."

„Pravda, jsou hodně dogmatičtí," dodal Dahybi. „Vzhledem k tomu, že proti nám nemůžou poslat bojeschopnou kosmickou loď, nemají moc možností."

„Moc ne," souhlasil Jozue. „Ale nějaký přece." Podíval se na taktický displej. Nejbližší vosa začne vypouštět rakety za dvě minuty. „Připravte se na skok. Sarho, jak jsme na tom s nahráváním paměti?"

„V pohodě, Jozue. Bitekový procesor to stíhá."

„Výtečně, tak doufejme, že tam najdeme něco užitečnýho." Vypnul fúzní motory a manévroval jen iontovými tryskami. Loď zatáhla čidla a letový počítač zobrazil nabití energetických uzlin. „Držte si klobouky." Objevili se čtyřicet tisíc kilometrů

od hejna vos. Orbitální obraně Hesperi-LN trvalo skoro tři minuty, než je našla.

„Pustíš na ně další vosu?“ zeptal se Liol.

„Ještě ne,“ odvětil Jozue. Požádal bitekový procesor o spojení s výsadkem. „Kdepak jste?“

„Jdeme do druhého patra,“ odpověděla Monica. „Rampa je za náma zavřená, takže pokud na nás nečíhají nahoře, za dvanáct minut jsme v prvním.“

„Fajn, díky, Monico. Syrinx, je čas naplánovat další tah.“

„Souhlasím. Musíme předpokládat, že nás bude krkavec dál sledovat.“

„Můžu ho setřást sérií skoků. Dovedeš něco takovýho?“

„Levou zadní. Urči, kde se sejdeme.“

„To bude horší. Tahle rvačka mi pěkně pocuchala vektor. Na nízký tah se nasměruju k druhý planetě. Obletím ji a namířím na mlhovinu v Orionu. Pak můžeme setřást krkavce.“

„Dobře. Jakmile vyzvedneme výsadek, Oenone skočí k druhé planetě. Zatím nashle.“

V jeskyni v druhém patře stál obrovský fúzní generátor, tři kovové koule na sobě, dohromady vysoké osmdesát metrů. Podpůrná soustava rour a kabelů objímala hlavní část jako mnohaúrovňová křižovatka. Ke koulím přiléhala pětice tepelných výměníků. Z trubek a ventilů prosákla chladicí kapalina a vytvořila krásné rampouchy. Ozářená skála jeskyně okamžitě rozpípala Geigerovy počítače na skafandrech.

„Tady je naše zkratka,“ oznámil Samuel.

„V téhle radiaci nám zkrátí i život, když si nedáme bacha,“ odtušila Monica. „Září to tady jako při zhroucení štěpného reaktoru. Jaké používali palivo?“

„To ví jen Bůh.“ Samuel přejel trubky svými čidly. Ztrácely se vysoko nad generátorem. „Kteroukoli z těchhle tří.“ Taktický program jeho skafandru předal plánek cesty ostatním. „Podle souboru, který Oski vytáhla z počítače na můstku, je to plynové potrubí. Výměníky tudy vedly část tepla do jezer v

prvním patře. Je to zkratka přímo nahoru. Stačí si otevřít dveře.“

Monica zapochybovala, ale nic nenamítla. V archivu hlídala Oski a Renata, ústupová cesta zůstala na Samuelovi. Tak to v týmu chodí. Měla pocit, že s nimi spolupracuje odjakživa. Už věděli, že se na sebe můžou spolehnout. Vzala laserovou ručnici, datově ji přepnula na stálý paprsek a namířila na rouru v místě, kam Samuel ukázal.

Pět rubínových paprsků prořízlo kov. Roztavené kapky v slabé gravitaci pomalu padaly a na podlahu přistávaly už vychladlé. Moničin radar zachytil pohyb zlomek vteřiny předtím, než se jí do zbroje zaryl maser. Okamžitě vystřelila dva řízené EE-granáty, ty se obloukem propletly změtí trubek a vrátily do chodby, kde vykukoval tyrathkovský voják.

Tlaková vlna ji vrhla na tepelný výměník. Infračidlo ji informovalo o pohybu na druhém konci jeskyně. Radar jí v hale plné železa k ničemu nebyl.

„Jsou tu.“

„Oski, Renato, dořízněte trubku,“ nařídil Samuel. „My se o ně postaráme.“

Jedno tyrathkovské dělo udělalo díru do fúzního generátoru. Monica hrábla po raketometu a vypustila dvě chytré rakety. Samuel jako klokan skákal nahoru po šikmém výměníku. Jeho granátomet chrlil řízené střely a ty likvidovaly všechny vchody. Kolem něj syčely maserové paprsky. Monica určila, odkud se střílí, a vypustila další dvě chytré rakety. Výbuchy se dunivě odrážely od klenutého stropu.

„Trubka otevřena,“ ohlásila Oski.

„Běžte dovnitř,“ odvětil Samuel. „Budeme vás krýt.“

Monica se odkoulela pod opěru a prozkoumala síň těsně nad podlahou. Za omotaným pilířem uviděla čtyři tyrathkovské nohy. Přejela je laserem. Skafandrový gel vyprskl na podlahu a velké horké kapky po ní poskakovaly jako guma. Tyrathca spadl na zem. Monica mu přejela laserem po boku. Tělo podlehlo prudké dekompresi.

Oski pustila trysky naplno a vylétla směrem ke stropu. Měla puštěné všechny programy, které dokáží v člověku otupit strach. Musely fungovat; Oski těšilo, jak klidně se chová v maserové palbě. Navigační programy ji provedly spletí podpěr. Cestou ji dokonce minul dvoumetrový kus roury, odříznutý střelbou.

Do nohou ji zasáhl maser. Taktický program ze skafandru okamžitě vypustil řízený granát. Oski se mohla soustředit jen na let směrem k odříznutému konci plynového potrubí. Minula spečený okraj, uhodila se do ramene a poškrábala si ruce. Pak byla uvnitř. Ve tmě a zimě se mohla spolehnout jen na radar, trubka nad ní stoupala dobrých tři sta metrů. Přidusila trysky na zádech a snížila nebezpečnou rychlost. V rouře pod ní se objevila další postava v kosmické zbroji.

„To je teda zkratka," nadatoval Renato.

***

Etchells nemohl tušit, že Oenone skokem opustí dvojitý měsíc. Když se to stalo, Edenité ho stále obtěžovali propagandou a slibovali mu hory doly. Červí díru ale distorzním polem ucítil okamžitě.

Co to děláš? zeptal se. Tyrathkovské lodě byly ještě několik hodin od nich.

Odlétáme, odpověděl Ruben. **Proč se nevrátíte domů? Nechte si naši nabídku projít hlavou.**

Spřízněné spojení se na okamžik přerušilo. Etchells ucítil, kolik energie Oenone věnuje červí díře. Vrátili se k té pitomé arše!

Co tam děláte? volal na posádku. **Co je na tý lodi tak extra?**

Když se k nám připojíte a pomůžete nám vyřešit krizi, dostane se vám odpovědi, odsekla Syrinx.

Tyhle kecy si strčte za klobouk. Prohnal uzlinami energii a musel si přiznat, kolik jí ztratil při rozhánění kamenů v

Lagrangeove pásmu. Objevila se červí díra a Etchells se do ní vrhl. Ve vesmíru se objevil sotva dvacet kilometrů od archy.

Oenone prastarou loď důkladně zkoumal distorzním polem (což Etchells nedokázal pochopit). Tyrathkovská loď zažehla sekundární motor a dala se do pohybu. Etchellsovi se teď nechtělo válčit s xenoky, zvláště když má na své straně tak nejisté spojence jako Edenity.

Oenone se chystal k dalšímu skoku.

Mně neutečete, prohlásil Etchells.

Když myslíte, odvětila Syrinx povýšeně, **pojďte za námi.**

Etchells spočítal souřadnice červí díry. To je nesmysl. Skáčou dovnitř do lodi! Etchells cítil dutiny. Křehké bubliny v tvrdé skále. Strašně maličké.

Netroufl si. Taková přesnost je nesmysl.

Tyrathkovská loď vyšla nad obzor archy. Vystřelila na něj patnáct bitevních vos. Etchells na nic nečekal a skočil.

***

Dutinu v prvním patře rychle naplnilo světlo a odhalilo dutý válec zmrzlé vody. Vlnky zamrzly v pohybu, zbaveny barvy stejně jako tepla. Kruhové konce byly jiné. Rovnou skálu křižovaly železné lávky. Na jedné byla malinká teplá tečka. Pět postav v kosmické zbroji viselo v beztíži u stěny a sledovalo, jak zdroj světla narůstá. Červí dírou dovnitř zářily pokroucené obrazy hvězd. Jinak o sobě díra vědět nedávala.

Objevil se stín a poté celý namodralý mramorovaný trup velikého sokola. Oenone elegantní spirálou obletěl osovou trubici směrem k výsadku.

Ani netušíte, jak rádi vás vidíme, řekl Samuel a doprovodil prohlášení vlnou vděčnosti a úlevy.

Já vás taky, opáčil Oenone. **Věděl jsem, že to zmáknu.**

Etchells se musel smířit s porážkou. Těžko zjistí, co tady obě lodě hledaly. Teď ne. Oenone se v arše zdržel sotva pět minut a pak skočil nad druhou planetu soustavy. Byla tam i adamitská loď.

Etchells skočil za nimi, do uctivé vzdálenosti, a sledoval, jak adamitská loď oblétá planetu. Když skočila, Etchells se ji pokusil sledovat. Musela ale skočit na několikrát, protože ji na konci červí díry nenašel. S mizernou zásobou energie a prázdným žaludkem se dal na dlouhou cestu domů k Nové Kalifornii. Je čas celý problém svěřit Kieře a Alu Caponovi.

14

Svíčky tvarované jako leknínové listy se houpaly na hladině lázně a zázrakem se vyhýbaly dvěma tělům ve vodě. Některé se zaklesly v hradech jablečné pěny, plaménky syčely v boji s bublinami. Další svíčky se čúrky vosku přilepily k půl metru vysokým mramorovým stěnám vany. V otlučené koupelně byly jediným zdrojem světla a žluté plamínky podtrhovaly zanedbaný vzhled místnosti.

Chatsworth patřil dlouhá léta k nejproslulejším pětihvězdičkovým hotelům v centru Edmontonu, pobývali tu bohatí a slavní. Rychlé střídání ředitelů a vlastníků ho ale za posledních dvacet let srazilo na kolena, všechen zisk šel na dividendy. Časem žil jen ze své dobré pověsti a ta nikdy nevydrží dlouho. Teď byl zavřený kvůli zcela nutné rekonstrukci. Dělníci a mechanoidi se ovšem ještě ani nepustili do práce, když zprávy ohlásily posedlé v New Yorku. Většinu dlouhodobých investic na Zemi kapitál uložil k ledu, dokud finančníci neuvidí, jak krize skončí. Rekonstrukce Chatsworthu dopadla stejně.

Quinn si z hotelu bez problémů udělal základnu. Trojici údržbářů dal posednout a všechny ostatní spoje s okolním světem odpojil: elektřinu, vodu, data, klimatizaci. Věděl, že policie a vládní ozbrojené složky hledají posedlé podle poruch v elektronických systémech, ale pokud v okolí žádná elektronika nepracuje, nemají šanci. Quinn a jeho věrní se tedy spolehli na zásoby vody v nádržích, vařili na primusu v luxusní kuchyni a svítili svíčkami. Vodu na koupání ohřívali výhradně

energistickou silou. Mýdlo a olejíčky kradli v místní samoobsluze. Spolu s chlastem.

Quinn se natáhl po láhvi Norfolkských slz v kyblíku s ledem a nalil likér Courtney na lesklá prsa. Smála se, jak jí bradavky tvrdnou zimou, a ještě víc se prohnula v zádech. Na dozlatova opálené kůži měla stopy po nehtech a po zubech, Quinn k ní byl velice pozorný. Jeho chutě v sexu jí nevadily, bylo zajímavé, co dovede svou černou magií. Zneužitá síla ji vzrušovala, dokazoval jí tak svou všemohoucnost. Nemusel se bát, že ho zavřou. Zákony teď píše on. A nepůsobil jí nesnesitelnou bolest, ani netrvala dlouho. Nemusel jí ubližovat, aby se ujistil o její věrnosti. S radostí se oddávala jemu i jeho věci. Smířila se se svým hadem a začala nový, lepší život. Vášnivější. Uvědomělejší. Dostávala všechno, co chtěla, šaty, AV-fleky, a už sebou nemusela nechat zametat. Na šlapku slušná kariéra.

Quinn zahodil láhev a začal jí drahý likér olizovat z kůže. „Tohle je největší žrádlo," řekl. „Padouši si vždycky užijou nejlíp. Mají nejlepší šaty. Nejlepší drogy. Nejlepší kočky. Nejlepší mejdany. Nejlepší sex. Je to paráda."

„My jsme padouši?" nechápala Courtney. „Myslela jsem si, že zničit svět je správný."

Quinn vstal, svíčky se schovaly pod pěnu. Erekci měl jako meč. „Jsme to i to, padouši, ale pro dobrou věc. Věř mi."

Hned se uklidnila a zase nasadila prostý spokojený úsměv. „Věřím v tebe." Vzala ho za koule, stiskla, jak ji to naučil, a začala mu lízat přirození.

„Až tě pořádně zmrdám, půjdu ven a zabiju Bannethový dalšího poskoka," prohlásil Quinn. „Tentokrát jí to udělám přímo před očima. Ukážu jí, jak je bezmocná."

„Já to nechápu." Courtney se opřela a zvedla k němu oči. „Proč tam prostě nejdeš a nepustíš se do ní? Nemůže tě přece zastavit, ne?"

„Protože právě tohle dělala ona mně. Nám všem. Pouští hrůzu. Je to její parketa. Musíš se bát, co s tebou může udělat u

sebe ve svatyni, strach ti jebe mozek jako čurák s bodlinama. Myslíš jenom na to, jak se jí zalíbit, aby ti nic neprovedla. Všichni vědí, že jednou skončí u ní na stole. Nezbývá než prosit Božího Bratra, aby tě ta operace vylepšila. S bolestí nic nenaděláš. Ta je u Bannethové vždycky.“

„Už tomu rozumím,“ řekla Courtney a měla ze sebe radost. „Funíš jí na krk.“

„Taky. Kdykoli tam jdu zabít jejího člověka, kousek z ní umře. Obávaná Bannethová je pořád menší a menší. I úplní pitomci chápou, že proti Noci je bezmocná. Chci, aby tam zůstala sama, aby jí všichni zdrhli. Ať se ta čůza chlap bojí, jako jsme se báli my. Ať vidí, že je nula, že ta moc, co si ji budovala kolik desítek let, je jí úplně na hovno. Lidi se z ní pochcávali strachy když řekla jediné sarkastické slovo. Pochcávali se ze sarkasmu, věřila bys tomu? Takovou měla moc. Teď uvidí, co s ní udělám, a bude sakra dobře vědět, že až si pro ni přijdu, nic ji nezachrání. Takže mám navrch. Převrátí se jí celý svět, na to nemá mozek. Těším se na to skoro stejně jako na bolest, co jí způsobím.“

Courtney se mu otřela líčkem o ptáka, oči snivě přivřené. „Chci se koukat.“

„Klidně.“ Pokynul jí. Opřela se o zeď, ruce nad hlavou. Quinn přirážel energistickou silou. Představoval si, že znásilňuje Bannethovou, a moc se mu to líbilo.

V půli práce, když na Quinna šel orgasmus, zaťukal Billy-Joe. „Polez, posero,“ zařval Quinn. „A koukej na nás.“

Billy-Joe poslechl. Držel se pěkně stranou. Ani se nehýbal, ale oči mu plály. Quinn skončil a pustil ji na podlahu. Klepala se, nevládla tělem. Opatrně si osahala čerstvé rány.

„Co chceš?“ zeptal se Quinn.

„Přišel za tebou jeden posedlej,“ řekl Billy-Joe. „Novej. Z lacombský sekty. Prej tě musí vidět. Že to fakt spěchá.“

„Sakra.“ Quinnovi okamžitě oschla kůže a zahalila se černým hábitem. „Hele, chceš něco vyléčit?“

„To nic, Quinne," zasípala Courtney. „Namažu si to mastí. Nic mi není."

***

„Radil bych ti, aby to bylo hodně důležité." prohlásil Quinn. „Říkal jsem vám pitomcům, ať necouráte po archologii. Policajti po vás koukají."

„Dal jsem si pozor," odvětil posedlý. Jmenoval se Duffy a posedl mistra lacombske lóže. Na rozdíl od původního mistra Quinnovi připadal dost oddaný věci Božího Bratra. Duffy svatyni dál vládl a podařilo se mu několik útoků na edmontonskou infrastrukturu.

Quinn se posadil do orvaného koženého křesla v hale a nechal myšlenky bloumat po Chatsworthu a okolních budovách. Od Bannethové je dělilo jen pár bloků, hotel měl ve všech směrech výbornou polohu.

Nikde neucítil podezřelou mysl. Pokud Duffyho sledovali, pak se drželi zpátky. Quinn odolal pokušení podívat se z okna. „Vypadá to, žes to úplně neposral. Tak o co jde?"

„Zatlačil jsem na toho mistra, na Vienta. Není žádný skutečný mistr. Nevěří v Božího Bratra."

„Tos objevil Ameriku. Nikdo z nich nevěřil."

Duffy nervózně cukal rukama. Nikdo nechtěl Quinnovi říkat, co má dělat – například sklapni a poslouchej –, ale teď šlo o hodně.

„No dobře," zavrčel Quinn. „Mluv dál."

„Pracuje pro policii. Léta donáší. Každou noc vykládá svýmu řídícímu důstojníkovi, co se děje ve svatyni a na ulici."

„To není možné," odsekl automaticky Quinn. „Kdyby policie měla takové informace, sebrala by celou lóži."

„Myslím, že jeho důstojník není od obyčejný policie. Nehlásí se tady na okrsek. Vientus ty lidi nikdy neviděl, jenom každej večer někam datoval informace. A nejen to. Občas mu řekli, koho mají jeho lidi sejmout, kam dát bombu. A mluvili o tom, co dělají ostatní gangy a co s nima. Fakt šli do

podrobností. Skoro jako by svatyni neřídil Vientus, ale jeho fízl.“

„Ještě něco?“ Quinn poslouchal, ale nedával pozor. Už přemýšlel, co to znamená, a začínal ztrácet klid.

„Jeho fízl musel mít vliv na poldy. Dost velkej, řekl bych. Vientus přes něj dostal svoje lidi z basy. Stačilo požádat toho řídícího orgána a poliši pustili chlápka z vazby. Dali mu podmínku nebo veřejně prospěšný práce.“

„Jo,“ zamyslel se Quinn. Znal to a nerad na to vzpomínal. Celé dny čekal ve vazbě v edmontonske soudní budově a čekal, kdy ho Bannethová dostane ven. Soudci skákali, jak pískala, jako by jí všichni něco dlužili. Podezřelé z vraždy propouštěli na kauci. Dealeři stimu dostávali domácí vězení.

„Ehm.“ Duffy se hrozně potil. „A ten fízl… nařídil Vientovi, ať se po tobě podívá.“

„Po mně? Použil moje jméno?“

„Jo. A ukázal mu fotku a všechno možný. Říkal, že používáš posedlý, abys ovládl sekty, a že budeš chtít zabít Bannethovou.“

„Do prdele!“ Quinn vstal a vyrazil ke dveřím. V půli cesty přešel do říše duchů a zavřenými dveřmi proběhl, aniž by zpomalil.

V půl druhé edmontonskeho času byl v archologii největší klid. Solární trubice zavěšené pod visutými silnicemi zářily na liduprázdné ulice. Holografické reklamy na přízemních krámcích ukazovaly krásné světy a šťastné spokojené konzumenty. Po chodnících se vlekla armáda městských mechanoidů, ředidly rozpouštěla odolný sajrajt a nasávala zmuchlané obaly. Stroje se vyhýbaly jen feťákům vyhozeným z nočních klubů a zamilovaným párkům na cestě domů.

Quinn na ulici přijal Erhardovu podobu. Ne dokonale, ale přesto se ubohému duchovi dost přiblížil. Dost na oklamání pouličních čidel, která hledala Quinna Dextera. Zastavil na štaflu taxíků celý blok od Chatsworthu a zábrana zajela do obrubníku. Z podzemí přijel štíhlý Perseus a otevřel dveře.

Quinn si jednou rukou natáhl bezpečnostní pás a druhou naťukal adresu. Z disku převedl požadovanou částku a vozítko vyrazilo na ulici.

Všechno to do sebe nebezpečně zapadalo. Vzpomněl si na velmistra v New Yorku; evidentně věděl až příliš. Vzpomínal i na mladá léta v Edmontonu, jak museli všichni vykládat starším akolytům každou maličkost, která se stala v ulicích. Denně. Mladí podávali hlášení vyšší šaržím a ty Bannethové. Quinn si na to zvykal od prvního dne. Informace vyhrávají všechny války. Potřebujeme vědět, co dělají gangy, co dělají policajti, co dělají místní. Ve všech svatyních to bylo stejné, ve všech archologiích. Sekta věděla o veškeré ilegální činnosti na celé planetě.

„Dokonalé!“ zvolal Quinn. Praštil pěstí do sedadla. „Dokonalost sama.“ Taxík vyjížděl na magistrálu. Kolem se míhaly vertikální linie zatažených oken, časem splynuly do horizontálních šmouh. Vědomím mu plynuly tisíce dřímajících myslí. Spokojených a klidných. Přesně, jak se dalo čekat. Jinak to nejde. Archologie představovaly společenský ekvivalent jaderné pumy. Půl miliardy lidí nacpaných na pár set čtverečních kilometrů, pro lidskou přirozenost úplná nemožnost. Jediné uspořádání, jaké by v takových podmínkách mohlo fungovat, by byl naprosto diktátorský režim. Totální kontrola všech aspektů společenského života. Anarchie a libertariánství tady nefungovaly, protože archologie jsou stroje. Musejí pracovat podle programu, všechny stejně. Všechno je propojené. Když se jedna jednotka podělá, všechny ostatní to pocítí. To je nepřípustné. Diktátor ale paradoxně nemůže věčně dusit veškerou iniciativu. Jedna generace se musí vzbouřit. Někdo tedy kdysi dávno vymyslel, jak udržet všechno pěkně pod pokličkou. Nápad nebyl originální, ale nikdo ho dosud nezkusil. Vládní odbor tiše a nenápadně převezme kontrolu nad nejnižšími vrstvami. Zločinci a radikálové pracují pro ty, které chtějí svrhnout.

Quinn cítil, jak v něm vře energistická síla. Měl takový vztek, že ji těžko dokázal ovládat. „Musím to udržet," cedil mezi zaťatými zuby. Jediná chyba a dostanou ho. „Musím." Udeřil se pěstmi do hlavy a trochu se vzpamatoval. Zhluboka se nadechl a podíval z okénka. Zdejší čtvrť dokonale znal, i když z visuté dálnice ji viděl jen párkrát, natožpak z taxíku. Brzy sjede k nádraží Macmillan. Za pár minut.

Dech se mu uklidnil, i když Quinn stále zuřil. Sekta, úžasná zvěst, jíž zasvětil život, slouží jen nějakému tajnému vládnímu oddělení. Není divu, že Bannethová a Vientus dokázali u policajtů vyjednat propuštění učedníka; sami jsou od policie. Každý, kdo by dokázal ohrozit společnost, skončil v sektě. A když ho sekta nedokázala donutit k poslušnosti, předala ho policii a poslala na kolonizovanou planetu.

„Jako mě," zašeptal hrdě. „Bannethová mě nedokázala zvládnout. Ani s tím, co dokáže dělat za zvěrstva. Nezotročila mě!" Policie se tedy dozvěděla o zabírací nanonice, kterou pašoval do archologie. Nikdy nechápal, odkud o něm věděli, který kolega ho zradil. Nejspíš to nebyl kolega.

Byla to Bannethová. Zase ta svině.

Taxík zastavil u jednoho ze stovek nádražních vchodů. Quinn v té chvíli věděl, že je v nejhorším možném průšvihu. Vystoupil z autodrožky a pomalu zamířil do hlavní haly.

Veliký sál ve velkoměstském stylu byl skoro stejně prázdný jako ulice. Nikdo nepřijížděl. Po eskalátorech nepospíchali cestující. Prázdné informační tabule visely nehybně ve vzduchu. Prodavači zabalili stánky. Pod holomonitory postávaly hloučky zvadlých lidí, tiskly si k tělu zavazadla a pořád dokola četli zprávu, stejnou na všech nádražních tabulích. VAKUOVÉ SPOJE DO ODVOLÁNÍ ZRUŠENY. I duchové jen bezcílně bloumali, zmatenější a smutnější než obvykle.

U zavřeného bufetu BurrowBurger stáli policisté, popíjeli z umělohmotných kelímků a tiše se bavili. Hlasitá ozvěna kroků, když k nim šel, v Quinnovi vzbuzovala nepříjemné vzpomínky.

Stejná nádražní hala, stejná policejní uniforma. Tehdy se policajti rozeběhli, v uších mu bušilo srdce. Lidé mu uskakovali z cesty, křičeli strachem. Houkala siréna. Blýskala světla. Pak ucítil bolest paralyzéru.

„Promiňte, strážníku, mohu vědět, co se tu děje? Za půl hodiny mi jede vlak do San Antonia.“ Quinn přidal Erhardův nervózní úsměv. Musel ho napodobit dobře, policajti jím začali pohrdat na první pohled. Slabý učedník konečně prokázal platnou službu Božímu Bratru.

„Napojte se na informace, proboha,“ řekl jeden.

„Ehm, nemám nervovou nanoniku. Firma mi ji zaplatí až za rok.“

„No dobře… Pane, jde o to, že do tunelů se dostal vzduch. Společnost musela zavřít hermetické dveře. Už se na tom pracuje. Oprava by měla být hotová tak za den. Nemusíte se ničeho bát.“

„Děkuji.“ Quinn se vrátil na štafl.

Nemůžu ven, uvědomil si. Bratře Boží! Ti hajzlové mě tady zavřeli. Když se nedostanu do ostatních archologií, Jeho dílo nedojde naplnění. Noc nesestoupí. To nesmím dovolit. Postavili se samotnému Světlonoši!

Děsilo ho, jak snadno se nechal ukonejšit falešným pocitem bezpečí. Zrovna on! Nikdy nikomu a ničemu nevěřil. Přesto ho chytili do pasti. Ale když přikročili k tak radikálnímu kroku, musejí z něj mít pořádně nahnáno. Ať už jsou kdokoli.

Dlouho stál u taxíku a přemýšlel, kam pojede. Neměl mnoho možností. Do Edmontonu si přijel pro jednoho člověka. A jen ten mu může prozradit, kdo je jeho skutečný nepřítel.

***

Tuhle část služby Billy-Joe neměl rád. V jedné ruce držel laserovou pistoli, přes levé rameno mu visela velkorážní magnetická ručnice nabitá EE-projektily, na druhém rameni měl pytel EE-demoličních náloží, u pasu procesor na prolamování kódů a bojový detektor, na očích štíhlý omnivizor.

S takovou výzbrojí mohl vyhlásit válku menšímu národu. Billy-Joe byl zvyklý vymlátit duši z Courtneyiných kunčaftů. Rambovské šaškování mu nesedělo, navíc když někdo něco zkazí, bezpečnostní systémy mu oplatí palbu.

Quinn ale chtěl v Edmontonu trochu postrčit události, zaměstnat policajty na druhém konci města. Billy-Joe se tedy v půl čtvrté ráno kradl temnou uličkou s desítkou učedníků z Duffyho lóže.

„Tady to je," řekl posedlý průvodce a zastavil u obyčejné zdi.

Billy-Joe z něj měl vítr, možná ještě větší než z Quinna. Průvodce byl jeden z pěti mrtvých, které Duffy pustil do těl zajatých civilů. Všichni bydleli na vedení sekty, honili učedníky jak nadmutou kozu a se svými královskými manýrami rozhodně nevypadali jako jádro Světlonošova vojska, za něž je vydával Quinn. Billy-Joe si už nebyl příliš jistý všemi řečmi o temném předurčení ani přes to všechno, co Quinn dokázal. V jeho očích prostě jedna banda úchylů nahradila jinou. Sekta se nezměnila a Billy-Joe i pod novým vedením dál vyžíral nejhorší úkoly.

Posedlý na zeď položil ruce a napjal ramena, jako by ji chtěl zbourat. Zřejmě by to dokázal, uvědomil si Billy-Joe. A to bez energisticke síly. Byl dobře o třicet centimetrů vyšší a o polovinu těžší než Billy-Joe.

Ve zdi se objevily dřevěné dveře s černým železným kováním a mohutnou klikou. Tiše se otevřely, do uličky vyteklo jasné světlo. Za dveřmi bylo vidět průmyslovou halu, těžké statory turbín zanořené do betonu. Billy-Joe na ně shlížel z dobrých šedesáti metrů, dveře vedly na ocelovou lávku u stropu haly.

„Dovnitř," nařídil posedlý. Ozvěna basového hlasu v uličce vyplašila krysy.

„Myslel jsem, že nemáte používat tamtu sílu," řekl Billy-Joe. „Policajti ji umějí najít."

„Jenom ohnivý koule," opáčil sametově posedlý. „Poslyš, prcku, Quinn chce, abyste zničili tuhle vodárnu, fakt mu na tom záleží. Proto jsem tady, abych vás dostal pěkně potichu dovnitř. Takže jestli tam nechcete napochodovat hlavní branou, potřebujete mě."

Sebevědomý projev zachytila tři čidla nahoře na zdi a hned ho předala inspektorům za Severní Ameriku a Západní Evropu. Posedlý hromotluk za sebou celou cestu ze svatyně nechával jasnou stopu zaseknutých procesorů.

Umělá inteligence vzbudila Severní Ameriku, jakmile se potvrdily první dvě chyby. Taktická rota VCVB se na skupinku pověsila během několika sekund. Stopa ale byla tak nesmyslně nápadná, že Severní Amerika zavolal Západní Evropě a držel rotu o blok zpátky. Oba inspektoři čekali, kam Billy-Joe a jeho tlupa zamíří.

„Nemůžu jim dovolit zničit vodárnu," řekl Severní Amerika. „Edmontonu už díky Quinnovým akcím docházejí rezervy."

„Já vím," odvětil Západní Evropa. „A náš milý přítel to jistě ví stejně dobře. O děcka ať se postarají ostřelovači, ale posedlého bych si moc rád vyslechl."

„To já taky." Severní Amerika vydal rozkazy a elitní vojáci se neviděni rozmístili po vodárenské hale.

Vnitřní čidla okamžitě zachytila teroristy, rozhlíželi se a našlapovali na špičky jako muzikáloví Apačové. Do vodárny jich vešlo devět. Vtom chytil posedlý Billy-Joea za rameno, vytáhl ho zpátky na ulici a druhou rukou vrhl do haly bílý oheň. Několik koulí zničilo rozvodnou skříň.

„Co to má kurva znamenat?" hekl Billy-Joe. Ostatní mládenci se dali do křiku. Dveře zlověstně práskly. „Ty svině!" zařval Billy-Joe. Vystřelil na posedlého z laserové pistole. Nic se nestalo. Elektronika selhala.

V hale se ozvalo několik výbuchů, zeď zaduněla. Oba inspektoři bez zájmu sledovali, jak taktická rota likviduje

mladistvé sabotéry. Pozornost soustředili téměř výhradně na nepochopitelné drama v temné uličce.

„Zrádče!“ ječel Billy-Joe. „Zabils je, všichni tam zhebnou.“

Posedlý ho sevřel pevněji, zvedl Billy-Joea za rameno do vzduchu a podržel si ho před nosem.

„Quinn tě naseká na žrádlo pro krysy,“ sykl vzdorně Billy-Joe.

„Ušetřil jsem tě, abys mu donesl vzkaz.“

„Cože? Co to…“

Billy-Joeovi přistála na tváři facka. Proklepala mu všechny kosti v těle. Billy-Joe viděl rudě, jako by mu někdo zaměřil omnivizor laserem. Zasténal, v puse ucítil krev. „Už mě poslouchášš?“ zavrněl posedlý.

„Jo,“ zakňučel Billy-Joe.

„Vyřiď Quinnovi Dexterovi, že si pro něj jdou kamarádi Cartera McBridea. Překazíme mu ty ubohý plány a pak zaplatí za všechno, co provedl. Jasný? Kamarádi Cartera McBridea.“

„Co jste zač?“

„Právě jsem ti to opakoval, debile.“

Billy-Joe spadl mezi odpadky a poplašené krysy. Těžká bota ho mocným kopancem zvedla ze země. Odrazil se od zdi, zadek ho příšerně bolel.

„Tak utíkej,“ pobídl ho posedlý. „Vypadni, než sem vlítnou policajti.“

„Ať se jich nikdo ani nedotkne,“ požádal kolegu Západní Evropa. Málem vykřikl, tak ho nečekaný spojenec šokoval.

„Děkuji za radu,“ ušklíbl se Severní Amerika. „Už jsem je stáhnul.“

„Proboha, takže v tom nejsme sami. Máme spojence. Posedlého nepřítele Quinna Dextera.“

„Počítám, že nevydrží dlouho.“

Posedlý hromotluk se rozběhl za Billy-Joem. Ulička vedla do velkoměstské pustiny na kraji dómu, všude tu byly trosky, opuštěné pozemky a staré sklady.

„O čem to mluvíte?“ nechápal Západní Evropa.

„Tenhle kamarád Cartera McBridea není hloupý. Běží do údržbářského labyrintu.“ Severní Amerika oddatoval plánek.

Západní Evropa uviděl neskutečně složité trojrozměrné bludiště sítí, tunelů a kolektorů. Pod okrajem dómu se křižovaly roury, stoky, podzemní zásobovací silnice a železnice. Právě tady se nakládalo zboží, udržovala vozidla, odtud se řídilo veškeré zásobování. Pár kilometrů kolem vodárny zabírala betonová doupata a bunkry s tisícem východů a desetitisíci křižovatek.

„A to mluvím jen o těch, které známe,“ poznamenal hořce Severní Amerika. „Bůh ví, co tam dole ve skutečnosti je.“

Posedlý a Billy-Joe zastavili u velikého kovového poklopu, po obvodu obrostlého bodláky. Dveře se zvedly a vyrvaly plevel z kořenů. Do propasti pod nimi se sesypala písčitá půda. Bylo vidět prvních pár příček rezavého žebříku. Billy-Joe začal slézat. Posedlý šel za ním. Sotva zalezl, dveře se samy zavřely. Okraj na okamžik rudě zazářil, jako by pod ním blikl neon.

„Určitě zatavil kování,“ řekl Severní Amerika.

„Rychle tam pošlete taktickou rotu,“ pobízel ho Západní Evropa. „Zatavené pancéřové dveře přece snadno zničí.“

„Už jsou na cestě.“

„Najde ho UI pod zemí?“

„Už se napojila na všechna čidla v labyrintu. Ta šachta ale sloužila k údržbě dávno odpojené trubky na chladicí kapalinu. Nezůstala v ní žádná elektronika, padesát let tam nikdo nešel. Můžou se objevit kdekoli.“

„K čertu. Pošlete tam bitekový hmyz. Obsaďte všechny východy. Nesmíme ho nechat uniknout.“

„Prosím vás. Neraďte mi, jak řídit agenty. V tomto ohledu nejsem zcela nezkušený.“

„Omlouvám se. Ale strašně mě to štve. Ten posedlý může zvrátit poměr sil v náš prospěch. Třeba dokáže zničit Dextera. Musíme se s ním spojit.“

Vojáci už vyřízli díru do zataveného poklopu. Jeden po druhém teď slézali po žebříku.

„Billy-Joe nás pravděpodobně zavede přímo k Dexterovi," řekl Západní Evropa. „Pokud ho včas najdeme."

„Snad," odtušil Severní Amerika. „Nic neslibuji."

***

Prohledání labyrintu představovalo velikou operaci, i když dostatečně nenápadnou, aby unikla pozornosti médií. Policejní hlídky změnily trasu pochůzek, aby pokryly všechny východy. Hejna bitekových pavouků, včel, škvorů a švábů pod velením polovědomého bitekového procesoru prohledávala tunely. Všichni zaměstnanci bludiště byli vyslechnuti. UI převzala kontrolu nad všemi mechanoidy, které používaly místní firmy, a zapojila je do pátrání.

Severní Amerika odhalil pár feťáckých doupat, dost bezdomovců na několik sociálních ústavů, desítky let staré sklady zbraní a dost nezákonně uloženého toxického odpadu, aby to stačilo na pořádnou šťáru. Rovněž se našel velký počet mrtvol, od čerstvě uklizených obětí po kostry čistě ohlodané krysami.

Po Billy-Joeovi a kamarádovi Cartera McBridea ale ani stopy.

***

„Carter McBride?" Quinn si konečně vzpomněl a nevěřícně zakroutil hlavou. „Bratře Boží! Určitě ten posedlý řekl Carter McBride? Jseš si jistý?" Quinn si stěží vybavil Carterovu tvář, byl to prostě spratek z Aberdalu. Jak později zjistil, Laton ho nechal zabít, aby vraždu hodil na deporty. Vesničané je tehdy začali lovit.

„Ano," přitakal Billy-Joe. Nedokázal ovládnout třas. Když se vrátil do Chatsworthu, čekal, že ho Quinn na místě promění v připálenou pečínku. Dokonce přemýšlel, jestli se do hotelu vůbec vracet. Pět hodin se podělaný strachy motal podzemními chodbami plnými krys a chorob. Připravený, že se na něj každým okamžikem sesypou poliši. Dokonce se nechal okrást.

Normálně oloupit! Nějací bezdomovci ho vzali holí po hlavě a obrali ho o většinu výstroje. Bál se je postřílet, aby na něj nepřišli fízlové.

Do Chatsworthu šel dlouho. Nakonec se odhodlal vstoupit, protože věřil, že Quinn vposledku vyhraje. V Edmontonu zavládne démonická anarchie věřících posedlých. A až k tomu dojde, Billy-Joe nebude před temným mesiášem nikde v bezpečí. Bude muset vysvětlovat. A pak ho nemine trest. Tak se vrátil. Takhle se provinil jedinou chybou.

„Do prdele," vydechl Quinn. „Ten chlap! Musí to být on."

„Kdo?" zeptala se Courtney.

„Nevím. Ten, co mě sere od začátku. Objevil se jen párkrát a vždycky mi něco zkazil. Co ještě říkal?" obrátil se na Billy-Joea.

„Že zničí všechno, co děláš."

„To vím. Ještě něco?" Mluvil nebezpečně sametovým hlasem.

„Že zaplatíš za všechno, co jsi provedl. To říkal on, Quinne, já nic. Přísahám."

„Věřím ti, Billy-Joe. Jsi poslušný našeho Pána. Netrestám věrnost. Takže podle něj za všechno zaplatím. Jak?"

„Prý tě dostane. Víc neříkal."

Quinn si změnil hábit, látka ztvrdla. „Už se těším."

„Co chceš dělat, Quinne?" zeptala se Courtney.

„Sklapni." Došel k oknu a podíval se ven mezi závěsy. Pět pater pod ním po nájezdu duněly náklaďáky i osobní auta. Méně než obvykle, stejně jako chodců. V Edmontonu ale od rána kvůli zavřeným tunelům vládla mírná panika. Všichni centrvládní mluvčí v archologii ujišťovali reportéry, že nejde o posedlé. Nikdo jim nevěřil. Řád se rozpadal. Ale ne tak, jak si přál Quinn.

To je kurva k nevíře, běsnil v duchu. Nějaký superfízl ví, že jsem ve městě. Bez vlaků nemůžu na Zemi přivést Noc. A teď mi jde po krku nějaký hajzl z nebeské domobrany. Bratře Boží,

jak se mohlo všechno tak pokazit? Ani Bannethová už mě tak nezajímá.

Je to Jeho zkouška. Musí to být zkouška. Ukazuje mi, že pravá cesta k Armageddonu vede jinudy. Že jako Jeho mesiáš nesmím najít spočinutí, ani když tak živím svého hada. Kdo je ale kurva ten Carterův kamarád? Pokud znal Cartera, musí to být někdo z Lalonde, přímo z Aberdalu. Nějaký chlap z vesnice.

Pole podezřelých se příliš nezúžilo. V té díře ho nenáviděli všichni. Přinutil se ke klidu a zkusil si vybavit těch pár slov, která nepřítel pronesl na Jesupu, když mu zkurvil oběť.

„Tohle si pamatuješ?“ zopakoval Quinn posměšnou otázku. Ať už to byl kdokoli, někdy předtím viděl obřadnou lidskou oběť. A byl z Aberdalu.

Quinn se štěstím uculil jako při orgasmu. Odvrátil se od okna. „Svolej všechny,“ nařídil jednomu nervóznímu učedníkovi. „Sebereme věci a vyrazíme na Bannethovou. Půjdete se mnou všichni do jednoho.“

„Kurva, jdeme si pro Bannethovou?“ Courtney se nemohla dočkat.

„Přesně tak.“

„Slíbils mi, že se můžu dívat.“

„Můžeš.“ Jinak to nešlo. Policajti pustí vlaky, teprve až si budou myslet, že zlikvidovali všechny posedlé v archologii.

Quinn je svolá a provede jim to, co udělal Carterův kamarád teroristům. Potom bude čas hrát pro něj. Ani superfízl nemůže nechat vlaky zavřené několik měsíců, když z města zmizí posedlí.

„Napřed se ale musím o něco postarat.“

Courtney podle pokynů zapnula procesor a napojila se na edmontonskou síť. Quinn stál pár metrů za ní a díval se na displej přes rameno. Courtney prohledávala veřejnou centrvládní databázi osob. Jméno našla za osm minut. Quinn si ho přečetl a vítězoslavně se usmál. „Je to ona!“ zvolal a hodil

procesor Courtney a Billy-Joeovi, aby si prohlédli podobenku. „Chci ji. Běžte na nádraží a čekejte. Je mi jedno, jak dlouho tam budete tvrdnout, ale vypadnete prvním vlakem a přestoupíte na Frankfurt. Najdete ji a přivedete ji sem. Rozumíte? Chci ji živou."

Z recepce Louise zavolali převzít zásilku. Domácí telefon byl skoro stejný jako černé bakelitové krabice doma na Norfolku, ale tady místo pískání zvonil. S nervovou nanonikou jí přístroj připadal nemožně primitivní. Lidem, kteří se na ně nemusejí spoléhat jako na jediný prostředek dálkové komunikace na celé planetě, může starožitný aparát připadat roztomilý. V Ritzu si na starosvětskou eleganci potrpěli.

Louise se rozhlédla po hale, sotva výtah otevřel dveře, zvědavá, co jí přišlo. Byla si jistá, že všechny obchodní domy už nákupy poslaly. O recepční pult se ležérně opíral Andy Behoo, portýr si ho podezíravě prohlížel. Když uviděl Louise, postavil se mladík do pozoru, loktem málem srazil vázu frézií. Zdvořile se usmála. „Dobrý den, Andy."

„Uh." Napřáhl k ní ruku s flekem. „Dorazila nám vyhledávací Hyperpedie. Říkal jsem si, že vám ji přinesu osobně, aby se cestou někde nezasekla. Vím, jak ji potřebujete."

Portýr je pozoroval s neskrývaným zájmem. Málokdy byl svědkem takového zbožňování. Louise pokynula k druhému konci haly. „Děkuji," řekla, když jí Andy vtiskl flek do dlaně. „Jste moc hodný."

„Náš zákazník, náš pán." V úsměvu vycenil křivé zuby.

Louise nevěděla, jak pokračovat. „Jak se máte?"

„To víte, jako vždycky. Moc práce, málo peněz."

„V obchodě odvádíte skvělou práci. Jsem ráda, že jste se o mne tak postaral."

„Eh." Z hotelu najednou zmizel kyslík. Přišla dolů sama. Takže její snoubenec ještě nedorazil. „Ehm, Louise."

„Ano?"

Její úsměv mu přes lebku probodl centrum slasti. Bylo mu jasné, že se chová jako pitomec. „Jen mě tak napadlo… Jestli teda nemáte nic v plánu. Teda, samozřejmě chápu, že asi máte a tak. Ale říkal jsem si, no víte, nejste v Londýně moc dlouho a skoro jste ho neviděla. Tak kdybyste chtěla, vzal bych vás na večeři. Dneska. Prosím."

„Ach. To je moc milé. Kam?"

Neřekla ne. Andy třeštil oči, úsměv ztuhlý v křeči. Nejkrásnější, nejnoblesnější, nejúžasnější holka ve vesmíru mu neodmítla rande. „Uh?"

„Kam chcete jít na večeři?"

„No, třeba na Lake Isle. Není to daleko, tamhle v Covent Garden." Požádal Liscardovou o plat na dva týdnu dopředu, pro všechny případy. Liscardová mu půjčila na čtyřprocentní úrok. Takže si může dovolit jednu večeři na Lake Isle. Snad. Už rezervace ho stála daleko víc, než čekal, a záloha se nevrací. Všichni prodavači ale říkali, že Lake Isle je pro holku jako Louise ten pravý podnik.

„To zní dobře," pravila Louise. „V kolik?"

„V sedm. Hodí se vám to?"

„Ano." Políbila ho na tvář. „Budu tam." Andy ji doprovodil k výtahu. Když rezervoval stůl, restaurační procesor se zmínil o vhodném oblečení. Má dvě a čtvrt hodiny, aby sehnal sako. Pokud možno čisté a ne moc volné. Nijak ho to netrápilo. Muž, který jde na rande s Louise Kavanaghovou, zvládne všechno na světě. Louise stiskla tlačítko. „Nebude vadit, když vezmu Genevieve? Nemohu ji tu nechat samotnou."

„Uh." Z nirvány do pekla za půl vteřiny. „Ne. Budu se těšit."

„Nechci trávit večer s tamtím," kňourala Genevieve. „Je to trhlouš. A balí tě. Je mi z něj divně."

„Jistěže mě balí," odvětila s úsměvem Louise. „Jinak by mě nezval na večeři."

„Ale tobě se přece nelíbí?" lekla se Genevieve. „To by bylo nechutný, Louise."

Louise otevřela skříň a začala vyhazovat nakoupené šaty. „Ne, nelíbí. A není žádný trhlouš. Je neškodný.“

„Já to nechápu. Když se ti nelíbí, proč jsi kývla? Můžeme si vyrazit samy. Prosím, Louise, Londýn je skoro tak nebezpečný, jak říkal tatínek. Moc se mi tu líbí. Můžeme toho spoustu podniknout. Třeba jít do West Endu do divadla. V recepci prodávají lístky. Ptala jsem se.“

Louise vzdychla a posadila se na postel. Poplácala matraci vedle sebe, ale Genevieve přisednout nechtěla. „Jestli se ti opravdu, opravdu nechce jít večer s Andym, omluvíme se.“

„Nebudeš ho líbat a nic takového, že ne?“

„Ne!“ Louise se rozesmála. „Ty čertovo kvítko. Jak tě to napadlo?“

„Tak proč?“

Louise sestru učísla, pružné řízené prameny vlasy hned zvlnily. „Protože,“ odvětila tiše. „Nikdy v životě mě chlapec nepozval na večeři. Ne do drahé restaurace, kam se musím obléct jako královna. Další příležitost nemusím dostat. Ani Jozue mě nepozval do restaurace. Samozřejmě neměl kam, když byl hostem na Cricklade.“

„To dítě máš s ním?“

„Ano.“

Gen pookřála. „Takže Jozue bude můj švagr.“

„Ano, tak to je.“

„Jozue se mi líbí. Bylo by boží mít ho na Cricklade. Je s ním legrace.“

„Ano. Velká legrace.“ Zavřela oči a vzpomněla si na jeho dotyky. Hřejivé a zkušené. Naposledy ho viděla tak dávno. Ale slíbil přece… „Tak co mám říct Andymu Behoovi? Jdeme, nebo tady budeme trčet celý večer?“

„Můžu si taky vzít večerní šaty?“ zaškemrala Genevieve.

***

Nad virtuálním stolem při sensokonferenci 07 se odehrával výjev nezdařené sabotáže v edmontonské vodárně. Obraz nebyl

moc dobrý, průmyslová čidla měla lepší léta dávno za sebou, ale obě humanoidní postavy měly dost barev a podrobností, aby šlo rozeznat individuální rysy. Billy-Joe visel pár centimetrů nad vozovkou ve spárech velikého posedlého. Skoro se dotýkali nosy. Billy-Joe pak dostal ostrou facku a padla další slova. Oba utekli temnou uličkou.

„Máme za to, že jsme určili onoho Cartera McBridea," oznámil ostatním inspektorům Západní Evropa, když nahrávka skončila. „UI našla několik odkazů. Malý chlapec McBride cestoval na Lalonde stejnou lodí jako Quinn Dexter. Podle údajů Rozvojové společnosti Lalonde jeho rodina skončila ve stejné vesnici jako Dexter."

„Kamarád Cartera McBridea," zamyslela se Jižní Afrika. „Takže ten posedlý byl na Lalonde?"

„Ano," přitakal Západní Evropa. „Celá rebelie v Quallheimu začala údajně kvůli tomu, že deporti zabili nějakého chlapce. Z toho logicky vyplývá, že šlo o Cartera. Takže posedlý, který zradil učedníky ve vodárně, musel být zavražděn na Lalonde zhruba v té době."

„Snaží se tedy pomstít Quinnu Dexterovi?"

„Přesně tak," řekl Severní Amerika. „Máme nového spojence."

„Blbost," prohlásila zostra Jižní Pacifik. „Jenom proto, že mezi sebou mají posedlí spory, si nemůžeme myslet, že někteří bojují na naší straně. Co když se tomuhle novému podaří zneškodnit Dextera? Opravdu si myslíte, že pak prostě zmizí, aby nám udělal radost? Já si to nemyslím. V každém případě s námi zatím tak docela nekomunikuje, že? Zmizel vám stejně jako ten kluk. Jste amatéři."

„Rád bych viděl, jak byste si v tom bludišti poradila vy," odsekl Severní Amerika.

„Vzhledem k rychlému sledu nečekaných událostí považuji jednání svého kolegy za nanejvýš kompetentní," řekl Západní Evropa. „Objevily se však nové okolnosti, jimž musíme věnovat pozornost."

„Jako třeba?“ zbystřil Severní Pacifik.

„Jsem přesvědčen, že Dexter teď na nějakou dobu ustane v činnosti. Billy-Joea se nám nepodařilo chytit, musíme tedy předpokládat, že se dostal až k Dexterovi a varoval ho. Dexter tudíž ví, že ho hledá posedlý nepřítel a že díky akci ve vodárně úřady vědí o přítomnosti posedlých v Edmontonu. Pokud správně odhadujeme jeho cíl – co nejvíc poničit Zemi –, nezbývá mu než zapomenout ria Bannethovou a buď zradit, nebo opustit všechny posedlé v archologii. Pak se bude skrývat, dokud politický tlak nedonutí severoamerický senát otevřít tunely. Když nebudeme mít veřejnost čím strašit, musíme vlaky pustit. Čas hraje pro něj. Už tak jsme se příliš odhalili.“

„V žádném případě,“ vyprskla Jižní Pacifik. Ukázala na Západní Evropu prstem. „Vidím do vás. Vím, k čemu míříte, a jsem rozhodně proti. Nikdy!“

„Kam míří?“ zeptala se Střední Amerika.

„Chce otevřít edmontonské vakuové tunely.“

„Jsem proti,“ řekl rychle Asijský Pacifik.

„Rozhodně ne,“ přidal se Východní Asie. „Máme Dextera pěkně pod pokličkou. Ať tam zůstane. Prostě musíte zlepšit sledovací techniku a najít ho.“

„Vždyť je neviditelný!“ rozlítil se Severní Amerika. „Viděli jste, co se stalo v Grand Central. Žádná technika ho nemůže najít.“

„Když nepustíme vlaky, odsoudíme Edmonton a všechny jeho obyvatele k posedlosti,“ řekl Západní Evropa. „A pravděpodobně i k vytržení z našeho vesmíru. Pamatujte, co se stalo s Kettonem. Tady nedovedou přežít. Budou muset zmizet.“

„To je pro mě přijatelné řešení,“ odtušil Severní Pacifik. „Už jsme to probírali. Lepší ztratit jednu archologii než všechny.“

„Ale to není nutné,“ trval na svém Západní Evropa. „Když je Dexter v pohybu, vidíme ho. Tehdy je zranitelný.“

„Nevidíme ho," prohlásila Jižní Pacifik. „Vidíme jenom zkázu, která za ním zůstává. Do prdele, zboural přece Eiffelovku! Nedokážeme ho chytit."

„Ale musíme to zkusit. Proto jsme tady, pro nic jiného. Pokud nedokážeme ubránit Zemi před jediným posedlým, když k tomu máme příležitost, selhali jsme. Navíc vinou politické zbabělosti."

„Na snobismus vám kašlu. Možná patří k vaší kultuře, ale k mojí rozhodně ne. 07 jsme založili čistě ve vlastním zájmu. To jste prosazoval hlavně vy, pokud si pamatujete. Jsme tady, abychom chránili svoje osobní zájmy. V devětadevadesáti případech ze sta to znamená bránit Zemi a její obyvatele. Hurá. Já jim to přeju. Ale tenhle případ sem nepatří. Tentokrát se bráníme proti posednutí a proti Quinnu Dexterovi. Je mi líto těch lidí, ale Edmonton podlehne té jeho Noci. Paříž taky. Možná další města. Smůla. Ale my budeme v bezpečí."

„Mýlil jsem se," ucedil Západní Evropa. „Není to politická zbabělost. Vy se bojíte Quinna."

„To mi ani nestojí za odpověď," odsekla Jižní Pacifik. „Nenechám obnovit vakuové spoje jenom proto, že mě urážíte."

„Já vím. Ale stejně jsem vás chtěl urazit. Zasloužíte si to."

„No to jste mi to nandal. Nepovídejte, že se nechystáte opustit loď, až se začne potápět."

„Bylo by hloupé se nepřipravit. Všichni máme nějaký plán. Já ale loď opustím jako poslední. Abych byl upřímný, nechce se mi začínat od nuly na nějaké koloniální planetě. Řekl bych, že to neláká nikoho z nás."

Chiméry kolem stolu zůstaly zticha.

„Vidíte," pravil Západní Evropa. „Musíme Dextera porazit na našem hřišti."

„Když obětujeme Edmonton, zvítězíme," podotkla Střední Amerika. „Zmizí ze Země i z vesmíru."

„Nezmizí. Na to je moc mazaný a má jiné cíle než obyčejní posedlí. Vlaky začnou jezdit, i kdybyste se třeba stavěli na

hlavu. Je to jen otázkou času. Musíme ho vylákat na místo, které sami zvolíme.“

„Bannethové už zlikvidoval čtyři učedníky přímo na velitelství sekty,“ upozornil Vojenská rozvědka. „Víme, že tam chodí, ale stejně jsme ho nedokázali zabít. Nechápu, čemu by prospělo pustit ho do jiné archologie.“

„Nemůžeme teď Bannethové přestavět svatyni, to by bylo příliš nápadné. Dexter by začal větřit. Můžeme ji ale přemístit na vhodnější střelnici.“

„Před chvílí jste řekl, že Bannethovou pustí z hlavy a bude se věnovat jen svému hlavnímu poslání,“ podotkl Asijský Pacifik. „Mohl byste svá slova lépe vážit?“

„Dovedu ho dostat z Edmontonu,“ opakoval Západní Evropa. „Kavanaghovy holky pro něj představují neodolatelnou hádanku. Musí za nimi, aby zjistil, co tu dělají. A sestry půjdou, kam budu chtít.“

„Opovažte se je přivést na mé území,“ varovala ho Jižní Pacifik.

„To by mě ani nenapadlo. Tahle operace vyžaduje schopnosti a dokonalou spolupráci. Od vás bohužel nemohu chtít ani jedno.“

„Tak si ho zaveďte k sobě.“

„To mám v plánu.“

„Tak co tu pořád řešíte?“

„Nechci, aby se mi do akce kdokoli motal. Musím jednat přesně a nenápadně. Jakmile začnu, nikdo mi do toho nebude mluvit. Nejsem zvědavý na prezidentské dekrety a jiná překvapení. Budete mlčet před novináři. Všichni umíme sabotovat práci ostatních. V jiných oblastech klidně bojujme, ale dnes není čas na podobné hry.“

Jižní Pacifik přeskočila pohledem ze Západní Evropy na Severní Ameriku. „Dělejte si, co chcete. Ale nechte si to pro sebe. Vaše území je pro mě postižená zóna spolu s Bombají a Johannesburgem. Chcete hlasovat o protinávrhu?“

„Ne,“ odvětil Západní Evropa. „Mám, co jsem chtěl.“

***

Nakonec musel Andy za Liscardovou, aby mu vyplatila celoměsíční zálohu na sedm a půl procenta. Raději si ani nepouštěl početní program, aby zjistil, jak dlouho bude otrokem Judova elektra, aby zaplatil jediné rande. Těžko ale mohl Louise požádat, aby za Genevieve zaplatila. To by nemělo styl.

Když tentokrát vešel do haly hotelu Ritz, portýr se na něj příjemně usmál. Andy si půjčil večerní oblek od známého, kterému před pár měsíci něco spravoval. Sako bylo černé a ještě poměrně moderní. Bílou košili a červenou kravatu získal od kolegy prodavače, černé boty od souseda. I pro hedvábný kapesník musel za maminkou. Vlastní na sobě měl jen trenýrky. Něco mu říkalo, že tak daleko se s Louise nedostane.

Sedm hodin a ona tu není. Šest minut po sedmé a Andy přemýšlel, jestli si ji nemá nechat zavolat z recepce. Osm minut a bylo mu jasné, že mu dala košem. Není divu.

Výtah se otevřel. Louise měla tmavomodré šaty až na zem a skořicovou vestičku. Ani zdaleka nepřipomínala bezradnou holku, která kdysi nesměle vstoupila do Judova elektra. Jako by zestárla o dvacet let. Andy se ani neobtěžovat nahrávat si ji do paměťové buňky. Takovou krásu a rafinovanou eleganci by žádný program nezachytil. Andy věděl, že na tenhle pohled do smrti nezapomene.

Když se na ni usmál, byl smutný. „Díky, že jste přišla."

Nevěděla, co si má myslet. Tušila, jak je pro něj dnešek důležitý. „Je mi ctí." Strčila do Genevieve.

„Velice vám děkuji, že jste mne rovněž pozval," řekla holčička. V hlase nezachytil ani stín ironie.

„To já rád," odvětil Andy. „Vypadáš fantasticky. Ukaž se."

Genevieve se usmála, zvedla ruce a otočila se dokola. Červená sukně zavlála. Na krku měla řetízek se zašlým přívěskem. Andy se podíval na Louise. „Ještě pět let a kluci nebudou vědět, jestli je přejel tank."

„Co to má znamenat?" zeptala se Genevieve.

„Že jsi moc hezká," přeložila Louise.

„Aha." Genevieve se začervenala, ale stejně se jí povedlo odměnit Andyho úsměvem.

Andy zjistil, že není tak otravná, jak se bál. Zbavila ho spousty napětí, které pociťoval v Louisině přítomnosti. Nezůstal s ní sám, nemusel se snažit udržovat konverzaci a být pořád duchaplný. To by byla katastrofa.

Zaplatil krátkou cestu taxíkem do Covent Garden. Lake Isle tu byl jen jednou ze stovek podobných restaurací. Hned za starožitným průčelím byl malý bar a nepochopitelně velká restaurace, na skutečně starodávný dojem příliš nablýskaná. Sotva vešli, položila Louise Andymu ruku na rameno. „Dnes večer platíme každý za sebe. Nehádejte se. Vzala jsem Gen. Nebylo by to k vám fér."

Vrchní je předal číšníkovi a ten je uvedl ke stolu. Louise se rozhlédla a zjistila, že se oblékli příliš slavnostně. Nemohla si ale nechat ujít příležitost vytáhnout modré šaty a Andy si rozhodně nestěžoval. Kdyby byly oči ruce, už by ji rozmačkal.

„Našla jste toho přítele?" zeptal se, sotva se usadili.

„Ještě ne. Ale detektiv, kterého jste mi doporučil, vypadá schopný. Děkuji vám."

Objevil se nápojový lístek. Louise hned našla Norfolkské slzy, ale ceně nedokázala uvěřit. Nechala výběr na Andym: zvolil suché bílé z jupiterského habitatu a pro Gen perlivou minerálku.

„Můžeš si dát skleničku vína," řekla Louise, když se Gen vzdorně zamračila.

„Ano, Louise. Děkuji, Louise."

Zpražila Genevieve pohledem. Už v hotelu ji varovala před strašlivými následky, když u stolu nebude způsobná.

Večer byl zvláštní. Louise bavil, protože viděla, jaké by bylo žít v rušné archologii a nechat se zvát na večeře. Oblékat se do společnosti. Jíst exotické pochoutky. Nebavit se jen o úrodě, příbuzných a místních skandálech, ale o velikých událostech v Konfederaci, o Loďstvu a o Osvobození

Mortonridge. Mohla tu říkat, co si myslí. Vyprávět o úžasných dobrodružstvích a nacházet nadšené posluchače.

Na celý večer dokázala zapomenout, že z ní nikdy nemůže být protřelá velkoměstská kráska, protože bude brzy matkou. Že ji Jozue nikdy neviděl takhle oblečenou. Že si nikdo nemůže bezstarostně užívat, protože všichni poznali nicotu. A Quinn Dexter je odhodlán rozmlátit Zemi na bilion kousků.

Nad moučníkem zjistila, že Andymu závidí. Může prohánět sukně, chodit na večírky, na univerzitu, prokousat se k promoci, programovat, cestovat. Pokud posedlí nevyhrají.

„Není vám špatně?“ lekl se Andy. Zrovna jí vyprávěl o plánech na vlastní softwarovou firmu. Každý měsíc měl jiný sen.

„Promiňte.“ Stiskla mu ruku. „Možná mi nebudete věřit, ale prožila jsem s vámi nejkrásnější večer v životě. Moc děkuji, že jste mě sem vzal.“ Podíval se na ni tak toužebně, že se málem rozplakala. Přivolala číšníka. „Tři skleničky Norfolkských slz, prosím.“

Genevieve přestala z misky vyškrabovat poslední mikroskopické zbytky čokoládové pěny. Překvapením se jí rozzářily oči.

„Ano, i pro tebe,“ zasmála se Louise. Andymu řekla: „To je na mě. Jestli jste je nikdy neochutnal, musíte aspoň dnes. Tak skvělý večer si jiný konec nezaslouží.“

Likér dorazil v úzkých křišťálových sklenkách na stříbrném podnose. Louise zlehka přičichla. „Hrabství Wessex, zřejmě Claytonův statek.“

„Ano, slečno,“ vyhrkl číšník. „Je to tak.“

Pozvedli sklenky. „Ať nemarníme život,“ připila Louise.

Na to si ťukli.

Datová zpráva přišla Louise v taxíku cestou z restaurace. Na kraji zorného pole jí zablikalo červené sluchátko (NVS2600 měl tisíce možných symbolů a zvuků, ale sluchátko bylo Louise nejsrozumitelnější). Okamžitě ztratila příjemnou náladu. Jde o její poslání.

Nervová nanonika hovor přijala a červené sluchátko vystřídala ikonka Ivanova Robsona.

„Mám pro vás novinky," datoval detektiv. „Našel jsem Bannethovou."

„Kde?" zeptala se Louise.

„Teď je v Edmontonu."

„Děkuji." Ze zpráv si pamatovala, že edmontonská archologie je uzavřena. „Máte její edresu?"

„Samozřejmě." Předal jí soubor. „Louise, asi vám nebude věřit. Když ji nepřesvědčíte, zavolejte mi. Mohl bych vám pomoci."

„Samozřejmě a ještě jednou děkuji."

Portýr u vchodu si Andyho podezíravě změřil. Louise viděla, jak váhá, jak je nejistý, najednou jí ho bylo hrozně líto. „Počkej na mě v hale," řekla Genevieve.

Sestřička na Andyho vycenila zuby, mrkla a zmizela z dohledu.

Vděčná, že se Gen rovnou nerozesmála, Louise spustila. „Už musím jít, Andy."

„Uvidíme se ještě?"

Tolik naděje se snad do jednoho člověka ani nevejde. Neměla jsem s ním chodit ven, špatně si to vyložil. Ale přes všechny chyby má dobré srdce. „Ne, Andy, nezlobte se. Musím najít onu osobu a také svého snoubence. Při nejbližší příležitosti opustím Zemi. Nebylo by to dobře ani pro jednoho z nás. Nechci, abyste si myslel, že jde o něco, o co nejde."

„Chápu." Nahrbil se.

„Ale můžete mi dát políbení na dobrou noc," dodala upejpavě.

Spíš se strachem než s radostí ji objal a přitiskl jí rty na ústa. Když odstoupil, usmála se. „Byl to krásný večer, Andy. Děkuji vám."

„Když vám to s tím snoubencem nebude klapat a vrátíte se…" začal optimisticky.

„Budete první v pořadí. Slibuji."

Provázel ji pohledem za dveře, ruce mu bezvládně visely podél těla. Bylo to strašné, neodvratné. Měl sto chutí se za ní rozběhnout.

„To přebolí," pravil portýr. „Po světě jich běhá…"

„Ale ne jako ona!" odsekl Andy.

Portýr pokrčil rameny a samolibě se usmál.

Andy se rychle vmísil mezi noční chodce. „Políbil jsem ji," utěšoval se šeptem. „Jo!" Nevěřícně se zasmál, protože mu konečně došlo, co dokázal. „Líbal jsem Louise Kavanaghovou." S širokým úsměvem zamířil k Islingtonu; nezbylo mu ani na metro.

***

Louise počkala, až půjde Genevieve spát, než zavolala Bannethové.

„Dobrý den. Neznáte mě, jsem Louise Kavanaghová. Chci vás varovat před jistým Quinnem Dexterem. Znáte ho?"

„Polib mi prdel." Zavěsila.

Louise opět nadatovala edresu pokojovému procesoru. „Podívejte, je to důležité. Narazila jsem na Quinna Dextera na Norfolku a on vás chce…"

V koutku jí blikal červený křížek. Přerušené spojení. Když Bannethove zavolala potřetí, program ji požádal o osobní ikonu. Nebyla na seznamu povolených hovorů. „Sakra!"

„Co se děje?" zeptala se Genevieve z postele, deku nataženou na ramena.

„Bannethová se mnou nechce mluvit. Já to prostě nechápu, po tom všem, co jsme musely prožít. Je to tak… tak hloupé."

„Co budeš dělat?"

„Asi zavolám Robsonovi." Nadatovala pokojovému procesoru jeho edresu a napadlo ji, jestli detektiv není jasnovidec. Při jeho povolání by to nebylo k zahození.

„Nemějte obavy," odpověděl. „Hned jsem u vás."

***

Čekat v koktejl baru nebylo moudré. Louise se posadila k volnému stolku a čekání si krátila u pomerančového džusu. Zařízení tu bylo stejně nákladné jako ve zbytku hotelu, medové dřevěné obložení a zrcadla ve zlatých rámech. Přes množství svícnů tu vládlo pološero jako na mýtině v lese. Za barem bylo dost lahví na sklářskou výstavu.

Ať už za to mohlo víno a Norfolkské slzy s Andym nebo pohodlně polstrovaná židle, Louise se najednou chtělo spát. Neprotáhly ji ani zástupy mladých (i starších) elegánů, kteří jí nabízeli drink. Obávala se, že je odmítá moc ostře. Co by asi řekla maminka?

***

Nakonec k ní přišel jeden číšník ve fraku, stařík s kotletami jako pan Butterworth, a řekl: „Určitě tady chcete zůstat, slečno? Hosté mají na výběr i klidnější restaurace."

„Já se o ni postarám," prohlásil Ivanov Robson.

„Jak si přejete, pane." Číšník se uklonil a vycouval.

Veliký detektiv přejel pohledem sbírku chlapů u baru. Všichni se rychle odvrátili.

„Nic ve zlém, Louise, ale když chcete nosit takovéhle šaty, neměla byste chodit sama do baru. Ani tady. Vysíláte docela silné signály." Posadil se k ní a židle pod jeho vahou zaskřípala.

„Propána." Teprve teď si uvědomila, že na sobě pořád má tmavomodrou róbu. „Asi jsem moc pila. Byla jsem na večeři s kamarádem."

„Ani mě nenapadlo, že jste se tak oblékla kvůli mně. I když byste mi udělala radost. Vypadáte nádherně."

Louise se začervenala. „Děkuji."

„Víte o tom, že nanonika si dokáže poradit s gastricky přijatým alkoholem?"

„Ne."

„Tak už to víte. Kdybyste pustila správný program, možná by se nám lépe diskutovalo."

„Dobře.“ Louise v operačním systému našla protialkoholní program. Za pár minut se jí přestalo chtít spát. Hlubokým dýcháním se dostala do podobného stavu jako před těžkým zkoušením ve škole.

Před Ivanovem se objevila broušená sklenice whisky. Napil se, aniž by z ní spustil pohled. „Už je vám líp?“

„Ano, děkuji.“ Mrzelo ji však, že se nepřevlékla. Všichni na ni civěli jako Andy, ale chyběla jim jeho nesmělost.

„Jak to dopadlo s Bannethovou?“ zeptal se Ivanov.

„Zavěsila. Nestačila jsem jí nic říci.“

„Hmm. To mě nepřekvapuje. V průběhu vyšetřování jsem o ní pár věcí zjistil a rozhodně to není obyčejná občanka. Zřejmě patří k nějaké zločinné organizaci, prodává zakázané hormony a bitek. Je jasné, že při zmínce o bývalém kolegovi vyletí. A ohledně toho Dextera jste měla pravdu, byl deportován kvůli odporu při zatýkání. Podle policie dělal Bannethové kurýra.“

„Tak co mám dělat?“

„Máte dvě možnosti. Buď na ni zapomenete a zůstanete v Londýně. Zatím jsme tu v bezpečí. Poslouchám cvrkot a posedlí se tu ještě neobjevili.“

„To nemohu. Neptejte se proč, ale musím Bannethovou varovat. Nedošla jsem tak daleko, abych se vzdala těsně před cílem.“

„Rozumím. Nerad to říkám, ale budete muset do Edmontonu. Když vás Bannethová uvidí osobně, pochopí, že nejste blázen ani policejní donašeč. Bude vás brát vážně.“

„Edmonton je ale uzavřený.“

„Už ne.“ Napil se a dál na ni upřeně hleděl. „Vlaky už jezdí. Úřady zřejmě zlikvidovaly posedlé, nebo jsou o tom alespoň přesvědčeny.“

„Quinn Dexter tam zůstal,“ řekla tiše.

„Já vím. Proto jsem vám radil, ať tu zůstanete. Pokud jste ale rozhodnutá, pojedu s vámi a budu vás chránit. Jestli je tak silný, jak jste říkala, asi moc nezmůžu. Ale aspoň něco.“

„To byste pro mě udělal?“

„Budete muset zaplatit. Ale jsem kvalifikovaný osobní strážce.“

***

Ještě to neskončilo. Louise bojovala se strachem vkročit do archologie, v níž se jistě objeví Quinn. Ale milý Fletcher byl tak neoblomný a Louise přísahala. „Víte, kde Bannethová bydlí?“

„Ano. Můj člověk u edmontonské policie mě pravidelně informuje. Jestli jste rozhodnutá, můžeme vyrazit přímo za ní. Řeknete jí, co potřebujete, a zmizíme. Mělo by nám stačit deset minut. Za necelých pět hodin budeme zpátky v Londýně.“

„Nemohu tu Gen nechat samotnou. Ani na tu chvíli.“

„Hotel se jí jistě postará o společnost.“

„Vy mi nerozumíte. Jsem za ni zodpovědná; z naší rodiny jsme zůstaly jen my dvě, možná z celé planety. Nemohu ji vystavit dalšímu nebezpečí. Je jí teprve dvanáct.“

„Tady jí hrozí stejné nebezpečí jako v Edmontonu,“ namítl Robson.

„Ne. Už být ve stejné archologii jako Bannethová je nebezpečné. Centrvláda neměla otevřít tunely.“

„Mohl bych sehnat podobnou zbraň, jakou má armáda v Mortonridgi na posedlé. Byli bychom ve výhodě.“

Dlouze se na něj zadívala, zmatena jeho postojem. „Mluvíte, jako byste mě chtěl dostat do Edmontonu.“

„Jen vám objasňuji možnosti, Louise. Shodli jsme se, že se tady vyznám lépe. Podobná mise nijak nepřesahuje mé zkušenosti.“

Ať už to bylo jeho sebejistotou nebo tělesnou silou, Louise se v detektivově přítomnosti cítila jistější. A všechno, co říkal, dávalo smysl.

Opřela si hlavu a zjistila, že se potí. „Když tam pojedeme a mně se nebude Bannethova líbit, nechci s ní mluvit.“

Ivanov se chápavě usmál. „Když to u ní bude tak podezřelé, že se leknete i vy, vůbec vás k ní nepustím.“

Louise přikývla. „Dobře. Skočím pro Gen. Můžete nám zamluvit lístky?“

„Jistě. Jeden vlak jede za půl hodiny. Na King’s Cross to stihneme.“

Vstala a najednou byla hrozně unavená.

„Louise, převlékněte se, prosím.“

***

Umělá inteligence zachytila lavinu podezřelých poruch pár vteřin předtím, než vyděšení obyvatelé zavalili nouzové linky zprávami o armádě mrtvých, která táhne na centrum. Na výjev v půli odpoledne zářilo slunce z výjimečně jasné oblohy. V autech a městských autobusech se zapínaly záchranné brzdy, protože přestala fungovat elektronika. Cestující se hrnuli ven a utíkali před postupujícími posedlými a učedníky sekty. Chodci bušili na zavřené dveře.

Quinn strávil většinu odpoledne rozmísťováním posedlých na čtyři hlavní ulice vedoucí k velení sekty.

Obyčejné učedníky prostě rozdělil po dvou nebo po třech a nechal je čekat v kavárnách a obchodech se zbraněmi schovanými v batozích. S posedlými to bylo těžší; musel jim najít opuštěné kanceláře a prázdné přízemní byty. Dvojice živých učedníků, proškolených didaktickou elektronikou, se vždy napřed vloupala do opuštěného objektu a zneškodnila všechny procesory. Rozmísťování sil zabralo dvě hodiny. Nikdo si nestěžoval, alespoň ne před ním. Všichni věřili, že akce je součástí velkolepé strategie příchodu Noci. V cestě vám stojí jen velení sekty plné zrádců, řekl jim.

Když shromáždil všechny posedlé v Edmontonu (až na jednoho, pomyslel si Quinn), dal rozkaz k útoku. Pokud jsou superfízlové tak šikovní, jak si myslel, zareagují rychle a účinně. Nepřežije žádný posedlý a jen pár akolytů.

Quinn šel prvních pár kroků v čele prokleté armády, učedníci tasili zbraně a posedlí přijímali strašidelné podoby.

Jakmile všechny shromáždil, diskrétně se přesunul do říše duchů.

Civilisté, kteří byli v tu chvíli za posedlými, zvolnili krok a ohlédli se. Podnikavější jedinci hned začali vysílat záznamy z nanoniky do tiskových kanceláří. Všichni, kdo se v té době dívali na zprávy, viděli neuvěřitelnou ukázku vzdorného sebevědomí, které ve skutečnosti nemohli mít ani posedlí. Vyšli na světlo a předváděli se, jako by chtěli celému světu říct: víte, co nám můžete. Všem studiovým zaměstnancům poklesla čelist.

Armáda svižně postupovala k nenápadnému padesátipatrovému mrakodrapu. Každý oddíl měl přes sto vojáků, posedlí šli v čele, oblečení v lesklých zbrojích dávných věků. Kdykoli procházeli kolem podpůrného sloupu visuté silnice, po kovu se rozběhly blesky a na vozovku dopadly roztavené kapky. Většinu každého oddílu tvořili živí učedníci, zvesela vlekoucí nejtěžší zbraně, jaké sekta za léta nashromáždila.

Nikdo nevěnoval sebemenší pozornost vyděšeným civilům v cestě, zajímal je jen mrakodrap. Auta zaseknutá na ulici explodovala v záblescích bílého ohně, aby nepřekážela. Armáda prokletých pochodovala spáleništěm. I to bylo na efekt.

Pro většinu edmontonských občanů představoval cíl útoku jen obyčejný dům, rozdělený jako jinde na obytnou a kancelářskou část. Policisté ale věděli své, stejně jako většina sousedů. Zvěsti o místní sektě záhy prosáklo do zpráv. To už ale na místo dorazili profesionální zpravodajové a začali vysílat, jak policie uzavírá oblast a ozbrojené čety zaujímají pozice.

Akci už sledovalo šedesát procent pozemšťanů. Největší publikum v dějinách.

Na velitelství sekty učedníci otevřeli zbrojnici a začali rozdávat velkorážní klasické pušky a samopaly. Nepanikařili; byli skoro vděční, že se nepřítel konečně ukázal. Obranu

šikovala sama Bannethová. K oknům rozmístila ostřelovače a ke všem barikádám ve svatyni postavila silné stráže s kratšími zbraněmi.

Pobíhala od jednoho k druhému, rozdávala rozkazy a morální oporu, hrozby vynechala. Strach teď místo ní vzbuzoval Quinn a jeho vojsko. Quinnovy záškodnické vraždy přímo v svatyni nakonec přišly vniveč. Učedníci stále věřili, že Bannethová je silnější.

Uvědomujete si, že je to jen zástěrková akce? zeptala se. **Nejspíš mě chce v bitvě osobně zabít nebo unést.**

Zřejmě, odvětil Západní Evropa. **Já se domnívám, že sem posedlé poslal jenom proto, aby nám unikl.**

No díky. Hned je mi líp.

Máte strach? Vy?

Vy byste neměl?

Na vašem místě samozřejmě ano. Ale situace je jiná.

Přestaňte mě stírat.

Omlouvám se.

To jste velkorysý. Znamená to, že na mě máte zaměřené orbitální lasery?

Bohužel ano. Pochybuji však, že je budeme nuceni použít. Quinn se dnes neukáže.

Bannethová se naposledy rozhlédla po známých chodbách a odebrala se do svých komnat. Na její rozkaz je osvětlovaly jen svíčky a primitivní halogenové žárovky na chemické baterie – posedlí je velice těžko vyřadí. Ne že by na tom záleželo, řekla si, nemá cenu bránit nic, s čím neutečeme. Svatyně je odepsaná. Učedníci mají jen zdržet posedlé, než je zlikviduje policie a 07. Sekta ale stejně nikdy nebyla nic jiného než filiálka 07. Šikovný deštník pro ni i pro ně.

Prošla chrámovou lodí. Mrakodrap zasáhla první raketa, lehká protitanková střela s EE náloží. Vystřelil ji Duffy; Quinn ho za nehynoucí věrnost Noci odměnil právem první rány. Výbuch otřásl kostrou budovy, vyhloubil do severního rohu kráter a vyrazil stovky oken. Na ulici před posedlé spadla lavina suti. Přeživší ostřelovači se zvedli a spustili palbu.

***

Vakuový vagón měl sto míst k sezení. Louise, Genevieve a Ivanov Robson v něm byli sami. Na nástupišti v King's Cross Louise neviděla víc než deset lidí. Nevěděla, jestli jsou to cestují nebo drážní zaměstnanci.

Přes rostoucí obavy a nesouhlas mladší sestry následovala detektiva do přechodové komory. Jeho přítomnost ji uklidňovala. Nejenže byl mnohem silnější, ale měl i podstatně větší sebedůvěru než Jozue. Což je hodně. Posadila se zabraná do vzpomínek na snoubence. Sedadla byla stará, ale pohodlná, a Louise vypnula program na potlačování opilosti. Jozue se tak hezky usmíval. Kdyby se na ni tak zase usmál.

„Miluju tě a vrátím se pro tebe." Tak to řekl. Když spolu byli sami, nazí, propletení. V takové chvíli nemohl lhát.

Já ho najdu, ať se děje, co se děje!

Program na filtrování zpráv jí pustil přímý přenos z Edmontonu. Napojila se na vysílání Time Universe. Najednou se ocitla za prázdným autobusem, odkud schovaná pozorovala pochod posedlých. Z desítek natažených rukou sršel bílý oheň a dorážel na mrakodrap. Z oken a děr v prvních osmi patrech šlehaly plameny. Obránci stříleli z velkých ráží, chodník z karbonového betonu jiskřil výbuchy. Na ulici leželo několik mrtvol, z šatů se ještě kouřilo po zásahu paprskem.

Kolem autobusu proběhli policisté v tmavošedé zbroji, vybavení ještě těžšími zbraněmi než obránci mrakodrapu. Jako pavouci pobíhali od krytu ke krytu. Spustili palbu, hukot chemických zbraní se novinářce zakousl až do vnitřního ucha. Než ho odřízl audiofiltr, stačila si na uši přitisknout dlaně. Pak sebou několikrát trhla, jak ulicí zaduněly výbuchy. Přímo nad hlavou jí svištěly kulové blesky.

Louise stáhla přenos do pozadí, až byl slabší než vzpomínka, a podívala se na Ivanova. „Co teď? Přece nepustí do Edmontonu vlak!"

„Musejí. Poslechněte si komentář. Posedlí jsou v jediné oblasti, policie je obklíčila. Mají desetinásobnou palebnou sílu.

Kdyby nás přesměrovali do jiného města, už bychom to věděli.“

Louise se napojila na procesor a vyžádala si aktuální cestovní informace. V Edmontonu měli být za čtyřicet jedna minut. „To je postavené na hlavu. Dřív se úřady ze všeho nejvíc bály posedlých v ulicích.“

„Je v tom politika. Edmonton má dokázat, že posedlí nepředstavují problém.“

„Ale…“

„Já vím. S proklamacemi měli počkat, až bitka skončí. U dobrých zpráv ale Centrvláda vždycky předbíhá událostem. Sotva zavřela edmontonské spoje, sešly se u prezidenta a u některých senátorů zástupy lobbistů. Kdyby Edmonton zůstal odříznutý, místní firmy by ztratily konkurenceschopnost a s vývozem by samozřejmě přestal i dovoz na zajímavý trh.“

„Ohrozili lidi pro peníze?“ zděsila se Louise. „To je odporné.“

„Vítejte na Zemi.“

„Copak nechápou, co se stane, když posedlí proniknou do dalších archologií?“

„Chápou. Když v Edmontonu vyšli na světlo, vznikne silný tlak znovu zrušit spoje. Prostá akce a reakce, Louise.“

„Chcete naznačit, že se nemusíme dostat zpátky?“

„To ne. Máme dost času. Slíbil jsem vám přece, že budeme za pět hodin doma. Pamatujete?“

Podívala se na sestru. Genevieve spala stočená do klubíčka, i ze sna se mračila. „Pamatuji.“ Nemůže dělat vůbec nic. Vlak zastaví v archologii. Naposledy byla tak bezmocná, když na koni ujížděly před Quinnem Dexterem.

O výsledku bitvy o mrakodrap nikdo nepochyboval. Policejní akce na všechny přesto udělala velký dojem. Těžké ruční zbraně v první linii kryly z bezpečné vzdálenosti rentgenové lasery. K mrakodrapu samému se tak dostalo jen velmi málo posedlých a soudě podle intenzity palby z oken nebyla Bannethová snadná kořist. Na prahu mrakodrapu

končilo zpravodajství veřejných stanic. 07 okamžitě přepnulo na zbylá čidla v lóži a uvidělo na chodbách nervózní nezřetelné postavy. Jedna vkročila na mříž připojenou k dvaceti kilovoltům. Tělo vzplálo takovým žárem, že se v chodbě roztavil i beton.

„Pěkný trik," poznamenal Severní Evropa. „Kolik mohl vyzářit energie?"

„Zřejmě došlo k úplné chemické přeměně," nadhodila Střední Amerika. „Proměna jeho hmoty přímo v energii by smetla celou archologii."

„To je jedno," okřikla je Jižní Pacifik.

„Naopak," namítla Střední Amerika. „Čím víc se dozvíme o jejich schopnostech, tím spíš nad nimi zvítězíme."

„Schopnost explodovat pod proudem jim moc nepomáhá."

„Každá informace má svou cenu," prohlásil povýšeně Západní Evropa. „Bez nich bychom nebyli takto úspěšní."

„Úspěšní?" Jižní Pacifik ukázala na hologram nad virtuálním stolem. Posedlý už shořel a na jeho místě zůstala jen socha z popela v kaluži uhlíkového betonu. Rozpadla se na hromadu šedivých vloček. „To je podle vás úspěch, Edmonton v obležení posedlých? Tak to nechci vidět, jak vypadá váš neúspěch."

„Díky zkoumání dostupných informací o Dexterovi jsme odhadli jeho činy. Říkal jsem, že zradí posedlé. Edmontonské události mi daly za pravdu."

„A Edmonton není v obležení," dodal Severní Amerika. „Policejní roty mají posedlé v kleštích."

„Nemají," namítla Jižní Pacifik. „Není mezi nimi kamarád Cartera McBridea. Toho jste neobklíčili."

„Neohrožuje nikoho kromě Dextera," řekl Západní Evropa.

„To si jen myslíte. Já mám dojem, že se nic nezměnilo. Po městě pobíhá jeden neviditelný a jeden nenápadný posedlý. Vaše území jsou pro mě nadále v karanténě."

„Díky Bohu za to. Všichni víme, co by se s Edmontonem stalo, kdybyste do toho mohla mluvit."

„Kdyby bylo podle mého, ztratili bychom jen jednu archologii. Nedokážu uvěřit, že chcete Dextera pustit do další.“

„Na téhle úrovni nevyhrajete bez rizika. A já chci vyhrát. Dexter je jen vtělením toho, proti čemu bojujeme už pět set let. Představuje puberťáckou anarchii, kterou jsme na Zemi úspěšně vyhladili. Nepustím ho sem. Na to jsme do světa investovali příliš krve a peněz.“

„Mluvíte jako ochotnický král večer před bitvou. A mně vyčítáte, že jsem arogantní.“

Když policisté prohledávali velitelství, jestli se v prachu neschovává nějaký posedlý, čekala Bannethová ve svých pokojích. Sice věděla, že ne, ale nechtěla se plést policii do rány. Severoamerický inspektor nařídil velícímu komisaři nechat Bannethovou i její byt na pokoji. Vyšší důstojníci dokonce hlídali její dveře pro případ, že by k nim zabloudil příliš horlivý střelec. Po boji měli v krvi všichni spoustu adrenalinu a poslušnost ustoupila do pozadí.

Zbytek sekty neměl takové štěstí. Policisté živé učedníky, ještě před chvílí spojence, odzbrojovali a spoutávali. Rozlícení strážníci se nemohli nabažit chrámu. Pořád tu visely poslední dvě Quinnovy oběti. Když dorazili detektivové, našli kolem oltáře neuvěřitelné množství vzorků DNA. Edmontonská spravedlnost před sebou měla rušnou noc.

Z vnitřních komnat zůstaly trosky. Z prasklého stropu viselo pár světel, pomalu se houpala na vytržených kabelech. Bannethová se po kotníky brodila v krvavém roztoku z nádrží. Většina akvárií vyvrhla své bizarní exempláře na podlahu. Vytržení z kapaček ubozí tvorové nemohli přežít, a tak se jen bezmocně kroutili. Přišla o všechny orgány připravené k pozdějšímu použití.

Bannethová zvedla olejomalbu Mary Shelleyové a vysypala z rámu střepy skla. Podpůrný roztok plátno zle poničil. Chvíli spisovatelce hleděla do rozmazané tváře, pak obraz odhodila. „To je mi poezie,“ zašeptala. Sílilo v ní podezření. Vzhledem k tomu, že pracovnu přímo nezasáhla žádná střela, byla

překvapivě poničena. Pokud byly otřesy tak silné, měl spadnout celý mrakodrap.

Přijela Louise Kavanaghová, oznámil jí Západní Evropa. Držte se, prosím, dohodnutého scénáře.

No jistě. Měla chuť se vzbouřit. Nijak by si nepomohla, inspektorům neuteče. Kdysi se jim upsala ke všemu. Nečekala ovšem, že jim poslouží jako sebevražedná návnada. Kdo se podepíše krví, musí od ďábla čekat podraz.

Jděte o pár pater níž, přikázal Západní Evropa. Nechci, aby Louise viděla váš strašidelný zámek. Nesmíte ji vyděsit.

Bannethová zaváhala. Klepala se jí kolena a připomínala jí, co toto konkrétní spřízněné spojení dokáže. Kdyby odmítla, inspektor prostě převezme vládu nad jejím tělem.

Bratře Boží, vždyť jsem poslušná. Jenom nečekejte, že vám budu děkovat. Pomalu se otočila a rozhlédla po troskách. Naposledy. Na tváři ucítila studený závan, lampy se zhouply. Dveře ale byly zavřené.

Něco se děje? zeptal se Severní Amerika.

Ne, odvětila, ale hned se opravila. O jejích pocitech vědí z první ruky. Možná. Řekla bych, že je tu právě teď se mnou. Mám pocit, jako by mě někdo pozoroval. Je to strašidelné. Přidala naškrobený ironický úsměv.

Zavolejte ho, naléhal Západní Evropa. Provokujte ho. Dělejte něco. Zkuste ho donutit, aby se ukázal. Stačí nám vteřina.

„Quinne? Jseš to ty, miláčku? Konečně jsi přišel?“ Bannethová pohladila operační stůl, prsty se jí zastavily na poutech. „Ty ses mi vrátil? Přece se mě nebojíš, drahoušku. To jsem tě odnaučila. Vzpomeň si na tu krásnou bolest, v níž ses zrodil. Očistila jsem tě v ní od strachu, abys dobře sloužil Bratru Božímu. A tys sloužil ze všech sil. Co jsem tě zavrhla, vyrostl jsi. Je z tebe mesiáš Noci. Aspoň to tvrdíš. Ale je to pravda, nebo jsi nečistý? Já to spravím, Quinne, já tě očistím. Vydej se mi. Vzdej se mi a já tě budu milovat, jak to umíme jen my. Jako kdysi.“ Vyzývavě zvedla pouta.

Quinn se třásl vzteky. Měl sto chutí na ni skočit. Každé slovo, každá slabika v něm pobouzela vzpomínky na všechno, co mu tady prováděla. Na tomto stole dělala nejodpornější operace. Za dlouhých nocí se tu mísil jeho řev a její smích. Tolik toužil jí všechno splatit, až se v něm had svíjel bolestí. To ona by měla být přivázaná na stole. On by nad ní měl stát.

Natáhl k ní ruce, připraven laskat a drásat.

Bannethová se zamračila. „Je to na nic," zamručela. „Ten pitomeček mě neslyší."

Quinn se naklonil blíž. Jako by s někým mluvila.

Bannethová dospěla k rozhodnutí a opustila pracovnu, v každém pohybu patrný hněv. V hlavě měla vzdor a strach, stejně jako Quinnovy obřadní oběti. Šel za ní, u dalších dveří se k nim jako eskorta přidali dva policisté. Další důkaz její zrady. Jako by ho Quinn ještě potřeboval.

Došli do kanceláře pod pracovnou. Sídlil tu velkoobchodník s lihovinami, samozřejmě člen sekty. Quinn tu zažil největší šok od návratu na Zem. Na Bannethovou u stolu čekaly sestry Kavanaghovy.

***

Louise s úžasem zjistila, že vstupují do mrakodrapu z datavizních zpráv. Opět zapochybovala o Ivanovovi Robsonovi. V první řadě bylo podezřelé, jak všechno ví předem. Také se jí nezdál jeho „kontakt" u edmontonské policie. Zřejmě s policií spolupracoval pravidelně a tu a tam měl nějaký dloužek. Těžko ale věřit, že ho čistě ze známosti bez problémů a bez otázek pustí trojitým kordonem do rozstříleného mrakodrapu.

Když je ale taxík vyložil padesát metrů od prvních čumilů, přišel je přivítat sám velitel taktické roty. Když posedlí podlehli, tisíce občanů se odvážily vrátit na místo činu a okounět. První řadu tvořili novináři a místní zastupitelé, pokřikovali na nehybné policisty se štíty a pod nejrůznějšími záminkami se domáhali vpuštění.

Louise a její suitu davem protlačilo šest po zuby ozbrojených strážníků. Za štítovou hradbou se činili hlavně hasiči. Od velkých nádrží vedly hadice k mechanoidům, kteří šplhali po fasádě a okny hasili poslední ohně. Policie cpala přeživší sektáře do antonů, aby je odvezla do vazby. Jedna učednice, děvče mladší než Louise, hystericky štkala, kroutila se a kopala kolem sebe. Ječela: „Mesiáš žije! Jeho Noc dopadne na všechny!“ ale policajti ji bez okolků hodili do dodávky.

Když vcházeli do haly, hlavním vchodem vyběhla tři dospělá prasata a po schodech pokračovala do ulic. Za nimi se hnali zpocení, naštvaní strážníci. Louise prostě ukročila a nechala je proběhnout. Dnes ji už těžko něco překvapí.

Major je vedl do domu. Halu zničil oheň a výbuchy. Brodili se vodou a pěnou z hasičských mechanoidů. O světlo se staraly přenosné lampy v koutech. Nefungoval jediný výtah ani eskalátor. Po schodech vyšli do třetího patra, kde je major uvedl do nepříliš poničené kanceláře. Přes nedávný požár tu byla Louise zima. Velitel odešel a místo něj vešla podivná žena.

Louise si zprvu nebyla úplně jistá, že je to žena. Měla pevnou mužskou bradu, přesto ženskou postavu. A chodila rychle a rázně jako muž. Nejdivnější na ní byly oči s růžovými panenkami. Když se podívala na Louise, nešlo poznat, co si myslí.

„Nevím, co jste zač,“ začala Bannethová, „ale musíte být dost ve vatě, že jste se dostaly až sem.“ Upřela oči na Genevieve. Poprvé se jí na tváři objevil výraz. „Zvláštní,“ zašeptala nechápavě.

„Mám styky,“ odvětil skromně Ivanov.

„O tom nepochybuji.“

„Jsem Louise Kavanaghová. Volala jsem vám ve věci Quinna Dextera. Vzpomínáte si?“

„Ano, vzpomínám.“

„Myslím, že za tohle všechno může on, on sem poslal ty lidi. Řekl mi, že se vrací na Zemi, aby se vám pomstil. Tak jsem vás přijela varovat.“

Genevieve si hrála s přívěskem a Bannethová z ní nespouštěla oči. „Díky. Moje chyba, že jsem vás hned neposlechla. Jak si dokážete představit, k nedůvěře mám dobrý důvod. Quinna deportovali. Nečekala jsem, že ho ještě někdy uvidím.“

„Opravdu vás nenáviděl. Co jste mu udělala?“

„Párkrát jsme se neshodli. Jak vám asi došlo, mám trochu nezvyklou živnost. Dodávám jisté zboží, které se na běžném trhu nedostane. Několikrát jsem se dostala do střetu s policí. Miláček Quinn mi dělal kurýra. A nechal se hloupě chytit. Proto ho deportovali. Asi mi klade za vinu výši trestu. Všechny kontakty u soudu jsem tou dobou potřebovala pro sebe a na něj nezbylo. Jeho neschopnost mě dostala do nepříjemné situace. Náš vztah je vzájemný.“

„To jistě,“ odtušila Louise. „Jenže Quinn je teď posedlý, jeden z nejsilnějších. Tím pádem je velice nebezpečný, zvláště pro vás.“

Bannethová rozhodila rukama. „To vidím. Jenom nechápu, proč jste mě přijela varovat, když se vůbec neznáme. Slušná slečna jako vy by mě rozhodně nechtěla za kamarádku.“

Louise si kladla stejnou otázku. Bannethovou si představovala úplně jinak, jako svou starší sestru, nevinnou a zmatenou. Ne tuhle studenou kriminálnici, která jí okatě pohrdá. „Myslel jen na vás a lidé se musejí dozvědět, čeho je schopen. Obávám se, že až vás zabije, udělá se Zemí to, co udělal s Norfolkem. To byla moje planeta.“

„Jste nesmírně obětavá a šlechetná, Louise. Na téhle planetě už nevíme, co to je.“ Významně pohlédla na Ivanova. „Tak co mám podle vás dělat?“

„Nevím,“ odvětila Louise. „Přišla jsem vás jen varovat. Dál jsem to nepromýšlela. Dokážete přesvědčit policii, aby vám dala stráž?“

„Kdybych jim řekla, že po mně jde posedlý, nejspíš by Quinnovi ukázali, kde bydlím, a pak se dlouho smáli. Všechny dluhy jsem si vybrala už jen kvůli tomu, aby mě nezatkli, že jsem náhodou byla v napadené budově."

„Tak to budete muset odjet."

„Vidím, jak je to pro vás důležité. Ale policie pozabíjela všechny posedlé. Nemám strach. Duše Quinna Dextera je tam, kam patří. V nicotě."

„Tím si nemůžete být jistá," naléhala Louise. „Jestli z nich někdo přežil, pak on. Odjeďte přinejmenším do té doby, než policie potvrdí, že v Edmontonu nezůstali žádní posedlí. Pokud ho nedostali, půjde po vás. Určitě. Řekl mi to. Je tím úplně posedlý."

Bannethova přikývla. Nerada, všimla si Louise, jako by ji ponižovalo nechat si radit. Je tak povýšená. Co všechno jsem riskovala, abych ji varovala, kolik peněz mě to stálo! Ani Fletcher by se sem neobtěžoval, kdyby věděl, jaká je.

„Asi se nic nestane, když budu opatrná," řekla Bannethova. „Quinn bohužel zná všechny mé komplice a konspirační byty." Odmlčela se. „Vlaky už jezdí do poloviny Evropy a většiny archologií v Severní Americe, i když zbytek světa nám moc nevěří. Dobře dělá."

„Večer se vracíme do Londýna," řekl Ivanov Robson. „Znáte tam někoho?"

„Stejně jako vy mám jisté styky."

„Dobře, požádám policii o doprovod na nádraží. V Londýně se o sebe postaráte sama."

Bannethova pokrčila rameny.

Quinn poslouchal celý rozhovor a měl co dělat, aby Bannethové při pokryteckých lžích neskočil do řeči. Byl unesen nejen scénou, ale hlavně pocity schovanými za slovy. Louise každé větě věřila a v mysli byla stejně vroucná jako v hlase. Bannethova měla mysl klidnou a sobeckou jako obvykle, mohutný detektiv také (což bylo Quinnovi velice podezřelé). Všechno to bylo divadlo. Ale divné divadlo. Louise

Kavanaghová neměla scénář, říkala, čemu opravdu věřila, byla přesvědčená o svém poslání. Viděl jí do hlavy. Všechno tedy režírují superfízlové.

Pro koho? Quinn ztrácel nervy.

Louise rozhodně nemohla Bannethovou najít, kdyby si to velmistryně sama nepřála. Děvče sem tedy dostali superfízlové, aby vytáhli Bannethovou z Edmontonu. Jenže Bannethová pro ně pracuje, stačilo jí rozkázat. Nedává to smysl.

Quinn ale nemohl přeslechnout, že vakuové vlaky zase jezdí. Může to ovšem být past, jediný důvod sehrát takové divadlo. Lapit ho někde na dně oceánu a odříznout tunel; z toho by se nedostal ani on. Ale jak by se dozvěděli, kterým vlakem jede?

Následoval skupinku po schodech dolů a řečem už nevěnoval pozornost. Probíral možnosti. Pokud mě dovedou najít v říši duchů, už by zaútočili. Takže nedovedou. Tahle šaráda mě tedy má vylákat ven. Superfízlové vědí, že znám Bannethovou, a používají ji jako návnadu. Past tedy není ve vlaku, ale v Londýně. Tam postavili obrannou linii proti Jeho Noci.

Quinn se usmál a přidal v říši duchů do kroku, aby mu Louise a její doprovod nezmizeli z očí. Po několika nepovedených pokusech přichází skutečný Armageddon.

15

Byla to hnusná práce, ale lepší než prohledávání hvězdodrapů. Tolton a Dariat jeli náklaďákem savanou a hledali mrtvoly služebných organismů. V oslabeném habitatu začínalo docházet jídlo. Za Kieřiny vlády si posedlí prostě brali, co jim přišlo pod ruku, a ani je nenapadlo doplňovat zásoby. Po útěku do temného kontinua začali trosečníci zabíjet zemdlenou divokou zvířenu. U jeskyní na severním konci Valisku se objevila ohniště a lidé z Hvězdného mostu se ujali rožnění zvěřiny. Kozy, ovce a králíci představovali jednotvárný, ale výživný jídelníček. Z trosečníků si nikdo nestěžoval.

S lovem si museli pospíšit. Bezvědomá zvířata postupně umírala a mršiny se musely upéct dřív, než začnou smrdět. Správně upravené maso vydrží v chladné jeskyni požívatelné několik týdnů. Před válkou je moudré hromadit zásoby. Všichni Rubrovi potomci o návštěvníkovi věděli a od útoku na hvězdodrap tajně hromadili zbraně. Ostatním osobnost nic neřekla.

Tolton přemýšlel, jestli právě proto dostal službu na savaně, aby se nesetkal s uprchlíky v jeskyních.

„Proč by ti měla osobnost nedůvěřovat?“ namítl Dariat cestou podél potoka v mělkém údolí u jižního konce habitatu. „Přežil jsi posedlé. Rubra se na tebe mohl spolehnout.“

„Nevěří mi, protože jsem na straně chudých. Mohl bych je varovat.“

„Myslíš, že by jim to pomohlo? Jestli se ta věc vrátí, stejně se nemůžou bránit. Sakra dobře víš, že tady něco zmůže jedině moje famílie. Klidně běž a řekni nemocným, že po nás jde

lidožravý ledový drak. Určitě se jim uleví. Nechci ti tu číst levity, ale na třídní boj prozatím zapomeň. Naše společnost se dělí na schopné a závislé.“

„No jo, vždyť vím. Nemůžete je ale držet navěky v nevědomosti.“

„Až se ta věc dostane dovnitř, nikdo ji nepřehlídne.“

Tolton sevřel volant a zpomalil, aby se mohl soustředit na Dariatovu odpověď. „Myslíš, že se vrátí?“

„Rozhodně. Poprvé něco chtěla a my ji pěkně naštvali. I kdyby byla úplně trhlá, musí se vrátit. Otázka zní: kdy? A ještě: bude sama?“

„A sakra.“ Tolton vytočil plyn a přejel brod. „Co nouzový maják? Už dovedeme zavolat do Konfederace?“

„Ne. Pracuje se na tom, ale většina příbuzných vylepšuje obranu habitatu.“

„My ještě nějakou máme?“

„Dost slabou,“ přiznal Dariat.

Tolton v růžové trávě zahlédl podezřelou nazelenalou hromadu a zastavil. Na zemi ležel stočený velký služebný ještěr. Tegu, vyšlechtěný k zahradnickým úkolům, měl na délku metr a půl a na předních nohách spáry jako hrábě. Na Valisku jich pracovala spousta, u potoků čistili břehy a lovili zachycenou trávu.

Dariat vstal, Tolton už vystoupil a strčil do plaza nohou.

„Nepoznám, jestli je mrtvý,“ stěžoval si.

„Je,“ odvětil Dariat. „Nemá životní energii.“

„To poznáš?“

„Jo. Všechno živý tak nějak svítí.“

„A ty to vidíš?“

„Tak nějak. Mozek si energii vykládá jako světlo.“

„Nemáš mozek. Jseš duch. Hromada myšlenek.“

„Tak to si vyprošuju. Jsem obnažená duše.“

„No dobře. Netušil jsem, že se tě to tak dotkne.“ Tolton se rozesmál. „Dotkne. Chápeš? Dotkne se ducha.“

„Doufám, že máš lepší verše než vtipy. Tak ho nalož.“ Průhlednou nohou ukázal na mršinu.

Toltona přešel smích. „Sakra.“ Otevřel postranici. Na korbě už leželi tři mrtví šimpanzi. „Kozy mi nevadily, ale tohle je jako kanibalismus,“ hudroval.

„Jisté národy na Zemi kdysi považovaly opičky za lahůdku.“

„Není divu, že vymřely; jejich děti utekly do města a do smrti šťastně žily o hamburgerech.“ Strčil pod mršinu ruce a ošklíbl se, jak volná šupinatá kůže klouže přes kosti. S nadáváním na mizerné vybavení náklaďáku vytáhl ještěra na korbu. Byl dost těžký a po spuštěné postranici ho Tolton strkal na několikrát. Pořádně se zapotil. Seskočil do trávy, zvedl postranici a zamkl ji.

„Dobrá práce,“ pochválil ho Dariat.

„Hlavně, že je nemusím kuchat.“

„Měli bychom se vrátit. Už máme dost masa.“

Tolton souhlasně zabručel. Náklaďáčky byly úplně očesané, zbavené řídicích procesorů, posilovačů řízení, radarů i bezpečnostních sítí v sedadlech. Dráty z článku vedly přes páku reostatu přímo do motoru. Díky primitivnímu zapojení byla auta vcelku spolehlivá, i když rozhodně ne na sto procent. Spuštění motoru připomínalo sázku do loterie. A kdyby naložili moc mršin, vůz by se vůbec nerozjel.

Dariate, zavolala osobnost habitatu. **Vrátila se návštěva. A není sama.**

Thoale! Kolik jich je?

Dvacet určitě, možná víc.

Dariat zase cítil, jaké úsilí osobnost stojí soustředit se na vzdálené tečky. Přesto si nemohl být jistý, že vidí všechny. Mezi cáry soumračné mlhoviny zase proudilo tyrkysove a vínové světlo. Kolem něj se proplétaly šedivé tečky, často ostře měnily směr, ale stále se blížily. Sice kličkovaly, ale i tak by je osobnost měla být schopna bez problémů sledovat.

Dariat se podíval ven přes špinavé sklo náklaďáčku. K severnímu konci habitatu to měli třicet kilometrů přes poušť a prérii, najednou strašně daleko. Pokud tráva nezhoustne, než se dostanou na cestu, pojedou nejméně čtyřicet minut. V tomto kontinuu nechtěl být tak dlouho sám. Ne že by ho severní jeskyně ochránily.

Je to ironie osudu, řekl si Dariat. Třicet let jsem se stranil společnosti, a teď se potřebuju obklopit lidmi. Nemohl zapomenout na smrtící chlad, jímž ho návštěvník stihl naposledy. Jeho duše je tady bezbranná. Pokud má definitivně zemřít, ať přitom není sám. Otočil se na Toltona a přehnaně zřetelně artikuloval: „Můžeš jet rychleji?“

Pouliční básník se lekl. „Proč?“

„Je nejvyšší čas to zjistit.“

„Ten parchant se vrátil?“

„S celou partou.“

Tolton otočil reostatem plynu a zrychlil na čtyřicet kilometrů v hodině. Motory začaly kvílet a drnčet – obyčejně byly úplně tiché. Dariat návštěvu sledoval na spřízněné vlně. Osobnost aktivovala sedm laserů a dva masery na nerotujícím kosmoportu. Jako posledně radary ve směru návštěvníků nic nenašly.

První už opustili mlhovinu a zamířili prázdnotou k habitatu. Kolem jejich obrysů se stahovala tma, ostré paprsky barevných světel za nimi se ohýbaly a lámaly jako v kaleidoskopu. Optická čidla je konečně zaměřila a namířila na letící gravitační čočky zbraně. Návštěvníka probodlo devět silných paprsků. Jen se rychleji roztočil, směr nezměnil. Loukotě zkrouceného světla zářily o poznání jasněji. Pak návštěvník zmizel z dostřelu za hvězdodrapy. Děla zaměřila další cíl. Ani tomu paprsky nijak viditelně neublížily.

Osobnost přestala střílet. Rubrovi potomci v obavách čekali, co bude dál. Rozdělili si nabité osobní zbraně. Nedoufali ovšem, že by něco zmohly. Pokud cizince nepoškodila děla, těžko jim ublíží obyčejná ručnice, nehledě na

ráži. Všichni se přesto ozbrojili. Člověku kus nebezpečného železa v ruce dodá sebevědomí.

***

Orgathé vedla hejno družek přímo k velikému živému tvoru a plnými doušky nasávala mocné paprsky, jimiž záhadný vetřelec tak plýtval. Měla pocit, že má na zdejší energii předkupní právo, než se rozptýlí po temném kontinuu ku prospěchu všech. Až se to stane, nasají ji všichni padlí tvorové ve směsi a mnozí opět dojdou individuality. Energie je možná tolik, že se celá směs na čas rozpadne. Rozhodně ale nebude stačit na návrat do živého vesmíru, z něhož kdysi vypadli. Milosti se dostane jen vyvoleným, kteří se nasytí dříve než ostatní.

Proto Orgathé svolala nejsilnější družky způsobilé k dlouhému letu. Společnými silami mohou cizince přemoci. Naděje, že se dostanou z temného kontinua, stála za jakékoli riziko.

Orgathé letěla blíž. Pod povrchem podivné skály proudily myšlenky, soustředily se na lačné hejno. Z mrtvé nástavby na druhém konci šlehaly silné paprsky, Orgathé je ale nedokázala strávit. Uzavřela se před nimi, proud částic ji neškodně obeplul. Dole u povrchu paprsky zhasly. Družky se hnaly vstříc mohutné energii a vítězně na sebe pokřikovaly.

Přímo před sebou měly duté věže v půli válce. První Orgathé zrychlila a obrnila se nevídaným množstvím převzácné energie. Připomněla si tenkou průsvitnou desku, na níž přistála posledně. Mezi tisíci dalších ji nebylo těžké najít, postrádala teplo a životní energii. Tentokrát Orgathé nezpomalila.

Okno do Hornerova baru se strašlivým rachotem vlétlo do sálu. Střepy se zabodaly do pultu a rozsekaly nábytek. Zmrzlé stoly a židle se rozpadly na třísky. Pak vichr obrátil směr a všechny trosky vylétly vyraženým oknem do vakua. Poničené dveře ve vestibulu nevydržely tlak.

Na pětadvacátém podlaží se spustil dekompresní poplach a autonomní mechanické systémy začaly zavírat hermetické dveře. Většina motorů fungovala i v temném kontinuu. Zato svalové membrány se skoro nepohnuly.

Osobnost se na ně musela soustředit a pozavírat je sama. Jakmile odřízla přízemí hvězdodrapu Džerba, pokusila se zachránit i nižší patra. Na podprogramy padla strašná únava, tím silnější, čím hlouběji se věží dostávaly. Z pětadvacátého patra osobnost nedostávala skoro žádné informace.

Orgathé se chytila za rám okna a počkala, až vichr ustane. Láhve explodovaly už cestou k oknu, veliké kapky drahých likérů okamžitě zamrzaly. Od Orgathé se všechny předměty neškodně odrážely. Sotva hukot vichřice trochu utichl, návštěva vlezla do hvězdodrapu. Dveřmi se nezatěžovala, prošla zdí.

Ani ve vestibulu na ni osobnost pořádně neviděla. Optické buňky rozeznaly jen temnější stín mezi stíny. Osobnost teď musela veškerou pozornost věnovat zbytku hejna, každá Orgathé si vybrala jiné okno. Všude se zavíraly hermetické dveře a svalové membrány, aby alespoň v dutině habitatu udržely tlak.

První Orgathé se po hvězdodrapu vydala hledat soustředěnou energii. Nenašla jí mnoho, pod kůží velikého tvora jí cítila daleko víc. Instinktivně vyrazila vzhůru ke štědrému zřídlu. Bez problémů ničila tenké shluky pevné hmoty, kterými procházela. Mnohokrát tím spustila vichřici. Pak v ose hvězdodrapu našla, co hledala, nepřetržitý proud tekutiny plné životní síly. Přiblížila se na dosah a vysávala z přepážky teplo tak dlouho, až začala praskat. Pak do puklin strčila několik chapadel a ponořila je do tekutiny. Nasála sladkou životní energii, už ji potřebovala. Přestala se pohybovat, zato u zdánlivě nevyčerpatelného zdroje viditelně bytněla.

K polozbořeným chatrčím nad vchodem hvězdodrapu Džerba se blížily tři pick-upy. V každém seděli dva lidé,

nervózní řidič a ještě nervóznější hlídka s velkorážní puškou. V rozježděných uličkách mezi chýšemi poskakovaly vozy na výmolech, velká kola zatlačovala prázdné plechovky do prachu.

Zastavily nedaleko vstupní haly. Jako všechny budovy v dutině habitatu byl i vstup do hvězdodrapu složitě zdobený, několik pater bílého polypu zakončovala kupole z jantarového křišťálu. Uvnitř působil jako čekárna na luxusním nádraží. O Rubrových bojích s Kierou svědčilo jen několik rozbitých pohovek a vyražených oken. Tolton se rozhlédl. „Bože, ani mě nenapadlo, že se sem vrátím," zavrčel.

„To nejsi sám," pravil Dariat.

Erentzová slezla z pick-upu, ani na chvíli nepřestala mířit na stavbu. Návštěvníci už byli na Valisku třicet hodin. Žádný nevylezl do dutiny, nepodnikli jediný útok. Nebýt rozbitých oken a pobořených zdí, nikdo by o nich nevěděl. Nikdo nechápal, proč nic nedělají, když se tak brutálně a rychle vloupali dovnitř. Osobnost se rozhodla zjistit, co vlastně v hvězdodrapech dělají.

Výtahy měly horní zastávku uprostřed haly, široký polypový sloup plný šachet dosahoval do poloviční výšky jantarového stropu. V oblé stěně byly jedny kovové dveře vedle druhých. Jedny se právě otevřely. Erentzová odložila velkou bednu s nářadím a opatrně došla k výtahové šachtě, aby se podívala dovnitř. Střecha výtahové klece nebyla vidět, kruhová šachta se ztrácela ve tmě už po pár metrech. Posvítila si do ní. Uviděla jen delší úsek vodicích kolejnic a další protipožární dveře. Kdyby se víc vyklonila, viděla by do prvního patra.

Z toho, co vidím, je teď návštěvník ve dvaadvacátém patře, řekla osobnost. Stačil jsem zavřít dveře, ve dvaadvacátém je atmosféra, ve třiadvacátém taky. Čtyřiadvacáté má slabý tlak. V pětadvacátém je vzduchoprázdno. Utíkat můžete jenom nahoru. Dariate, ty se asi dostaneš i níž. Vakuum by ti nemělo vadit.

Dariat zamyšleně přikývl. **Radši bych to nezkoušel, jo? A kam bych šel, až by mě to zahnalo až dolů?**

Přípravy zabraly dvacet minut. Tři členové průzkumné skupiny připevnili k podlaze velkými karabinami naviják. Zbytek pomáhal Erentzové do stříbrošedého skafandru na ochranu proti teplotním extrémům. Měl silnou izolaci molekulárně podobnou pěně na povrchu kosmických lodí. Problémem bylo tělesné teplo, které nebude mít jak uniknout. Člověk by se v obleku za třicet minut upekl. Erentzova si tedy vzala ještě kombinézu schopnou nasávat a hromadit přebytečné teplo po dobu sedmi hodin.

„Určitě to bude fungovat?“ zeptal se Tolton, když jí k rukávům přidělával rukavice. Vypadala jako arktická sjezdařka.

„Vy jste na tu potvoru už narazil,“ odvětila. „Nějak umí vysávat teplo. Když se dostanu moc blízko, musí mě něco chránit. V tomhle kontinuu nemůžu riskovat SII, mohl by vysadit už v prvním patře.“

„No dobře. Jestli jste s tím spokojená…“

„To nejsem.“ Nasadila si kyslíkovou masku a dlouho utahovala řemínky, dokud jí přesně nesedla. Skafandr nebyl přetlakový, ale maska jí udrží vzduch na správné teplotě.

Tolton jí podal elektronový obušek. Na hrotu dokázal vyvinout deset tisíc voltů. „Tohle by vám ho mělo udržet od těla. Elektřina je poslední dobou jediná jistota. Dovede zahnat posedlé do nicoty a návštěvníka rozhodně odehnala.“

Zasunula si obušek za opasek vedle laserové pistole a štěpné čepele. „Jako bych šla krotit tygra bodákem,“ zamumlala přes náustek.

Je mi líto, odtušila osobnost. **Ale my se musíme dozvědět, o co jim jde.**

No jo. Stáhla si přes oči izolační průzor dost silný, aby jí přebarvil svět na zeleno. Připraven? zeptala se Dariata.

Ano. Spřízněným hlasem to sice řekl, ale rozhodně si to nemyslel.

Lano z navijáku vedlo přes kladku na stropě výtahové šachty. Končilo několika obyčejnými karabinami, které si Erentzová přicvakla na sedačku. V místě, kde se prameny lana sbíhaly, měla čtyři knoflíky na ovládání navijáku. Párkrát za postroj škubla, aby vyzkoušela odolnost.

Je spletené ze silikonovým makromolekulárních vláken, řekl jeden technik. Naprosto spolehlivé, unese vás stokrát. Ukázal na malou páčku kousek nad jednou karabinou. Tohle je ústupový spínač. V navijáku je pojistné pero. Čím níž sjedete, tím víc ho napnete. Když budete potřebovat zmizet hodně rychle, zapomeňte na knoflíky a prostě přepněte páčku. Naprosto mechanický pohon vás vytáhne cobydup.

Díky. Erentzová se uctivě dotkla páčky, jak když křesťan sahá na krucifix. Došla na práh výtahu a zapnula svítilny. **Jdeme na to.**

Dariat přikývl a postavil se za ni. Objal ji kolem trupu, obtočil jí nohy kolem stehen a zahákl si kotníky. Měl dojem, že se drží pevně. **Tohle bude stačit.**

Erentzová šlápla do prázdna a zhoupla se na laně. Visela nad černou tmou a pomalu se otáčela. Dariat nic nevážil. Věděla o něm jen díky slaboučkému přísvitu, který mu vycházel z rukou. Tak fajn, jdeme se podívat, co tady vyvádějí. Stiskla tlačítko a lano se začalo odvíjet z bubnu. Chvíli ještě viděla tři kolegy vykloněné přes práh do šachty. Dvaadvacet pater je na prakticky neviditelném lanku potmě dlouhá cesta.

Na třicátém podlaží jsou zavřené bezpečnostní dveře, řekla osobnost. **Není to tak strašná hloubka, jak si představuješ.**

Raději si ji vůbec nepředstavuju, odsekla popuzeně Erentzová.

Dariat nic neříkal. Ze všech sil ovládal roztřesené nohy. V nepřirozené poloze do nich dostával křeče. To je u ducha blbost, utěšoval se stále dokola.

Kolem se míhaly dveře zasazené do polypu pavučinou kotev a kabelů. Dariat se cestou snažil napojit na citlivé buňky

v každém patře, ale nervové vrstvy ošklivě oslabilo temné kontinuum. Programové rutiny v nich byly zmatené a pomalé, nedokázaly rozeznat víc než obrysy tmavých chodeb. V jedenadvacátém podlaží zmizely i chabé obrazy. Dariat začínal mít opravdový strach. Za to může návštěvník. Je jako antibytost, živá černá díra, která vše pohltí. Je naprosto cizí.

A jsme tu, řekla Erentzová. Přibrzdila u dveří do dvaadvacátého patra.

Už se dlouho neudržím, odvětil Dariat. **Začínají mě bolet ruce.**

Dariat věděl, že mu Erentzová moc nevěří, ale odpustila si odpověď. Začala lano rozhoupávat, pokaždé se dostali o něco blíž ke stěně. Chytit se kabeláže u zárubně nebylo nijak těžké, za chvíli stála na motoru dveří. Na horní kolejničce byla nouzová klika, Erentzová za ni vzala. Stlačený vzduch otevřel dveře.

S jednou rukou na záchranné páčce se zhoupla do vestibulu. Zatím všechno v pořádku, oznámila osobnosti a všem příbuzným. Ve vestibulu vládla stejná tma jako v šachtě výtahu. Zhaslo i havarijní osvětlení. Všude se třpytila jinovatka. Skafandr jí oznámil, že vzduch má padesát stupňů pod nulou. Elektronické systémy fungovaly téměř podle údajů výrobce.

Erentzová se pomalu odepnula od lana a konec přehodila přes kolejnici hned za dveřmi, aby na ni snadno dosáhla. S Dariatem dostali po spřízněné vlně plánek podlaží a na něm předpokládané stanoviště návštěvníka. Oba věděli, že od chvíle, kdy tu selhala elektronika i bitek, se mohl přesunout kamkoli.

Také proto poslala osobnost na průzkum Dariata. Obě její složky věděly, že ho návštěvník nějakým způsobem vysál, a tudíž by ho mohl najít, zatímco Erentzová si ho ve skafandru nevšimne. Nebyla to zrovna útěšná představa, ale Dariat nakonec souhlasil, protože věděl, jak zle na tom habitat je. Osobnost před ním nic netajila, zacházela s ním jako se svým

doplňkem, samostatným podprogramem (nebo jako s oblíbeným psem, říkal si občas). Pokud se mají dovolat pomoci u Konfederace, musejí mít o temném kontinuu dostatek informací. Sondy a kvantové senzory jim nijak nepomohly. Jediné nové údaje mohl poskytnout návštěvník. Jeho schopnost převádět energii se může hodit.

„Pozemský recept na omeletu," zašeptal Dariat. „Napřed ukradněte vajíčka."

Jdeme, zavelela Erentzová.

Ať se snažil jakkoli, necítil Dariat v její mysli strach. Obavy měla, ale pevně věřila v úspěch.

Pomalu se vydali mírně stočenou chodbou směrem k návštěvníkovi. Patnáct metrů od výtahu našli v podlaze velkou díru. Vypadala, jako by v polypu vybuchla bomba. Z několika přetržených cév prýštila voda, vyživovací roztok a splašky, tekutiny ale hned zamrzaly do matných rampouchů. Průzkumníci stanuli na kraji díry a pohlédli dolů.

Proti něčemu takovýmu nemáme šanci, řekl Dariat. **Svatý Anstide, podívej se, co to dovede, jakou má sílu! Polyp má přes dva metry. Musíme vypadnout.**

Uklidni se, odvětila osobnost. **Kdo kdy slyšel o duchovi, co se bojí strašidel?**

Ty, právě teď. Je to sebevražda.

Za tu díru nemůže jen tělesná síla, poznamenala Erentzová. **Napřed polyp zmrazil. Potom je křehký jako sklo.**

To jste mě utěšila, odsekl Dariat.

Osobnost má pravdu, nesmíme se nechat zastrašit. **Návštěvník prostě používá mráz stejně, jako my používáme teplo. Když se chceme prolámat stěnou, rozpálíme ji laserem nebo indukcí. V tomhle kontinuu prostě nejde soustředit dost energie, návštěvníci to tedy dělají obráceně.**

Jenže nevíme jak, podotkl Dariat. **Takže se nedovedeme bránit.**

Napřed na to musíme přijít, odtušila prostě Erentzová. **A musíte uznat, že jestli po nás ta věc půjde, rozhodně ji včas uslyšíme.**

Dariat zaklel, Erentzová se už brodila sutí kolem díry. Pochopil, proč sem Valisk poslal právě ji. Měla víc šílené kuráže než letka zkušebních pilotů. Nerad vykročil za ní.

Dlouhé vyryté stopy na podlaze roztrhaly a shrnuly koberec. V holém polypu pod ním bylo každých pár metrů vidět trojici důlků. Hned v nich poznal stopy po drápech. Návštěvník se chodbou valil jako buldozer, roztahoval stěny a ničil nábytek. Jednomu bytu chyběly dveře i s velkým kusem přilehlé zdi. Erentzová velký otvor prozkoumala ve světle zápěstních svítilen.

Vestibul je na druhé straně celý, oznámila. **Musí být uvnitř.**

Souhlasím.

Jste si jistý?

Jsem duch, ne jasnovidec.

Víte, jak to myslím.

Ano. Zatím mi nic není.

Zaklekla a našroubovala čidla od pasu na teleskopickou tyč. Napřed zkusím optické vlny a infra, částicové emise a analýzu. Všechno to jsou pasivní čidla.

Zkus i magnetické pole, navrhla osobnost.

Dobře. Erentzová přidala ještě jeden malý senzor a otočila se na Dariata. **Pořád dobrý?**

Přikývl. Opatrně vystrčila tyč. Dariat se napojil přímo na bitekové procesory v čidlech a uviděl ojíněnou zeď. Přes ni se promítaly průsvitné barevné plochy, projekce analytických programů, jež Dariat naprosto nechápal. Přeostřil a nechal si posílat jen nezpracovaný optický a infračervený obraz.

Čidla se už dostala na konec proražené zdi. V díře neviděla vůbec nic. **Funguje to?** zeptal se.

Ano. Uvnitř není naprosto žádné elektromagnetické záření. To je divné, zdi by měly být na infra vidět i zmrzlé

na absolutní nulu. Jako by návštěvník díru zablokoval nějakou energetickou barikádou.

Zkuste aktivní senzory, navrhl Dariat. **Třeba laserový radar.**

Bude jednodušší se mrknout osobně, prohlásila osobnost.

Ani náhodou! Nevíš, jestli je to energetická barikáda. Třeba je to on a zabírá celou díru.

Kdyby byl tak blízko, vnímal bys ho.

To nevíme jistě.

Přestaň se kroutit jako baba a podívej se tam.

Erentzová už zatáhla teleskopickou tyč. Rozhodně neměla v plánu se Dariata zastávat.

Tak já se podívám. Bylo to ještě horší, než když si onehdy v Bospoortově bytě vzal pilulku s jedem. Tehdy si dokázal alespoň představit, do čeho jde. **Posviťte mi sem, jak to půjde,** řekl Erentzové.

Připnula si čidla zpátky k opasku, vytasila pistoli a nabila světlici. **Můžeme.**

Přešli na druhou stranu vestibulu, naproti díře ve stěně. Erentzová mu svítila na cestu. Nebylo nic vidět. Jako by svítilny mířily na vychladlou neutronovou hvězdu.

Dariat už stanul přímo proti díře. **Sakra. Možná je to horizont událostí. Nevidím tam ani prd. Jako by v bytě končil vesmír. Za daných okolností nepříjemné přirovnání.**

Je čas na druhou fázi, prohlásila Erentzová. Zvedla světlicovou pistoli a namířila do díry. **Uvidíme.**

Neměli bychom spěchat, zarazil ji rychle Dariat.

No dobře, rýpla si osobnost. **Když zvenku nic nevidíš a nechceš tam hodit světlici, proč rovnou nejdeš dovnitř a nerozhlídneš se osobně?**

Návštěvník může světlici považovat za zbraň, řekl Dariat.

Tak co navrhuješ?

Jenom se snažím být opatrný.

Připravili jsme se na všechno. Erentzová, vystřel světlici.

Počkat! Na samé hranici viditelnosti se tma pohnula. Stíny se kroutily, jako by kdesi hluboko někdo chodil. Temnota z bytu ustupovala pomalu jako mořský odliv.

Dariat si všiml, že Erentzová tiskne spoušť. Cítil, jak je rozhodnutá za každou cenu získat informace.

Ne. Nestřílejte…

Světlice magnéziovou září prorazila oponu tmy za dírou ve zdi. Dariat uviděl celý poničený byt.

Síla, již Orgathé získala, ji paradoxně jako celek oslabila. S nasátou energií se kdysi umlčení jezdci začali probírat k samostatnému životu. Orgathé přestala být jednotnou bytostí. Kolektiv, jenž ji kdysi stvořil, se teď rozděloval. Dosud byli členové spojeni ubohými vazbami životní energie a jedině společně se dokázali vytrhnout ze směsi. Dohromady byli silní. Teď ale získali zdroj síly, která jim umožní vysvobodit se ze závislosti. Už se navzájem nepotřebovali.

Fyzicky zůstali na stejném místě. K pohybu nebyl důvod. Ba naopak. Potřebovali se tu zdržet, dokud jim životní energie nedopřeje samostatnost. Už k ní neměli daleko. Orgathé už v očekávání radostné události měnila podobu. Začínala se rozdělovat, jako by chtěla napodobit pučení živých tvorů. Stala se lůnem tuctu různých druhů.

Pak v blízkosti ucítila dvě entity. Měli jen ubohou životní energii, nestáli za pozornost. Tekuté zřídlo bylo daleko vydatnější než celý zástup slabých tvorů. Orgathé se prostě zahalila tmou a dál nasávala.

Erentzová do bytu vystřelila světlici. Dariat uviděl u protější stěny velikého návštěvníka, neforemný leskle černý pytel plný vzájemně nepodobných pohyblivých výrůstků, jako by se něco snažilo dostat ven. Svaly jako chapadla měl vak tak napjaté, až se třásly.

Světlice narazila do stěny, spadla na koberec a začala se propalovat polypem. Byt zaplavilo světlo a žár. Orgathé světlo dokázala odstínit, ale s teplem to bylo horší. Proniklo jí pod kůži a bolestivě se zakouslo do těla.

Dariat viděl, jak Orgathé padá ze stěny a rozpadá se jako shnilé ovoce. Z dvojice otvorů proražených ve zdi vytryskla polozmrzlá výživná kaše. Hustá potopa na podlaze smetla groteskní zvěřinec nepevných tvorečků. Potáceli se a padali, hltali plnými doušky. Končetiny s mnoha klouby se nešikovně kroutily, jako když se kolouch poprvé staví na vlastní nohy. Z neobratných mokrých křídel odletovaly lepkavé kapky. V tichu se otvíraly tlamy, chřtány a zobáky.

Do prdele, zasténal Dariat. Spřízněné pásmo habitatu oněmělo úlekem.

Erentzová stála ve vestibulu a třásla se hrůzou. Světlice naposledy zaprskala. Ještě než zhasla, nabyl Dariat dojmu, že tvorové získávají pevnější tvar. Ze tmy uslyšel cvaknutí hodně velikých zubů. Zamotala se mu hlava, jako by ho po m někdo vzal gumovým obuškem. Vypotácel se z bytu a skoro si nevšiml, jak Erentzové na útěku poskakují svítilny.

Pohyb, Dariate! Hrůza v spřízněném hlase Valisku ho postrčila o pár kroků. **Dělej, chlapče, vypadni.** Dariat udělal ještě pár kroků a rozplakal se nad slabýma nohama. Někde mimo spřízněnou vlnu vnímal veliký hlad návštěvníků.

Odpotácel se několik metrů, než si všiml, že utíká opačným směrem. Zoufalství mu dovolilo jedinou myšlenku. „Anastázie, pomoz mi.“

No tak, chlapče. Určitě by nechtěla, abys to teď vzdal.

Naštvaný, že proti němu Rubra vytahuje její památku, se Dariat ohlédl přes rameno. Erentzova mu už skoro zmizela z dohledu. Světlo z baterek už pohltila nepřirozená tma. Málem se mu podlomila kolena.

Běž dál. Mám pro tebe únikovou cestu.

Než mu došlo, co osobnost řekla, udělal několik kroků. **Kudy?**

Další výtahovou šachtou. Dveře se zasekly otevřené.

Dariat toho moc neviděl. Nešlo jen o to, že neměl dost světla, viděl samou šeď. Pamatoval si však, kde by výtah měl

být, a osobnost mu pomohla. Pět nebo šest metrů vpřed a pak po levé straně.

Na co mi bude? zeptal se.

Výtah stojí o deset pater níž. Skočíš dolů, přistaneš na něm a vyjdeš dveřmi. Pro ducha to je hračka.

To nejde, zasténal Dariat. **Nechápeš to. Pevná hmota je odporná.**

Zatímco ta návštěva v obýváku je jaká?

S pláčem nahmatal po levé straně dveře výtahu. Jeden návštěvník ho tiše následoval a vysával z něj teplo. Dariat padl na kolena a zůstal klečet na prahu, jako by se modlil.

Deset pater je nesmysl. Zabiju se.

Kolik kostí si v tom neexistujícím těle asi zlomíš? Dobře nás poslouchej, pitomečku, kdybys nebyl takovej suchar bez fantazie, dávno bys nahoru prostě vyletěl. Tak SKOČ!

Dariat cítil, jak kolem něj s příchodem návštěvníka umírá polyp. Paní Chi-ri, pomoz mi. Překročil práh a spadl do bezedné šachty.

Erentzová po chodbě utíkala, seč jí nohy stačily. Svaly jí ale nesloužily, jak měly. Zeslábla. Bylo jí zle. Roztrhaný koberec ji chytal za boty.

Utíkej dál, povzbuzovala ji osobnost.

Neohlížela se. Nebylo to třeba. Věděla, že po ní něco jde. Podlaha se jí třásla pod nohama. Rezavé skřeky občas přerušil skřípot obrovského spáru nebo zubu po polypu. A zima se jí zakusovala pod skafandr, jako by neměl vůbec žádnou izolaci. Bez ohlédnutí namířila za sebe a poslepu vypálila pár laserových dávek. Na pronásledovatele neudělaly pražádný dojem.

Spřízněnost jí ukázala skupinu ve vstupní hale na povrchu. Příbuzní si chystali zbraně. Tolton neměl spřízněnost, nevěděl, co se děje, a tak pobíhal kolem a křičel: „Co je, co je?“

Blížíš se k díře v podlaze, upozornila ji osobnost.

„Sakra!“ Chtěla vzdorně zaklít, ale jen zoufale knikla. Měla čím dál méně sil a čím dál větší strach.

Je to krátký skok, slíbila osobnost habitatu. Nezpomaluj. Jde jen o správný odraz. Kde je Dariat? zeptala se najednou. Soustřeď se. Ještě čtyři kroky.

Jako by už teď ztrácela rovnováhu, příliš se předkláněla a musela mávat rukama, aby nespadla. Nejistým zrakem uviděla okraj díry. Kolena se jí ohýbala a Erentzová nevěděla proč.

Teď!

Osobnost jí vlila život do svalů. Erentzová se odrazila, letěla s rukama napřed jako skokan. Na druhé straně bolestivě přistála na loktech a na kolenou.

Vstávej. Už jsi skoro u výtahu. Dělej!

Erentzová se postavila, sténala bolestí. Když se otočila, paprsky světla se dostaly přes jámu. Vykřikla. Pronásledovala ji sama Orgathé, největší a nejsilnější složka původního kolektivu. Chodbou se prodírala za pomoci drápů, na křídla tu neměla dost místa. I když se po rozdělení zmenšila, na její rozpětí vestibul nestačil. Orgathé se musela krčit kvůli stropu.

Hnal ji vztek. Nenávist k bytosti, která ji odtrhla od jídla. Orgathé už téměř dosáhla potřebné energetické úrovně. A musela se vzdát naděje. Už jí nezáleželo na jídle, ba ani na úniku z temného kontinua. Chtěla se jen pomstít.

Erentzová rozhýbala nohy. Svaly ji poslechly jen díky záplavě adrenalinu. Vyrazila k výtahu. Závan větru jí pověděl, že Orgathé přeskočila jámu. Nebude mít dost času připnout si karabiny na postroj.

Vrazila do zdi vedle dveří do šachty a otočila se čelem k návštěvníkovi. Zahalil se do záhybů tmy. Jen vlnky na černém povrchu naznačovaly vražednou hrozbu. Vystřelila z laserové pistole, ale paprsek se neškodně rozptýlil v temnotě. Za Orgathé se objevila slabá koróna.

Světlici, naléhala na ni osobnost. Vystřel na něj světlici.

Erentzové už nic jiného nezbývalo. Může leda skočit do šachty a doufat, že se pádem zabije dřív, než ji dostane návštěvník. Zvedla štíhlou pistoli, namířila doprostřed tmy a stiskla spoušť.

Do velikého černého stínu pronikla zoufale maličká jiskřička. Tvor se začal zmítat, ze stěn a stropu odletovaly vyrvané kusy polypu. Erentzová na příšeru nevěřícně zírala, zaražená, co způsobila malou světlicí. Celý vestibul se mohutně otřásal.

No jo, úžasnej pohled, rýpla si osobnost. Tak vypadni, než ho to přejde.

Zpoza dveří vytáhla připravené popruhy a sotva si jeden připnula, stiskla nouzovou páčku. Naviják zabral překvapivou silou, Erentzová hekla a přetížením upustila laserovou i světlicovou pistoli. Stěna šachty se ve světle baterek slévala do šedé šmouhy.

Teď bacha, varovala ji osobnost.

Najednou se ocitla v beztíži, setrvačností pokračovala vzhůru. Kolem ní se klidně houpaly smyčky prověšeného lana. Nahoře uviděla vstupní halu, bílý obdélník dveří. Děsivě rychle se blížil. To už zpomalovala, blížila se k vrcholu dráhy. Naviják plnou rychlostí sbíral volné lano, takže se zastavila těsně pod horní souvratí. Příbuzní k ní natáhli ruce. Erentzová se složila na mramorovou podlahu, nedokázala víc než lapat po dechu. Sňali jí helmu. V uších jí bzučely nepříjemné tázavé hlasy.

„Kde je?“ ptal se Tolton. „Kde je Dariat?“

„Dole,“ zasípěla Erentzová. „Zůstal tam.“ Zkusila na ducha zavolat spřízněností. V odpověď uslyšela jen vyděšený řev.

Otevřenými dveřmi do výtahu bylo slyšet skřípot trhaného kovu a lámaného polypu. Celá skupina ztuhla a jako jeden muž pohlédla na dveře.

„Leze nahoru,“ vykoktala Erentzová. „Kurva, jde po mně.“

Vyrazili k autům zaparkovaným před halou. Erentzová se vinou vyčerpání a těžkého skafandru sotva vlekla. Tolton ji vytáhl za ruku.

Orgathé vyrazila z výtahu téměř rychlostí zvuku jako antisvětelná kometa. Aniž by sebeméně zpomalila, prorazila strop vstupní haly. K osové trubici vylétly střepy jantarového

křišťálu. Erentzová s Toltonem se před krupobitím skla schovali pod převrženou pohovkou.

Osobnost sledovala, jak se návštěvník ohýbá a zplošťuje. Citlivé buňky na něj jen obtížně zaostřovaly. Přibližný trojúhelník kluzkého vzduchu obklopovala difrakční duha. Na trávu pod stínem dopadaly velké kroupy tvrdé jako železo. Kilometr nad parkem se cizinec přetočil a zamířil k vstupní hale hvězdodrapu Džerba. Tolton dotáhl Erentzovou k svému autu. Oba mhouřili oči před žárem osové trubice a snažili se najít návštěvníka. Básník otočil plynem až na konec a kola se roztočila. Auto se k chatrčím rozjelo sotva desetikilometrovou rychlostí.

„Rychleji!“ ječela Erentzová.

Tolton stáhl plyn na nulu a zpátky na maximum. Rychlost nezvýšil. Dvacet metrů od nich se ještě pomaleji vlekl další pick-up. „Víc z toho nedostanu,“ odsekl Tolton.

Erentzová hleděla na tenkou linku stříbřitě černého vzduchu, která se k nim hnala z nebe. Pod ní se táhla průsvitná chapadla. Erentzová věděla, k čemu jsou a koho mají chytit. „A je to. Končíme.“

Ještě ne, řekla osobnost. **Schovejte se mezi chatrčemi. Auta tu nechte a nezapomeňte si vzít lasery a světlice.**

Když jí osobnost vysvětlila zbytek plánu, křikla na Toltona: „Poběžte.“

Zastavil u první boudy plastových desek. Rozběhli se uličkou mezi chatrnými stavbami. Vysoko nad nimi Orgathé přešla do střemhlavého letu, všude kolem ní padaly kroupy.

Erentzová a její příbuzní spustili divokou palbu. „Zapalte boudy!“ zařvala na Toltona. „Spalte to na popel.“ Šarlatové paprsky se zakously do plastu a do kompozitu. Z koutů vylétly plameny a černý kouř.

Skupina se zdržovala na jednom z větších dvorků. Tolton nechápal, o co jde, a chránil si tvář rukama. „Co to vyvádíte?“ zakřičel.

Erentzová už střílela do hromad odpadků. Několik starých konzerv efektně explodovalo. Ve stoupavých proudech poletovaly vločky spáleného papíru. „Nesnáší horko," odpověděla vyděšenému básníkovi. „Plameny ho zaženou. Dělejte, pomozte nám!" Tolton zamířil a přidal se k palbě.

Orgathé byla vidět jako matná čočka zvlněného vzduchu. Dým požáru ji obstupoval a přidával další vlny. Držela směr, střemhlav se řítila přímo na Rubrovy potomky. Když se chapadla dotkla plamenů, rozdělila se.

Tolton už návštěvníka neviděl. Oči ho v černém chemickém kouři pálily. Pro hustý dým si neviděl ani na nohy. Na tváři měl ruce, žár ho pálil na kůži. Cítil sežehnuté chloupky. Poryv vichřice ho srazil na kolena a rozfoukal kouř černým cyklonem. Na vteřinku žár zmizel a nahradil ho jeho pravý opak. Toltonovi na celém těle zamrzl pot. Byl přesvědčen, že mu musí zmrznout krev v žilách. Pak mráz přestal.

Na obličej mu padaly kroupy, hustý dým mizel v tornádu.

„Jo!" vykřikla Erentzová za prchající Orgathé. „Dostali jsme ho, hajzla. Má z nás strach."

Stáhl se, odvětila osobnost. To je velký rozdíl.

Citlivé buňky jí ukázaly, že se Orgathé velkým obloukem vrací k vesnici. Plameny v prvních zapálených chatrčích už dohasínaly.

Přesuňte se do jiné části, poradila osobnost. Doufejme, že to vzdá dřív, než vám dojde palivo.

Orgathé uskutečnila ještě čtyři pokusy a teprve poté se odebrala hlouběji do habitatu. Popelem lehla větší část slumu. Toltona a ostatní pokrývaly saze, všem bylo zle z umělohmotných spalin. Kůže jim popraskala žárem, tekla z ní krev. Jen Erentzovou ochránil požárnický skafandr.

Měli byste vyrazit do jeskyní, řekla osobnost. **Pošleme pro vás pár naklaďáků.**

Erentzová pomalu přejela pohledem ohořelé trosky a tuhnoucí kaluže umělé hmoty. **Nemůžeme tu počkat? Chlapi melou z posledního.**

Je mi líto, ale mám špatný zprávy. Myslíme si, že z hvězdodrapu lezou další kousky návštěvníka. Čidla patro po patru odpadají. Jiný důvod to mít nemůže.

Do prdele. V obavách se podívala na vstupní halu. Co uděláme s Dariatem?

Nic.

Sakra.

My zůstaneme. Žije v nás.

Na to by asi neskočil.

Pravda.

Tam dole je jich aspoň padesát.

Ne, opáčila osobnost. **Návštěvníka jsme bez závoje tmy viděli jen chviličku, ale podrobná analýza záběru ukazuje, že z rodičovského tvora vyšlo minimálně dvanáct, maximálně patnáct jedinců. Žádný z nich není tak velký jako ten, co tě pronásledoval.**

Tak to se mi ulevilo.

Začali se prodírat zuhelnatělými troskami slumu na cestu přes poušť. Toltonovi se nechtělo, dokud mu Erentzová nevysvětlila, co se děje. „Takže se nemůžeme jít podívat, co je s Dariatem?“ zeptal se.

„Ne, dokud nebude čistý vzduch. A potom… jak vypadá mrtvola ducha? Kosti z něj asi nezůstanou.“

„Jo.“ Tolton se naposledy lítostivě ohlédl po vstupní hale. „To asi těžko.“

Orgathé křižovala vzduch a hledala v okolí nejsilnější zdroj životní energie. Vnitřní dutina byla ještě horší než vnější skořepina. Živé vrstvy se tu skrývaly pod mnoha a mnoha metry neživé hmoty, jen úplně na povrchu zářila tenká slupka buněk. Rostliny ale měly jen slaboučkou energii. Orgathé potřebovala skutečný poklad pod nimi. Minula několik vchodů do věží. Tentokrát potřebovala bezpečnější napajedlo.

Chvíli čmuchala na růžové savaně, pak se obrátila k tekutému pruhu. Hned nad plážemi a zátokami na druhé straně zely v polypu hluboké jeskyně. Jasně v nich plály mohutné proudy životní energie, protékaly silnými vrstvami živých

buněk. Bludištěm tekly živé kapaliny, tisíce přítoků se slévaly do obrovských orgánů na konci habitatu.

Orgathé přistála na široké pláži pokryté platinovým pískem. Od jejích stop cestou k nejbližší úpravné jeskyni se rozbíhaly zmrzlé květy. Sotva došla mezi vegetaci, tráva i křoví hynulo, stébla a listy ve vteřině zhnědly a zmrzly. Návštěvník krunýřem lámal ozdobné krápníky v jeskyni. Zesílil si tělo energií, aby prošel vším. Styk s horkou hmotou ho bolel, ale pomalu si zvykal.

Po chvíli narazil na vydatnou stoku živné tekutiny. Prodral se tlustou zdí přímo do proudu. Poprvé od pádu do temného kontinua poznal uspokojení. A s ním očekávání.

Náklaďáky ještě nepřijely, i když je Erentzová a ostatní viděli v dálce jako černé tečky. Šla jako stroj, myšlenkami dlela u návštěvníka. Všeobecná spřízněná vlna na Valisku byla plná dohadů a návrhů, co dělat dál.

Jakmile Orgathé zmizela v jeskyni, nebylo snadné ji sledovat. Zanechávala ale jasnou stopu zmrzlého polypu.

Ta potvora se nám vloupala do vyživovací tepny, která zásobuje trávení minerálů, řekla osobnost**. Způsobila mi skoro zástavu.**

Co dělá s výživným roztokem? zeptala se Erentzová. **Cítíš nějakou změnu?**

Vysává z něj teplo, což se dalo čekat. A zabíjí přes devadesát procent živých buněk. Zvláštní, mráz by měly bez problémů přežít.

Když jsme na ni narazili dole v Džerbě, nasávala z rozvodu výživnýho roztoku. Aspoň víme, o co jí jde.

Skvělá hypotéza. Ta bestie ovšem roztok nepolyká, žádný neubyl. A silně pochybujeme, že má kompatibilní metabolismus.

Potřebuje nějakou složku. Můžete analyzovat proud v Džerbě a dalších napadených hvězdodrapech?

Moment.

Erentzová cítila, jak osobnost zaostřuje myšlenky na rozsáhlé cévní řečiště v mitotické vrstvě habitatu. Roztok do

hvězdodrapů a z nich bohužel proudil tisíci různých cest. Některé cévy vyživovaly růstovou vrstvu a svalové membrány, jiné až na konci hvězdodrapů doplňovaly zásoby přístrojů na podporu života. Další zásobovaly potravní syntetizéry v každém bytě. Všechny nosily živiny až z trávicích orgánů v severním konci, a jeden oběh tedy trval několik dní. Proces byl autonomní, obsah nebezpečných látek hlídaly specializované buňky řízené samostatnými podprogramy. Na vliv návštěvníka nebyly připravené.

Návratový proud se díky zhoršené funkci biteku zpomalil. Některé buňky předaly živiny a kyslík, jiné hvězdodrapy opouštěly beze změny. Osobnost přesto za chvíli oznámila: Máme za to, že návštěvníci nějak konzumují výživný roztok. V některých cévách dosahuje podíl mrtvých buněk devadesáti procent. Podstata krmení zůstává záhadou. Zřejmě nějak souvisí s jejich schopností vysávat teplo, rozhodně nejde o fyzické trávení.

Jsou to upíři, řekla Erentzová. Obří paraziti. Musíme vymyslet, jak je zastavíme.

Zatím jsme jim dokázali ublížit jen ohněm. Výroba plamenometů nás hodně zdrží.

Potřebujeme je. Jinak vás sežerou zaživa.

Ano. Dokud nevyrobíme dost zbraní, uzavřeme přívod živin do hvězdodrapů.

Dobrý nápad. Naklaďáky se blížily suchou savanou po uježdděné cestě. Snad se přestanou množit. Jinak by nás tu za chvíli zavalili.

***

Padesát světelných let od Hesperi-LN se Lady Mac a Oenone opatrně přiblížili. Jozue se musel řídit podle radaru, Syrinx spoléhala na sokolovo distorzní pole. Daleko od všech hvězd nebylo dost světla ani na osvětlení bílého plynového obra, natožpak malých chladných lodí. Pozorovatel by si jich všiml jen díky tomu, že občas zakryly vzdálenou hvězdu.

Když Jozue pustil manévrovací motory, Syrinx vyhrkly slzy. Iontové zplodiny v úplné tmě zazářily jako supernova. Obě lodě vysunuly přechodovou komoru a spojily se. Jozue s Alkad, Peterem, Liolem a Ashlym přešel na Oenoneho. Chtěli se poradit nad daty z Tanjuntic-RI a naplánovat další postup. Oba fyzici tu byli bez debat nenahraditelní. Ashlyho Jozue přivedl, protože měl největší zkušenosti a odjakživa se zajímal o cizí kultury. Liolovu přítomnost by vysvětlovat hůř. Z vesmíru toho viděl nejmíň. Jenže… Jozue už si na něj zvykl, nemusel mu všechno vysvětlovat polopatě. Myslelo jim to stejně. Když chtěl Jozue prosadit nějaký argument, Liol se za něj okamžitě postavil.

Syrinx je čekala u vnitřního průlezu, stejně jako když Jozue Oenoneho navštívil posledně, ještě jako konfederační loď. Pokud o něm ale na začátku letu ještě pochybovala, po honičce nad Hesperi-LN mu začala naprosto důvěřovat. Byla ráda, že s ní letí on a ne nějaký sucharský konfederační kapitán z letky Mereditha Saldany.

Zavedla skupinu do největšího salonku. V prostorném pokoji s prohnutými stěnami stály jednoduché červenohnědé sedačky. Ve vitrínách bylo vidět suvenýry z cest od oblázků po starožitné dřevořezby a neobvyklé spotřební výrobky.

Na jedné pohovce seděla Monica se Samuelem. Jozue se posadil vedle, naproti Renatovi, Oski a Kempsterovi. Alkad a Peter se usadili k Parkerovi. Ředitel výzkumu se s fyzičkou pozdravil jako s dávnou kolegyní. Jozue ani na vteřinu nevěřil, že to myslí vážně.

Syrinx si sedla k Rubenovi a na všechny se usmála. „Už jsme tu všichni, tak nám povězte, Oski: získali jsme z archy všechno, co jsme potřebovali?“

Odbornice na elektroniku spočinula pohledem na štíhlém procesoru na stole. „Ano. Odvysílali jsme všechna data z terminálu Osídlování planet. Máme kompletní překlad. Hlavně jde o informace z pěti planet, které Tanjuntic-RI osídlila před Hesperi-LN.“

„Už jsem se na to podívala," dodala Monica. „Měla jsem pravdu, jeden z těch světů obýval myslící druh. Byl na počátku průmyslového věku." Nadatovala příkaz pokojovému procesoru. Na stropě se probral AV-projektor a vyslal do prostoru laserový kužel. Na jeho konci se objevila sekvence dvojrozměrných obrázků. Letecké snímky špinavých šedivých měst z cihel a kamene na pozadí modrozelené vegetace. Na periferiích řady továren chrlily černý kouř. Po dlážděných ulicích jezdila malá spalovací vozidla. Roviny nesly neklamné známky intenzivního zemědělství, na horách se udržely lesy.

Na obrázcích se objevily tyrathkovské raketoplány, přistávaly na loukách a v polích kousek od města. Čtyřrucí dvounožci, stejní jako exemplář v arše za sklem, utíkali před tyrathkovskými vojáky. Zvětšené záběry místních staveb s klenutými střechami. Neměly okna, jen světlíky uprostřed. Vnitřní uspořádání odhalily rozvalené nosné zdi po zásahu tyrathkovské rakety.

Po nějaké době se objevila xenocká obranná armáda. Proti raketoplánům nastoupila primitivní děla tažená osminohými koňmi. Masery je obrátily v popel.

„Ježíši," zamumlal Jozue, když promítání skonalo. „Skutečná invaze mimozemšťanů. Vypadalo to jako záběry z nízkorozpočtový inscenace Války světů."

„Obávám se, že to bylo nevyhnutelné," poznamenal Parker Higgens. „Začíná mi docházet, jak pevně se jednotlivé druhy drží svých názorů a jak odlišné mohou být jejich zákony od těch našich."

„Spáchali genocidu," odsekla Monica a probodla starého ředitele pohledem. „Pokud nějaký z těch xenoků zůstal naživu, zřejmě ho zotročili. A tomu vy říkáte odlišný názor? To jste se zbláznil!"

„Genocidu považujeme za jeden z nejhorších zločinů, jakého se může osoba nebo vláda dopustit," vysvětloval Parker. „Zničení nejen života, ale hlavně způsobu života. K podobnému činu máme odpor, protože už jsme takoví. Známe

soucit, emoce, někdo by dokonce řekl, že nás ovládají. Připomínám, že Tyrathkové je nemají. Snad jediný cit jim velí chránit potomstvo a svůj klan. Kdybyste postavila jejich ploditele před lidský soud za genocidu, vůbec by nechápal, co mu vyčítáme. Nemůžeme je soudit podle našich zákonů, protože ty vzešly z naší civilizace. Nemůžeme je soudit, i když je nám jejich čin odporný. Lidská práva jsou právě jen lidská.“

„Vybili celou planetu a vy tvrdíte, že neprovedli nic špatného?“

„Samozřejmě provedli. Podle našich měřítek. A podle našich měřítek se zachovali špatně i Kimti, když nám odmítají vydat potřebné informace. Máme je snad hnát k soudu?“

„Nemluvím o soudech, mluvím o celém tyrathkovském druhu. Ve světle toho, co jsme se o nich dozvěděli, musíme přehodnotit cíl naší mise.“

„Co tím myslíte, přehodnotit?“ zapojil se Jozue. „Nezměnily se ani původní okolnosti, ani náš cíl. Fajn, Tyrathkové před bůhví kolika lety spáchali děsný zvěrstvo. My osobně, tyhle dvě lodě, s tím těžko něco naděláme. Až se vrátíme, může se genocidou zabývat Konfederační sněm.“

„Pokud na to bude mít kdy,“ zašeptala Monica. „Přiznávám, že jsem rozčilená. Ale nejde mi ani tak o genocidu jako o to, co znamená pro dnešek.“

„Jak se nás může dnes dotknout?“ zeptala se Alkad. „S genocidou mám osobní zkušenost. Prožili jsme velikou hrůzu. Ale už je to dávno a daleko.“

„Jde o to,“ vysvětlila Monica, „že vidíme Tyrathky v pravém světle. Dozvěděli jsme se, že vypustili tisíc osídlovacích arch.“

„Tisíc dvě stě osm,“ upřesnil Renato. „Kontroloval jsem jejich trasy.“

„Tím hůř,“ shrnula Monica. „I kdyby nebyly všechny tak úspěšné jako Tanjuntic-RI a každá založila v průměru jen dvě kolonie, mají dnes Tyrathkové dvakrát až třikrát početnější populaci než celá Konfederace.“

„Jenže jsou rozptýlení a nemají centrální orgány jako my," podotkl Kempster.

„Protože se ještě nepotřebovali spojit," řekla Monica. „Zatím. Podívejte, dělám ve zpravodajské službě. Se Samuelem neustále přemýšlíme nad budoucím rizikem, na to nás vyškolili. Snažíme se problémy řešit v zárodku. A přesně o to tady jde. Odhalili jsme nebezpečnou sílu schopnou ohrozit Konfederaci stejně jako posedlí."

„Potenciálně nebezpečnou," řekl Samuel a úsměvem se omluvil za vyrušení. „Souhlasím s Monicou, že Tyrathkové představují nečekaný problém."

„Blbost," prohlásil Jozue. „Podívejte se, jak jsme s nima zatočili u Hesperi-LN. Vy dva a seržanti jste porazili pluk jejich vojáků. Konfederační technika je o několik řádů vyspělejší."

„O to tak nejde, Jozue," pravil Ashly. Pilot nespouštěl oči z posledního promítnutého obrázku. „Monica říká, že jsme píchli do vosího hnízda. Tyrathkové mají veliký potenciál. Kdyby se tisíce jejich světů spojily, mohly by nám způsobit vážné problémy prostou početní převahou. A mají naši techniku, nakoupili jí dost a dost. Když nebudou mít jinou možnost, naše vosy okopírovat dovedou."

„Viděl jsi, jak je používali proti Lady Mac," namítl Jozue. „Tyrathkové se nevyznají v kosmický válce, nemají to v krvi."

„Naučí se. Metoda pokusu a omylu je spolehlivá. Nikdy asi nebudou tak dobří jako my. Ale tehdy vstoupí do hry jejich početní převaha. Nakonec nás můžou utahat."

„A proč by to měli dělat?" zeptal se Liol. Rozhodil rukama. „Prokristapána, vy tu mluvíte, jako by nám vyhlásili válku. Samozřejmě jsme je dožrali, že jsme jim skočili do soustavy a trochu jim vyprášili kaťata. Ale to nám nikdo nedokáže, ne? Nikdo z našich nepřizná, že nás tam poslal. Nesvoláš tisíce planet do vyhlazovací války, protože jsme se jim vloupali do opuštěný skály."

„Stále přehlížíme, čím jsou, abychom k nim mohli zachovat tolerantní diplomatický přístup," řekl Samuel. „Rádi si je představujeme jako tvrdohlavé prosťáčky, neškodné halamy. Jako druh, kterému jsme nadřazení, ale dokážeme to před nimi nedávat najevo. Ve skutečnosti jsou ale tak agresivní, že se mezi nimi vyvinul bojový poddruh. Vyvinul! Těžko si dokážeme představit sílu, která takhle postrčí evoluci. Poddruh se vyvíjí desetitisíce let. A celou tu dobu jejich společnost válčila. Jejich dějiny jsou válečná monokultura."

„Pořád nechápu, proč by nás kvůli tomu měli ohrožovat," nedal se Liol. „Jejich nátura hraje naopak pro nás. Je to dvě stě let, co jsme Tyrathkům z Hesperi-LN půjčili OP pohon. Co s ním udělali? Pospíchali navštívit svoje dávno ztracený příbuzný? Prdlajs. Založili další kolonie pro svoje potomky. Nehodlali se s nikým dělit."

„Máte pravdu," připustil Edenita. „Všechno, co jste řekl, zatím platí. Zatím. Jak řekla Monica, musíme uvažovat o jejich možnostech. V jednom jsou Tyrathkové jako my: vnější hrozba je sjednotí. Archy to dokazují."

„My je neohrožujeme!" zvolal Liol.

„Zatím jsme je neohrožovali," upřesnila Monica. „Dosud nevěděli, že dovedeme být živelní, jak to nazvali. Posedlí je tak vyplašili, že se okamžitě rozhodli pro izolaci. Stali jsme se hrozbou. Posedlí lidé zaútočili na jejich osadu. Naše výrazná vojenská převaha ještě vzrostla. Uvědomte si, že lidi nedělí na živé a posedlé. Pro ně jsme jeden druh, který se najednou dramaticky změnil k horšímu." Ukázala na promítnutý obrázek. „A teď víme, co se stane s xenockým druhem, který se Tyrathkům nelíbí."

Liol mlčel. Mračil se, ale byl spíš zaražený než naštvaný, že prohrál hádku.

„Tak fajn," řekl Jozue. „Konfederaci možná hrozí válka s Tyrathky, pokud napřed přežijeme posedlý. Na naší misi se stejně nic nemění."

„Měli bychom Konfederaci varovat," opáčila Monica. „O Tyrathcích toho víme víc než všichni před námi. A nikdo jiný se to nedozví. Naše informace mají zásadní strategický význam."

„Nechcete snad navrhnout, že to tady otočíme?" nevěřil Jozue.

„Musím souhlasit s Monicou, že o tom je třeba uvažovat," přidal se Samuel.

„Tak to ne," postavil se jim Jozue. „Děláte z komára velblouda. Koukněte, na Jaroslav, nejbližší konfederační svět, to máme dvaačtyřicet světelných let. Lady Mac by musela hodně srovnávat rychlost. Cesta tam by nám trvala den a zpátky druhej. Ano, jde o čas. Kdo ví, co posedlí zatím uchystali? Třeba zabrali Jaroslav."

„Ne místní Edenity," podotkla Monica. „Sokoli naše varování roznesou dál."

„Oenonemu stačí na let tam i zpátky jeden den," řekl Ruben. „To nás tak nezdrží." Usmál se na Syrinx.

Úsměv mu neoplatila. „Nechci, abychom se v tomto okamžiku rozdělovali," řekla. „Kromě toho jsme ještě nemluvili o tom, jak pokračuje hledání Spícího boha. Než se rozhodneme, ráda bych vyslechla hlášení Parkerova týmu."

„Souhlasím," vyhrkl Jozue.

Monica se podívala na Samuela a pokrčila rameny. „Dobře."

Parker se naklonil nad stůl, na tváři nesmělý úsměv. „Aspoň já pro vás mám dobré zprávy: prokázali jsme, že Spící bůh existuje. Našli jsme ho v jednom tyrathkovském záznamu."

Všichni se zaradovali. Ashly zatleskal a výskl: „Jo!" S Liolem na sebe vesele cenili zuby.

„Soubor ale neprozradil, kde se ta potvora schovává," dodal Kempster. „Popisuje jenom, co udělala. A to je na tom zvláštní."

„Pokud je to pravda," upřesnil Renato.

„Nech toho sýčkování, mladíče. To už jsme snad vyřešili. Tyrathkové si nedovedou nic vymyslet.“

„Tak co ten bůh udělal?“ zeptal se Jozue.

„Pokud tomu správně rozumíme, přenesl jednu archu v okamžiku o sto padesát světelných let.“

„Bůh je hvězdný pohon?“ svěsil koutky Jozue.

„Neřekl bych. Oski, mohla byste nám nastínit širší obraz, prosím?“

„Zajisté.“ Spojila se se stolním procesorem a z desky konečně zmizela poslední dvojrozměrná fotografie dobyté xenocké planety. „Tohle je model dráhy archy Tanjuntic-RI ze soustavy Mastrit-PJ na Hesperi-LN, jak ho zachycuje paměť tyrathkovského letového počítače.“ AV-projektor vykreslil trojrozměrný obraz hvězdného prostoru kolem mlhoviny v Orionu. Červenou hvězdu na druhé straně mlhoviny obklopovalo množství drobných ikonek. „Mastrit-PJ je dnes buď červený obr, nebo superobr a nemůže ležet příliš daleko za odvrácenou stranou mlhoviny, pročež jsme ho nikdy nepozorovali. Tanjuntic-RI obletěla mlhovinu, nevíme kudy, protože to Tyrathkové tajili. Včetně zakotvení u Hesperi-LN ale jedenáctkrát zastavila. Pri pěti zastávkách založila kolonii, šestkrát u neobyvatelné planety nabrala palivo.“ Od Mastritu-PJ se směrem ke galaktickému jihu natáhla mírně prohnutá křivka zakončená na Hesperi-LN. „Tenhle kurz je důležitý, protože časem odřízl archu od přímého spojení s domovským světem. Komunikační laser nedokázal proniknout mlhovinou. Po čtvrté zastávce mohli komunikovat jen s vlastními koloniemi. Proto je veškerá komunikace uložená v terminálu Osídlování planet.“

„Máme za to, že postupné přerušení komunikace s domovským světem způsobil nárůst hvězdy Mastrit-PJ,“ vložil se do hovoru nedočkavě Renato. „Na konci letu už Tanjuntic-RI komunikovala výhradně se svými koloniemi. Některé zprávy pocházely původně z jiných arch, ale z Mastritu-PJ ani jedna.“

„Zaráží mě, že zpočátku vysílal," pravila Alkad. „Pokud hvězda explodovala, v soustavě nemohl nikdo přežít. Obr by planety rychle pohltil."

„Museli včas postavit základnu v kometárním mračnu," řekl Renato. „Tou dobou už byli schopní astroinženýři. Tyrathkové, co se nedostali do archy, se jistě snažili přežít jinak."

„Pravděpodobně," přitakala Alkad.

„Jejich civilizace je však odsouzená k zániku," dokončil Renato. „Nemají suroviny, nemohou je nabírat v jiných soustavách jako archy. Tudíž nakonec vymřeli a posledních pět tisíc let soustava Mastrit-PJ mlčí."

„V jedné z posledních zpráv ale mluví o Spícím bohu," vrátil se k tématu Parker Higgens. „Sto let nato přestali vysílat. Z Tanjuntic-RI se ptali na podrobnosti, ale to už byli osm set světelných let daleko. Civilizace na Mastritu-PJ zřejmě pohasla dříve, než zpráva o bohovi dorazila k první kolonii."

„Můžeme ji vidět?" poprosil Ruben.

„Zajisté," odvětila Oski. „Máme pro vás vystřižený nejdůležitější zlomek, zbytek dat jsou šifry a komprese. A každou zprávu vysílali tisíckrát po sobě aspoň dva týdny, aby vyloučili chybu." Nadatovala jim kód. Když se napojili, procesor jim promítl prostý holý text.

PŘÍCHOZÍ SIGNÁL PŘIJAT DATA 75572-094-648
ZDROJ FALINDI-TY
PŘEPOSLANÝ ZDROJ MASTRIT-PJ
PŮVODNÍ SIGNÁL Z LODI SWANTIC-LI
PŘIJAT DATA 38647-046-831.
POSLEDNÍ SIGNÁL PŘIJAT DATA 23867-032-749.
OBSAH
ÚDAJE O PŘENOSU
HLÁŠENÍ SWANTIC-LI Z DATA 29321-072-491.

PORUCHA PLAZMOVÉHO NÁRAZNÍKU PŘI ZPOMALOVÁNÍ V SOUSTAVĚ **********. ROZSÁHLÉ POŠKOZENÍ PŘÍDĚ.

1 OBYTNÝ PRSTENEC ZBAVEN ATMOSFÉRY. 27 PRŮMYSLOVÝCH JESKYNÍ ZBAVENO ATMOSFÉRY, PŘÍSTROJE ZTRACENY. 32% OBYVATEL ZABITO. PODPORA ŽIVOTA NEFUNKČNÍ. VYMŘENÍ ODHADOVÁNO ZA 7 TÝDNŮ. V SOUSTAVĚ ŽÁDNÉ OBYVATELNÉ PLANETY. HVĚZDU OBÍHÁ VÝRAZNÁ PROSTOROVÁ PORUCHA. JE TO SPÍCÍ ZDROJ BOŽSKÉ MOCI. VIDÍ VESMÍR. OVLÁDÁ VŠECHNY STRÁNKY TĚLESNÉ EXISTENCE. EXISTUJE, ABY POMÁHAL ŽIVÝM ENTITÁM KUPŘEDU. PROBUDILI JSME HO SVÝM PŘÍLETEM. KDYŽ JSME HO POŽÁDALI O POMOC, PŘEMÍSTIL SWANTIC-LI DO TÉTO OBYVATELNÉ SOUSTAVY 160 SVĚTELNÝCH LET DALEKO. PRO VŠECHNY, KDO PŘIJDOU PO NÁS: SPÍCÍ BŮH JE PŘÍTEL VŠECH TYRATHKŮ.
DATUM 29385-040-175.
OBYVATELÉ SWANTIC-LI OSÍDLUJÍ PLANETU. ZALOŽENA KOLONIE GO-ERTHT-WN.

Na konci souboru byly tři obrázky. Všechny tři zůstaly mizerné i přes snahu rekonstrukčních programů, zpodobovaly stříbrošedou šmouhu na pozadí hvězd. Ať už šlo o cokoli, Tyrathkové z Coastucu-RT tvar napodobili téměř dokonale: široký kotouč s kónickými věžemi na obě strany. Objekt měl hladký povrch bez viditelných nerovností a kovově se leskl. „Jak je to velký?“ zeptal se Jozue.

„Nevíme,“ odvětil Renato. „A nemůžeme se to dozvědět. Nemáme měřítko. U žádného obrázku není uvedená ohnisková vzdálenost, takže ta bestie nemá číslo. Může mít pár kilometrů nebo pár desítek tisíc. Napovídá jenom jejich zmínka o prostorové poruše, zřejmě jde o silné gravitační pole. Takže zas moc malý být nemůže. Parametrům by zhruba odpovídala malá neutronová hvězda, ale ta by neměla takovýhle tvar.“

Jozue se dlouze zahleděl na Alkad. „Neutronové hvězdy nemají za úkol pomáhat živým entitám,“ řekla fyzička. „A vypadají jinak. Musíme předpokládat, že jde o čísi výrobek.“

„Nechci se s nikým hádat o teorii,“ vložil se do hovoru Kempster. „Zatím nemáme dost informací. Nemá smysl tady

dřepět a dohadovat se nad rozmazanýma fotkama o přirozenosti boží. Zatím víme, že kdesi existuje cosi se zvláštními schopnostmi.“

„Fascinuje mě termín božská moc,“ řekl Parker. „Zvláště když nejde o řečnický obrat, ale o přesný překlad suchého písemného záznamu.“

„Ha!“ Kempster Getchell nad názorem svého ředitele pohrdavě mávl rukou. „Nechte toho, ani v našem jazyce nemáme přesnou definici Boha. Každá kultura mu připisuje jiné vlastnosti. Pro lidstvo je Bůh úplně cokoli od stvořitele vesmíru po bandu vousáčů, co nemají nic lepšího na práci než chlastat a míchat se do počasí. Bůh je koncept, ne popis.“

„Přes váš sémantický relativismus naznačuje slovo bůh ve všech jazycích neobvyklou sílu.“

„Boží moc, ne Bůh,“ podotkl Ruben. „To musí něco znamenat. Rozhodně jde o vyrobený artefakt.

A vzhledem k tomu, že ho nevyrobili Tyrathkove, máme stejnou naději jako kdokoli jiný, že ho zapneme.“

„Spal a jejich přílet ho probudil,“ řekla Oski. „Vypadá to, že ani nemusíme najít vypínač.“

„Stejně mi pořád připadá jako hvězdný pohon,“ kývl Liol na bratra. „Pomáhá živým entitám kupředu a archu postrčil o sto šedesát světelných let. Mně to připadá jasný. Není divu, že to Tyrathkové považovali za zázrak. Nemají nadsvětelný pohon. A motor schopný přenést celou jejich archu bude asi patřičně veliký. Samozřejmě na ně udělal dojem.“

„Řekli o něm spoustu věcí,“ namítl Jozue, „a ty mi tak jasný nepřipadají. Ostatní vlastnosti rozhodně nemůžeš připsat jednomu stroji. Nadsvětelný motory nepozorujou vesmír a neovládají fyzickou existenci.“

„Také bych měla pár otázek,“ přidala se Syrinx. „Co dělal v soustavě bez obyvatelné planety? Také se zdá, že samostatně myslí. Tyrathkove ho požádali o pomoc, nestačilo ho prostě zapnout a odletět.“

„To by stejně nedokázali," dodal Samuel. „Artefakt poslal Swantic-LI na obyvatelnou planetu. Jinými slovy o ní věděl, Tyrathkové ne."

„Z toho vyplývá, že je dobrotivý," řekl Kempster. „Přinejmenším laskavý, zřejmě ke všemu živému. A já arogantně věřím, že když už pomohl Tyrathkům, nám určitě taky pomůže."

Jozue se podíval po ostatních. „Pokud se už nikdo nechce vyjádřit k Spícímu bohu, rád bych řekl, že je načase pokračovat v cestě. Máte něco proti, Monico?"

Agentka KVB složila hlavu do dlani a upřela oči na podlahu. „Souhlasím, že to zní slibně, ale před Tyrathky jsem nechtěla varovat, abych vám překážela. Opravdu z nich mám strach."

„Rozhodně nás neohrožují v nejbližší budoucnosti," namítla Oski. „I když máte stoprocentní pravdu a jsou odhodlaní vyhladit lidstvo, potrvá jim desítky let, než se vůbec rozhoupou. Pokud budeme uvažovat o nejhorším případě, už navštívili ostatní kolonie založené z Tanjuntic-RI. Mnoho let ještě nebudou schopni vyrobit nadsvětelný pohon. Docela pochybuji, že se jim to vůbec kdy povede. Okopírovat naši techniku pro ně bude nesmírně těžké, spíš nemožné. I kdyby ji pochopili, museli by napřed postavit továrny. I kdybychom tímhle výletem strávili pár let, velícího admirála varujeme s dostatečnou rezervou."

Monica se otočila na Samuela. „Zní to rozumně," řekl.

„No dobře," vysoukala ze sebe. „Přiznávám, že jsem na toho Spícího boha taky zvědavá."

„Fajn," pravil Jozue. „Další otázka zní: kde sakra je? Místo jména soustavy jste tam dali hvězdičky."

„Jsou to desetičíselné souřadnice," odpověděl Kempster. „Jestli po nich tak toužíte, dám vám je. Bohužel nedávají smysl, protože nemáme tyrathkovský hvězdný atlas."

„Ježkovy voči!" Liol se sesul na pohovku a praštil rukama do polštáře. „To se musíme vrátit na Tanjuntic-RI?"

„To by nebylo moudré," upozornil Samuel. „Analogie s vosím hnízdem sedí. Docela jsme je vyplašili."

„Nezvládne to Oenone?" zeptal se Liol. „Myslel jsem si, že sokoli mají ve vesmíru slušnou orientaci."

„To mají," odvětila Syrinx. „Kdybychom měli tyrathkovský almanach, zavedli bychom vás přímo k Spícímu bohu. Napřed ale potřebujeme almanach a souřadnicový systém. Musíme se vrátit."

„To ne," namítl zvesela Kempster Getchell. „Jistě existuje ještě v jedné soustavě: na Mastritu-PJ. Tam došla zpráva ze Swanticu-LI přímo a možná jich zachytili víc, i když je nepředali dál na Tanjuntic-RI. Stačí obletět mlhovinu v Orionu, najít červeného obra pak nebude problém. Jakmile čidla zaměří hvězdu, snadno spočítáte letový vektor."

„Z našeho hlediska je navíc dobře, že Mastrit-PJ není obydlený," dodal Parker Higgens. „Budeme mít víc času najít všechno, co potřebujeme."

„Nevíme, jak dlouho ta zbytková civilizace vydržela," upozornila Oski. „Znám problémy s laymilskými troskami a ty jsou staré jen dva a půl tisíce let. Nemůžu vám slíbit, že něco dostanu z dvakrát starší elektroniky."

„Když to jinak nepůjde, budeme kolem Mastritu-PJ hledat další tyrathkovske kolonie. Musí jich tam být spousta. O nás proradných lidech ještě neslyšeli. Kopie hvězdného almanachu najdeme i za mlhovinou."

„S tím souhlasím," pravila Oski. „Ale do záznamu říkám, že budou potíže."

„Všichni na jednu věc zapomínáte," řekl Jozue. „Bude tam na nás čekat nějaký Spící bůh, když k němu Kiinti dorazí jako první? A co po něm sakra vůbec chtějí?"

„Nemůžeme zrušit misi kvůli Kiintům," odvětila Syrinx. „Navíc nemáme žádný důkaz, že…" Jozue ji umlčel posměšným pohledem. „No dobře, byli na Tanjuntic-RI. Ale o jejich zájmu jsme věděli ještě před odletem. Taky kvůli nim tady teď jsme. Dokazují, že Spící bůh je velká věc."

„No dobře,“ podvolil se Jozue. „Tak hurá za mlhovinu.“

16

Před padesáti lety navštívil Sinón velšanskou planetu Llandilo, kde strávil tři chladné předjitřní hodiny čekáním na druidský obřad vítání prvního jarního úsvitu. Pro cizince jsou pohanské obřady se svým falešným zpěvem a nesrozumitelným vzýváním matky planety obvykle velice nudné. Za pozornost ale stála scéna. Shromáždění se sešlo na výběžku východního útesu, kde do moře sestupovala řada obrovských žulových sloupů. Místní jí říkali boží kolonáda.

Když vyšlo slunce, v mořské mlze růžové a zlaté, srpek se objevil přesně v linii žulových sloupů. Jeden za druhým se rozsvěcovaly odraženou září. Kongregace bíle oděných Nových druidů, potěšena poslušností přírody, konečně našla snesitelný akord a jejich hlasy libozvučně zazvonily nad rozeklaným pobřežím.

Zvláštní, že si Sinón do omezené paměti seržanta přinesl právě tuhle vzpomínku. Sám rozhodně nechápal, proč by si měl pamatovat zrovna na druidskou rovnodennost. Asi byla dostatečně dojemná. V každém případě mu teď výjev z Llandila pomáhal smířit se se skutečností. Devět tisíc seržantů, lapených na letícím ostrově, se shromáždilo u okraje; ostatní se s nimi už cestou spojili na spřízněné vlně.

Nemodlili se, ale Sinóna bavilo i uklidňovalo zároveň, jak moc připomínají Nové druidy při obřadu. Obležení Edenité potřebovali v zoufalé situaci každou útěchu.

Hlavní prioritou bylo zabránit úniku vzduchu z létajícího města dřív, než se všichni udusí. S nově nabytou energistickou silou to nebylo těžké, společné přání snadno pozměňovalo

místní realitu. Pomáhala jim v tom i Stephanie Ashová a její parta. Povrchová vrstva vzduchu na hranici poruchy reality se proměnila v neprostupnou hradbu.

Poté seržanti formulovali druhé jasné přání: vrátit se. Teoreticky by to nemělo být těžké. Pokud je sem přivedla koncentrace energistické síly, stejná koncentrace by je měla dokázat dostat zpátky. Spoléhání na logickou symetrii ale přišlo naprosto vniveč.

***

„Měli byste se na to vyprdnout, děcka," řekl naštvaně Cochrane. „Stojíte tu jako armáda zombíků a vypadáte fakt strašidelně."

Spolu se zbytkem Stephaniiny skupiny se tělnatý hipík čtvrt hodiny snažil seržantům pomoci otevřít průchod zpátky do starého vesmíru. Když (jim) začalo být jasné, že způsobit podobný zkrat bude nesmírně obtížné, ne-li nemožné, přestal být soustředěný. Skončili v kroužku kolem Tiny a ze všech sil ji utěšovali.

Pořád byla hrozně slabá, v teplém polním spacáku se potila a třásla. Jeden seržant znalý první pomoci řekl, že jí nejvíc ubližuje ztráta krve. Infuzní sety v tomto kraji nefungovaly, tak jí sestrojil primitivní intravenózní kapačku.

Stephanie se bála, že má Tina závažná vnitřní zranění, s nimiž energistická síla nic nezmůže, ať se snaží, jak chtějí. Stejně jako u Moyových očí moc posedlých nestačila. Potřebovali funkční lékařskou nanoniku. Ale tu tady nenajdou.

Také nevěděla, co se stane s duší člověka, který tady umře. Všichni byli odříznutí od nicoty. Nechtěla o tom přemýšlet. Když se dívala na Tinu, bála se, že odpověď na sebe nenechá dlouho čekat.

Sinón se vytrhl z tranzu a pohlédl na Cochrana. „Naše snaha usměrnit energistickou sílu není fyzicky náročná. Když už nemáme nic lepšího na práci, považujeme za přínosné pokračovat v hledání cesty domů."

„Fakt, jo? No proč ne, to beru. Já se očišťuju jógou. Má správnou sílu. Ale víte, my musíme taky občas jíst.“

„Promiňte, měl jste se zmínit.“ Sinón odešel k hromadě odložených batohů. Našel svou plnou polní a rozbalil ji. „My seržanti nepřijímáme pevnou stravu, ale naše výživná polévka by vás měla nasytit. Obsahuje všechny živiny a vitaminy, které člověk potřebuje.“ Vytáhl několik stříbřitých pytlíků a rozdal je členům pochybné skupinky. „Měli byste to zapít.“

Cochrane odtrhl fólii z ventilu a pochybovačně si přičichl. Před zraky všech si kápl polévku na prst a olízl ho. „Kristova noho, chutná to jak mořská voda! Chlape, já nedovedu žvejkat plankton, nejsem plejtvák.“

„Velkej jseš na to dost,“ zabručela Rana.

„Jinou stravu nemáme,“ ohradil se Sinón.

„Úplně nám stačí, mockrát děkujeme,“ řekla Stephanie. Chvíli se soustředila a pytlík se jí v ruce proměnil v tabulku čokolády. „Cochrana neposlouchejte. Dovedeme si přimyslet jakoukoli chuť.“

„Počkej si na pěkně hnusnou karmu,“ odsekl hipík. „Hele, Sinóne, nemáte taky skleničku? Pořád si zhruba pamatuju, jak chutná slušnej bourbon.“

Seržant prohrabal batoh a vytáhl umělohmotný pohárek.

„No díky, chlape.“ Cochrane kelímek proměnil v křišťálovou sklenici. Nalil do ní trochu polévky a s uspokojením sledoval, jak se mění ve zlatavou lihovinu. „To už je lepší.“

Stephanie rozbalila čokoládu a ukousla růžek. Chutnal stejně dobře jako dovozová švýcarská lahůdka, kterou si pamatovala z dětství. Jenže chuť dělá vzpomínka, uvědomila si. „Kolik té polévky máte?“ zeptala se.

„Každý jsme dostali zásoby na týden,“ odpověděl Sinón. „Na týden těžké fyzické zátěže. Při odpočinku by měla dávka vystačit na dva až tři týdny.“

Stephanie přehlédla šedohnědou bahenní pláň. V namodralém oparu se tu a tam leskla kalužˇ. U okrajů

vysychajících bažin čuchali k mrtvé trávě zmatení ferrangove a kolfrani. Nebylo jich dost, aby všechny lidi a seržanty jedinkrát nasytili. „Víc času nám tedy nezbývá. I kdyby byly sýpky plné obilí, za tři týdny úroda nevzejde."

„Navíc nevíme, jestli nám tak dlouho vydrží vzduch," dodal Sinón. „Celkovou populaci ostrova odhadujeme na více než dvacet tisíc lidí a seržantů.

Nedojde nám kyslík, ale pokud nebudeme vzduch recyklovat, za deset dnů dosáhne koncentrace oxidu uhličitého nebezpečných hodnot. Jak vidíte, nemáme tu zelené rostliny. Proto se snažíme poznat možnosti energistické síly."

„Měli bychom vám pomáhat," řekla Stephanie. „Ale nevím jak. Nemáme spřízněnost."

„Možná přijde čas, kdy budeme potřebovat váš instinkt," odvětil Sinón. „Sem nás přivedla vaše společná vůle. Možná dokážete najít cestu zpět. Náš problém je, že nevíme, kde jsme. Nemáme se podle čeho zorientovat. Kdybychom věděli, kde je náš vesmír, možná bychom se s ním dokázali spojit. Ale vzhledem k tomu, že jsme se nepodíleli na útěku, nevíme, kde máme začít hledat."

„To my asi taky ne," pravil Moyo. „Tohle je jen útočiště před Osvobozením."

„Zajímavé," řekl Sinón. Rozhovor poslouchalo stále více seržantů, aby jim neuniklo jediné vodítko. „Předtím jste tedy toto kontinuum nevnímali?"

„Ne. Ne konkrétně. I když jsme zřejmě tušili, že tohle místo existuje nebo může existovat. Touha ho najít je nám mrtvým vlastní. Chceme žít někde, kam nemůže nicota a kde nám noc nebude připomínat prázdný vesmír,"

„Věříte, že je to tady?"

„Splňuje podmínky," odvětil Moyo. „Ne že bych mohl soudit ohledně tmy," dodal hořce.

„Ostatní planety jsou také tady?" zeptal se Sinón. „Norfolk a další? Vnímali jste je?"

„Ne. Když jsme se sem dostali, nic takového jsem necítil."

„Děkuji.“ **Vypadá to, že hlavní roli hrál instinkt,** sdělil ostatním. **Nevěřím, že od něj můžeme chtít odpovědi.**

Nechápu, proč se nevrátíme prostě proto, že to chceme, řekl Choma. **Máme stejnou moc jako oni a stejně jednotnou vůli.**

Spojená mysl minikonsenzu se dohodla na dvou možnostech. Posedlí mohli spontánně stvořit uzavřené kontinuum sami pro sebe. To nebylo příliš pravděpodobné. Sice by to vysvětlilo některé vlastnosti místního vesmíru – selhání elektroniky a odříznutí od nicoty –, ale stvoření nového kontinua zpracováním stávajícího časoprostoru by bylo nesmírně složité. Sem se dostali v panice a ta složitým propočtům nepřeje.

Daleko spíš kontinuum už existovalo kdesi v nekonečných rozměrech univerza. Nicota je něco podobného, i když má úplně jiné parametry. Museli spadnout někam hluboko mezi paralelní světy spojené s vesmírem. Za takových okolností není domov vůbec daleko, ale zároveň na druhém konci věčnosti.

Seržantům se ani s veškerou snahou nepodařilo otevřít sebemenší červí díru. To nevypadalo dobře. Deset tisíc posedlých dokázalo vytvořit portál dost široký na dvanactikilometrový ostrov. Dvanáct tisíc seržantů teď nemohlo přemístit ani jediný foton.

Musejí tu tedy být odlišné energetické stavy. A za jedenáct dní je bude drobná fyzikální odlišnost stát život, protože dojde vzduch.

Stephanie ze Sinóna několik minut nespouštěla zrak, ale už nic neřekl. Maličko cítila myšlenky všech seržantů kolem sebe. Neměli zjitřené pocity, jen klidný rozum a občas jiskřičku zájmu. Nevěděla, jestli za to může edenitska vyrovnanost nebo stavba seržantů.

Bitekové konstrukty stály v kruhu, nepřirozeně nehybné. Všichni příchozí beze slova odkládali batohy a přidávali se k rozjímání. Pokud Stephanie věděla, její přátelé mezi nimi byli jediní lidé. Seržanti se cestou sem obloukem vyhýbali troskám

Kettonu. Přesto z města cítila rozčilené mysli. Napřed nechápala, proč se nikdo z posedlých nepokusil se seržanty domluvit, ale pak se s tím smířila.

„Měli bychom tam zajít a promluvit si s ostatními," navrhla. „Za daných okolností je nesmysl trucovat. Pokud máme přežít, musíme spolupracovat."

McPhee vzdychl a protáhl se na spacím pytli. „Holka, ty vidíš v každým jenom dobro. Otevři oči. Vzpomeň si, co nám ta chátra provedla, a nech je být."

„Já bych rád otevřel oči," řekl Moyo. „Stephanie má pravdu. Musíme to alespoň zkusit. Dělit se tady na dva tábory je hloupost."

„Nechtěl jsem se tě dotknout. Jenom povídám, že se ani nepokusili domluvit s námi nebo se seržanty."

„Ze seržantů jsou nejspíš nervózní," odvětila Stephanie. „Jsme tu teprve půl dne. Pochybuji, že si vůbec uvědomují, v jaké jsme bryndě. Nemají takovou disciplínu jako Edenité."

„Časem jim to dojde," prohlásila Rana. „Pak přijdou sami. Nebudou nebezpeční."

„Ani teď nejsou nebezpeční. A my můžeme udělat první krok."

„Tak počkat, sestřičko," ozval se Cochrane. S obtížemi se posadil a pocintal se bourbonem. „Že nejsou nebezpečný? To mě podrž! Co ta kóča Ekelundová? Když jsme jí posledně mávali na rozloučenou, řekla vcelku jasně, jak nás příště uvítá."

„To už neplatí. Slyšel jsi Sinóna. Když nenajdeme cestu ven, umřeme. Nevím, jestli nám pomůžou, ale rozhodně neuškodí se zeptat."

„Grr. Nesnáším tu tvoji logiku. Vždycky vím, že jseš úplně vedle, ale nic s tím nenadělám."

„Dobře. Takže jdeš s námi."

„Sakra."

„Já tady zůstanu s Tinou," řekla tiše Rana a vzala kamarádku za ruku. „Někdo se o ni musí postarat."

Tina se falešně usmála. „Jsem vám na obtíž.“ Všichni ji hned začali přesvědčovat, že není, a usmívali se na ni. Moyo zoufale zašátral po Stephaniině ruce.

„Nebudeme tam dlouho,“ řekla oběma ženám. „Sinóne?“ Zlehka seržanta poklepala po rameni. „Chcete jít s námi?“

Seržant se pohnul. „Rád. Není to špatný nápad. Půjde s námi i Choma.“

Stephanie sama nevěděla, proč to dělá. Když zachraňovala děti, ozývalo se v ní mateřství, a když stmelovala partu, projevovaly se její vůdčí sklony. Teď ji asi hnala prostá touha přežít. Chtěla, aby všichni spolupracovali. Jedině tak mohou mít šanci.

Země kolem Kettonu se při zemětřesení proměnila. Ostrov byl na povrchu sotva znatelně prohnutý, čímž prozrazoval někdejší příslušnost k mělkému údolí. Vysychající bažiny lemovaly nízké pahrbky. Z lesa na svazích zbyly jen mrtvé černé větve. Po silnicích nebylo památky, otřesy je roztrhaly a potopily do bláta. Dvakrát cestou narazili na zlomky vozovky, trčící v ostrých úhlech ze země. Ani jedna troska neodpovídala původnímu umístění silnic.

Zemětřesení pomalu tvrdnoucí půdu nanovo obrátilo, a tak se Stephanie zase brodila po kotníky v blátě. Nebylo to tak zlé, jako když utíkali před seržanty, ale nešlo se jí dobře. Ještě se jim nevrátily síly. Půl míle před městem zastavila, aby si trochu oddechla. Kvůli omezené zásobě vzduchu si vyčítala každý nádech.

Z dálky to vypadalo, že Ketton je sice pobořený, ale většina domů alespoň částečně stojí. Teď Stephanie uviděla, jak se mýlila. Mělo jí to dojít podle toho, že zmizely všechny stromy.

Cochrane si posadil červené brýle na čelo a přimhouřil oči. „Fíha, co vás to napadlo? Tohle město je srovnaný se zemí.“

„Útok na Ketton měl posedlé zbavit úkrytu,“ odvětil Sinón. „Vaše pasti a léčky nám způsobily těžké ztráty. Vzhledem k tomu, že jste se tu chtěli opevnit, se generál Hiltch rozhodl

zbavit vás taktické výhody. Zemětřesení mělo zřejmě zapůsobit i psychologicky.“

„Fakt?“ ušklíbl se hippie. „Tak to teda zapůsobilo. Mrkněte se, k čemu vám bylo nás vyděsit k smrti.“

„Je ti tu snad líp?“ vysmál se Cochranově vzteku McPhee.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Moyo.

„Z města nic nezbylo,“ řekla mu Stephanie. „Vůbec nic.“ Z půl míle jasně viděla, že barevné skvrny, které původně považovala za domy, jsou jen hromady rozbahněné suti. Ani s téměř neztenčenou energistickou silou se posedlí nepokoušeli budovy vzkřísit. Lidé se motali mezi troskami a nikde neměli stání.

Když se přiblížili, uvědomila si Stephanie, že se Kettonští nepohybují bezcílně. Metodicky prohrabávali suť rukama i energistickou silou. Měli cíl a organizaci.

„Asi to nebyl dobrý nápad,“ pronesla polohlasem, když došli k prvním troskám. „Ekelundova to tady asi pořád řídí.“

„Co řídí?“ zeptal se Cochrane. „Vypadá to tu jak městská skládka. A zbejvá jim deset dní života.“

U nejbližší hromady se činily dvě ženy a mladíček, kovové traverzy ohýbali jako gumu. Do haldy už vyhloubili několik chodeb. Nad hladinou bláta stály srovnané kompozitové bedny se sušenou stravou. Když zahlédli Stephanii se Sinónem, ustali v práci. Když Stephanie uviděla, že všichni tři mají maskáče, zarazila se ještě víc.

„Napadlo nás, jestli tu nepotřebujete s něčím pomoci. Jestli to třeba někoho nezasypalo.“

Mladíček se zamračil, díval se přímo mezi ni a její souputníky. „Nikoho. Co tu děláte s těma zrůdama z království? Jste špehové?“

„Ne, nejsme špehové,“ odpověděla trpělivě. „Není tady proč špehovat. Jsme spolu na jednom ostrově. Nemáme co skrývat a o co bojovat.“

„Fakt? Kolik máte jídla? Moc asi ne, to se vsadím. Proto dolejzáte?“ Starostlivě se podíval na krabice vydolované ze sutin.

„Seržanti mají dost i pro nás, děkuji za nabídku. Kdo to tady řídí?“

Mladík se už nadechoval, když Stephanii projela kyčlí strašlivá bolest. Byla tak prudká, že jí ani nedovolila vykřiknout. Síla nárazu ji odmrštila, svět se kolem zatočil. Stephanie přistála na zádech, údy bezvládné. Na bláto vystříkla krev.

Střelili mě!

Všichni křičeli. Zmateně pobíhali kolem. Vzduch zajiskřil a vytvořil kolem ní ochranný štít. Stephanie zvedla hlavu a otupěle se podívala na ránu. Na kyčli měla roztržené šaty, z rány lezlo maso a úlomky kosti. V šoku viděla naprosto ostře. Najednou ucítila žár v hlavě a bolest se vrátila. Zařvala, ztratila vládu nad tělem a svět jí zešedl před očima.

„Stephanie! Do prdele, co to bylo?“

To volal Moyo, vyděšený a polekaný.

„Krišnova noho! Ty pardi na ni vystřelili. Hej, Stephanie, kotě, slyšíš mě? Drž se. Je to jenom škrábnutí. Hned ti to spravíme.“

Vedle Stephanie poklekl černý démon, po krunýři mu běhaly jiskry.

„Tlačím na ránu. Měla by přestat krvácet. Soustřeď se a zkus dát dohromady kost.“

Stephanie se jim vzdalovala a jen matně vnímala, jak jí tělo zalévá suchá vláha. Nejtěžší byla na kyčlích. Před očima jí mdle světélkoval krásný prozářený oblak. Pohled na něj ji uklidňoval. Cítila, jak jí zpomaluje srdce. Konečně si klidně vydechla. Dobře. Pořád se styděla za každý nádech.

„Zavírá se.“

„Bože, té krve.“

„Je to dobrý. Žije.“

„Stephanie, slyšíš mě?“

Tělo se jí třáslo. Na kůži měla led. Dokázala ale zaostřit pohled. Uviděla tváře drahých přátel zničené žalem.

Podařilo se jí usmát. „Bolelo to," zašeptala.

„Hlavně klid," zabručel Franklin. „Jseš v šoku."

„To tedy jsem." Moyo jí svíral ruku takovou silou, až bolela. Zkusila k němu natáhnout druhou, trochu ho uklidnit.

„Rána se zhojila," řekl Sinón. „Ztratila jste ale hodně krve. Musíme vás dostat zpátky do tábora a dát vám infuzi plazmy."

V hlavě ucítila cosi známého. Známého a nemilého. Studené, zlé myšlenky, právě teď velice spokojené.

„Říkala jsem ti to, Stephanie Ashová. Říkala jsem, ať se nevracíš."

„Ty fašistická krávo!" zařval McPhee. „Nemáme zbraně."

Stephanii se podařilo zvednout hlavu. Anette Ekelundová přišla v doprovodu asi třiceti vojáků. Měla dokonale vyžehlenou khaki uniformu polního velitele včetně furažky. Na epoletách se jí nepřirozeně leskly tři hvězdy. Nenuceně nesla dlouhou loveckou pušku. S pohledem upřeným na Stephanii zlomila hlaveň a vytáhla prázdnou patronu.

Stephanie zasténala a zoufalstvím ztratila sílu. „Jsi šílená."

„Přivedla jsi do mého tábora nepřítele a čekáš, že vyvázneš bez trestu? Kde žiješ, Stephanie?"

„Jakého nepřítele? Přišli jsme vám nabídnout pomoc. To ti nedošlo?" Už se těšila, až zase ztratí vědomí. Tohle na ni bylo moc.

„Naším vítězstvím se nic nezměnilo. Pořád jsou nepřátelé. A ty a ta tvá sebranka jste zrádci."

„Promiňte, že vyrušuji," pravil Sinón, „ale nic jste nevyhráli. Na ostrově není jídlo. Vzduch dojde za deset dnů. Do té doby musíme najít cestu zpátky."

„Jak to, že dojde vzduch?" nechápal Delvan.

Sinón zvedl hlas. „V tomto kontinuu není vzduch, jenom ten, který jsme vzali s sebou. Při současném počtu obyvatel bude za deset, nejvýš čtrnáct dnů nedýchatelný."

Několik vojáků se po sobě podívalo.

„Šíří dezinformace," objasnila Ekelundová. „Zní to logicky. V starým vesmíru bych tomu sama uvěřila. Ale tady jsme v říši, kterou jsme si sami vyvolili. A budeme tu žít věčně. Blíž k nebi se lidi nedostanou."

„Určili jste základní požadavky," namítl Sinón. „Chtěli jste se odříznout od nicoty a od noci. Nic víc jste nedefinovali. Toto kontinuum vás neochrání před pošetilostí. Není dobrotivé a nebude se starat o vaše potřeby. Jste zodpovědní za všechno, co jste sem přinesli, jenže vy jste nevzali víc než kus jalové skály s bublinou vzduchu. Povězte mi, prosím vás, jak vás bude tenhle ostrov živit deset tisíc let?"

„Jsi stroj. Stroj vyrobený výhradně na zabíjení. Nic jinýho nechápeš. Nemáš duši. Kdybys měl duši, cítil bys naši jednotu se zaslíbenou zemí. Poznal bys její krásu. Tady je ráj, tady žijeme v míru a bezpečí. Prohrál jsi, stroji."

„Tak hele," zahalekal Cochrane. Nadšení z něj zářilo jako z natěšeného školáka. „Helejte, paní, já jsem normálka organickej a fakt naladěnej na píseň země, ale řeknu vám, že tahle hrouda bláta mi nic neříká. Nejsou tu karmický vibrace, kočko. To mi věř."

„Mám věřit zfetovanýmu zrádci? To snad ne."

„Co vlastně chceš?" zeptala se Stephanie. Bylo jí jasné, že Cochrane by za chvíli vyletěl. To by nebylo pro nikoho dobře. Ekelundova čekala na sebemenší záminku, aby je mohla postřílet. Stephanie vlastně nechápala, co jí v tom brání. Asi si je chce napřed vychutnat.

„Nic nechci, Stephanie. Porušila jsi naši dohodu a vrátila ses."

„V míru. Chtěli jsme pomoci."

„Nepotřebujeme pomoc. Od vás ne. Všechno mám pod kontrolou."

„Přestaň s tím."

„S čím, Stephanie?"

„Nech je. Vrať těm lidem svobodu. Proboha, když nenajdeme cestu ven, pomřeme tady, a ty je dusíš vojenským

režimem. Tohle není nebe. Tohle je hrozná chyba. Seržanti nám chtějí pomoct. Proč se s tím nesmíříš?“

„Deset hodin zpátky se nás ty věci, co se s nima kamarádíčkuješ, snažily zabít. Ještě hůř než zabít. Všechny nás chtějí vrátit do nicoty. Nevšimla jsem si, že by ses nějak hnala vrátit svoje pěkný nový tělo. Odlezla jsi z Kettonu, aby ses někde zahrabala a nechala přejít frontu.“

„Podívej, jestli se chceš pomstít, střel mě do hlavy a dej pokoj. Ale ostatní nech plavat. Nesmíš tady všechny odsoudit k pomalé smrti jenom proto, že jseš plná nenávisti a strachu.“

„Tvoje vznešený kecy jsou k smíchu.“ Anette prošla mezi Cochranem a Sinónem nad Stephanii. Namířila jí na opocené čelo. „Jseš odporná. Nikdy si nedokážeš přiznat, že jseš vedle. Jednáš se všema jako nejvyšší morální autorita, jako bys měla pravdu od pánaboha. Tváříš se děsně ušlechtile, aby sis nemusela přiznat, co jsi udělala ukradenýmu tělu. Jseš nechutná. Nikdy bych se tak neponížila, nebudu zavírat oči před tím, kdo jsem a co jsem udělala. Tak si aspoň jednou přiznej pravdu. Udělala jsem, co jsem měla. Sesikovala jsem dva miliony duší k obraně a jen díky mně ses nevrátila do tý hrůzy. Pověz, Stephanie, bylo to špatně?“

Stephanie zavřela oči, po tvářích jí stekly slzy. Třeba má Ekelundová pravdu, třeba tohle všechno dělám, abych nemusela myslet na vinu. Kdo by chtěl? „Vím, že jsem spáchala hrozný zločin. Věděla jsem to od začátku. Ale nemám na výběr.“

„Díky, Stephanie.“ Otočila se na Sinóna. „A ty, zabijácká mašino, jestli věříš tomu blábolu, co tu hlásáš, se rychle vypni, ať mají lidi víc času. Dýcháš náš vzduch.“

„Jsem člověk. Pravděpodobně víc než vy.“

„Přijde čas, kdy svrhneme plaza do temnot.“ Suše se usmála. „Budeš padat dlouho.“

Sylvestr Geray otevřel dveře soukromé pracovny kněžny Kirsten a pokynul Ralphovi, ať vstoupí. Kněžna seděla za

stolem, za zády otevřené francouzské okno kvůli vánku. Ralph se před ní postavil do pozoru, zasalutoval a pak na stůl položil flek. Soubor na něm obsažený popisoval celou cestu z Xingu.

Kirsten na flek pohlédla se stisknutými rty a ani ji nenapadlo ho zvednout. „To má být co?“ zeptala se, i když odpověď samozřejmě znala.

„Moje rezignace, paní.“

„Zamítá se.“

„Paní, v Kettonu jsme ztratili dvanáct tisíc seržantů a jen Bůh ví, kolik posedlých civilistů. Já vydal rozkaz. Já musím nést zodpovědnost.“

„To je pravda. Zodpovědnost jste přijal, už když vás Alastair postavil do čela Osvobození. A této povinnosti se nezbavíte, dokud poslední posedlý neskončí ve stázi.“

„Nedokážu to.“

Kirsten se na něj chápavě podívala. „Posaďte se, Ralphe.“ Ukázala na židli. Chvíli to vypadalo, že jí Ralph nevyhoví, ale přikývl a usadil se.

„Teď víte, jaké to je být Saldana,“ začala. „Připouštím, že taková důležitá rozhodnutí nepřijímáme každý den, ale přesto se mi tady na stole občas objeví. Můj bratr schválil válečné akce, které přinesly daleko více obětí než zmizení Kettonu. A jak sám nejlépe víte, mlčky schvalujeme preventivní likvidaci osob, které by jednou mohly způsobit království problémy. Možná se to nestává často, ale za deset let je to slušná řádka mrtvých. Těm rozhodnutím se nijak nevyhneme, Ralphe. Zatnu tedy zuby a vydám rozkazy tak nepříjemné, že vládu by do posledního ministra ranila mrtvice, kdyby měla rozhodovat za mne. V tom je skutečná politická moc. V rozhodování o životě cizích lidí. My Saldanové se zabýváme každodenním během říše. Říkejte nám, jak chcete: tyrani, bezkrevní kapitalisti, dobrotiví, Bohem pomazaní panovníci. Jde o to, že svou práci děláme dobře. Protože neváháme činit obtížná rozhodnutí.“

„Jste k tomu vychována, paní.“

„Pravda. Ale vy rovněž. Uvědomuji si, že velitel místní pobočky KVB pracuje v jiném měřítku. O tom, kdo zemře a kdo bude žít, už ale nějakou dobu rozhodujete."

„Rozhodl jsem špatně!" Ralph se na ni chtěl rozkřiknout, aby ho konečně začala poslouchat. Něco v podvědomí ho ale zarazilo. Nebyla to úcta ani strach. Třeba chci slyšet, že jsem to udělal správně. V říši mi to nikdo jiný, snad kromě samotného krále, nemůže říci s plnou vážností.

„Ano, Ralphe. Zbabral jste, co jste mohl. Natlačit posedlé do Kettonu byl špatný tah, ještě horší než střílet paprsky do červeného mraku."

Ralph se kněžně tázavě podíval do očí.

„Přišel jste si pro politování, Ralphe? Tak to jste na špatném místě. Vrátíte se na Xingu a vymyslíte novou taktiku postupu. Nejen proto, že na místě chráníte mne a mou rodinu před hanbou. Vzpomínám si na vás té noci, kdy jste zjistil, že Ekelundová a ostatní přistáli na této planetě. Něco vás hnalo, Ralphe. Byl na vás úchvatný pohled. Nenechal jste na Jannike nebo na Leonardovi jediné rozhodnutí. Líbilo se mi to. Lidi v jejich hodnosti dokáže málokdo na veřejnosti takhle přehlížet."

„Neuvědomoval jsem si, že mě tak bedlivě sledujete," zahučel Ralph.

„Samozřejmě. Měl jste práci a na nic jiného jste nemyslel. Teď máte jinou práci. Očekávám od vás, že ji dotáhnete do konce."

„Nejsem na to ten pravý. Říkala jste, že mě něco hnalo. Právě proto jsme ztratili Ketton. UI mi dala několik možností. Zvolil jsem hrubou sílu, protože mě něco hnalo a pořádně jsem nepřemýšlel. Chtěl jsem na ně posílat pluk za plukem, dokud se nevzdají. Sama víte, k čemu to vedlo. K pořádné díře v zemi."

„Byla to bolestivá lekce." Naklonila se k němu. „Jste o zkušenost bohatší."

„Nikdo mi nebude věřit."

„Přestaňte se sakra pořád litovat!"

Ralph se skoro usmál. Právě před ním kleje kněžna Saldanová.

„O tom je válka, Ralphe. Edenité vám nic vyčítat nebudou, v Kettonu se podíleli na rozhodování. Pokud jde o ostatní, námořní pěchotu a okupační síly, stejně vás nenávidí od začátku. Když šéf něco zvrtá, nijak je to nepřekvapí. Dostanou rozkazy a důstojníci se už postarají, aby je splnili. Chci, abyste jim ty rozkazy vydal. Už vás žádám podruhé.“ Postrčila flek po stole zpátky k němu jako šachový velmistr při závěrečném útoku.

„Ano, paní.“ Zvedl flek. Od začátku tušil, že to takhle skončí.

„Výborně,“ odvětila okamžitě Kirsten. „Co plánujete?“

„Chtěl jsem svému nástupci navrhnout změnu útočné taktiky. U Kettonu nás hlavně trápí, jak obyvatelé a seržanti přežijí. I kdyby posedlí do města stáhli všechny zásoby z okolí, moc jídla by neměli.“

„To hádáte.“

„Ano, paní. Ale pokud nejsme úplně vedle, je to logický odhad. Posedlí zatím vždy unesli celou planetu. Svět má soběstačnou biosféru a dokáže je nasytit. Ketton je jenom kus skály pokrytý bahnem. Jde jen o to, jestli jim dřív dojde vzduch nebo jídlo.“

„Pokud nenajdou některou z unesených planet a nezachrání se na ní.“

„Doufám, že to je možné, paní, pevně v to doufám. Nevím, jaké podmínky panují tam, kde jsou, ale musely by být hodně podivné, kdyby jim umožnily přistát na planetě s létajícím ostrovem. Věříme, že jakmile zjistí, jak na tom jsou, vrátí se sami. Geologové tvrdí, že by to způsobilo pěknou neplechu, ale připravujeme se na ně.“

„Můj ty smutku.“ Kirsten si zkusila představit, jak skála padá do kráteru, ale nedokázala to. „Uvědomujete si, že pokud se sem vrátí, bude to znamenat, že se mohou vrátit i všechny unesené světy?“

„Ano, paní.“

„Tak k věci. Je to sice zajímavé, ale zmínil jste se o změně taktiky.“

„Když jsme se zamysleli nad Kettonem, začali jsme uvažovat i o zásobování celého Mortonridge. Kvůli potopě v kraji nezůstaly žádné čerstvé potraviny, družice nenašly jediné pole. Přežilo jisté procento zvěře, ale i ta brzy pomře hlady. Víme, že posedlí nedovedou energistickou silou stvořit jídlo z anorganického materiálu. Takže je jen otázkou času, kdy jim dojdou zásoby.“

„Chcete je vyhladovět.“

„Ano. Ale nějakou dobu to potrvá. Mortonridge měl zemědělské hospodářství. Ve většině měst sídlil potravinářský průmysl, ať v podobě zpracovatelského závodu nebo velkoskladu. Když se posedlí zorganizují a zavedou přídělový systém, vydrží dost dlouho. Navrhuji pokračovat v postupu, ale změnit směr. Seržanti dokážou nadále likvidovat drobná hnízda posedlých v krajině. Města ale nechají na pokoji. Obklopíme je spáleništěm, ponecháme je v obležení a vyčkáme, až posedlým dojde jídlo.“

„Nebo až odletí i s městem.“

„Máme za to, že Ketton zmizel, protože posedlí v panice reagovali na útok. Mezi hádkami nad poslední porcí boloňských špaget a útokem deseti tisíc seržantů je veliký rozdíl.“

„Čím déle je necháme posedlé, tím víc zničí hostitelské tělo. A to nemluvím o podvýživě.“

„Ano, paní. To si uvědomuji. Další problém nastane, až utáhneme smyčku a posedlí se nám shromáždí uprostřed poloostrova. Budeme muset Mortonridge rozdělit na sektory. To znamená vyslat seržanty v několika vojích přes hory a vytvořit více smyček. A pokud budeme další seržanty nechávat za frontou kvůli obléhání měst, na frontě jich nezbude dost, právě když je nejvíc potřebujeme.“

„Rozhodování je na vás, Ralphe. Pořád platí, že máte mou politickou podporu. Na bojišti dělejte, co uznáte za vhodné, a zbytek nechte na mně.“

„Mohu očekávat zlepšení zdravotnické situace? Jestli začneme s obléháním, budeme potřebovat spoustu lidí i techniky.“

„Edenitský velvyslanec naznačil, že habitaty od nás vezmou nejhorší případy rakoviny, ale sokoli jsou už tak naplno vytížení. Admirál Farquar se snaží sehnat výsadkové lodě, mají dost stázových komor. Poprosila jsem Alastaira o kolonizační koráby Kulu Corporation. Můžeme začít rozdělovat pacienty.“

„To už něco znamená.“

Kirsten vstala a nadatovala Sylvestru Gerayovi, že audience skončila. „Základní pravidlo moderní společnosti: všechno stojí víc a trvá déle. To platí bez výjimky. A my dva s tím nic nenaděláme, generále.“

Když se otevřely dveře, Ralph se lehce uklonil. „Povedu to v patrnosti, paní.“

„Myslím, že už zvládnu chodit,“ řekla Stephanie.

Choma a Franklin ji do tábora seržantů donesli na improvizovaných nosítkách. Ležela na uschlém blátě vedle Tiny, nohy ve spacáku a v žíle kapačku s krevní plazmou. Dlouhé hodiny neklidně podřimovala, trápily ji strašidelné sny. Moyo byl celou dobu u ní, držel ji za ruku a otíral jí čelo. Tělo na střelnou ránu zareagovalo horečkou.

Po nějaké době třas ustal a Stephanie se vleže snažila posbírat myšlenky. Nic moc se nezměnilo, seržanti stále nehybně stáli kolem. Občas nad nimi kruhová oblast vzduchu vzplála bílým jasem a záhy zmizela. Se zavřenýma očima vnímala proud energistické síly do vybrané zóny: v ohnisku se snažili protrhnout předivo místního časoprostoru. Pokaždé zkusili energii naladit trochu jinak, ale výsledek nikdy nedával naději. Realita zůstávala zlomyslně neměnná.

Choma zvedl oči od Tininy páteře. „Neměla byste se namáhat," řekl Stephanii. „Ztratila jste spoustu krve."

„Jako já," zašeptala sotva slyšitelně Tina. Podařilo se jí maličko nadzvednout ruku. Stephanie jí podala svou, propletly si prsty. Tina byla znepokojivě studená.

„Asi bych si měla trochu odpočinout," odvětila Stephanie. „Když se budeme štvát, nijak nám to nepomůže."

Tina se usmála a zavřela oči, cosi si spokojeně broukla a řekla: „Uzdravujeme se, viď?"

„Přesně tak." Stephanie doufala, že myšlenkami prozrazuje stejně málo jako hlasem. „Zvládneme to spolu."

„Jako vždycky. Všichni jsou tak hodní. I Cochrane."

„Chce tě postavit na nohy, aby ti mezi ně zase mohl lézt."

Tina se zazubila a usnula.

Stephanie se opřela o lokty a představila si, že se spacák mění ve velký nadýchaný polštář. Podepřel jí hrudní páteř. Všichni přátelé u ní seděli a vypadalo to, že nevědí, co říct. Všichni o ni ale měli starost. „Jsem pitomá husa," oznámila jim. „Neměla jsem se vracet do Kettonu."

„Tak to ne!" zvolal Cochrane.

McPhee si odplivl směrem k rozvalenému městu. „Udělali jsme správnou věc, zachovali jsme se jako lidi."

„Ty za nic nemůžeš," řekla Rana. „Ta ženská je úplně úchylná."

„A já to měla vědět nejlíp," odtušila Stephanie. „Měli jsme se alespoň nějak pojistit. Mohla nás všechny postřílet."

„Pokud je soucit a důvěra chybou, pak jsem rád, že mám stejné chyby jako ty," ozval se Franklin.

„Měla jsem si dát pozor," řekla Stephanie spíš sama sobě. „Byla jsem pitomá. Dřív by mi kulka neublížila. Na Ombeyi jsme se chránili. Ale tady jsem měla dojem, že všichni táhneme zajeden provaz."

„To byla velká chyba." Moyo ji pohladil po ruce. „První od doby, co se známe, tak na ni zapomenu."

Stiskla mu ruku, zvedla si ji k obličeji a políbila ho do dlaně. „Děkuju.“

„Myslím, že podezíravost ani přípravy by nám moc nepomohly,“ řekl Franklin.

„Jak to?“

Zvedl jeden pytlík se slaným bujónem. Stříbrná fólie pomalu zmodrala a zbělela. Za chvíli měl Franklin v ruce plechovku pražených fazolí. „Nemáme tady takovou sílu. Ve starém vesmíru bych ten pytlík proměnil za okamžik. A proto se nemůžou vrátit.“ Ukázal na seržanty, nad hlavami jim právě zkolaboval další pokus o červí díru. „Na to, co jsme udělali v Mortonridgi, tady není dost energie. Neptejte se mě proč. Asi to má co dělat s tím, že jsme se odřízli od nicoty. Počítám, že pušky mezi námi můžou udělat pěknou paseku, ať už kolem sebe zpevňujeme vzduch, jak chceme.“

„Máš pro nemocný ještě nějaké dobré zprávy?“ uryl Moyo.

„Ne, má pravdu,“ řekla Stephanie. „Kromě toho nám nijak nepomůže zavírat oči.“

„Jak můžeš být klidná? Nedostaneme se odsud.“

„Nemáš tak docela pravdu,“ namítla. „Jako lazar jsem si něčeho všimla. Sinóne?“

Od nešťastného výletu do Kettonu seržanti hlídali město, aby je Ekelundova nezaskočila překvapivým útokem. Hlídky se ujali Sinón a Choma, zároveň se střídali u pacientek. Na stráži neměli mnoho práce, při své výšce viděli celou bahnitou pláň mezi táborem a troskami města.

Sinón právě kontroloval ostřelovačské pušky. Ne že by se je chystal použít. Kdyby Ekelundova poslala své lidi do útoku, seržanti by kolem tábora prostě vztyčili stejnou hradbu tvrdého vzduchu, jaká obklopovala celý létající ostrov.

Odložil dalekohled a zvedl hlavu. „Ano?“

„Máte pocit, že se pohybujeme?“ zeptala se ho Stephanie. Nějakou dobu vleže pozorovala místní falešné nebe. Když dorazili, vypadalo jako nekonečná homogenní záře. Delší sledování ale odhalilo drobné změny. Stephanie rozeznávala

tmavší odstíny, vlny lehkého oparu. Všechny pomalu uplývaly jedním směrem.

Když je Stephanie popisovala, další a další seržanti se odpojovali od konsenzu a zvedali hlavy k nebi. Na spřízněnou vlnu prosáklo zahanbení. Měli jsme si toho všimnout. Přímé pozorování je základní metoda orientace v neznámém prostředí.

Seržanti se spojili a mnoho párů očí dosáhlo rozlišení hvězdářského dalekohledu. Všichni současně pohybovali hlavami i očima. Spojené mysli spočítaly paralaxu na padesát kilometrů.

„Vzhledem k tomu, že tmavší pásy nemají stálou šířku, odhadujeme, že nás obklopuje cosi jako velice řídká mlhovina," oznámil Sinón uchváceným lidem. „Zdroj světla je ovšem nepozorovatelný, a tak nevíme, jestli se pohybuje mlhovina nebo ostrov. Rychlost ovšem odhadujeme na sto padesát kilometrů za hodinu a tak se spíše přikláníme k druhé možnosti."

„Proč?" zeptala se Rana.

„Protože pohyb mlhoviny takovou rychlostí by způsobila jen obrovská síla. Samozřejmě je to možné, ale ostrov obklopuje vakuum, a tak nevíme, co by mlhovinu uvedlo do pohybu. Na ostrov nepůsobí tlak částic ani energie, a tudíž tu ‚nefouká'. Mlhovina může sice být ve stadiu rozpínání, ale nepravidelné změny pásů ukazují spíše na pasivní stav."

„Takže opravdu letíme," řekl McPhee.

„Vypadá to tak."

„Nechci vám čurat do polívky nebo tak," ozval se Cochrane, „ale napadlo vás, že možná padáme?"

„Vzhledem k zdánlivému pohybu mlhoviny to není pravděpodobné," odvětil Sinón. „Posouvá se horizontálně konstantní rychlostí. Nejpravděpodobnější je, že jsme se tu ocitli s rozdílnou úhlovou rychlostí. Kromě toho bychom začali padat hned a v tom případě bychom již dávno viděli, kam

padáme. Takový gravitační zdroj by musel být větší než plynový superobr.“

„Nevíte, jak tady funguje hmota a gravitace,“ podotkl McPhee.

„To je pravda. Ostrov to dokazuje.“

„Jak to myslíte?“

„Máme tu stejnou gravitaci jako na Ombeyi. Ale nemáme pod sebou planetu. Zřejmě zůstala v normálu, protože si to tak všichni podvědomě přejeme.“

„Do prdele práce.“ Cochrane vyskočil a podíval se na široké zvony nohavic. „To jako že si tuhle gravitaci jenom představujeme?“

„V podstatě ano.“

Hippie si přitiskl ruce na čelo. „Chlape, to je děsná pruda. Já chci poctivou gravitaci. Poslyšte, s takovejma věcma nejsou žerty.“

„Skutečnost teď z větší části existuje jen v našich představách. Když cítíte gravitaci, pak je opravdová,“ nedal se seržant.

Cochranovi se v ruce zhmotnil tlustý joint a hipík si zhluboka natáhl. „Jsem těžkej,“ pozpěvoval. „Těžkej, těžkej, těžkej. Opovažte se na to zapomenout. Slyšíte mě, děcka? Myslete na to.“

„V každém případě,“ obrátil se Sinón na McPheeho, „kdyby na nás působila gravitace jiného tělesa, mlhovina by padala s námi. Nepadá.“

„Aspoň nějaká dobrá zpráva,“ zabručel McPhee. „Ty sem asi taky nepatří.“

„Zapomeňte na teorii,“ řekl Moyo. „Můžeme to nějak využít?“

„Chceme postavit na příď hlídku, aby hlásila, když se k něčemu přiblížíme,“ odpověděl Sinón. „Všechny unesené planety mohou být s námi v tomto kontinuu. Také se budeme snažit spřízněností dovolat pomoci; jiná forma spojení tady nefunguje.“

„Spadli jste z jahody? Kdo vás uslyší? No tak, děcka, myslete trochu.“

„Samozřejmě nevíme, kdo nás uslyší, pokud vůbec někdo. A pokud najdeme planetu, těžko na ní dokážeme přistát vcelku.“

„To jako naživu,“ přeložil Moyo.

„Tak. Jedna možnost záchrany tu ovšem je.“

„Jaká?“ vykřikl Cochrane.

„Pokud je tohle zaslíbená země všech posedlých, dá se očekávat, že je tu Valisk. Mohl by nás slyšet a jeho biosféra nás ochrání. Přistát u habitatu není tak těžké.“

Cochrane nosem vyfoukl sladký zelený dým. „No, to je lepší, fešáku. Pěkný pozitivní myšlení. Bydlet na Valisku, to musí bejt žrádlo.“

***

K pozorování se lidé hodili stejně dobře jako seržanti, Stephanie a její přátelé tedy přešli zbývající kilometr k okraji ostrova, aby pomohli založit hlídkové stanoviště. Cesta jim trvala skoro hodinu, i když nebyla nijak těžká. Pod nohama jim praskal škraloup vyschlého bahna, několikrát museli obejít zbytkové kaluže. Na nosítkách ale nesli Tinu s kapačkami a Stephanie musela každých pár minut odpočívat.

Nakonec vylezli na hraniční svah a zastavili padesát metrů od propasti na malém vršíčku, z něhož měli nejlepší výhled. Tinu položili tak, aby jí stačilo zvednout hlavu a mohla si připadat užitečná. Když pověsili pytlík s krevní plazmou na větev nad ní, unaveně se usmála. Desítka seržantů složila batohy na jednu hromadu a usadila se do půlkruhu jako sbírka Buddhových sošek v lotosovém sedu.

Stephanie si sedla na spacák, ráda, že túra konečně skončila. Hned si proměnila pytlík polévky v šunkový sendvič a hladově se do něj zakousla. Moyo se posadil vedle a opřel se o ni. Políbili se.

„Slušný," pochválil je Cochrane. „Hele, jestli je láska slepá, proč je tak populární krajkový prádlo?"

Rana ho zpražila pohledem. „Obdivuji tvůj takt."

„To byl vtip," ohradil se hippie. „Moya to nesere, ne?"

„Ne." Stephanie s Moyem se rozesmáli.

Cochrane na ně nechápavě pohlédl a usadil se na vlastním spacím pytli. Syntetickou tkaninu proměnil v rudozelený samet. „Nechcete se vsadit, děcka? Co se nám tu zjeví jako první?"

„Lítající talíře," nadhodil McPhee.

„Ne, ne," prohlásila Rana. „Okřídlení jednorožci a na nich panny v Cochranově bílém krajkovém prádle."

„No tak, mluvím vážně. Jde nám o život, ne?"

„Je to zvláštní," zamyslela se Stephanie. „Ještě nedávno jsem chtěla, aby smrt byla definitivní, a teď, když asi je, bych ráda ještě chvíli žila."

„Proč se domníváte, že tady skutečně zemřete?" zeptal se Sinón. „Všichni říkáte, že v tomto kontinuu vám hrozí smrt."

„Je to asi jako s gravitací," odpověděla Stephanie. „Svět bez smrti si nedovedeme představit."

„Z vlastní vůle si přejete zemřít?"

„To ne. Mimo jiné jsme se chtěli osvobodit od nicoty. Ale také jsme se měli dostat do laskavého světa. Kdybychom měli planetu, zřejmě by i byl. Chtěli jsme tady žít věčně, jako v nebi. A pokud ne věčně, aspoň pár tisíc let. Vést poctivý život, jaký jsme si vysnili už na Ombeyi. Život končí smrtí."

„V nebi vás smrt nepošle do nicoty," nadhodil Choma.

„Přesně tak. Tenhle život by byl lepší než předtím. Energisticka síla nám dává možnost uskutečnit všechny sny. Nepotřebujeme průmysl ani peníze. Všechno si prostě vyčarujeme. Pokud tohle nedá lidem štěstí, tak nic."

„Nepoznali byste radost z dobře vykonané práce," namítl Sinón. „Neměli byste se s čím prát. Elektřina tu prakticky neexistuje, skončili byste u parního stroje. Plánovali jste žít

skoro věčně. A nikdo nemůže odejít. Promiňte, ale mně to jako ráj nepřipadá.“

„Věčně vidíte to horší,“ pokáral ho Cochrane.

„Možná máte pravdu. Ale vězeňská planeta zaseknutá v osmnáctém století, kde život končí poctivou smrtí, je lepší než nicota.“

„Pak byste se měli raději soustředit na otázku nicoty a proč do ní lidé odcházejí.“

„To se vám snadno řekne,“ pravil Moyo. „Ale jak?“

„Nevím. Kdybyste s námi ale spolupracovali, jistě by se otevřela spousta možností.“

„Spolupracujeme.“

„Ano, tady. Ale jde o starý vesmír, kde má Konfederace nejlepší vědce.“

„Když jsme byli na Ombeyi, nenapadlo vás nic lepšího než na nás zaútočit,“ poznamenala Rana. „A dobře víme, že armáda několik posedlých pitvala zaživa. Z nicoty jsme slyšeli jejich nářek.“

„Kdyby spolupracovali, nebyli bychom nuceni použít sílu,“ řekl Choma. „A nepitvali je zaživa. Nejsme barbaři. Opravdu si myslíte, že chci svou rodinu pustit do nicoty? Chceme vám pomoct. Je to i v našem zájmu.“

„Tak to jsme propásli příležitost,“ zalitovala Stephanie. „Nebyla první, co?“

„Z města někdo vyšel,“ oznámil Choma. „Přímo do tábora seržantů.“

Stephanie se otočila na blátivou prérii za hlídkovým stanovištěm. Nic neviděla.

„Je jich jen pět,“ pokračoval Choma. „Nechovají se nepřátelsky.“ Seržant dál popisoval, co vidí. Četa seržantů skupině vyšla vstříc. Posedlí jim řekli, že utekli před Ekelundovou a jejím režimem. Seržanti je poslali k hlídce.

Stephanie je konečně uviděla. Nepřekvapilo ji, že je mezi nimi Delvan. Měl tmavou vlněnou přehlídkovou uniformu

vysokého důstojníka z počátku dvacátého století, ověšenou šerpami a epoletami.

„Falocentrická armáda.“ Rana se pohrdavě ušklíbla a významně se zahleděla přes okraj útesu do mlhoviny.

Stephanie příchozím pokynula, ať se posadí. Všichni byli z uvítání trochu nesví.

„Už jí máte plný zuby, že jo, děcka?“

„Přesně jste to vystihl,“ přiznal Delvan. Proměnil si spacák ve skotskou deku a posadil se na ni. „Straší jí ve věži. Opila se mocí. Ve Světové válce jsem to viděl často. Odlišný názor považuje za vzpouru. Jestli jí ještě přijdeme na oči, nechá nás postřílet. Doslova.“

„Tak jste dezertovali.“

„Ona by jistě použila stejné slovo.“

„Jsme přesvědčeni, že ji dokážeme odrazit,“ řekl Sinón.

„To rád slyším, příteli. Začíná tu být horko. Ekelundová a Soi Hon se stále chystají do boje. Pořád mají moc. Teď, co duše nemůžou utéct do nicoty, jsou hrozby daleko účinnější. A Ekelundová samozřejmě rozděluje jídlo. Velká banda hlupáků jí ještě věří. Víc není třeba, to mi věřte, stačí jeden vůdce a parta věrných. Je to pitomost.“

„Co se podle ní stane?“ zeptala se Stephanie.

„Tak to nevím. A ona nejspíš taky ne. Soi Hon pořád vykládá, jak jsme zajedno se zemí a seržanti nám kazí soulad. S Ekelundovou se navzájem hecujou. Přesvědčuj ou všechny ty chudáky ve městě, že až vás naházejí přes okraj, všechno půjde jedna báseň. Hrozné nesmysly. Každý blbec přece vidí, že na tomhle kusu skály nemůže žít nikdo.“

„Jen Anette si může myslet, že stojí za to o něj bojovat.“

„Pravda,“ přitakal Delvan. „Pěkná bláznovina. Však to znám. Člověk si vezme něco do hlavy a už ho to nepustí. Na životech pak nezáleží. No, já jí pomáhat nebudu. Tu chybu už jsem udělal.“

„No jo, chlape, vítej mezi slušňákama.“ Cochrane vojákovi podal stříbrnou placatku.

Delvan ochutnal a uznale pokýval hlavou. „Není špatná.“ Přihnul si víc a poslal láhev sousedovi. „Co to tady vlastně vyhlížíte?“

„Nevíme,“ odpověděl Sinón. „Ale poznáme to, až to uvidíme.“

***

Jay toho rána strávila dvacet minut opravováním a peskováním opatřovatele. Musel pořád dokola hltat šaty a chrlit jiné. Pokaždé se lišily jen maličko, ale Jay se pevně rozhodla získat dokonalý model. Prvních pět minut s ní seděla Tracy, pak Jay pohladila a řekla: „Asi to nechám na vás, drahoušku.“

Jay nechtěla nic složitého. Střih viděla jednou v archologii: volná červená plizovaná sukně po kolena hladce přecházela v kanárkově žlutý vršek s rovným výstřihem; obě barvy se prolínaly jako plameny. Na figuríně ve výloze šaty vypadaly krásně, draze a přitažlivě. Když o ně poprosila, maminka řekla ne, to si nemůžeme dovolit. Od té doby plamenné šaty pro Jay představovaly všechno, co je na Zemi špatného. Vždycky věděla, co chce, ale nikdy to nemohla dostat.

Tracy zaklepala na dveře. „Haile tu bude každou chvíli, panenko.“

„Už jdu,“ zavolala Jay. Probodla levitující kouli pohledem. „Dělej, vyplivni je.“

Z purpurového povrchu vylezly šaty. Pořád nevypadaly, jak měly! Jay si dala ruce v bok a znechuceně vzdychla. „Sukně je moc dlouhá. Já ti to říkala! Nemůže jít přesně doprostřed kolena. To je šeredné!“

„Pardon,“ omluvil se pokorně stroj.

„No nic, už si je musím vzít. Ale až se večer vrátím, dotáhneme to.“

Rychle si šaty natáhla a sykla bolestí, když se jí pas zadrhl na odřených žebrech (jednou spadla přímo na hranu surfového prkna). Ani boty se nepovedly: měla bílé tenisky s tkaničkami na bagančata a k nim dokonce modré ponožky. Naposledy nad

sebou zavzdychala, vzala slamák (ten opatřovatel trefil přesně) a narazila si ho na hlavu. Krátký pohled do zrcadla ji utvrdil v přesvědčení, že vypadá úplně nemožně. Na posteli si všimla prince Della. Zamračila se, bylo jí stydno. Ale nemůže ho přece vzít na Hailinu planetu. To nejde. Na šatech si dala tolik záležet, protože ji navštíví jako vůbec první lidská bytost. Musí udělat dobrý dojem. Je něco jako velvyslankyně celého lidstva. Dokázala si představit, co by řekla maminka: přece s sebou nepotáhneš orvanou hračku.

„Jay!“ zavolala Tracy.

„Už jdu.“ Prolétla dveřmi a doklopýtala na verandu. Tracy stála vedle schůdků a mosaznou konývkou zalévala muškáty v truhlíku. Dlouze se na holčičku zadívala.

„Moc pěkné, děvenko. Zvolila jsi dobře.“

„Děkuji, Tracy.“

„Hlavně pamatuj, že uvidíš spoustu nových věcí. Některé budou určitě hodně nezvyklé. Snaž se zachovat klid.“

„Budu hodná. Určitě.“

„Tím jsem si jistá.“ Tracy ji políbila na tvář. „Tak běž.“ Jay se rozběhla ze schodů, ale v půli se zarazila. „Tracy?“

„Copak je?“

„Jak to, že jsi nikdy nebyla na Riynine? Haile říkala, že je to jedna z hlavních planet, hodně důležitá.“

„Ani nevím. Když mě takové věci zajímaly, měla jsem moc práce. Teď mám čas, ale už se mi nechce. Technické zázraky jsou jeden jako druhý.“

„Nikdy není pozdě,“ pravila velkoryse Jay.

„Možná jindy. Tak už utíkej, nebo přijdeš pozdě. A když budeš chtít na záchod, řekni opatřovateli. Nikomu to nebude vadit.“

„Dobře, Tracy. Pa.“ Přidržela si slamák a rozběhla se k ebenovému kruhu.

Stařena ji provázela pohledem, na držadle konve veliké bílé klouby. V plném slunci bylo vidět, jak se jí v koutcích lesknou oči. „Krucinál,“ zašeptala.

Haile se zhmotnila, když Jay ke kruhu zbývalo deset metrů. Holčička za výskala a přidala do kroku.

Kamarádko Jay. Je dobré ráno.

„Nádherné!“ Zastavila u Haile a vzala ji kolem krku. „Haile, ty hrozně rosteš.“

Moc rostu.

„Za jak dlouho budeš velká?“

Za osm let. Celou dobu bude svědit kůže.

„Podrbu tě.“

Jseš pravá kamarádka. Půjdeme?

„Jo!“ Jay poskočila, na tváři blažený úsměv. „Tak na co čekáme?“

Obě pohltila tma.

Pocit pádu teď Jay vůbec netrápil. Jen zavřela oči a zadržela dech. Haile ji jedním chapadlem držela za ruku.

Tíha se rychle vrátila. Jay ucítila pod nohama pevnou podlahu a trochu propérovala kolena. Přes víčka uviděla světlo.

Jsme na místě.

„Já vím.“ Najednou se bála otevřít oči.

Tady bydlím.

Haile byla tak nadšená, že se Jay prostě musela podívat. Slunce stálo nízko nad obzorem, ranní opar se místy ještě nerozplynul. Po ebenovém kruhu se za kamarádkami táhly dlouhé stíny. Stály v otevřené krajině, bylo vidět snad sto kilometrů daleko. Z bujné modrozelené stepi rostly světlé majestátní hory zbrázděné narůžovělými stržemi. Nedržely se pohromadě v jednom hřebenu, ale rostly osamoceně, rovnoměrně rozmístěné po celé prérii. V záři ranního slunce se stříbrně leskly potoky a řeky, na úpatích hor ležela mlha. Příroda tu byla krásná k nevíře, ale nevypadala přirozeně; takhle si Jay představovala vnitřek edenitského habitatu, jenže tisíckrát větší. Nezůstalo tu nic ošklivého, návrháři nahradili močály luhy, lávová pole mírnými svahy.

Přesto byl výsledek nanejvýš malebný.

V kraji bylo vidět stavby, hlavně kiintské dómy různých velikostí, ale také nápadně pozemské mrakodrapy. Další

budovy vypadaly spíš jako sochy než jako domy: bronzová spirála do nebe, smaragdové koule nalepené na sebe jako mýdlové bubliny. Domy stály samostatně stejně jako hory, nespojovaly je silnice ani pěšiny. Přesto bylo Jay jasné, že je ve městě, daleko rozsáhlejším a velkorysejším, než na co se kdy zmůže Konfederace. Posturbální osídlení.

„Tak kde bydlíš?“ zeptala se.

Haile ji pustila a ukázala chapadlem. Kolem ebenového kruhu rostla místní lesklá akvamarínová tráva s remízky stromů. Přinejmenším ty připomínaly spíš přirozený lesík než park. Stromy byly různých druhů, o světlo soupeřily černé osmiúhelníkové listy se žlutými paraplíčky. Z vrbovitých keřů vyrůstaly dlouhé hladké kmínky s koulí růžového kapradí na konci.

Mezi domy o půl kilometru dál bylo vidět ocelově modrý dóm. Nevypadal o moc větší než ten, v němž Kiinti žili na Tranquillity.

„Je hezký,“ pochválila dům způsobně Jay.

Je jinak než můj první domov ve všude kolem. Univerzální opatřovatelé tu moc usnadnili život.

„To věřím. Ale kde máš všechny kamarády?“

Pojď. Vyano o tobě slyšel. Rád přijde pozdravit.

Když se otočila za Kiintkou, zalapala Jay po dechu. Uviděla veliké jezero a na něm hrad elfího krále. Přímo z hladiny se tyčily desítky štíhlých bílých věží, nejvyšší uprostřed byly jistě kilometr vysoké. Mezi všemi vedly křehké klenuté můstky, proplétaly se, ale neprohnaly. Nakolik tomu Jay rozuměla, nesledovaly žádný plán ani logiku; z některých věží jich vedlo i deset, z jiných jen dva. Celá stavba se koupala v rudozlaté záři slunce a leskla se jako leštěný křemen. Oplývala krásou i důstojností,

„Co to je?“ zeptala se, když doběhla Haile.

Korpus locus, roste tu a zraje vědomost.

„Něco jako škola?“

Kiintka zaváhala. **Korpus říká ano.**

„Chodíš tam?“

Ne. Stále mě vzdělává Korpus a rodiče. Napřed já musím porozumět jim. To moc těžké. Až porozumím, mohu rozvinout svoje myšlenky.

„Už to chápu. Tak to taky děláme. Než půjdu na univerzitu, musím se naučit spoustu didaktických kurzů.“

Ty půjdeš na univerzitu?

„Doufám. Na Lalonde by to asi nešlo. Možná v Durringhamu nějaká bude. Matka mi poradí, až se vrátí.“

Přeji ti to.

Došly na břeh jezera. Bylo černé a ani když se Jay postavila na samý kraj, nedohlédla dna. Uviděla jen vlastní odraz na hladině. Rozvlnil se.

Haile kráčela k bílým věžím. Jay se na ni zadívala. Něco jí na výjevu nesedělo, ale nedokázala to pojmenovat.

Haile už byla deset metrů od břehu, když si všimla, že za ní Jay nejde. Otočila se na ni. Vyano je tam. Nechceš se seznámit?

Jay si opatrně odkašlala. „Haile, ty chodíš po vodě.“

Malá Kiintka se podívala pod nohy. **Ano. Dotaz nechápavost. Co ti připadá divné?**

„Je to přece voda!“ zvolala Jay.

Kdo chce k locu, má pevnou půdu pod nohama. Nepropadneš.

Jay Haile probodla pohledem, i když ji zvědavost hnala na hladinu. Jasně si vzpomínala na Tracyina varovná slova. A Haile by si z ní nevystřelila. Opatrně strčila do vody palec. Hladina se maličko prohnula, ale povrchové napětí nepovolilo. Zatížila nohu a postavila se na vodu celým chodidlem. Hladina ji bez potíží udržela.

Udělala pár nejistých kroků a se smíchem se rozhlédla. „To je úžasné. Nepotřebujete mosty.“

Teď šťastná?

„To si piš.“ Vykročila k Haile. Kolem podrážek se jí rozbíhaly kruhy. Jay se nedokázala přestat hihňat. „Tohle jsme měly mít na Tranquillity. Došly bychom až na ostrov.“

Pravda.

Jay se nechala od Haile vzít za ruku a společně kráčely přes jezero. O pár minut později se věže nezdály o nic blíž. Jay začínala pochybovat, že jejich velikost zprvu odhadla správně.

„Kde je Vyano?“

Už jde.

Jay se rozhlédla po jezeře. „Nikoho nevidím.“

Haile zastavila a podívala se pod nohy. **Já vidím.**

Jay si slíbila, že nevyjekne, a sklopila zrak. Pod hladinou se něco hýbalo. Dvacet metrů pod ní se valila světlešedá hora. Srdce se jí na chviličku zastavilo, ale přesto nevykřikla. Tvor musí být větší než velryby z didaktické paměti. A také má daleko víc ploutví. Po boku mu plavala menší verze, asi mládě. Odpojilo se od rodiče a vyrazilo vzhůru, cestou nadšeně mávalo ploutvemi. Rodič se otočil a zmizel v hlubinách.

„Tohle je Vyano?“ zvolala Jay.

Ano. Bratranec.

„Jak to, bratranec? Není vůbec jako ty.“

Lidé mají mnoho poddruhů.

„Nemáme!“

Máte Adamity a Edenity, bílé kůže, hnědé kůže, víc barev vlasů, než má duha. Všechny jsem sama viděla.

„To ano, ale… Podívej, žádní lidé nežijou pod vodou. To je něco úplně jiného.“

Corpus říká lidští vědci experimentovali s podvodními plícemi.

Jay poznala známý tvrdohlavý tón. „Asi ano,“ podvolila se.

Dítě vodního Kiinta mělo na délku přes patnáct metrů, bylo plošší než pozemská velryba a všech šest ploutví byla ve skutečnosti traktamorfní chapadla, stejně jako ocas. Na příbuzenství se suchozemskými Kiinty nejvíc poukazoval tvar hlavy, jen trochu hydrodynamičtější a vybavené skřelemi místo dýchacích otvorů. Smutné kiintí oči měl Vyano potažené mléčnou blankou.

Na hladinu vyplul ve sprše vody a energických vln. Jay najednou měla problém udržet se na nohou, protože se pod ní

hladina vzepjala jako hyperplastická trampolína. Haile na tom byla skoro stejně, což Jay uklidnilo. Když vlnobití ustalo, pár metrů od nich se pohupovala hora lesklé kůže. Vodní Kiint vytvaroval z chapadla lidskou ruku.

Jay mu ji stiskla.

Vítej na Riynine, Jay Hiltonová.

„Děkuji. Je tu krásně."

Moc dobře. Haile mi předala vzpomínky na konfederační světy. Také jsou zajímavé. Až budu svéprávný, rád bych se na ně podíval.

„Také bych se chtěla vrátit."

O tvém neštěstí se mluvilo. Smutním za všechno, co jsi ztratila.

„Richard říká, že to zvládneme. Věřím mu."

Richard Keaton je spojený s Korpusem, vysvětlila Haile. **Neřekl by nepravdu.**

„Jak bys mohl navštívit Konfederaci? To ty vaše skákací stroje fungují i pod vodou?"

Ano.

„Ale moc bys toho asi neviděl. Všechno zajímavé se děje na zemi. Samozřejmě kromě Atlantidy."

Souš je vždy malá a plná stejných rostlin. Chci vidět život pod vodou, kde se nic neopakuje. Každý den je báječně jiný. Měla by ses přestavět a žít chvíli s námi.

„Ne, pěkně děkuji," řekla bez váhání.

To je smutek.

„Chtěla jsem říct, že bys neviděl, čeho lidé dosáhli. Všechno, co jsme kdy postavili, je na souši nebo ve vesmíru."

Vaše stroje jsou nám staré. Nezajímají. Proto se moje rodina vrátila do vody.

„Vy jste jako naši pastorálové?"

Omlouvám. Nerozumím všem lidským slovům.

„Pastorálové jsou lidi, co chtějí žít prostě a bez techniky. Žijí primitivně, ale zase nemají moderní starosti."

Všechny kiintské rasy používají techniku, řekla Haile. Opatřovatele se nesmějí porouchat; dělají za nás všechno a dávají volný čas.

„Tomu moc nerozumím. Na co máte volný čas?“

Abychom žili.

„Dobře, zkusím to jinak. Co budete vy dva dělat, až vyrostete?“

Já budu já.

„Ne, ne.“ Jay by si pro zdůraznění ráda dupla. Vzhledem k tomu, na čem stála, si to raději rozmyslela. „Jaké povolání? Co dělají Kiinti celý den?“

Moji rodiče pomáhali s laymilským projektem.

Všechna činnost má jeden cíl, vysvětlil Vyano. **Obohacujeme se vědomostmi. Znalost přichází buď skrze pozorování všehomíra, nebo extrapolací myšlenek k výsledku. Oba způsoby se doplňují. Život slouží k obohacení. Jenom pak můžeme s jistotou transcendovat.**

„Transcendovat? To jako umřít?“

Ztratit život v těle, ano.

„Pořád jenom přemýšlet je pro vás jistě správné. Ale mně to připadá jako pěkná nuda. Lidi se potřebují nějak zaměstnat.“

V rozdílnosti je krása, poznamenal Vyano. **Pod vodou je víc rozdílů než na souši. V našem světě je příroda nejsilnější, na všech planetách se život zrodil v oceánu. Už rozumíš, proč jsme se vzdali souše?**

„Asi ano. Ale nemůžete přece pořád obdivovat nové věci. Někdo musí zařídit, aby všechno klapalo.“

Na to máme opatřovatele. Této kulturní úrovně jsme nemohli dosáhnout, dokud se naše technika nedostala na současnou úroveň. Opatřovatele nás z moudrosti Korpusu zaopatřují.

„Chápu, snad. Máte Korpus, jako mají Edeniti konsenzus.“

Konsenzus je ranou fází Korpusu. Jednou se vyvinete na naši úroveň.

„Fakt?“ podivila se Jay. Když se těšila na návštěvu Riynine, neplánovala zrovna filozofickou disputaci s kiintským dítětem. Rozhodila rukama, aby ukázala locus a všechny ostatní podivné stavby, ale vodní Kiint zřejmě lidskému gestu neporozuměl. „To jako že lidi budou jednou žít takhle?“

Nemohu za vás hovořit. Chcete žít jako my?

„Bylo by pěkné nestarat se o peníze a o takový věci.“ Vzpomněla si na aberdaleské osadníky, na jejich budovatelský zápal. „My ale potřebujeme obyčejnou práci. Už jsme takoví.“

Vaše přirozenost vás provede osudem. To je všem společné.

„Asi ano.“

Cítím, že jsme si blízcí, Jay Hiltonová. Chceš každý den vidět nové. Proto jsi tady na Riynine, dotaz?

„Ano.“

Měla bys navštívit sněmovnice. Tam nejlépe uvidíš naši techniku, jíž si tak ceníš.

Podívala se na Haile. „Šlo by to?“

To bude velká radost, odvětila Haile.

„Děkuji, Vy ano.“

Vodní Kiint zamířil zpátky pod hladinu. **Tvoje návštěva mě obohatila novostí. Jsem poctěn, Jay Hiltonová.**

Když Haile řekla Jay, že Riynine je hlavní planeta, představila si holčička kosmopolitní metropoli plnou Kiintů a tisíců nevídaných xenoků. Corpus locus byl sice ohromný, ale nic extra.

Názor změnila, když vystoupila z teleportovací bubliny v jedné z místních sněmovnic. I když pro druh s téměř neomezenými zdroji to nebyl žádný zázrak, na létajících městech bylo cosi navýsost hrdého a staromilského. Filigránské kolosy z křišťálu a lesklého kovu každému návštěvníkovi jasně ukazovaly pravou povahu Kiintů; ještě více než náhrdelník umělých planet. Takový zázrak by nesestrojila žádná rasa, která ještě sebeméně pochybuje o svých možnostech.

Sněmovnice, na níž Jay přistála, měla v průměru dvacet kilometrů. Jádro tvořil shluk věží a světelných sloupů, zpod nichž do vzduchu vybíhalo osm vroubkovaných poloostrovů. Mraky město hladce obeplouvaly a to se ocitalo v bezvětrné zóně tak jasné, až se zdálo, že země je daleko blíž než deset kilometrů. Kolem věží se rojily drobné letouny, rozrůzněné stejně bohatě a nápadně jako druhy, jež nesly. Po stejných trasách létaly kosmické lodě schopné sestupu do atmosféry i

maličké orbitální raketoplány. Leteckou dopravu obstarávaly bodliny na poloostrovech.

Jay se ocitla na konci široké ulice ve vyšší části města. Vozovka byla z jakéhosi vínového nerostu, těsně pod povrchem vedla pavučina světélkujících vláken. Na každé křižovatce dvou vláken stál vysoký nefritový jehlan, podobný mladé jedli. Nad městem se klenula křišťálová střecha, znepokojivě připomínající dóm v archologii.

Jay se pevně držela Haile za chapadlo. Ulice byla plná xenoků stovek druhů, všichni se tu jakoby nic procházeli, klouzali, či dokonce poletovali.

Jay už nemohla tajit dech a tak vydechla: „Fíha!“ Seběhly z ebenového kruhu, aby na něj mohla rodinka vysokých osminohých opeřenců. Nad hlavami všem létaly mnohobarevné koule podobné opatřovatelům. Jay zavětřila a ucítila tolik různých unikavých vůní, že rozeznala jen jakési suché koření. Uši měla plné basového dunění, rychlého šveholení, hvízdání i skoro lidské řeči, všechen hluk splýval do nezřetelného šumu.

„Odkud se tu vzali? To jsou vaši pozorovatelé?“

Nejsou to pozorovatelé. Jsou zástupci druhů z naší galaxie a několika sousedních. Všichni jsou přátelé Kiintů.

„Aha.“ Jay vykročila ke kraji ulice, chránilo ji vysoké zábradlí jako na balkoně. Postavila se na špičky a podívala se dolů. Ulice vedla nad městem, zřejmě nad průmyslovou zónou. V ulicích nebylo nikoho vidět. Přímo před ní hvízdl raketoplán a obloukem zamířil k jedné přistávací věži.

Sněmovnice letěla dost vysoko nad krajem, aby detaily splynuly v jednolité plochy hor a savan. Zato však bylo patrné zakřivení obzoru, stuha purpurového neonu mezi nebem a zemí. Daleko před městem uviděla mořské pobřeží. Nebo za městem. Jay neviděla, kterým směrem letí. Pokud vůbec.

Spokojila se s pozorováním vzdušného provozu. „Tak co tady tedy všichni dělají?“

Různé druhy sem jezdí za směnou. Někdo má nápady, jiný znalosti potřebné k uskutečnění. Korpus je spojuje.

Sněmovnice jsou křižovatky pro ty, kdo hledají a kdo chtějí dát. Tady se najdou.

„To zní hrozně vznešeně.“

Už dávno jsme tomuto účelu otevřeli své světy. Některé rasy známe od počátků své historie, jiné jsou nové. Všechny vítáme.

„Kromě lidí.“

Ty jseš tu na návštěvě.

„Ale o Riynine nikdo neví. Konfederace si myslí, že vaše rodná planeta je Jobis.“

To je mi smutek. Ale když jsi tady, vítáme tě.

Jay na promenádě uviděla čtveřici dospělých Kiintů. Doprovázelo je cosi, co připomínalo ze všeho nejvíc přízraky hubených plazů v kombinézách. Jay přes ně viděla, byli průsvitní. „Rozumím tomu. Je to jako kvalifikační zkouška. Když máte dost rozumu, abyste nás našli, máte ho dost, abyste mohli mezi nás.“

Potvrzuji.

„To by nám fakt pomohlo, naučit se něco novýho. Ale stejně si myslím, že lidi nechtějí celý život filozofovat. No, možná jeden dva, jako otec Horst, ale moc ne.“

Někteří na sněmovnice přicházejí pro pomoc a pro techniku.

„A vy jim to dáte, stroje a tak?“

Korpus s každým jedná podle uvážení.

„Proto mi opatřovatel nedal kosmickou loď.“

Jsi sama. Já tě sem přivedla. Moc smutek.

„Hele,“ vzala Kiintku kolem krku a pohladila po dýchacích otvorech. „Není mi líto, žes mě sem vzala. Něco takového neviděl ani Jozue a ten už byl v Konfederaci úplně všude. Až se vrátím, udělám na něj dojem. To je něco, ne?“ Znovu se zahleděla na elegantní letouny. „Pojď, najdeme opatřovatele. Neuškodila by zmrzlina.“

17

Rocio počkal ještě den po návratu organizační flotily od zničené továrny na antihmotu a teprve pak opustil svoji vysokou hlídkovou orbitu nad Novou Kalifornií a skočil k Almadenu. Mindora hned zachytily radary z asteroidu, na displejích se objevil coby rozmazaná tečka. Pulzovala jako lidské srdce. Vizuální čidla ukázala černou harpyji se složenými křídly, pověšenou v prostoru dva kilometry od nerotujícího kosmoportu. Za pootevřenými víčky bylo vidět červené světlo.

Rocio se zaměřil na přistávací římsu asteroidu. Všechny podstavce zničil laser, roztavený plast a kov se rozlily po skále. Hladinu kaluže podobaly neštovice plynových bublin. Zničena byla i výrobna kaše.

Rocio obraz předal Pran Soo na Montereyi. **Co myslíš?** zeptal se kolegyně krkavce.

Rafinerie není poškozená tak hrozně, jak vypadá. Schytaly to jen stroje na povrchu. Etchells ji přejel laserem, což určitě vypadalo dost děsivě. Všude stříkalo roztavené železo, trubky vybuchovaly. Jádro je ale vcelku, chemická syntéza by měla fungovat.

Typické.

Ano. Naštěstí. Nevím, proč by neměla jít opravit. Pokud k tomu přesvědčíš místní.

Souhlasí, řekl Rocio. **Máme něco, co potřebují: sami sebe.**

Hodně štěstí.

Rocio přenesl pozornost na nerotující kosmoport, malý kotouč ještě ve výstavbě. Tvořily ho hlavně holé traverzy

propletené tlustým potrubím, zatím nepokryté obvyklými ochrannými pláty. Kotvily tu tři lodě: dva nákladňáky a Lucky Logorn. Meziorbitalní loď se vrátila teprve před deseti hodinami. Kdyby chtěla Organizace potrestat posádku, už by to udělala.

Rocio zapnul krátkodosahové rádio. „Deebanku?“

„Rád vás vidím.“

„Já taky. Dobře že vás nevyhnali z těla.“

„Řekněme, že víc lidí souhlasí se mnou než s Organizací.“

„Co se stalo s poručíky?“

„Stěžují si Caponovi z nicoty.“

„To jste příliš riskoval. Neposlušnost netoleruje. Možná vám to přiletí vyřídit pár fregat.“

„Spoléháme na to, že právě teď má moc problémů s antihmotou. V každým případě by nemohl dělat nic jinýho než nám sem poslat atomovku. V takovým případě vypadneme z tohohle vesmíru a zkusíme to jinde. To bysme neradi.“

„Chápu. Rozhodně by mě to mrzelo.“

„No jo, každej máme svoje problémy. Jak si můžeme pomoct?“

„Pokud máme opustit Organizaci, potřebujeme nezávislý zdroj výživné kaše. Když pro nás opravíte rafinerii, převezeme veškeré obyvatelstvo asteroidu na planetu.“

„Nová Kalifornie nás nepřijme.“

„Můžeme zkusit některou z těch, na které Organizace vysadila posedlé. Máme dost raketoplánů, abychom to stihli. Musíme ale začít brzy. Bez antihmoty Capone nebude sabotovat další světy a ty, které už nakazil, nezůstanou ve vesmíru dlouho.“

„Do rafinerie se můžeme pustit hned. Ale když všichni odletíme, jak ji budete udržovat v chodu?“

„Musíte vyrobit dost náhradních dílů, aby rafinerie běžela deset let. Také budete muset předělat mechanoidy na dálkové ovládání.“

„Nechcete toho trochu moc?“

„Nabízíme hodně.“

„Dobře, karty na stůl. Moji lidi říkají, že s dílama nebude problém, naše fabriky to zvládnou. Ale na elektroniku nemáme kapacity. Můžete nám ji dodat?“

„Nadatujte mi seznam. Poptám se.“

***

Jed a Beth poslouchali rozhovor v soukromé kajutě, kterou nedávno zabrali. Trávili tu spolu spoustu času. V posteli. Od výpravy na Monterey toho neměli moc na práci. A přestože je Rocio ujišťoval, jak jde všechno hladce, měli pocit, že se neodvratně blíží katastrofa. Díky tomu odhodili všechny zábrany.

Vyčerpaní láskou leželi na kavalci a obdivně se hladili. Na zpocených tělech se lesklo sluneční světlo zpoza dřevem obloženého kulatého okénka.

„Hele, Rocio, opravdu si myslíte, že to klapne?“ zeptala se Beth.

V zrcadle nad týkovým prádelníkem se objevila tvář posedlého. „Doufám. Oba něco potřebujeme. Máme si co nabídnout.“

„Kolik krkavců do toho půjde?“

„Dost.“

„Fakt? Když zdrhne kus hejna, Kiera udělá všechno, aby vás zmrzačila. Hned budete muset bránit Almaden. Na to potřebujete bojové vosy.“

„Propáníčka, opravdu?“

Beth ho zpražila pohledem.

„V jiných soustavách nenajdeme vhodný asteroid,“ umírnil se Rocio. „Tohle je naše jediná šance na svobodu, i když budeme v dosahu Organizace. Neměj strach, ubráníme se.“

Jed se posadil, ale pohlídal si, aby mu ze zrcadla nebylo vidět do rozkroku (Beth nedokázala pochopit, proč se tak stydí). „A k čemu máte nás?“

„Ještě nevím. Třeba vás vůbec nebudu potřebovat.“

„Vydáte nás Caponovi?“ lekla se Beth a doufala, že se jí netřese hlas.

„To by šlo těžko. Jak bych vysvětlil, kde jste se tu vzali?“

„Takže na nás prostě pustíte Deebanka a jeho bandu?“

„Prosím tě, nejsme všichni jako Kiera. Doufal jsem, že už jste si toho stačili všimnout. Nechci dávat děti mrtvým duším.“

„Tak kde nás vysadíte?“ zeptala se Beth.

„Netuším. Ale například Edenité by vás jistě moc rádi vyrvali z mých spárů. Až budeme mít jasno, co dál, můžeme to domluvit. Ale musím říct, že mě váš přístup velice zklamal, když uvážím, před čím jsem vás zachránil.“

„Promiňte, Rocio,“ omluvil se bez váhání Jed.

„Jo, nechtěli jsme vás urazit,“ dodala skoro sarkasticky Beth.

Obraz zmizel a milenci se na sebe podívali. „Neměla bys ho tak štvát,“ řekl Jed. „Hergot, kotě, jsme na něm úplně závislí. Dává nám vzduch, jídlo, dokonce gravitaci. Přestaň rejpat!“

„Jenom jsem se zeptala.“

„Tak se neptej!“

„Rozkaz, pane. Na chvíli jsem zapomněla, že tu máš všechno na povel.“

„Nech toho,“ urazil se Jeď. Něžně ji pohladil po tváři. „Nechci poroučet, jenom mám strach.“

Beth dobře věděla, že když se na ni dívá takhle, ve skutečnosti v ní vidí obraz vysněné Kiery. Už jí to nevadilo, ale raději nepřemýšlela proč. Touha zřejmě přemohla důstojnost. „No jo. Já taky. Ještě že jsme si našli lepší program, co?“

Pousmál se. „Přesně tak.“

„Musím jít. Děti budou chtít večeři.“

Když se objevili v kuchyni, Navar ukázala prstem a vykvikla: „Zase jste to dělali!“

Jed jí zkusil odstrčit ruku, ale uhnula a dál se posmívala. Těžko jí mohl něco vyčítat; nijak to před dětmi netajili.

„Můžeme už jíst?“ zakňourala Gari. „Všechno jsem připravila.“

Beth její práci letmo zkontrolovala. Holky s Websterem namíchaly šest porcí jídla na ohřátí. Na každém talíři byly sušené bramborové placky, dehydrovaný bílek a mražená mrkev. „Výborně.“ Naťukala na troubě hmotnost potravin a zapnula ji. „Kde je Gerald?“

„Blázní v salonu. Jako vždycky.“

Beth děvčátko pokárala pohledem.

Navař se nedala. „Je šílenej,“ trvala na svém.

„Nanosíš na stůl,“ řekla Beth Jedovi. „Skočím se podívat, co s ním je.“

Gerald stál u velikého okna v salonu, ruce přitisknuté na tabuli, jako by ji chtěl vyrazit a vyletět do vesmíru.

„Nazdar, Geralde. Večeře je na stole.“

„Tam je Marie?“

„Kde, kamaráde?“

„Na tom asteroidu.“

Beth se mu podívala přes rameno. Přímo za oknem byl Almaden. Kus černé skály se pomalu otáčel na hvězdném pozadí.

„Ne, Geralde, bohužel ne. Tohle je Almaden, ne Monterey. Marie tu není.“

„Myslel jsem si, že tohle je Monterey.“

Beth se mu lépe podívala na ruce. Měl otlučené klouby, jako by do něčeho mlátil. Naštěstí mu netekla krev. Položila mu ruku na předloktí. Měl zaťaté svaly, třásl se. Na čele se mu perlil pot.

„Tak pojď, kamaráde,“ zašeptala. „Teplý jídlo ti udělá dobře.“

„Ty tomu nerozumíš!“ Málem se rozplakal. „Musím se k ní vrátit. Ani už nevím, kdy jsem ji viděl naposled. Mám v hlavě tmu. Bolí to.“

„Já vím.“

„Víš?!“ zařval. „Nic nevíš! Je to moje holčička, moje malá krásná Maruška. A ta ženština ji nutí do hroznych věcí.“ Otřásl

se, víčka mu zamžikala. Beth se lekla, že upadne. Pevněji mu sevřela ruku.

„Geralde? Propána…“

Najednou vytřeštil oči a začal pohledem těkat po salonu. „Kde to jsme?“

„Na Mindoru,“ odvětila trpělivě. „Jsme na lodi a snažíme se nějak dostat zpátky na Monterey.“

„Ano.“ Rychle přikývl. „Ano, to je dobře. Musíme na Monterey. Víš, tam je moje holčička. Marie. Musím ji najít. Dovedu ji vysvobodit, vím, jak na to. Loren mi to řekla, než odešla. Dovedu jí pomoct.“

„To je dobře.“

„Chci mluvit s kapitánem. Vysvětlit mu to. Musíme se hned vrátit. Porozumí mi, udělá to pro mě. Je to moje dceruška.“

Když se otočil a vyrazil ven, Beth se ani nepohnula. Malomyslně vzdychla. „Do prdele.“

Jed a tři děti seděli u baru v kuchyňce a lžící jedli beztvarou hmotu. Když přišla Beth, chápavě na ni pohlédli. Kývla na Jeda a vrátila se do předsíně. Šel za ní.

„Musíme mu sehnat doktora,“ řekla polohlasem.

„To jsem ti povídal, hned co jsme na něj narazili, krasavice. Je úplně vypatlanej.“

„Ne, nejde jen o to, že je trhlej. Fakt je nemocnej. Sálá, jako by měl horečku, nebo něco chytil.“

„Proboha, Beth.“ Jed se opřel čelem o chladnou kovovou stěnu. „Mysli, jo? Co s tím můžeme dělat? Jsme v posedlým krkavci padesát trilionů světelnejch let od prvního člověka, který by s tím něco udělal. Nemůžeme mu pomoct. Je mi fakt líto, že chytil nějaký xenocký virus, ale teď mě zajímá jenom to, jestli nás nenakazí.“

Hrozně nerada připustila, že má pravdu. Nechtěla si přiznat, jak jsou bezmocní, naprosto závislí na Rociovi. „Jdeme.“ Mrkla se na děti, jestli dojedly, a zatáhla Jeda do salonku. „Rocio.“

V okně se objevila průsvitná tvář. „Co zas?“

„Máme velkou potíž s Geraldem. Počítám, že je nemocnej. To je špatný.“

„Je tady jenom kvůli tobě. Cos ním mám dělat?“

„Nevím. Máte stázovou komoru? Můžeme ho tam strčit. Edeniti ho vykurýrujou.“

„Ne. Žádná stázová komora tu nefunguje. Posedlí jsou z nich vyplašení, a tak všechny zničili.“

„Sakra! Co budeme dělat?“

„Budete se o něj muset starat sami.“

„No výborně,“ zabručel Jed.

Za oknem se začal pohybovat Almaden.

„Hele, kam to letíme?“ zeptal se Jed. Asteroid zmizel z dohledu a venku se už posouvaly jen vzdálené hvězdy.

„Vracím se na hlídkovou orbitu,“ odvětil Rocio. „Doufám, že si nikdo nevšiml, jak dlouho jsem byl pryč. Deebank mi oddatoval seznam elektronických součástek, které budou potřebovat na opravu rafinerie. Všechny se dají sehnat na Montereyi.“

„Tak to rád slyším,“ odtušil bezmyšlenkovitě Jed. Najednou se zarazil. „Počkat, počkat. Jak donutíte Organizaci, aby vám je vydala?“

Rocio mrkl a zmizel.

„Ježíšku na křížku! Už ne!“

***

V dobách míru byly zóny vymezené pro skákající lodě příjemně nízko nad Avonem a náhrdelníkem průmyslových asteroidů. Jedinou výjimku tvořil Trafalgar, věčně ostražitý a podezíravý. Po oficiálním začátku války, nebo, řečeno slovy reginských diplomatů, krizové situace, se všechny příletové zóny automaticky vzdálily od cílových přístavů. Válečné souřadnice byly v každém hvězdném almanachu a kapitáni byli povinni zjišťovat si aktuální předpisy.

Příletová zóna DR45Y byla tři sta tisíc kilometrů od Trafalgaru a sloužila civilním lodím s vládním pověřením.

Pozorovací satelity tu byly stejně schopné jako družice, které sledovaly zóny vyhrazené válečným plavidlům; nikdo nemohl vědět, jaké lodě nepřítel použije. Když tedy gravitonicka čidla zachytila charakteristickou signaturu konce červí díry, za pár tisícin sekundy naskočily všechny pomocné senzory. Na zkroucení časoprostoru se zaměřilo pět obranných plošin. Velení orbitální obrany na místo vyslalo čtyři hlídkující sokoly a dalším deseti vyhlásilo pohotovost.

Horizont událostí se roztáhl na třicet osm metrů a zmizel za trupem kosmické lodě. Optická čidla ukázala obsluze orbitální obrany standardní kulovou loď pokrytou izolační pěnou. Nápadná na ní byla jen díra po chybějícím šestiúhelníkovém plátu. Loď se navíc objevila téměř přesně uprostřed vymezené zóny; kapitán si musel při posledním skoku dát hodně záležet. Bylo vidět, že se snaží zavděčit.

Radarové pulzy spustily lodní vysílač. Trafalgarská UI za tisícinu sekundy identifikovala Villeneuvovu pomstu s kapitánem André Duchampem.

Hned po automatické odpovědi vyslala Villeneuvova pomsta oficiální povolení k letu ve službách ethenthijské vlády.

Oba kódy spustily bezpečnostní protokoly druhého stupně. Věci se okamžitě ujala místní důstojnice KIS.

V komunikační síti asteroidu se ale spustil i jiný, daleko tišší poplach, o němž neměla KIS ani tušení. Televizory, starožitné rozhlasové přijímače i holografická okna v klubovně na ostrově Vesnice zrušily vysílání pravěkých sentimentálních seriálů a informovaly stařiky o nejnovějším vývoji.

Tracy se narovnala a obrátila pozornost k obrazovce. Klubovna úplně ztichla. Na trinitronové obrazovce se objevily barevné ikonky orbitální obrany. Nedostatečné informace z Trafalgaru doplňoval telepaticky Korpus, napojený na množství zdrojů v asteroidu i kolem něj.

„Nepustí si je dost blízko," zadoufala Saska. „Díky Bohu jsou teď jako na jehlách."

„Snad máš pravdu," zamručela Tracy. Korpus jí na otázku okamžitě odpověděl, že Jay je s Haile stále na Sněmovnici. Tím lépe, tady by snadno poznala, jak jsou všichni nervózní. „Čert ví, jak se Pryor dostal z Ethenthie."

„Posedlé na Ethenthii zřejmě zastrašilo Caponovo jméno," navrhl Galic. „Prolhat se až na velitelství Konfederačního loďstva nebude taková legrace."

Důstojnice KIS si zřejmě myslela totéž. Ihned vyhlásila poplach C4, zakázala podezřelé lodi další pohyb a poslala k ní čtyři sokoly. Na Villeneuvovu pomstu odvysílala varování a jasně vysvětlila, co se stane, když kapitán neuposlechne rozkazů orbitální obrany. Villeneuvova pomsta nesměla používat žádný pohon včetně stabilizačních trysek, vysouvat chladiče ani čidla nebo jakkoli měnit konfiguraci trupu. Loď mohla vypustit přebytečný plyn, ale až po vyžádaném povolení. Jakmile se kapitán Duchamp nerad podvolil, čtveřice sokolů vyrazila k lodi na pěti gé.

Kingsley Pryor nadatoval důstojnici KIS svůj osobní kód a identifikoval se jako důstojník Konfederačního loďstva.

„Podařilo se mi uniknout z Nové Kalifornie," sdělil jí. „Shromáždil jsem množství strategických informací o Organizaci. Co nejrychleji je musím předat admirálce Lalwaniové."

„O vaší službě u Capona už víme," odtušila kontrašpionka. „Náš tajný agent Erick Thakrar předal velice důkladnou zprávu o Villeneuvově pomstě."

„Erick je tady? To je dobře; měli jsme za to, že ho dostali."

„Zažaloval vás pro dezerci a spolupráci s nepřítelem."

„I kdybych měl jít před polní soud, abych dokázal nevinu, stejně mám spoustu užitečných informací. Admirálka mě bude chtít důkladně vyslechnout."

„Stane se. Sokoli vás doprovodí na zabezpečené molo, jakmile prověříme posádku."

„Věřte mi, na palubě nejsou žádní posedlí. Tato loď nepředstavuje vojenskou hrozbu. Udivuje mě, že jsme se sem

při všech těch poruchách vůbec dostali. Kapitán Duchamp není příliš schopný velitel.“

„I to víme.“

„No dobře. Měli byste také vědět, že pod plátem 4-36-M je ukrytá nukleární nálož o síle tří megatun. Mám blokovací kód, do výbuchu zbývá sedm hodin.“

„Ano, tak si Capone obvykle vynucuje poslušnost. Sokol nám potvrdí umístění nálože.“

„Jak chcete. Co mám dělat já?“

„Vůbec nic. Než povolíme přistání, sejmeme plát. Duchamp nám musí zpřístupnit palubní počítač a odstranit všechna hesla. Pak dostanete další instrukce.“

Kingsley se na můstku odpoutal od akceleračního křesla a chladně pohlédl na brunátného kapitána. „Poslechněte rozkazy. Hned.“

„Samosebou,“ zavrčel André. Za letu ho tisíckrát napadlo prostě odmítnout poslušnost a dokázat si, že Pryor blufuje. Na Trafalgaru mu skončí život, loďstvo toho o něm díky Thakrarovi ví až moc. Vezmou mu loď a zřejmě i svobodu, ať nacpe těm nenasytným právníkům, kolik chce. Na Trafalgaru mu nikdo nedlužil službičku. Pokaždé se ale rozhodl pokračovat, zbabělost mu nedovolila odmítnout Pryorovo velení.

Bomba v trupu by znamenala okamžitou smrt pro všechny a André Duchamp nedokázal čelit osudu tak srdnatě jako kdysi. Střetl se s posedlými a zvítězil (ne že by mu za to Konfederační loďstvo poděkovalo, ani náhodou), a věděl lépe než ostatní, jak jsou skuteční. Věděl, co čeká jeho duši. Jakýkoli osud mu teď přišel lepší než smrt.

André nadatoval počítači sadu instrukcí a předal řízení orbitální obraně. Už v tom měl praxi. Vnitřní čidla potvrdila počet a totožnost lidí na palubě. Pak měli orbitální obraně oddatovat své dokumenty a zdravotní stav; poprvé tak potvrzovali, že nejsou posedlí. Druhá, podstatně důkladnější prohlídka přijde, až přistanou na asteroidu.

Jakmile orbitální obrana prozatím označila pětici lidí za neposedlé, diagnostické programy prověřily všechny lodní procesory. V případě Villeneuvovy pomsty neprobíhala kontrola tak hladce jako na lodích lépe vyhovujících technickým předpisům KVA. Několik povinných systémů se nepodařilo vůbec nahodit. Orbitální obrana přesto potvrdila, že žádný funkční procesor nevykazuje poruchy způsobené přítomností posedlých. Po kontrole (pravda, neúplných) záznamů ze systému podpory života mohl počítač s pětadevadesátiprocentní pravděpodobností potvrdit, že loď nepašuje posedlé.

André mohl vysunout chladiče a ulevit tak chladicím nádržím. Trysky stabilizovaly loď. Jeden sokol vypustil z hangáru multifunkční prostředek a ten se nalepil na plát 4-36-M. Stroj natáhl mechanické paže.

Tracy všechno sledovala na velkém televizoru Sony, do šroubů na trupu Villeneuvovy pomsty už zajely klíče. „No to snad není možné!“ zvolala. „Oni si myslí, že nic nehrozí!“

„Uklidni se,“ řekl Arnie. „Takhle by na palubě našli každého posedlého.“

„Kromě Quinna Dextera,“ zabručela Saska.

„Nekomplikuj to. Loďstvo je velice opatrné.“

„Blbost,“ odsekla Tracy. „Ta ženská z KIS je trestuhodně neschopná. Musí vědět, že Capone má Pryora v ruce, ale vůbec s tím nepočítá. Odšroubují ten plát a nechají je přistát.“

„Nemůžeme je zastavit,“ varovala ji Saska. „Znáš pravidla.“

„Capone upadá a jeho vliv slábne,“ namítla Tracy. „I kdyby se opájel tímhle vítězstvím, nedostane zpátky, co ztratil. Povídám, že mu tohle prázdné gesto nesmíme dovolit. Musíme vzít v úvahu psychologickou dynamiku situace. Konfederace musí přežít, navíc musí tuhle krizi uspokojivě vyřešit. A loďstvo je zvlášť teď ztělesněním Konfederace. Nesmí se mu nic stát. Ne něco tak strašného, jako chystá Pryor.“

„Jsi stejně arogantní jako Capone," prohlásil Galic. „Myslíš si, že všechno musí být podle tvého."

„Všichni moc dobře víme, jak má všechno být," odsekla. „Lidé potřebují celodruhovou vládu, která je provede další fází. Přes všechny své chyby může Konfederace dobře posloužit. Když selže, lidstvo se rozdělí sociálně, politicky, hospodářsky, nábožensky i ideologicky. Vrátíme se do dob před mezihvězdnou dopravou. Stovky let se budeme vracet na dnešní úroveň. A tou dobou už bychom měli patřit k aktivně transcendujícím obyvatelům vesmíru."

„My?!"

„Ano. My. My vyvolení. Jsme sice předělaní, ale to neznamená, že nejsme lidé. Dva tisíce let jsem žila mezi lidmi a tohle není můj domov."

„Nepřeháněj to s tím patosem."

„Posmívej se. Ale já vím, kam patřím."

***

Vnitřní čidla na Villeneuvově pomstě ukázala, že Kingsley Pryor je sám ve své kajutě. Zaujal stejnou znervózňující polohu, již André a jeho posádka vídali tak často po celou dobu útrpného letu. Visel pár centimetrů nad podlahou, nohy propletené v pozici lotosu, v očích hrozivé soukromé peklo. I důstojnice KIS viděla, jak trpí.

Když skončil elektronický průzkum na dálku a odšroubovaný plát s náloží držel multifunkční prostředek, dostal André přidělený vektor, který ho na desetině gé dovede na Trafalgar. Velení orbitální obrany sledovalo, jak letový počítač podle příkazů kapitána startuje fúzní pohon. Bezpečnostní protokoly dodržoval do posledního bytu.

Kingsley slétl pár centimetrů na podlahu a málem zalkal nad tím, co to znamená. Za letu své dilema povýšil na fyzickou bolest, každá myšlenka na cíl jeho mise ho pálila v hlavě. Z klece, do které ho zavřel Capone s tou svou štětkou, ale nebylo úniku. Obklopovala ho smrt a nutila ho k poslušnosti účinněji

než jakákoli zabírací nanonika. Smrt a láska. Nemohl nechat malého Webstera a Clarissu zmizet v nicotě. Teď ne. Nemohl je nechat ani posednout. Ale jediný způsob, jak tomu zabránit, byl rovněž nepřípustný.

Jako všichni lidé v jeho situaci Kingsley Pryor nedělal nic a modlil se, ať se kouzlem objeví nějaká jiná možnost. Když loď začala zrychlovat k Trafalgaru, vzdal se vší naděje. Dostal šílenou moc působit utrpení, ale když ji nepoužije, bude trpět Webster a Clarissa. Capone dobře věděl, že pro něj obě možnosti představují stejnou hrůzu. Kingsleyho Pryora teď čeká volba mezi důvěrně blízkým a velkým neznámým.

Čidla v kajutě měla dostatečné rozlišení, aby na jeho rtech zachytila hořký úsměv. Vypadalo to, jako by se měl každou chvíli dát do křiku. Důstojnice KIS nad jeho chováním kroutila hlavou. Jako by mu ruplo v bedně, pomyslela si. Kingsley se ale stále ani nepohnul.

Čidla ovšem nezpozorovala, jak se kousek vzduchu vedle Kingsleyho Pryora mění v Richarda Keatona. Pozorovatel se na šokovaného vojáka smutně usmál.

„Kdo jste?“ zachroptěl Kingsley. „Jak jste se ukryl na lodi?“

„Neukryl,“ odvětil Richard Keaton. „Nejsem posedlý a nemám vás hlídat. Jen pozoruji. Neptejte se pro koho a z jakého důvodu. Neřeknu vám to. Ale prozradím vám, že Webster utekl Caponovi, už není na Montereyi.“

„Webster?“ zvolal Kingsley. „Kde je?“

„V maximálním možném bezpečí. Unikl na zběhlé lodi, které nikdo neporoučí.“

„Jak to víte?“

„Nejsem v Konfederaci jediný pozorovatel.“

„Nerozumím. Proč mi to říkáte?“

„To dobře víte, Kingsley. Protože stojíte před vážným rozhodnutím. Máte moc ovlivnit běh lidských dějin. Málokterý člověk se ocitl v podobné situaci, i když sám nedokážete dohlédnout důsledků své volby. Já za vás nerozhodnu, i když

bych velice rád. Nemohu porušit pravidla své práce. Ale mohu je vyložit natolik volně, abych vás informoval o všech skutečnostech, jež potřebujete k rozhodování. Musíte si vybrat, kdy a kde zemřete a koho vezmete s sebou.“

„Nejde to.“

„Já vím. Není to snadné. Chcete, aby status quo vydržel, dokud neztratíte význam. Nemohu vám to vyčítat, ale doufáte marně. Musíte rozhodnout.“

„Víte, co mi Capone provedl, co v sobě nesu?“

„Vím.“

„Co byste dělal vy?“

„Na to, abych vám radil, vím příliš mnoho.“

„V tom případě jste mi neřekl všechno, co potřebuju vědět. Prosím vás!“

„Teď nechcete informace, ale rozhřešení. Ani to vám nedám. Přemýšlejte. Já vám řekl, co podle mne potřebujete vědět. Váš syn přímo neutrpí, ať se rozhodnete jakkoli. Ani teď, ani v budoucnosti.“

„Jak mám vědět, že mluvíte pravdu? Kdo jste?!“

„Říkám vám pravdu, protože přesně vím, co vám říct. Kdybych nebyl tím, za koho se vydávám, jak bych věděl o vás a o Websterovi?“

„Co mám dělat? Řekněte mi to.“

„To jsem právě udělal.“ Richard Keaton začal zvedat ruku, jako by ho chtěl politovat, ale v půli pohybu zmizel stejně záhadně, jako se objevil.

Kingsley se hystericky zachichotal. Nějací lidé (nebo xenoci a třeba andělé) tedy sledují lidskou rasu a jde jim to velice dobře. Pozorovat dění v Konfederaci není těžké, stačí do všech sítí umístit štěnice; KIS i ostatní služby to dělají běžně. Ale dostat tajné agenty mezi posedlé se nepodařilo žádné zpravodajské organizaci. Kingsleymu z toho běhal mráz po zádech. Také se mu trochu ulevilo. Ať už jsou kdokoli, záleží jim na nás natolik, že se vložili do děje. Nijak moc, ale stačilo to.

Vědí, jakou zkázu má způsobit. A poskytli mu výmluvu.

Kingsley se otočil přímo na čidlo. „Omlouvám se. Je mi to opravdu líto. Byl jsem slaboch, že jsem to nechal dojít tak daleko. Teď to skončím.“ Nadatoval příkaz letovému počítači.

André sebou na můstku škubl, v hlavě mu naskákaly poplašné červené ikonky. Ztrácel vládu nad hlavními funkcemi lodě.

„Duchampe, co to děláte?“ ozvalo se z orbitální obrany. „Okamžitě nám vraťte řízení počítače, nebo spustíme palbu.“

„To nejde,“ oddatoval vyděšený kapitán. „Počítač nepřijímá moje kódy. Madeleine! Dokážeš to zastavit?“

„Ani náhodou. Někdo nám přehrál autorizační protokol.“

„Nestřílejte,“ škemral André. „My za to nemůžeme.“

„Dělá to někdo s přímým přístupem k AR Někdo z vaší posádky, Duchampe.“

André se v hrůze podíval po Madeleine, Desmondovi a Shanovi. „Ale my nic… Merde! Pryor! Je to Pryor. Tohle dělá on. To on sem chtěl letět.“

„Ztrácíme tah,“ hlásil Desmond. „Fúzní pohon chcípnul. Tokamak chladne. Sakra, otevřel požární ventily. Všechny. Co to dělá?“

„Běžte dolů a zastavte ho. Když to jinak nepůjde, použijte zbraně,“ křikl André. „Spolupracujeme,“ nadatoval orbitální obraně. „Za chvíli získáme vládu nad lodí. Dejte nám pár minut.“

„Kapitáne!“ Shane ukázal prstem. Průlez v palubě se zavíral. Zaznělo poplašné houkání, všude se rozblikaly oranžové majáčky.

„Mott dieu, non!“

Čidla obranných družic přenášela na velitelství dokonale ostrý obraz Villeneuvovy pomsty. Loď už nějakou dobu brzdila a teď byla necelých dvě stě kilometrů od trafalgarského nerotujícího kosmoportu, tedy v nebezpečné blízkosti. Poplach na můstku může být jen zastírací manévr. Kdyby teď proti

asteroidu vystřelili roj bojových vos, nebylo by možné všechny včas zničit.

Být na palubě jen Duchamp s posádkou, důstojnice by je nechala bez váhání zničit. V rázné akci jí ale bránilo Pryorovo podivné chování, a hlavně záhadný proslov k čidlu těsně předtím, než převzal vládu nad lodí. Ze všech lodních systémů navíc zůstaly v moci orbitální obrany právě jen bitevní vosy, jako by je Pryor chtěl ujistit, že nemá v úmyslu střílet.

„Sledujte loď všemi zbraněmi," nadatovala ostatním štábním důstojníkům. „Sokoli ať jsou připraveni."

Z Villeneuvovy pomsty stoupal mrak kondenzujících par, všechny nádrže na palubě se vyprazdňovaly požárními ventily. Vodík, hélium, kyslík, chladicí kapalina, voda, chemické palivo. Loď sebou házela jako při plném tahu manévrovacích trysek. Žádný únik ale neměl dost síly na změnu orbitální trajektorie. Po zhasnutí motorů pokračovala k Trafalgaru stálou rychlostí téměř dvou kilometrů za sekundu.

„I kdyby ovládli motory, nebudou mít palivo," řekl navigační důstojník z velitelství orbitální obrany. „Loď na nás dopadne za dvě minuty."

„Když se dostane na deset kilometrů od Trafalgaru, zničte ji," nařídila důstojnice KIS.

Množství ventilů chrlilo zásoby ještě patnáct sekund, loď nevypočitatelně kličkovala. Pod povrchem trupu explodovaly havarijní nálože, z trhlin se vyvalil šedivý prach. Velké kusy trupu se odlupovaly jako okvětní lístky a obnažovaly nahuštěné kovové vnitřnosti. Pod povrchem probleskovalo modré světlo, viditelné jen tenkými prasklinami. Z kostry lodi odpadávaly stroje. Villeneuvova pomsta se začala rozpadat, opouštěly ji nádrže, motory, tokamaky, energetické uzliny, tepelné výměníky a celá hejna pomocného zařízení.

Obytná koule s kapitánským můstkem měla trojici silných nouzových raket. Bez varování se zažehly a vystrčily kouli z mračna šrotu. Duchampa a jeho posádku zatlačilo přetížení do křesel, těla jim stisklo patnáctinásobné přetížení.

„Moje loď!“ zařval i v nesnesitelné tíži André Duchamp. Villeneuvova pomsta, jeho poslední chatrné stéblo naděje na poválečnou existenci, se kolem něj rozlétala do vesmíru, součástky za miliony fuseodolarů mizely v galaxii a měnily se v neopravitelný odpad. Duchamp loď miloval víc než jakoukoli ženu, odpouštěl jí provozní náklady, temperamentní chování i věčné dluhy, protože mu na oplátku poskytovala neobyčejný život. Zatím ji ale ani úplně nesplatil a dávno přestal těm zlodějským Anglánům platit pojistku, protože věřil svému umu a čichu na peníze. Křik se zlomil v zoufalý vzlyk. Pro Duchampa byl vesmír najednou daleko strašnější než nejhorší hrůzy nicoty.

Kingsley Pryor nezapnul motory své obytné koule. Neměl kam uniknout. Trosky Villeneuvovy pomsty rozčeřil záchranný modul z můstku. Všechno ale dál padalo na Trafalgar spolu s koulí Kingsleyho Pryora. Nevěděl přesně, kde je; nezdržoval se napojováním na primitivní vnější čidla obytné koule. Věděl ale, že pro posádku udělal, co bylo v jeho silách, a že není uvnitř Trafalgaru, kde ho chce Capone. Na ničem jiném mu už nezáleželo. Rozhodl se.

V lotosovém sedu nad podlahou kajuty, osvětlen jen blikajícím majáčkem, nadatoval Kingsley Pryor aktivační kód implantátu v břišní dutině. Maličký generátor izolačního pole představoval vrchol konfederační techniky; i přesto porušoval skoro všechny předpisy na přechovávání antihmoty. Specializovaná laboratoř na Nové Kalifornii vynechala všechny standardní pojistky, které používaly i černé syndikáty. Capone si prostě objednal schránku na míru. A dostal ji.

Když izolační pole zmizelo, dotkla se kulička zmrazeného antivodíku stěny nádrže. Protony, elektrony, antiprotony a pozitrony se anihilovaly při reakci, jež na kratičký okamžik znovustvořila energetické podmínky Velkého třesku. Tentokrát ale nevedla ke stvoření vesmíru.

Lasery orbitální obrany už sestřelovaly největší trosky Villeneuvovy pomsty. Střed mraku se dostal na dvacet pět

kilometrů od Trafalgaru, setrvačnost ho nesla k jednomu z nerotujících kulových kosmoportů. Ionizovaná pára, zbylá po zničeném kovu, energií laserů modře světélkovala a halila zbylé trosky do vlnoplochove mlhy. Jako by vesmírem letěla hodně řídká kometa.

Když se to stalo, byla obytná koule Kingsleyho Pryora dvacet tři kilometrů a osm sekund od kosmoportu. Ještě tři sekundy a sestřelily by ji orbitální lasery, ne že by si nějak pomohly. Capone se rozhodl Trafalgaru provést totéž, co Quinn Dexter udělal Jesupu. Kdyby antihmota detonovala v jedné z biosférických dutin, asteroid by se roztrhl. I kdyby se Kingsley nedostal přes kontroly a musel bombu odpálit na kosmoportu, zničil by ho celý i se všemi loděmi a zřejmě by asteroid vychýlil z oběžné dráhy.

Když ale nechal antihmotu anihilovat mimo Trafalgar, výrazně snížil ničivý účinek. Dost na to, aby ukonejšil svědomí a přitom mohl na Nové Kalifornii tvrdit, že splnil misi. Fyzicky vzato ovšem Konfederačnímu loďstvu moc neulehčil. Na rozdíl od fúzní bomby antihmotova nálož nevytvořila relativistické plazma ani částkovou vlnu. Energie by ale z výšky stovek kilometrů ozářila celou noční stranu planety. Viditelné a infračervené záření ovšem tvořilo jen zlomek uvolněné energie. Hlavní síla byla v rentgenových a gama paprscích.

Mrak kovového šrotu kolem epicentra na pikosekundu vzplál a rozpadl se na subatomární částice. Trafalgar byl o něco odolnější. Šedočerná skála se pod náporem fotonové tsunami rozzářila jasněji než slunce. Když bílé světlo pohaslo, skála nadále žhnula šarlatovým žárem. Odstředivá síla od ní oddělovala kapky magmatu, ty se valily po povrchu a tvořily nabublané stalaktity. Chladiče velké jako město se i s pomocným zařízením zhroutily, tekutý kov se rozlétl ke hvězdám, kompozitové části praskaly jako sklo.

Exploze miniaturní novy zasáhla stovky lodí. Adamitské koule dopadly lépe, jejich pláště ochránily posádky před většinou radiace. Rentgenové paprsky je ale proměnily v

létající vraky zbavené veškeré elektroniky. Z radioaktivních koulí vylétly stovky záchranných člunů.

Sokoli dopadli hůř. Samy bitekové lodě trpěly tím déle, čím dále byly od Kingsleyho Pryora, edenitské posádky čekala za tenkými stěnami okamžitá smrt.

Nerotující kosmoport se prohnul jako chatrč ve vichřici. Izolační pěna na nosnících a nádržích hned shořela a odlétla. Vzduch v natlakovaných prostorách explodoval žárem, všechny obytné části vzaly zasvé. Nádrže praskaly. Fúzní generátory ztrácely stabilitu a mizely v mracích plazmatu.

Mechanický tlak dalece přesahoval konstrukční pevnost osy. Příhradová konstrukce se v žáru začala ohýbat. Ulomila se hned nad ložiskem a opustila asteroid, ještě za letu ji decimovaly výbuchy a měnily ji ve splasklou mrtvolu.

Samualu Alexandroviči vibroval v hlavě tucet nadatovaných poplachů. Podíval se na štábní důstojníky shromážděné nad denním hlášením. Víc než série poplachů ho znepokojilo, že tři z nich okamžitě umlkly. Pak zablikalo světlo.

Samuel zvedl oči ke stropu. „Krucinál.“ Datové zdroje potvrdily výbuch v blízkosti asteroidu. Ale tak silný, že zasáhl i vnitřní systémy? Za panoramatickým oknem pohasínala světelná trubice biosférické dutiny, generátory se vypínaly kvůli hlášené ztrátě chladičů. Celé sekce ultrabezpečné komunikační sítě přestávaly fungovat. Nehlásil se jediný externí senzor.

Osvětlení a podpora života na štábu se přepnuly na záložní zdroje. Vysokofrekvenční kvílení, věčně přítomné v pozadí zvukového spektra, začalo klesat, jak všechny ventilátory a čerpadla snižovaly otáčky.

Do kanceláře vtrhlo sedm mariňáků v kompletní zbroji, všichni patřili k osobní stráži velícího admirála. Jejich kapitán se ani neobtěžoval salutovat. „Pane, nastala situace CIO, odeberte se, prosím, do velitelského bunkru.“

Vedle stolu se rozestoupila podlaha, pod ní se ve tmě ztrácela skluzavka. K datovanému poplachu se přidala blikající světla a sirény. Okno se zatáhlo silnou ocelovou okenicí. Po štábní chodbě běželi další mariňáci a křičeli rozkazy. Samuel se málem smál, jak blízko mají podobná opatření ke kontraproduktivnosti. Lidé za podobných okolností potřebují zůstat klidní, zběsilý poplach je ještě víc vyděsí. Napadlo ho, že by žádost mladého kapitána odmítl a postavil se do čela vojsk jako dávní vojevůdci, ale takové gesto bylo na jeho pozici zbytečné. Ve vážné krizi je třeba především zajistit kontinuitu rozhodování. S hrozbou je nutné se vypořádat rychle, což zajistí jen nepřerušený řetězec velení.

Ještě než se rozhodl, otřásla se mu podlaha pod nohama. Opravdu na ně někdo útočí! Velící admirál tomu nedokázal uvěřit. V úžasu zíral, jak po stole poskakují šálky a kropí ho čajem.

„Samozřejmě," řekl stejně vyděšenému kapitánovi.

Na klouzačku napřed skočili dva mariňáci s pulzními puškami v rukou. Samual je následoval. Na spirálním tobogánu si nahrál vyhodnocovací program a začal pátrat v množství datových kanálů, aby přesně zjistil, co se stalo. Orbitální obrana potvrdila, že na Villeneuvově pomstě explodovala antihmota. Trafalgar je vážně poškozen. Samuala ale zamrazilo při pomyšlení, co se stalo lodím první flotily. Dvacet jich kotvilo na Trafalgaru, další tři letky byly v pohotovosti o sto kilometrů dál. Na římse úřadovalo dvacet čtyři sokolů. V prostoru se vyskytovalo dalších padesát lodí, civilních a vládních.

Velitelský bunkr byl zahloubený ve skále. Měl vlastní zdroj energie, byl úplně soběstačný a pojal celý štáb velícího admirála. Měl vydržet cokoli kromě zničení celého asteroidu.

Vzhledem k tomu, co se právě stalo, to Samuala Alexandroviče příliš neuklidňovalo. Seskočil z konce skluzavky a rázně napochodoval do štábní kanceláře, už obsazené záložní směnou. V obdélníkovém sále plném

terminálů a holodisplejů si pokaždé připadal jako na můstku křižníku, ovšem s tou výhodou, že tady nemusí snášet vysoká přetížení.

„Hlášení, prosím," oslovil velící nadporučici.

„Zatím zaútočili jediným výbuchem, pane," odpověděla. „Orbitální obrana se snaží obnovit spojení s pozorovacími satelity. Když jsme ho ztratili, nebyly v oblasti žádné jiné neprověřené lodě."

„To nemáme vůbec žádný signál?"

„Na zbývajícím kosmoportu zůstalo v provozu pár čidel, pane. Ale moc toho nevidíme. Elektromagnetický pulz zničil většinu elektroniky, tolik záření nesnesou ani válečné procesory. Nepřijímáme žádný signál z pozorovacích družic. Buď jsou zničeny, nebo jim nejdou procesory. Zatím nevíme."

„Tak mi najděte bojovou družici. Spojte se s nějakou lodí. Chci někoho, kdo vidí ven."

„Rozkaz, pane. Už vypouštíme záložní sondy."

Na štáb proudili další a další vojáci. Za admirálem stanuli jeho vlastní důstojníci. Uviděl Lalwaniovou a pokynul jí.

„Mluvíte se sokoly?" zeptal se polohlasem, když přišla.

„S několika." Ve tváři měla vepsán hluboký žal. „Ještě umírají. Už jsme jich ztratili padesát."

„Prokrista," sykl. „To je mi líto. Co se tam sakra děje?"

„Už nic. Ti, co jsou zatím naživu, nevidí žádné další konfederační lodě."

„Pane!" zavolala nadporučice. „Máme spojení s orbitální obranou. Nehlásí se tři bojové satelity, musejí mít poškozenou elektroniku. Pět jich ještě slouží."

V jednom holografickém okně se objevily oranžové a zelené šmouhy, pak se obraz ustálil. Přišel z pozorovací družice na okraji obranné sítě, vzdálené deset tisíc kilometrů. Z bližších satelitů nepřežil ani jediný.

„Sakra," zaklel opět velící admirál. Zbytek štábu mlčel.

Polovina protáhlého asteroidu tvaru burského oříšku žhnula temně vínovou barvou. Viděli, jak se po skále v pomalých

vlnách valí láva a po krápnících stéká do vesmíru. Zničený kosmoport se zvolna otáčel, odstředivá síla z něj trhala části. Kolem rozpálené skály poletovaly žhnoucí koule a prskaly výpary jako stárnoucí komety: lodě, které byly příliš blízko a nedokázaly uchránit svou posádku.

„Tak, jsme vcelku a v chodu," pravil velící admirál. „V první řadě musíme obnovit orbitální obranu. Pokud mají sebemenší ponětí o taktice, Organizace se na nás pokusí udeřit, dokud nemáme funkční družice. Nahraďte je dvěma letkami první flotily a převelte planetární obranu na naši ochranu. Ať si také dají pozor na infiltraci posedlých; od Capona bych něco takového čekal. Pak můžeme začít sbírat trosečníky na zničených lodích."

Štábní důstojníci hodinu převáděli funkční letky první flotily na hlídkové orbity kolem Trafalgaru.

Komunikace postupně naskakovaly a přibývalo informací. Výbuch zničil tři čtvrtiny orbitální obrany asteroidu. Zlikvidoval sto padesát lodí a dalších osmdesát bylo nepoužitelných kvůli radiaci. Z kosmoportu, na nějž Villeneuvova pomsta mířila, nezbylo vůbec nic použitelného; po vyzvednutí mrtvol bude poslán do slunce. Podle prvních odhadů bylo osm tisíc obětí, ale na štábu to považovali za příliš optimistické.

Jakmile rozdal rozkazy, podíval se velící admirál na údaje o Villeneuvově pomstě. Z šesti štábních důstojníků sestavil předběžný vyšetřovací tým a nechal je vypracovat pravděpodobnou verzi událostí. Desetkrát si v nanonice pustil poslední vzkaz Kingsleyho Pryora. „Budeme potřebovat jeho kompletní psychologický profil," obrátil se na poručíka Keatona. „Chci vědět, co mu provedli. Vůbec se mi nelíbí, že dokáží obrátit mé důstojníky proti loďstvu."

„Posedlé omezuje jen jejich fantazie, pane admirále," odvětil zdvořile zdravotní styčný důstojník. „Mohou člověka ošklivě přitlačit. Nadporučík Pryor měl na Nové Kalifornii manželku a syna."

„Přísahám, že na mé činy nebudou mít žádný vliv osobní ohledy," ocitoval tiše Samual Alexandrovič. „Máte rodinu, poručíku?"

„Ne, pane, žádné blízké příbuzné. Ale jsme si blízcí se sestřenkou; je jí asi stejně jako Websteru Pryorovi."

„Vojenská přísaha na akademii a velká předsevzetí nás asi moc nepřipraví na hrůzu, jakou nám naservíruje život. Ale zdá se, že si to Pryor nakonec rozmyslel. Měli bychom mu za to být vděční. Jen Bůh ví, jaká jatka by způsobil uvnitř Trafalgaru."

„Ano, pane. Jistě se zachoval, jak nejlépe uměl."

„Pojďme zpátky k práci, poručíku." Samual Alexandrovič se soustředil na taktickou mapu v hlavě. Fregaty už začaly patrolovat a menší lodě sbírat přeživší, soustředil se tedy na samotný Trafalgar. Asteroid byl ve zbědovaném stavu. Prakticky veškeré zařízení na povrchu se rozteklo, z devadesáti procent šlo o sálavé chladiče. Asteroid nevyráběl prakticky žádnou energii, podpora života běžela na akumulátory. Žádná dutina se nemohla zbavit přebytečného tepla vyzářením do vesmíru a akumulační nádrže měly maximální kapacitu deset dní. Při stavbě obytných prostor si takový rozsah škod nikdo nedokázal představit. Předpokládalo se, že chladiče poškozené bitevní vosou budou do deseti dnů bez problémů vyměněny. I kdyby je ale na Avonu vyrobili včas, nebylo je možné připevnit. Polovina povrchu skály byla tak radioaktivní, že by se z ní musela odstranit několikametrová vrstva. Stejná polovina byla ovšem také rozpálená jako plotna. Většina tepla v následujících měsících vyzáří do vesmíru, ale nezanedbatelný díl pronikne až dovnitř. Bez dalších zásahů by se teplota v obytných dutinách brzy vyšplhala tak vysoko, že by zničila veškerý život. Od žáru mohly ulevit jedině sálavé chladiče a ty nebylo možné namontovat kvůli žáru a záření.

Samuel při analýze dat tiše klel. I kdyby nehleděl na peníze, kompletní rekonstrukci nemohl začít uprostřed války.

Bude muset asteroid vyklidit. Existovaly plány, jak ho nahradit spojením vojenských zařízení na okolních měsících a

asteroidech. O to ale nešlo. Capone dosáhl na propagandistické frontě velikého vítězství. Zničil velení Konfederačního loďstva, zničil celé letky, pozabíjel desítky sokolů. Z pohledu veřejného mínění Pryorův útok plně vyváží úspěch v Osvobození Mortonridge.

Samual Alexandrovič se sesul na židli. Hlavu nesložil do dlaní jen proto, že ho sledovalo tolik očí. Musel zachovat zdání sebedůvěry.

„Pane?“

Zvedl oči a uviděl kapitána Amra al-Sahhafa, nezvykle rozrušeného. Co zas? „Ano, kapitáne?“

„Pane, doktor Gilmore nahlásil, že Jacqueline Couteurová utekla.“

Samual propadl mrazivému vzteku, jaký už dlouho nepamatoval. Ta zatracená ženská se pro něj stala noční můrou, těžila z neštěstí jeho loďstva. Je smrtelně nebezpečná a arogantní… „Prolomila dveře?“

„Ne, pane admirále. Past na démony útok vydržela.“

„Dobře, pošlete za ní četu mariňáků a všechno, co na ni podle Gilmora platí. Dejte tomu nejvyšší prioritu.“ Projel několik souborů vyhledávacím programem. „Velení ať převezme poručík Hewlett. Mám pro něj jednoduché rozkazy. Až ji uloví, okamžitě s ní do stáze. Tím myslím hned. Propříště si doktor Gilmore najde ke spolupráci někoho ochotnějšího.“

U třetích pancéřových dveří už bylo na chodbě do zbrojní laboratoře KIS o poznání tepleji než obvykle.

Teplo z brnění pětatřiceti mariňáků houstlo ve vzduchu. Ventilační mřížky na stropě běžely na nejnižší výkon, svítila jen třetina panelů.

Murphy Hewlett vedl oddíl osobně na špici. Všichni vojáci měli v pistolích kulky se statickým nábojem jako seržanti v Mortonridgi, pět navíc vleklo bradfieldku pro strýčka Příhodu. Murphy je při vyzbrojování všechny po jednom poučil, jak čelit posedlým, aby je i sám sebe přesvědčil o vlastní kompetenci.

U třetích dveří zvednutou rukou přivolal technika. Seržant prohlédl ovládací procesor dveří a pak displej vlastního přístroje.

„Žádné podezřelé čachry s pamětí, pane," ohlásil po chvíli. „Nikdo tudy nešel."

„Dobře. První řada připravit," rozkázal Murphy.

Osm mariňáků se rozestoupilo po šířce chodby a namířilo na dveře samopaly. Murphy nadatoval doktoru Gilmorovi, že jsou na místě a připraveni. Dveře se zvedly, při vyrovnání tlaku zasyčel vzduch. Páry z teplejší místnosti začaly kondenzovat. Hned za dveřmi stál dr. Gilmore, pět dalších vědců a tři mariňáci. Nikoho dalšího nebylo vidět.

Murphy zapnul interkom. „Dovnitř!" zavelel.

Četa námořní pěchoty vyrazila vpřed, vědci jim sotva stačili uskočit z cesty. Murphy datovým povelem zavřel dveře a zajistil je vlastním kódem. Veliká kovová deska zajela do drážek.

„Jacqueliné Couteurová není v téhle sekci," spustil Gilmore, zaražený jejich profesionálním jednáním.

Murphy si ho přivolal prstem a přitiskl mu k paži detektor statického náboje. Výsledek byl negativní.

Poručil svým mužům zkontrolovat ostatní. „Když to říkáte vy, doktore. Co se přesně stalo?"

„Máme za to, že EMP přerušil přívod elektřiny do jejích pout. Nemělo k tomu dojít, máme skvělé stínění a až na chlazení jsou všechny systémy nezávislé na zbytku Trafalgaru. Nějak se jí ale podařilo překonat stráže a uniknout z laboratoře."

„Jak je překonala?"

Pierce Gilmore se smutně usmál. „Zabila je spolu se dvěma mými lidmi. Tahle eskapáda je z její strany čistý naschvál. Ani Jacqueline nedovede projít dvěma kilometry skály. Samozřejmě to ví. Ale chce nám napáchat co nejvíc škody."

„Je to naposled, doktore. Mám rozkazy ji při první příležitosti strčit do stáze. Nehádejte se, je to přání velícího admirála.“

„Jsme na stejné straně, poručíku Hewlette.“

„To rád slyším. Pamatujte, že jsem byl v soudní síni.“

„V záznamech je, že jsem proti tomu soudu protestoval. Jacqueline Couteurová je nesmírně falešná a inteligentní. Nebezpečné spojení.“

„Povedeme to v patrnosti. Chci vědět, kolik zaměstnanců se vám ztratilo.“

Gilmore nahlédl do okružní chodby kolem laboratoře. Z několika dveří vykukovali nervózní výzkumníci. „Na mou datovanou výzvu neodpovědělo devět lidí.“

„Do prdele!“ Murphy si v nanonice promítl plánek laboratoře. Komplex měl dvě podlaží kruhového půdorysu, pod laboratoří byly strojovny, dílny a sklady. „Tak fajn, teď se všichni vrátíte do svých kanceláří a laboratoří. Zbývající vojáci budou hlídat. Nebude se tu pohybovat nikdo kromě mě a mých mužů a to platí i pro vás, doktore. Umělá inteligence ať sleduje všechny výpadky procesorů v obou patrech.“

„To už dělá,“ odvětil Gilmore.

„A nenašla ji?“

„Ještě ne. Jacqueline samozřejmě ví, jak hledáme posedlé. Bude skrývat svou sílu. Takže když ji najdete, bude prvních pár sekund zranitelnější.“

„Jo. Řeknu vám, že tahle akce je od začátku samá dobrá zpráva.“

Murphy vymyslel prostou taktiku: pět mariňáků mělo hlídat dveře pro případ, že by se tudy Jacqueline Couteurová pokusila prorazit. Není to pravděpodobné, připustil v duchu Murphy, ale právě proto by to mohla zkusit. Zbytek čety rozdělil na dvě skupiny, které proti sobě půjdou okružní chodbou. Každou laboratoř prohlédnou bojovým procesorem a infračerveným senzorem (pro případ, že by se Couteurová maskovala jako laboratorní přístroj). Všechny zaměstnance prověří a přikáže

jim spojit se nanonikou s kanceláří KIS, aby mohla ověřit, že nepodlehli po odchodu čety. Mariňáci měli vždy prohlížet jen jednu místnost a při přesunu kontrolovat i stěny chodby. Murphy nechtěl nechat nic náhodě.

Sám vedl skupinu proti směru hodinových ručiček. Laboratorní chodba byla možná daleko přehlednější než lalondská džungle a nedávala Jacqueline Couteurové příležitost počíhat si na ně v záloze, ale přesto měl známý pocit, že nepřítel je hned za ním.

Několikrát se neudržel a ohlédl se přes rameno za své muže. To nebylo dobře, protože se nakazili jeho strachem. Silou vůle se soustředil na zahnutou chodbu před sebou a první vcházel do každé místnosti. Pěkně jednu po druhé, ať jde svým vojákům příkladem.

Přes množství přístrojů ve všech laboratořích nebylo těžké prohledat celý prostor čidly. Vědci a technici je rádi viděli, i když na jásání nebyla ta pravá chvíle. Každého zkontrolovali a pak zamkli.

Izolovaná biologická laboratoř, kde drželi Couteurovou, byla na Murphyho straně devátá v řadě. Promáčknuté ocelové dveře se v půli oblouku zařízly do podlahy. Murphy mávnutím přivolal technika. Seržant se přitiskl ke zdi a opatrně za zárubeň strčil čidla.

„Čistý vzduch," ohlásil. „Jestli tam je, schovává se mimo dosah."

Do místnosti vpadli rozděleni na dvě navzájem se kryjící skupiny. Mariňáci obsadili prostor, cestou prověřovali každý centimetr. Laboratoř dělilo na dvě poloviny panoramatické okno s velikou oválnou dírou uprostřed. Na to, stejně jako na mrtvoly pokryté známými spáleninami, byl Murphy připraven. Za oknem stál operační stůl obklopený přístroji. Kolem se válely hadičky, kabely a cáry roztrhaných pout.

Kdo jí mohl vyčítat, že utekla? Murphy by si tu otázku raději nebyl položil.

Na odchodu nechali ve dveřích dvě čidla pro případ, že by se Jacqueline Couteurova vrátila. V příští místnosti, v kanceláři, našli na koberci další oběť. Napřed mrtvolu ohledali a pak jí změřili statické pole. Murphy se nechtěl nechat tak průhledně napálit.

Mrtvola ale byla pravá, měla spálené kusy masa a zlámané kosti. Podle seznamu zaměstnanců šlo o techničku z fyzikální laboratoře jménem Eithne Cramleyová. Murphy si byl jistý, že ji Couteurová mučila, aby ji otevřela mrtvé duši, ale neměla dost času. Jinak byla kancelář prázdná. Zamkli ji a šli dál.

Obě skupiny se sešly až za devadesát minut. Z devíti nezvěstných zaměstnanců našly šest.

„Vypadá to, že se schovává ve sklepě," oznámil jim. Nad schody nechal na stráži deset vojáků a se zbytkem se vypravil dolů. Tohle je spíš její hřiště, řekl si. Stavitelé sklepu nevěnovali tolik péče jako laboratořím v horním poschodí. Bylo tu dost místa a světla, ale v zásadě šlo jen o šest jeskyní vyhloubených za sebou.

Pod schody mariňáci opět okamžitě zajistili prostor při plném krytí. Murphy velel s čím dál menší jistotou. Tep mu kvůli napětí musela regulovat nanonika, dokonce ho brněly regenerované prsty na levé ruce. Kéž by díky nim poznal, že se blíží posedlí. Na každém metru čekal zuřivý útok. Nedokázal si představit, jakou má Jacqueline Couteurová taktiku. S největší pravděpodobností jsou tři nezvěstní zaměstnanci rovněž posedlí. Couteurová ale ví, že s tím Murphy Hewlett počítá. Schovávání jí k ničemu není. Maximálně se na pár hodin osvobodí z pout. To by většině lidí jako důvod stačilo. Murphy nedokázal zapomenout na návrat z Lalonde s Ilexem, jak se s nimi Couteurová celou cestu nepřestávala přetahovat. Netrvalo mu dlouho si uvědomit, že se sama nechala chytit a vysmála se tak strašným popáleninám chudáka Nielse Regehra.

Nešlo jí o nic jiného než mít pořád navrch. Tímhle útěkem ale žádné výhody nedosáhne. Pokud ovšem nepřehlédl nějakou trestuhodnou skulinu. Měl pocit, že mu mozek zkameněl.

„Pane,“ zvolal mariňák na špici. „Infračervený zdroj.“

To už došli do strojovny ventilace. Uprostřed velké jeskyně stálo v řadě sedm velkých klimatizačních jednotek. V kónických pavučinách se z nich táhly trubky a kabely, mizely v záři stropních světelných panelů. Vojáci postupovali po obou stranách mohutných strojů.

Na třetím se kdosi krčil, schovaný mezi metr tlustými rourami. Když Murphy přepnul sítnice na infra, kolem potrubí uviděl tělesné teplo. Nervová nanonika sílu zdroje spočítala na jednoho člověka.

„To nesedí,“ zabručel si pro sebe. Amplion na zbroji šepot zesílil, až ozvěnou zaduněl jeskyní. Budiž, schovala se, ale dost chabě. Nijak je nezaskočila. Proč?

„Doktore Gilmore?“ nadatoval Murphy Hewlett. „Nemohla vám v laboratořích ukrást nějakou superzbraň?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Gilmore. „Zkoumali jsme jen tři ruční zbraně. Jakmile jsme zjistili, že Jacqueline utekla, všechny jsem je našel a schoval.“

Tak tahle možnost to není, musel si přiznat Murphy. „Obklíčit,“ nadatoval četě. Rozvinuli rojnici, ale nepřestávali se krýt za stroji a potrubím. Když ji obklíčili, přidal hlasitost. „Tak pojď, Jacqueline. Ty víš o nás a my o tobě. Hra skončila.“ Nic se nestalo.

„Pane,“ ozval se technik. „Bojový procesor něco zachytil. Sbírá energistickou sílu.“

„Jacqueline, hned s tím přestaň. Na téhle misi tě můžeme zabít. Těmi kousky jsi pěkně naštvala naše starý. Podívej se, na čem sedíš. Ten plášť je z plechu. Ani nemusíme střílet. Stačí, když k tobě někdo hodí EE-granát. Už bys měla vědět, jak ti svědčí elektrika.“

Počkal pár vteřin a pak vystřelil dávku na roury hned nad infračerveným boderii. Kulky mu na zlomek okamžiku zanechaly na sítnici fialové šmouhy.

Jacqueline Couteurová pomalu vstala s rukama nad hlavou. Pohrdavě se rozhlédla po přikrčených vojácích se zbraněmi v rukou.

„Na zem," nařídil jí Murphy.

Schválně pomalu se vydala po žebříku dolů. Když stanula na podlaze, vykročilo k ní pět mariňáků.

„Lehni si na zem," zopakoval Murphy.

S povzdechem nad takovou křivdou pomalu poklekla a opřela se rukama o podlahu. „Už je ti líp?" protáhla.

První mariňák si pověsil automat přes rameno a vzal od pasu obojek. Tyč se natáhla na dva metry a klepeto stisklo Couteurové krk.

„Prohledejte a zajistěte zbytek jeskyně," rozkázal Murphy. „Pořád nám chybějí tři mrtvoly."

Došel k Jacqueline Couteurové. Obojek měla nad ohryzkem a musela zvedat bradu. Byla to nepohodlná poloha, ale Jacqueline nedávala najevo hněv.

„Co to děláš?" uhodil na ni Murphy.

„Měla jsem za to, že to tady máš na povel ty." Mluvila povýšeně a blahosklonně, aby ho naštvala. „Ty mi to řekni."

„Za dvě hodiny ses zmohla jenom na tohle? Chvíle svobody a pak si vylezeš na lednici? To je ubohý, Couteurová."

„Dvě hodiny jsem zaměstnávala a děsila četu námořní pěchoty. Vidím, že máš strach. Takže jsem zabila pár důležitých vědátorů z KIS. Možná jsem v tom vašem asteroidu vyrobila pár dalších posedlých. To si budeš muset zjistit sám. Opravdu je to tak ubohý, poručíku?"

„Ne, ale je to pod tvoji úroveň."

„Lichotíš mi."

„To jsem neměl v úmyslu. Zjistím, co tu na nás šiješ, a pak tě vykopnu z přechodový komory. Už mě neoblbneš, Couteurová." Murphy si zvedl hledí a strčil jí tvář před nos. „Jdeš do stáze. Příliš dlouho jsi hřešila na naši slušnost. Měl jsem tě zastřelit už na Lalonde."

„To bys neudělal," posmívala se. „Jak jsi řekl, na to jsi moc slušný."

„Vemte ji do laborky," zavrčel Murphy.

Gilmore na vojáky čekal nad schody. Odvedl je do laboratoře profesora Nowaka, kde dva technici nainstalovali stázovou komoru. Jacqueline Couteurová se při pohledu na krabici zarazila. Do zad ji dloubly dva samopaly.

„Měl bych se ti omluvit za všechno utrpení, které jsme ti způsobili," vylezlo z Gilmora. „Ale po soudu mi připadá, že sis ho úplně zasloužila."

„Ty sis taky něco zasloužil," opáčila Jacqueline Couteurová. „Budu tě sledovat z nicoty. Až k nám přijdeš, budu čekat."

Gilmore ukázal na stázovou komoru, jako by si mohla vybrat. „Obávám se, že mi nemáš čím hrozit. Do té doby problém nicoty dávno vyřešíme."

Couteurová se na něj naposledy pohrdavě podívala a vlezla do bedny.

„Nemáš poslední poselství?" nabídl se Murphy. „Vzkaz dětem nebo vnoučatům? Doručím jim ho."

„Polib si prdel."

Zafuněl a kývl na technika. Couteurová okamžitě zmizela v neproniknutelné tmě.

„Jak dlouho?" zeptal se Murphy napjatě. Pořád nedokázal uvěřit, že to je všechno.

„Nechte ji tam aspoň hodinu," odvětil Gilmore s úctou k nepříteli. „Je tvrdá."

„Dobře." Murphy nedovolil otevřít dveře oddělující past na démony od zbytku asteroidu, protože v laboratoři stále postrádali tři zaměstnance. Mariňáci pokračovali v prohledávání technického podlaží. Murphy je kromě lidí nechal kontrolovat i fúzní generátory. Po ztrátě vnějších chladičů pracovaly na minimální výkon a tepelné přebytky odváděly do nouzové akumulační nádrže. Couteurová by je nedokázala

přivést k výbuchu, ale pokud je nějak poškodila, plazma může ještě nadělat spoustu neplechy.

Technici ohlásili, že se generátorů nikdo nedotkl. Za čtyřicet minut se našla další mrtvola, nacpaná do ventilačního potrubí. Murphy četě nařídil vrátit se do zkontrolovaných zamčených místností a otevřít všechny výdechy nehledě na velikost. Posedlý si ve skále dovede snadno vyhloubit mělkou jeskyňku.

Čekal sedmdesát minut, než nechal otevřít stázovou komoru. Žena uvnitř měla roztrhanou laboratorní kombinézu s nárameníkem KIS. Když se vypotácela, plakala bolestí a držela se za otevřené břicho. Murphyho rozpoznávací program ji identifikoval jako Toshi Numourovou, biofyzičku z výzkumu zbraní.

„Do prdele," zasténal Murphy Hewlett. „Doktore Gilmore," nadatoval. Nedočkal se odpovědi. „Doktore?" Komunikační procesor ohlásil, že nemůže najít Gilmorovu nanoniku.

Murphy vyrazil na okružní chodbu a zavolal své muže. S deseti vojáky v patách se rozběhl k doktorově kanceláři.

Jakmile Jacqueline Couteurova zmizela ve stázovém poli, zamířil Pierce Gilmore do své kanceláře. Nevadilo mu, že Hewlett neotevřel past na démony. Spíš s ním souhlasil. Když Couteurova utekla, zakusil ošklivý šok; asteroid se mu navíc třásl pod nohama. Za takových okolností jsou podobná opatření logická a rozumná.

Dveře za ním klaply a v kanceláři se rozsvítilo. Úsporný režim mu dovoloval svítit jen čtyřmi panely, bylo trochu šero jako za pošmourného zimního odpoledne. Holografická okna nechal vypnutá.

Nalil si šálek ještě horké kávy z překapávače. S lítostí přístroj vypnul. Při evakuaci asteroidu si zřejmě nebude moci vzít svůj porcelánový servis. Pokud jim vůbec dovolí nějaké osobní věci. Za týden musejí odvézt přes tři sta tisíc lidí a na zavazadla zřejmě vůbec nedojde.

Sluneční trubice nad jeho orchidejemi rovněž nesvítila. Některé vzácné rostliny čistého genotypu zrovna nasadily na květ, poupata se už nalévala. Nevykvetou. Nedostanou světlo ani čerstvý vzduch a zanedlouho je zničí horko. Zabezpečená laboratoř byla kousek pod vnějším povrchem asteroidu a žár lávy tu bude rychle. Zničí nábytek, přístroje, všechno. Přežijí jen záznamy.

Pierce se posadil ke stolu. Měl by začít plánovat převod dat do záložní laboratoře. Postavil šálek s kávou na stůl vedle prázdného hrnku. Ten tu předtím nebyl.

„Zdravíčko, doktore," pozdravila Jacqueline Couteurová.

Cukl sebou, ale nevykřikl ani nevyskočil ze židle. Takovou radost jí neudělal, naopak ve vleklé hře o nervy získal cenné body. Zavrtal pohled do zdi přímo před sebou, aby se na ni neotočil. „Jacqueline. Ty snad nemáš srdce. Chudáka poručíka Hewletta moc zabolí, žes ho takhle převezla."

„Můžeš přestat datovat o pomoc, doktůrku. Vyřadila jsem tady síťové procesory. Ale ne energistickou silou, takže UI o ničem neví. Kate Morleyová o elektronice něco věděla, nahrála si pár lekcí."

Pierce Gilmore se datově spojil s vyspělým stolním procesorem. Potvrdil, že je odpojený od trafalgarské sítě.

Jacqueline Couteurová se smíchem obešla stůl, aby na ni viděl. Držela procesorový blok, který sledoval veškerou aktivitu jeho nanoniky. „Chceš zkusit ještě něco?" nadhodila zvesela.

„Umělá inteligence si všimne, že mi spadlo připojení. I když jsi ho nepřerušila energistickým polem, přijdou sem mariňáci."

„Opravdu, doktůrku? EMP zničil spoustu procesorů. Mě chytili a strčili do stáze, tohle patro je navíc zajištěné. Myslím, že máme dost času."

„Na co?"

„Propáníčka. Opravdu jsi dostal strach, doktůrku, nebo ti špatně čtu myšlenky? Řekla bych, že je to u tebe první lidský

pocit za hodně let. Třeba dojde i na lítost. Zastydíš se za to, cos mi způsobil.“

„Způsobila sis to sama, Jacqueline. Prosili jsme tě o spolupráci, ale tys odmítla. Dost hrubě, pokud se pamatuju.“

„V tom jsem nevinně. Mučili jste mě.“

„Kate Morleyová. Maynard Khanna. Mám pokračovat?“

Postavila se přímo před něj a podívala se mu do očí. „Hm? Jedna křivda ruší druhou? Tak hluboko jsi kvůli mně klesl? Strach zasáhne i geniální mozek. Jsi zoufalý a ubohý. Máš ještě nějakou výmluvu?“

„Kdybych stál před nestranným soudem, pár argumentů bych měl. Na tebe jimi ale plýtvat nebudu.“

„To je trapná hláška i na tebe.“

„Spolupracuj s námi. Ještě není pozdě.“

„Za pět set let se nemění ani klišé. To o lidech něco vypovídá, neřekl bys? Mně to rozhodně stačí.“

„Převádíš hovor na abstraktní představu. Nenávist k sobě je u duševně nemocných častá.“

„Pokud jsem nemocná, jak to, že teď mám moc já nad tebou?“

„Tak přestaň dělat problémy a pomoz nám najít řešení.“

„My nejsme váš problém.“ Udeřila pěstí do stolu, až hrnky poskočily. „Jsme lidi. Kdyby to tomu tvýmu fašistickýmu bitekovýmu mozečku konečně došlo, mohl bys začít hledat způsob, jak nám ulevit od utrpení. Ale to ti nic neříká. Na to bys musel být člověk. A já po týdnech zkoumání došla k závěru, že nejsi člověk. Ani se jím nemůžeš stát. Nemáš v sobě ani zrníčko morálky. Laton a Hitler byli proti tobě světci.“

„Bereš si to příliš osobně. Samozřejmě nedokážeš vidět širší perspektivu. Na to jsi příliš zbabělá.“

„To ne.“ Narovnala se. „Ale aspoň můžu udělat poslední gesto. A připravit Konfederační loďstvo o tvůj takzvaný talent mi k uspokojení bohatě stačí. Není to osobní, chápeš?“

„Můžu to ukončit, Jacqueline. Už jsme jen krůček od cíle.“

„Uvidíme, jak tvá logika přežije nicotu. Dostaneš příležitost se o ní dozvědět všechno. Napřed tě posedne jeden z jejích obyvatel, pak v ní budeš sám a když se na tebe usměje štěstí, vrátíš se sem do cizího těla a budeš se denně posírat strachy, že tě nějaký živý vyžene zpátky. Zajímalo by mě, jak rychle změníš názor.“

„Nezměním.“ Smutně se na ni usmál. „Rozhodnost je schopnost a odhodlání dovést věci do konce. Ať už je ten konec jakýkoli. Nikdo se to sice nedozví, ale já vytrvám až do konce.“

Jacqueline Couteurová, poplašená jeho myšlenkami, napřáhla pravou ruku. Kolem zápěstí jí zahrál bílý oheň.

Gilmore si byl vědom svých možností. Jacqueline určitě začne mučením. Pak ho buď posedne mrtvá duše, nebo spíš zemře a skončí v nicotě. Tady ho logika opouštěla. Věřil, nebo si to alespoň namlouval, že z nicoty je cesta ven. Přesto ho trápily pochyby. Nelogické lidské myšlenky, které tak nesnášel. Pokud existuje cesta z nicoty, proč v ní duše zůstávají? Nic už není jisté. Tam ne. A to Pierce Gilmore nemohl připustit. Fakta a logika netvořily jen základy jeho rozumu, ale samotné existence. Pokud v nicotě vskutku není logika, pak do ní doktor Pierce Gilmore nechce. A jeho oběť o kousek posune lidské poznání. Taková poslední myšlenka se mu líbila.

Požádal stolní procesor o poslední verzi antipaměti. Vyděšená Jacqueline Couteurová na něj už mířila prstem, když AV-projektor zalil kancelář oslepujícím rudým zábleskem.

O hodinu později vyrazil Murphy Hewlett dveře EE-náloží a vpadl dovnitř s vojáky v patách. Gilmore ležel bezvládně na stole a Kate Morleyová na podlaze. Oba byli naživu, ale nereagovali na žádný podnět, kterým se je vojenský zdravotník pokusil probrat. Jak Murphy řekl později při hlášení, nebyli víc než živé a zdravé mrtvoly.

18

Z bezpečí malé plošinky ve čtvrtině cesty do středu severní poklice namířil Tolton dalekohled na vestibul hvězdodrapu Džerba. Dómem z bílých nosníků se na vzduch cpal další vír tmy. Na trávník kolem opuštěné budovy padaly kusy konstrukce. Tolton pořád čekal, že i na takovou dálku uslyší řinčení rozbitého skla. Teleskop poskytoval dobrý ostrý obraz, jako by byl od vestibulu jen pár metrů. Nad tou představou se zachvěl; nemohl zapomenout, jak se do něj dal mráz, kdykoli mu příšera proletěla nad hlavou.

„Tahle chodí po zemi.“ Ustoupil a pustil k dalekohledu Erentzovou.

Minutu příšeru sledovala. „Máš pravdu. A nabírá rychlost.“ Návštěvník se prodíral doutnajícími troskami brlohů a nechával za sebou širokou brázdu. Za chvíli došel na luka. Ochablá růžová tráva za ním černala, jako by ji sežehl. „Přesouvá se hladce a pěkně rychle. Na jižní konec tímhle tempem dojde za pět šest hodin.“

To nám ještě scházelo, remcala osobnost. Aby nás začala vysávat další potvora. Budeme muset snížit produkci výživy na minimum, aby zůstaly naživu aspoň nervové buňky. To nám nadělá pěknou paseku v mitotické vrstvě. Takovou škodu budeme napravovat kolik let.

Z Džerby už vystoupilo osm strašidelných návštěvníků, tři hned vzlétli. Všichni bez váhání zamířili na jižní konec, stejně jako první a největší příšera. Ti, kdo šli po zemi, za sebou nechávali pruh mrtvé vegetace. Když dorazili na konec,

provrtali se polypem do zásobovacích artérií a pustili se do sání výživného roztoku.

„Brzy je budeme umět vypálit," řekla Erentzová. „Plamenomety a zápalná torpéda jsou před dokončením. Zachráníme vás."

Tolton se na ni podíval tak, že ani nemusel mít spřízněnost. Znovu se sehnul nad dalekohledem. Návštěvník si razil cestu lesíkem. Stromy se kymácely a padaly, zlomené hned nad zemí. Příšera se neuměla ničemu vyhnout. „Má pěknou sílu,"

„Jo." Bylo slyšet, jaký má Erentzová strach.

„Jak to vypadá s voláním o pomoc?" Ptal se na to několikrát za den v obavách, že zmešká nějaký nadějný průlom.

„Většina z nás teď pracuje na vývoji zbraní."

„Nesmíte se na to vykašlat! To nejde!" Kvůli osobnosti to řekl hodně nahlas.

„Nikdo na nic nekašle. Jádro fyzikálního týmu na tom pracuje." Neřekla mu, že jádro tvoří pět teoretiků, kteří se většinu času hádají, jak pokračovat.

„No dobře."

Blíží se další dvě, upozornila je osobnost.

Erentzová mrkla na pouličního básníka. Zase civěl do teleskopu a sledoval pohyb návštěvníků na cestě k jižnímu konci. **Není třeba děsit ostatní.**

Správně.

Od katastrofálního nájezdu na Džerbu se příšery nahoře objevovaly zhruba po půlhodině. Osobnost se obávala, že v habitatu nedokáže udržet životní podmínky. Každý další příchozí se napřed prolamal do hvězdodrapu a hned začal stavbu ničit. Tlakové uzávěry zatím držely vzduch uvnitř. Pokud ale bude invaze dál pokračovat stejným tempem, úniku nic nezabrání.

Máme za to, že někteří spící se začínají hýbat, řekla osobnost. Tak pomalu, že je to sotva patrné, ale řekněme zítra by mohli vylézt.

Myslíte, že se množí jako ta první potvora?

Těžko říct. Naše percepční rutiny v jejich okolí ztrácejí funkčnost. Předpokládáme, že větší část polypu je mrtvá. Když se ale rozmnožila jedna, logicky můžeme očekávat, že totéž udělají ostatní.

No nádhera. Do prdele. Musíme je bít jednu po druhé a stejně si nejsem jistá, že je dokážeme porazit. Začínají mít přesilu.

Po prvních bojích budeme muset přehodnotit taktiku. Když utrpíme velké ztráty, vyhovíme Toltonovu přání a soustředíme všechny síly na volání do vesmíru.

Dobře. Poraženecky vzdychla. **Víš, ani mi to nepřipadá defétistické. Jsem pro cokoli, co nás odsud dostane.**

To je rozumný přístup.

Tolton se narovnal. „Co teď?“

„Radši se vrátíme dolů k ostatním. Návštěvníci nás bezprostředně neohrožují.“

„To se může změnit.“

„Když začnou, určitě se o tom rychle dozvíme.“

Zašli do jeskyňky za plošinou. Z ní vedl spirálový tunel několika sály az do síní v základně. Mezi všemi patry vedle sebe vedly schody a eskalátory. Z nich většina nefungovala, a tak sestup trval nepřiměřeně dlouho.

Jeskyně připomínaly obleženou pevnost. Desítky tisíc lidí polehávaly na čemkoli, co se dalo považovat za lůžkovinu. Nepanoval mezi nimi žádný pořádek. Ošetřování osob upoutaných na lůžko se museli ujmout méně nemocní; spočívalo většinou jen v obsluze sanitárních potřeb. Těch pár lidí se zdravotnickým vzděláním (nebo didaktickou nahrávkou první pomoci) na hranici vyčerpání obcházelo všechny ostatní.

Příbuzní Erentzové vytvořili v nejhlubších jeskyních, užívaných jako sklady strojů a laboratorního zařízení, užší kroužek. Také nelenili shromáždit vlastní zásobu potravin alespoň na měsíc. Přinejmenším tady si habitat zachovával zdání normálnosti. Na chodbách jasně svítily elektrofosforescenční buňky. Mechanické dveře se otvíraly i zavíraly vlastní silou. Polypem vibrovalo cvakání průmyslové

kybernetiky. I Toltonův procesor se s ubohým pípáním probral k životu.

Erentzová ho dovedla do jeskyně proměněné v zbrojnici. Její příbuzní od akce v Džerbě nepřetržitě vyvíjeli lehký osobní plamenomet. Základní princip se za šest set let mnoho nezměnil: voják ponese na zádech kanystr hořlaviny spojený hadicí s tryskou ve tvaru pušky. Moderní materiály a výrobní postupy umožnily použít vysoký tlak, který buď vrhl úzký plamen na dvacet metrů, nebo nosiče zahalil ohnivou stěnou. Skalpel nebo bambitka, poznamenala Erentzová. Čekaly tu i torpédomety, v podstatě zvětšené verze signální pistole.

Začala hovořit s několika příbuznými, většinou spřízněností. Nahlas zaznělo jen několik zvolání. Tolton si připadal jako dítě vyřazené z vážné konverzace dospělých. Zatoulal se v myšlenkách. Přece osobnost nečeká, že se připojí k boji s černými vetřelci? Chybí mu ta zarputilost, jíž má Erentzová a její příbuzní na rozdávání. Bál se zeptat, aby neřekli ano. Co hůř, mohli by říci ne a vykopnout ho do horních jeskyní ke zbytku civilů.

Jistě se pro něj najde nějaká důležitá funkce za frontou. Zvedl procesor, aby se nenápadně zeptal osobnosti. Starý Rubra by pro něj měl pochopení a Dariat byl jeho přítel. Vtom si uvědomil, že Erentzová i ostatní utichli.

„Co je?“ zeptal se nervózně.

„Cítíme, že se tunelem podzemky něco blíží,“ odpověděl procesor. Byl to Rubrův hlas, jak si ho Tolton pamatoval z dob skrývání, ale něco se v něm trochu změnilo. Ztratil pružnost? Je to drobnost, ale významná.

„Jde sem potvora?“

„To bychom neřekli. Vetřelci se cpou a nesnaží se nijak schovávat. Tohle je spíš jako myš, když nechce být vidět. Polyp kolem té věci neumírá na ztrátu tepla. Naše smyslové buňky ale nedokážou získat pořádný obraz.“

„Ty svině změnily taktiku,“ zavrčela Erentzová. Sebrala z police jeden plamenomet. „Vědí o nás!“

„Tím si nejsme jistí," odvětila osobnost. „V každém případě musíme zjistit, o co běží."

Do jeskyně přiběhlo pár dalších lidí a začalo se ozbrojovat. Tolton nechápavě pozoroval horečné hemžení.

„Tumáš." Erentzová mu hodila zápalné torpédo.

Automaticky ho chytil. „Neumím s tím zacházet."

„Namíříš a vystřelíš. Dostřel dvě stě metrů. Nějaké otázky?"

Nezdálo se, že by mu teď něco odpustila.

„Do hajzlu," zabručel. Zakroutil hlavou, aby rozhýbal ztuhlý krk, a pak se přidal k spěšnému exodu.

V průzkumné skupině jich bylo devět. Osm Rubrových po zuby ozbrojených potomků a Tolton, nenápadně cupitající na chvostu.

Hlavní osvětlení stanice metra bylo tmavé a studené. Nouzové svítilny safírově poblikávaly, jako by se s příchodem zastyděly za chvilkovou slabost. Ne že by něčemu posloužily. Reflektory na helmách halily všechny členy průzkumné skupiny do koulí jasného světla. Jejich baterky zatím nezeslábly.

„Nějaké zprávy?" zašeptal Tolton.

„Ne," odpověděl rovněž šeptem procesor. „Tvor se stále blíží tunelem."

V průběhu krátké aktivní fáze boje proti posedlým Rubra tuto stanici nezničil. Tolton čekal, že se najednou všechno rozsvítí a probere k životu. Bylo to území Marie Celeste. U jednoho nástupiště stál vagón s otevřenými dveřmi. Na mramorové podlaze se válely dva balíčky z rychlého občerstvení, obsah se už rozpadl na šedivé hroudy.

Erentzová a její bratránci rozvinuli rojnici a začali opatrně postupovat k černému ústí tunelu za vozem. Tři seskočili na kolej a rychle přeběhli k protější stěně. Zapadli do několika výklenků, přikrčili se a vystrčili zbraně.

Tolton se na nástupišti stejně jako ostatní schoval za sloup a zvedl torpedomet. Devět čelních svítilen namířilo do tunelu a zatlačilo tmu o pár metrů dál.

„Jako léčka to moc nevypadá," poznamenal. „Vidí, že tu jsme."

„Tak zjistíme, jak moc jsou odhodlaní nás sežrat," opáčila Erentzová. „Šetrný přístup jsem zkusila v Džerbě. Věř mi, je úplně na hovno."

Tolton se zamyslel, jak se liší jejich definice šetrného přístupu, a pevněji stiskl zbraň. Znovu zkontroloval pojistku.

„Už je blízko," varovala je osobnost.

Mezi nejzazšími stíny se objevila šedivá tečka. Roztáhla se a bylo vidět, jak se při postupu vlní.

„Změna," poznamenala Erentzová. „Tentokrát se neschovává." Pak zalapala po dechu, protože se citlivým buňkám konečně podařilo zaostřit.

Tolton zamžoural na zvolna se rýsující postavu, zvedl zbraň ke stropu a přimhouřil víčka. „Do prdele," zaklel tiše.

Z tunelu vyšel Dariat a usmál se na polokruh smrtících hlavní namířených na jeho hlavu. „Řekl jsem něco nevhod?" zeptal se nevinně.

Měl ses nám identifikovat, pokárala ho osobnost.

Měl jsem spoustu práce se zjišťováním, co jsem.

A co?

To ještě přesně nevím.

Tolton vesele zavýskl a vylezl zpoza sloupu.

„Pozor!" varovala ho Erentzová.

„Dariate? Hele, jseš to ty?" Tolton se s přihlouplým úsměvem rozběhl ke kolejišti.

„Jsem to já." V hlase bylo slyšet jen maličko zatrpklosti.

Tolton se zamračil. Přítelova slova slyšel jasně a nahlas, nemusel se jako dřív soustředit na pohyby rtů. Zarazil se v půli kroku. „Dariate?"

Dariat položil ruce na hranu nástupiště a vytáhl se nahoru jako plavec, když vylézá z bazénu. Zdálo se, že mu zvedám

takové váhy dělá potíže. Tóga se mu napjala na ramenou. „Co je, Toltone? Tváříš se, jako bys právě viděl ducha.“ Zahihňal se. Orvaný lem tógy zavadil o jeden balíček se svačinou a roztočil obal.

Tolton v úžasu hleděl na plastovou krabičku. Ostatní zase zvedli zbraně.

„Jseš skutečný,“ vykoktal Tolton. „Pevný!“ Skrz tlusťocha už ani nebylo vidět.

„To si piš. Paní Chi-Ri se na mě usmála. Trochu křivě, ale usmála.“

Tolton opatrně natáhl ruku a dotkl se Dariata. Do prstů se mu jako žiletka zakousl mráz. Ucukl. Rozhodně ale cítil pevnou hmotu, dokonce náznak struktury hrubé látky. „Kurva! Co se ti stalo, chlape?“

„Tak to je na dlouhý povídání.“

„Padal jsem,“ začal Dariat. „Deset pater tou pitomou výtahovou šachtou. Celou dobu jsem řval. Thoale ví, proč sebevrazi tak rádi skáčou ze skal a z mostů; kdyby věděli, co to je, vykašlali by se na to. Ani nevím, jestli jsem to udělal schválně. Osobnost mě do toho cpala, ale ta věc byla čím dál blíž a já ztrácel sílu. Asi mi přestaly sloužit nohy. No… prostě jsem přepadnul přes práh a přistál na stropě výtahu. Dokonce jsem se do něj pár čísel zabořil. Je to děsný. Netušíte, jaký hnus je pro ducha pevná hmota. Takže jsem zrovna tlačil nohy dovnitř do klece, abych se dostal pryč, když si to bubák přihasí rovnou vedle mě. Cítil jsem, že se blíží, jako by do šachty foukli tekuté hélium. Ale jde o to, že když ta potvora dopadla, nerozlámala se, ale rozcákla.“

„Rozcákla?“ nevěřil Tolton.

„Přesně tak. Jako by vedle mě spadnul balónek s vodou. Celou šachtu zacákala nějaká hustá hnusota. I mě. Jenže se mnou ta hmota reagovala, cítil jsem kapky. Bylo to jako nechat se ohodit ledovou břečkou.“

„Jak to myslíš, reagovala?“

„Když mnou ty kapky procházely, měnily se. Tvarem a barvou se snažily napodobit patřičnou část těla. Asi se podřizovaly mým myšlenkám. Mám v hlavě tvar svojí postavy. A tahle představa ovlivňuje bubáckou matérii.“

„Vítězství ducha nad hmotou,“ rýpla si Erentzová.

„Správně. Ty potvory jsou jako lidští duchové, jenže jim pomáhá ta černá tekutina. Jsou to duše jako my.“

„Tak jak to, že jseš teď hmotný?“

„Rvali jsme se o sliz, já a ta druhá duše. Po nárazu na chvíli ztratila koncentraci a břečka se rozstříkla. Oba jsme rychle začali sbírat. A já byl daleko silnější. Vyhrál jsem. Než jsem zdrhnul, musel jsem pobrat aspoň sedmdesát procent. Pak jsem se schovával v dolních patrech, dokud to ostatní návštěvy nezabalily.“ Rozhlédl se po kroužku podezíravých tváří. „Proto sem přišli. Valisk je plný použitelné energie. Je to energie našich duší, životní síla. Přitahujeme je jako včelu pyl. Jdou po naší energii; jsou inteligentní jako my, přišli ze stejného vesmíru, ale teď je řídí jen slepý instinkt. Jsou tady tak dlouho, že upadli a ztratili rozum. Vědí už jen tolik, že se mají živit životní silou, a Valisk je její největší zdroj, kam až jejich paměť sahá.“

„Právě to provádějí s výživným roztokem,“ řekla osobnost. „Vysávají z něj život.“

„Jo. Což ho ničí. A až dojde, nebudete umět udělat nový. Tohle temné kontinuum je horší verze nicoty.“

Tolton se sesul na první schod. „No boží. Tohle je horší než nicota?“

„Bohužel. Tohle musí být šestá říše, bezejmenné prázdno. Jediným pánem tu je entropie. Jednou se před ní budeme muset všichni sklonit.“

„Tohle není žádná říše Hvězdného mostu,“ okřikla ho osobnost. „Je to projev hmotné skutečnosti a jakmile pochopíme jeho vlastnosti, budeme vědět, jak otevřít červí díru a vypadnout. Už jsme zařídili, aby nám toho návštěva víc nesnědla.“

Dariat se podezíravě rozhlédl po stanici. „Jak?“

„Zavřeli jsme rozvody živného roztoku.“

„Ajajaj,“ řekl Dariat. „To nebyl dobrý nápad.“

Odříznuty od potravy začaly Orgathé hledat další zdroje syrové životní energie, neslyšnými hlasy volajíce přes celý habitat. Hejno, jež obsadilo orgány na jižním konci, hned odpovědělo. I jemu už vysychaly proudy živných řek, ale orgány byly nadále rozpálenými pecemi energie. Dost pro tisíce.

Orgathé po jedné vylétaly z hvězdodrapů.

Dariat, Tolton a další stáli před jednou jeskyní, používanou jako garáž ochranky. Stínili si oči proti mandarinkovemu světlu trubice a sledovali, jak z rozpadlého vestibulu míří vzhůru další černý kolos. S roztaženými plachetními křídly byl větší než nákladní letadlo. Od bradavičnatého břicha odpadaly ve vírech sněhové vločky a kroupy.

Erentzová si oddechla. „Aspoň pořád míří k jižnímu konci.“

Našimi orgány se jich právě teď prokousává víc než třicet, řekla osobnost. Rozsah škod začíná být nebezpečný. V hvězdodrapů Igan už zbývají jediné tlakové dveře. Budete muset přejít do útoku. Dariate, zabijou je plamenomety?

Ne. Duše nejde zabít ani tady. Jenom se promění v přízraky, možná v ještě slabší stíny.

Dobře víš, na co se ptáme, chlapče!

No jo. Oheň jim zlikviduje ten sliz. Jen těžko se přizpůsobují místní teplotě. Máme kolik tisíc stupňů nad místní nulou.

Myslíš set.

Ne, tisíc. Tepelnou vlnu zkrátka neustojí. Lasery a masery dovedou prostě odklonit, ale oheň by měl zničit sliz a nechat jen obnaženou duši. Promění je v další bandu duchů do party.

Výborně.

„Když nemůžou umřít, na co chtějí tolik životní energie?“ zeptala se Erentzová.

„Povýší je nad ostatní," odpověděl Dariat. „Jakmile mají dost síly, nadlouho se osvobodí, dokud ji nevyčerpají."

„Od čeho se osvobodí?" zarazil se Tolton. Musel stát několik kroků od svého přítele. Nechtěl být nezdvořilý, ale kolem Dariata mrzlo. Na tóze mu kondenzovala vzdušná vlhkost jako na láhvi vytažené z mrazáku. Tolton si ale všiml, že kapky se nevsakují do tkaniny. A to byla na reinkarnovaném tlusťochovi jen jedna podivnost. Změnilo se mu chování, do popředí se dostaly drobné úchylky. Cestou z metra Dariata tiše sledoval. Oplýval sebevědomím, dříve neznatelným, jako by svým příbuzným nepomáhal, ale dopřával jim potěšení ze své přítomnosti. Ztratil i hluboko zakořeněnou zlobu a zbyl mu jen smutek. Tolton se nad tou kombinací zamyslel; smutek a sebevědomí vytvářejí zajímavý životní postoj. Bude to zřejmě dost výbušná směs. Ale vzhledem k tomu, čím chudák Dariat v posledních týdnech prošel, se mu dalo odpustit daleko víc. Dokonce by stál za pár veršů. Tolton už hodně dlouho nic nenapsal.

„Na tom výtahu jsme si nepovídali nijak dlouho," řekl Dariat. „Bylo to jako výměna pod tlakem v nicotě. Bubák neměl všech pět pohromadě."

„Takže o nás ví?"

„Předpokládám. Ale když ví, ještě nemusí mít zájem. Teď je zajímá jen hltání životní energie."

Erentzová zašilhala za mizející Orgathé; právě přelétala prstencové moře. „Měli bychom se dát do práce." Méně nadšení už do hlasu dát nemohla.

Dariat nechal povídání a rozhlédl se. V uctivé vzdálenosti se držela skupinka duchů, napolo se schovávali mezi balvany na kraji pouště. Partu tuhých hmotných lidí si měřili s úctou, ale vyhýbali se pohledu do očí jako zloděj v samoobsluze před hlídačem regálů.

„Ty!" vyštěkl najednou Dariat. Vyrazil přes jemný písek. „Jo, ty, ty hovnaři. Vzpomínáš si na mě, co?"

Tolton s Erentzovou šli za ním, překvapeni změnou chování.

Dariat se blížil k duchovi ve volné kombinéze. Byl to opravář, na kterého narazil krátce po přemístění habitatu do temného kontinua.

Muž ho poznal. Otočil se a vzal nohy na ramena. Duchové mstiteli udělali špalír. Dariat se hnal za opravářem, na svou postavu překvapivě rychle. Když probíhal špalírem, duchové se otřásli a odtáhli ještě dál, šokovaní strašlivým mrazem.

Dariat muže chytil za ruku a zastavil ho. Ubožák zařval hrůzou a bolestí, trhal celým tělem, ale Dariatovi se nevykroutil. Byl čím dál průhlednější.

„Dariate," zavolal na něj Tolton. „Nech toho, chlape, vždyť to bolí."

Opravář klesl na kolena a ve stále silnějších křečích rychle ztrácel barvu. Dariat naopak zářil. Probodával svou oběť pohledem. „Pamatuješ? Vzpomínáš si, cos mi udělal, hajzle?"

Tolton nedoběhl až k němu, nedokázal by na něj znovu sáhnout. Příliš si pamatoval na smrtící mráz dole v podzemce.

„Dariate!" zavolal.

Dariat pohlédl do opravářova téměř neznatelného obličeje. Lítost mu uvolnila stisk a dovolila přízračné ruce vyklouznout z železného sevření. Co by si o takovém chování pomyslela Anastázie? „Promiň," zamumlal zahanbeně Dariat.

„Cos mu to provedl?" zeptal se důrazně Tolton. Opravář skoro nebyl vidět. Stočil se do embryonální polohy, půlka těla se propadla do písku.

„Nic," vyrazil Dariat provinile. Kapalina, která mu dala tělo, zřejmě nebyla zadarmo. Věděl to celou dobu, jen si to nechtěl přiznat. Nenávist mu byla výmluvou, nikoli důvodem. Stejně jako u Orgathé v něm instinkt zvítězil nad rozumem.

„Ale no tak." Tolton poklekl a protáhl zničeným duchem ruku. Vzduch byl trochu chladnější, ale jinak nic necítil. „Cos to udělal?"

„Může za to ten sliz. Potřebuju daleko víc, abych se udržel pohromadě.“

„Víc čeho?“ Řečnická otázka. Tolton odpověď znal.

„Životní energie. Spotřebovávám ji pořád. Potřebuju ji doplňovat. Nejsem biologický, nemůžu dýchat nebo jíst, potřebuju čistou formu. Duše jsou hodně koncentrované.“

„Co bude s ním?“ Podél duchova obrysu se na zemi objevila tenká vrstva jinovatky. „Co je s touhle koncentrovanou energií?“

„Vzpamatuje se z toho. Může něco vysát z rostlin a tak. Kdysi mi provedl něco daleko horšího.“ Ať se Dariat snažil sebevíc, nedokázal od vysátého ducha odtrhnout pohled. Takhle jednou skončíme všichni, uvědomil si. Jako ubohé zbytky vlastního já, fixované na svou identitu, dokud nás černé kontinuum úplně nevysaje a nenechá jen tichý hlas ve tmě. Není úniku. Entropie je tu příliš silná, stahuje nás do noci.

A já sem všechny přivedl.

„Pojďte dovnitř,“ řekla Erentzová. „Strčíme tě pod mikroskop a uvidíme, jestli z tebe budou fyzikové moudří.“

Dariat se chtěl ohradit. Ale nakonec jen poslušně přikývl. „Jasně.“

Družinou zaražených duchů se vrátili ke vchodu do jeskyně. Z vestibulu Gončarovova hvězdodrapu vylétly další dvě Orgathé a zamířily k bledé světelné trubici.

***

Na nádraží King’s Cross čekala civilní stráž, tvrdí mladí gangsteři stažení sem z laciných činžáků v okrajových částech Westminsterského dómu. Móda zahrnovala jak pseudovojenské uniformy, tak drahé tmavé obleky; každý gang měl svůj styl. Obyčejně by taková sešlost znamenala okamžitě přestřelku do posledního muže. Civilisté by měli smůlu.

V některých případech se spory mezi gangy a jednotlivými čtvrtěmi táhly stovky let. Dnes ale měli všichni na klopě

stejnou bílou stuhu. Znamenala Čistou duši a sjednocovala je v společném cíli. Byli tady, aby Londýn zůstal čistý.

Louise při výstupu z vakuového vlaku zívala na celé kolo. Gen na ní visela, i v přechodové komoře skoro spala. Byly skoro tři hodiny ráno místního času. Louise raději nepočítala, jak dlouho už je na nohou.

„Co nám sem lezete, držky?“

Louise si jich nevšimla, dokud nestanuly přímo před ní. Dvě snědé holky s oholenou hlavou, vyšší vyměnila oči za hladké stříbrné koule. Obě měly dvoudílný saténový kostým bez košile; saka měla jediný knoflík, a tak odhalovala břicha vypracovanější než měli nádeníci na norfolkských polích. Pohlaví bylo poznat jedině pohledem do výstřihu. Ani pak si ale Louise nebyla úplně jistá, mohly to být prostě přerostlé prsní svaly.

„Eh?“ vykoktala.

„Tahle mašinka přijela z Edmontonu, krasavice. Tam jsou posedlí. Proto jste si vyrazily? Nebo máte nějakej zajímavější důvod?“

Louise rychle procitala. Na peronu stála spousta mladých lidí. Někteří měli stejný oblek jako obě dívky (ujistil ji až vysoký hlas), jiní obyčejnější oblečení. Nikdo se nechystal nastoupit do vlaku. U východu stálo pár ozbrojených policistů se zvednutým hledím. Se zájmem se na ni dívali.

Louise po bok vplul Ivanov Robson, jeho pohyby naznačovaly hybnost ledovce. Zdvořile se usmál.

Gangsterky sice neucouvly, ale najednou vypadaly menší, neškodnější.

„Nějaký problém?“ zeptal se tiše.

„My žádný nemáme,“ odsekla ta se stříbrnýma očima.

„Výborně. Pak prosím přestaňte obtěžovat tyto mladé dámy.“

„Jo? A ty jseš jejich tatínek? Nebo větší kamarád, co si chce vrznout?“

„Pokud se nezmůžete na víc, nesnažte se.“

„Neodpověděls mi na otázku, gorilo.“

„Jsem občan Londýna. My všichni. Ne že by vám do toho něco bylo.“

„Tak to bacha, brácho.“

„Nejsem váš bratr.“

„Máš čistou duši?“

„Najednou jste moje zpovědnice?“

„Jsme strážci, ne flanďáci. Náboženství je na hovno, neví, jak na posedlý. My to víme.“ Poklepala na bílou stužku. „Archologie zůstane čistá. Žádnej zasranej démon se přes nás nedostane.“

Louise pohlédla na policisty. Pár jich přibylo, ale zatím se k ničemu neměli. „Nejsem posedlá,“ prohlásila dotčeně. „Nikdo z nás.“

„Tak to dokaž, kráčmero.“

„Jak?“

Gangsterky odepjaly od pasu senzory. „Ukaž nám, že máš jednu duši, že jsi čistá.“

Ivanov se k ní otočil. „Udělejte jim tu laskavost,“ řekl nahlas. „Nemůžu je tu zastřelit; kdybychom se chtěli do snídaně dostat z vězení, musel bych dát soudci víc, než za co mi stojí.“

„Polib mi prdel,“ zařvala menší dívka.

„Tak dělejte,“ pobídla je unaveně Louise. Zvedla levou ruku, pravou držela Gen kolem ramen. Drsňačka jí přitiskla senzor na kůži.

„Žádnej náboj,“ štěkla. „Ta holka je čistá.“ Následoval nehezký úsměv plný nepřirozeně dlouhých zubů.

„Čekni tu žábu.“

„Tak pojď, Gen,“ přemlouvala ji Louise. „Natáhni ruku.“ Genevieve se mračila, ale poslechla.

„Čistá,“ oznámila gangsterka.

„Tak to tu musíte smrdět vy dvě,“ prohlásila Genevieve.

Holka se napřáhla k facce.

„Ať tě to ani nenapadne,“ zavrněl Ivanov Robson.

Genevieve se potutelně usmála. Podívala se přímo na holku se stříbrnýma očima. „Tohle jsou lesby, Louise?“

Stříbrooká se jen těžko ovládala. „Pojď s námi, holčičko. Uvidíš, co děláme s čerstvým masíčkem.“

„Přestaňte.“ Ivanov Robson si nakročil a nastavil ruku. „Genevieve, dej si pozor na pusu, nebo dostaneš pohlavek.“ Gangsterka mu co nejopatrněji přiložila senzor na kůži.

„Narazila jsem na posedlého,“ řekla Genevieve. „Na toho nejhoršího na světě.“

Holky nevěděly, co si o tom mají myslet.

„Víte, co byste měly udělat, jestli tady z vlaku někdy vystoupí posedlý? Utéct. Ničím je nezastavíte.“

„Omyl, cácorko.“ Holka si poplácala plnou kapsu. „Pustíme do nich deset tisíc voltů a vychutnáme si ohňostroj. Říká se, že je to fakt pěkný. Když budeš hodná, nechám tě koukat.“

„Už jsem to viděla.“

„Uh!“ Dívka otočila stříbrné bulvy na Bannethovou. „Ty taky. Chci vědět, jestli jsi čistá.“

Bannethová se shovívavě usmála. „Doufej, že mi ten strojek neuvidí do srdce.“

„Co tady vlastně k čertu vyvádíte?“ zeptal se Ivanov. „Blairy a Benny jsem viděl pohromadě jedině v márnici. A támhle se fláká dokonce pár MoHawků.“

„Hlídáme si hřiště, brácho. Posedlí patří k sektě. Tady ta verbež není, nebo jo? Nenecháme se rozmáčknout jako v New Yorku a v Edmontonu.“

„Myslím, že to je práce policie.“

„Ani náhodou. Patří k Centrvládě. A ta sem posedlý pustila. Tahle planeta má nejlepší obranu v galaxii a posedlí si sem vlítli, ani si jí nevšimli. Chcete vědět, jak to?“

„Pravda,“ protáhla Bannethová. „To by mě také zajímalo.“

„A proč pořádně nezavřeli tunely?“ pokračovala dívka. „Pořád pouštějí vlaky z Edmontonu, kde jsou posedlí. Dívala jsem se na tu bitvu na sensu, je to přece jenom pár hodin, prokrista.“

„Je to zločin,“ přisadila si Bannethová. „Zřejmě je podplatila dopravní lobby.“

„Děláš si ze mě kozy, krávo?“

„Já?“

Gangsterka ji sjela pohrdavým pohledem, ale nevěděla, co si o ní má myslet. Ukázala palcem přes rameno. „Dělejte, vypadněte. Zazobaný čuráky mám nejradši.“ Vyprovodila je pohledem, ale něco jí dál vrtalo v hlavě. Na skupince bylo něco podezřelého, naprosto se k sobě nehodili. No co, když nejsou posedlí, je jedno, jaké chystají orgie. Najednou se otřásla, protože na peróně chladně zavanulo. Asi jak se zavírala přechodová komora.

„To bylo odporné,“ zvolala Genevieve, když došli do velké podzemní haly nad nádražím. „Proč jim policie nezabrání dělat takové věci?“

„Protože to je ve tři ráno moc práce,“ odvětil Ivanov. „Kromě toho předpokládám, že kdyby z vlaku opravdu vystoupil posedlý, policie by první boj velmi ráda nechala na dobrovolnících. Slouží jí jako nárazník.“

„Je od Centrvlády hloupé tolerovat provoz vakuových vlaků?“ zeptala se Louise.

„Ne hloupé, jen neobratné. Největší byrokratický aparát ve vesmíru se rozhoupává pomalu.“ Ukázal na informační panely u stropu. „Vidíte? Pár tunelů už zavřeli. A tlak veřejného mínění je donutí zavřít další. Až všichni uvidí, co se stalo v Edmontonu, bude to jako lavina. Zítra touhle dobou bude problém přemluvit taxikáře, aby vás vzal dál než pár bloků.“

„Myslíte, že budeme moci opustit Londýn?“

„Zřejmě ne.“

Řekl to rozhodným hlasem, jako by to záleželo na něm. Jako vždy si byl jistý ve věci, o které nemohl nic vědět.

„Dobře,“ odtušila Louise. „Asi bychom se měly vrátit do hotelu.“

„Doprovodím vás," řekl Ivanov. „Venku se bude motat víc takových pošuků. Místní by zrovna neokouzlilo, že jste z Norfolku. Je těžká doba."

Louise bůhvíproč vytanul na mysli Andy Behoo a jeho nabídka, že podpoří její žádost o centrvládní občanství. „Děkuji."

„Co vy?" zeptal se Ivanov Bannethové. „Potřebujete se skládat na taxík?"

„Ne, děkuji. Vím, kam jít." Zamířila k výtahům.

„Není zač," zavrčela za ní Louise.

„Podle mě je vám opravdu vděčná," řekl Ivanov. „Asi neví, jak to dát najevo."

„Mohla se přinejmenším pokusit."

„Pojďte, už musíte do postele. Máte za sebou dlouhý den."

Quinn Bannethovou doprovodil až k výtahu. Nepospíchal za ní. Najít ji znovu nebude nijak obtížné. Návnadu nikdo neschovává. Nebude to okatě jednoduché. Bude potřebovat čas, prostředky a energii. Ale v podsvětí a v sektě budou o Bannethové vědět. Proto ho sem koneckonců vlákali. Londýn je největší a nejsložitější past, jakou kdy kdo nalíčil na jediného člověka. Kupodivu mu to lichotilo. Když jsou kvůli němu superpoldové ochotní obětovat celou archologii, musejí z něj mít pořádný vítr. Báli se Božího Bratra přesně tak, jak měli.

Místo za Bannethovou se táhl za Louise, spratkem a velikým soukromým detektivem. Louise byla hodně unavená a nehlídala si výraz. Uvolněné rysy jen podtrhly její přirozenou krásu. Chtěl natáhnout ruku a pohladit ji po tvářích, vyloudit z ní úsměv. A svolení.

Zamračila se a promnula si ruce. „Je tu zima." Kouzlo bylo zlomeno.

Quinn s trojicí vyjel na povrch, ale opustil ji cestou do garáže taxíků. Poodešel rušnou ulici a vyrazil po jedné z hlavních ulic rozbíhajících se od nádraží. Má jen chvíli, než superfízlové zavřou tunely.

Co potřeboval, našel hned v druhé odbočce. Lacinou pivnici U černého vola, plnou poctivých opilců. Procházel neviděn mezi nimi a nahlížel jim do kapes i do hlav. Žádný neměl nervovou nanoniku, ale někteří nosili po kapsách procesory.

Zašel za jedním na záchod, kde veškerou elektroniku představovalo svítidlo na stropě.

Jack McGovern slastně močil do popraskané mušle, když ho za krkem chytila ledová ruka a narazila mu hlavu na zeď. Náraz mu zlomil nos, do pisoáru vychlístla krev.

„Teď pěkně vyndáš z kapsy procesor," řekl cizí hlas, „zadáš svoje heslo a zařídíš mi jeden hovor. Poslechni, nebo chcípneš, debile."

Jack byl možná srab, ale šlo mu o život, a tak se mu překvapivě jasně vybavily všechny možnosti. „Jo," zasípal a z nosu mu vychrstla další krev. Vytáhl procesorový blok. Když naťuká špatné heslo, přístroj zavolá na policii.

Strašlivý tlak za krkem povolil a Jack McGovern se mohl otočit. Když uviděl, kdo ho přepadl, nechal si na fikaný podraz hodně rychle zajít chuť.

Quinn se vrátil na King's Cross, výtahem sjel s partou drsných mladistvých dobrovolníků. Prošel halou, okukoval u zavřených stánků a obloukem se vyhýbal pilným úklidovým mechanoidum. Výtahy chrlily další a další gangstery na cestě k nástupištím. Quinn bedlivě sledoval informační panely a zvláštní pozor dával na příjezdy. Za dvě hodiny přijelo z Edmontonu pět vlaků. Odjezdy hlásily nulu.

Pět minut po páté dorazil vlak z Frankfurtu. Quinn čekal nad vlnivým eskalátorem. Vyjeli jako poslední, Courtney a Billy-Joe s nadrogovanou ženou pod paží. Oba učedníci prokoukli, vypadali spíš jako párek studentů, co nedbají na módu než jako periferní barbaři. Jejich oběť – zralá žena v pomačkaných šatech a rozepnutém pršiplášti – měla prázdné oči typické pro velkou dávku triathosinu. Tělo jí sloužilo,

mozek byl jako v hypnóze. Kdyby jí v tu chvíli řekli, ať skočí z dómu, poslechla by je.

Svižným krokem přešli halu a naskočili do výtahu. Quinn se chtěl materializovat, jen aby mohl z plných plic výskat radostí. Štěstí se obrací. Bratr Boží dal svému vyvolenému mesiáši další znamení, že kráčí spravedlivou cestou.

V pět třicet dorazil šestý vlak z Edmontonu. Na hologramech se objevila zpráva, že Centrvláda zrušila všechny spoje se Severní Amerikou. O pět minut později zakázala všechny odjezdy. Vakuové vlaky na cestě do Londýna byly odkloněny do Birminghamu a Glasgowa. Londýn byl odříznutý od zbytku světa.

Quinna trochu vyděsilo, jak přesně odhadl situaci. Ale na druhou stranu, přece se nemůže mýlit, když mu k porozumění pomáhá Bratr Boží.

Z peronů přicházeli lidé: poslední cestující, mladí gangsteři (už po sobě nenávistně pošilhávali, protože ztratili důvod pro klid zbraní), policejní hlídky, nádražní personál. Informační hologramy nad hlavou splaskly jako propíchnuté bubliny. Displeje potemněly. Stánky s nepřetržitou prodejní dobou zavřely, prodavači cestou vzhůru řešili, co se stalo. Vlnivá schodiště se zastavila. Sluneční lampy pohasly a ponechaly halu ponuré polotmě. I ventilátory zpomalily, kvílení motorů kleslo o několik oktáv.

Byla to chvíle dokonalé solipsistické paranoie. Svět je jen scénou postavenou kolem něj a kulisy se odklízejí, protože v dalším obrazu nejsou potřeba. Quinna na vteřinu napadlo, že když dojde ke stěně dómu a vyhlédne ven, vůbec nic neuvidí.

„Ještě ne," pravil. „Ale brzy."

Naposledy se rozhlédl, pak zamířil k požárnímu schodišti a vydal se pomalu vzhůru na domluvené místo.

***

Louise samotnou překvapilo, jak moc je pro ni hotelový pokoj domovem. Po edmontonských hrůzách se sem ale moc ráda

vrátila. Zčásti proto, že svoji povinnost považovala za splněnou: udělala, co slíbila Fletcherovi, a varovala Bannethovou. Zasadila tomu příšernému Dexterovi ránu, i když si jí jistě ani nevšimne. Taky jí pomáhalo, jaké je v Ritzu pohodlí.

Když je Ivanov Robson opustil, obě dívky spaly dlouho do dopoledne. Když konečně sešly dolů na snídani, na recepci Louise čekal balíček. Byla to jediná temně rudá růže v bílé krabičce, ovázaná stříbrnou stužkou. Na obálce pod květinou stálo jméno Andy Behoo.

„Ukaž," skákala Gen nadšením po posteli.

Louise si přivoněla k růži, ale popravdě moc nevoněla. „Ne," řekla a zvedla psaníčko nad hlavu. „To je soukromá záležitost. Ale můžeš dát růži do vody."

Gen si květinu podezíravě změřila a pak opatrně přičichla. „Dobře. Ale aspoň mi pověz, co ti píše."

„Jenom: díky za včerejší večer. To je všechno." Nezmínila se o druhé části dopisu, kde Andy psal, jak je krásná, a že udělá cokoli, aby ji zase viděl. Psaní schovala do nové kabelky z hadí kůže a do kapsičky opatřené kódovým zámkem proti nenechavým dětským prstíkům.

Gen vzala ze starožitné dubové komody jednu vázu a odešla do koupelny natočit vodu. Louise se spojila se serverem a na síti se zeptala, jestli má nějakou poštu. Dělala to každých šest hodin. Hloupost, protože kdyby jí něco přišlo, server by ji okamžitě vyrozuměl.

Žádnou poštu neměla. Přesněji žádné zprávy z Tranquillity. Louise žuchla do postele a s pohledem upřeným do stropu se snažila pochopit, co se stalo. Věděla, že poštovní protokol je pořádku; patřil ke komunikačnímu programu v NAS2600. Něco se muselo pokazit na druhém konci. Ale když v primárním módu pustila zpravodajský program, o Tranquillity se nic nového nedozvěděla. Třeba tam Jozue prostě není a její dopisy se kupí v paměti jeho síťového serveru.

Chvíli nad tím dumala a pak sestavila krátký dopis přímo pro Ione Saldanovou. Jozue říkal, že se s ní zná, že spolu vyrůstali. Jestli někdo ví, kde je, pak ona.

Potom krátce prohledala seznamy a za chvíli už datovala detektivovi Brentu Roiovi.

„Kavanaghová?“ odpověděl. „Panebože, vy jste si pořídila nervovou nanoniku?“

„Ano, neříkal jste, že nemám.“

„Ne, ale měl jsem za to, že na vaší planetě to je zakázaná technika.“

„Nejsem na Norfolku.“

„Jo, pravda. Tak co po mně hergot chcete?“

„Potřebovala bych zaletět na Tranquillity, prosím. Nevím, koho mám žádat o povolení.“

„Mě, jste můj případ. A nikam nepoletíte.“

„Proč ne? Myslela jsem si, že chcete, abychom odletěly ze Země. Když se odstěhujeme na Tranquillity, ušetříme vám práci.“

„Upřímně řečeno mi teď nejde o vás, slečno Kavanaghová. Vypadá to, že se chováte slušně, přinejmenším jste nespustila žádný poplach v systému.“

Louise přemýšlela, jestli ví o štěnicích, které z ní Andy vytahal v Judově elektru. Ona mu to rozhodně říkat nebude. „Tak proč nemohu odcestovat?“

„Zřejmě jste se ještě nenaučila pracovat se zpravodajským programem.“

„Naučila.“

„To vidím. Tak byste měla vědět, že od pěti hodin sedmnácti minut GMT předseda Centrvlády dekretem přerušil provoz vakuových vlaků. Archologie jsou odříznuté. Podle předsedovy kanceláře má opatření zabránit šíření posedlých z Edmontonu a z Paříže. Já si myslím, že je to pěkná kravina, ale předseda se bojí veřejného mínění víc než posedlých. Jak jsem vám už řekl, zatím zůstanete na Zemi.“

„Už?“ zašeptala Louise. Centrvláda tedy není tak pomalá. Ale Robson měl zase pravdu. „K orbitální věži musí vést nějaká jiná cesta.“

„Jedině vlakem.“

„A jak dlouho nebude jezdit?“

„Zeptejte se předsedy. Zapomněl mi to zavolat.“

„Chápu. Děkuji vám.“

„Není zač. Chcete poradit? Máte omezené prostředky, je to tak? Možná byste se měly přestěhovat do jiného hotelu. A jestli tu zkysnete delší dobu, asi by nebylo od věci podívat se po nějaké práci.“

„Práci?“

„Jo, to je taková ta nepříjemná prkotina, které obyčejní lidi věnují většinu, života, a za to dostávají od zaměstnavatele peníze.“

„Nemusíte být hned hrubý.“

„Klídek. Když se přihlásíte budou chtít vaše občanské číslo. Pošlete je za mnou, dám vám uprchlickou kartu.“

„Děkuji mockrát.“

„Jestli se vám do toho nechce, máte ještě druhou možnost. Holka jako vy rychle sbalí někoho, kdo se o ni postará.“

„Pane detektive, mohu se zeptat, co se stalo s Fletcherem?“

„Ne, nemůžete.“ Přerušil spojení.

Louise se podívala z okna přes Green Park. Nad dómem vířily černé mraky. Napadlo ji, kdo je asi poslal.

***

Byl to čtyřicetipatrový osmiúhlý věžák ve čtvrti Dalston, jeden z osmi podobných domů v obytném komplexu Parsonage Heights. Sídliště mělo zvednout úroveň oblasti zatížené lacinými byty, divokými tržnicemi a nájemníky závislými na podpoře. Pod věžáky byla plánovaná podzemní průmyslová zóna továren a dílen. Nad výrobním jádrem měly prvních sedm pater zabrat obchody, pak pět pater zábavní průmysl a zbytek byty. Celý obytný celek by se stal ekonomickým

transplantovaným srdcem čtvrti, základnou nových pracovních míst a centrem rozvoje špinavého slumu.

Jílové podloží Dalstonu by ale průmyslovou zónu trojnásobně prodrazilo kvůli protiprůsakovým opatřením, tak stavitelé vybudovali jen pár pater skladišť. Místní tržnice srazily už tak absurdně nízké ceny ještě níž a prodejní plochy zůstaly většinou prázdné; sotva osm procent odpočinkových prostor si najaly franšízové řetězce. Kvůli zhodnocení investic Voynow Finance narychlo proměnila obytné prostory v pohodlné byty s pěkným výhledem na Westminsterský dóm, jaké si podle marketingovému průzkumu rádi najmou nižší a střední manažeři.

Kompromis se svým způsobem vyplatil. Šedesát let po dokončení obývala Parsonage Heights o něco majetnější vrstva než zbytek Dalstonu. V nižších patrech se dokonce objevily slušnější kavárny a obchody, i když nájemníci se raději neptali, co se děje v dezolátních podmáčených skladištích v suterénu.

Místní policie věděla, že ve sklepě sídlí místní lóže sekty Světlonoše, ale vrchní konstábl bůhvíproč nikdy nenařídil šťáru. Když tedy podzemka na zastávce Dalston Kingsland vysadila Bannethovou, už na ni v plné slávě čekal mistr s patnáctičlennou ochrankou. Stačil jí jediný pohled na bandu mladých drsňáků s kamennou tváří, vyzbrojených ubohou sbírkou mizerných zbraní, a málem se dala do smíchu.

Tohle jste zařídil vy? zeptala se Západní Evropy.

Jen jsem řekl mistrovi, jak důležitá jste pro Božího Bratra. Zareagoval příhodně, nemyslíte?

Až příliš. Stává se z toho fraška.

Mistr dalstonské lóže si nakročil a poklonil se. „Paní, je mi ctí vás přivítat mezi námi. Čeká na vás bezpečný úkryt.“

„Tak ať stojí za to, nebo vás nechám přivázat na oltář a uvidíte, co v Edmontonu děláme s lidmi, kteří špatně slouží Božímu Bratru.“

Mistr ztratil přehled a nasadil lehce bojovný výraz. „Nenajdete na nás jedinou chybu. My prozrazeni nejsme.“

Útok přešla jako dáma. „Jdeme.“

Banda hlučně vyklusala po schodech na Kingston High Street. První čtyři hned pokryli prostor TIP karabinami, čímž vyděsili pár opožděných návštěvníků místních ubohých nočních klubů. Mávali hlavněmi, jako by si hráli na vojáky.

„Čistý!“ vyštěkl velitel.

Bannethová zvedla oči v sloup, na ulici kolem ní vyběhl zbytek bouchačů. Zastavili dopravu, aby mohla přejít. Kvapem zmizeli v přízemní samoobsluze v protějším věžáku. U otevřeného výtahu hlídali další tři členové sekty. Do klece se s Bannethovou vmáčkl ještě mistr a osm bodyguardů. Vyjeli do nejvyššího patra, kde ze dveří výtahu vystoupili rovnou do předsíně střešní mansardy. Další učedníci tu právě dokončovali úklid a instalaci bezpečnostních čidel.

„Sem se žádnej hajzl nedostane,“ prohlásil sebejistě mistr. „Hlídáme všechny přístupové cesty. Za dveřmi a na všech schodištích budete mít stráž. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven bez kódu, který si můžete změnit.“

Bannethová vstoupila do bytu, který zabíral celé čtyřicáté patro. Nepřítomný majitel se rozhodl pro zařízení z třicet let starého katalogu nestydatého kýče: polstrování ze zelené kůže, na podlaze z leštěného mramoru turecké rohože, po stěnách zářivé kresby v základních barvách a v krbu z krvavého mramoru holograficke plameny. Vysouvací dveře ve skleněné stěně vedly na zahrádku s bazénem a horkou vířivkou, na slunci se opalovaly umělohmotné sochy modrých žab.

„Lednice je plná,“ chlubil se mistr. „Když budete cokoli potřebovat, stačí říct a já vám to nechám poslat. Seženu všechno. Tuhle čtvrť mám pod palcem.“

„To jistě,“ odtušila Bannethová. „Ty, ty a ty,“ vybrala si prstem dvě pohledná děvčata a jednoho nedospělého chlapce. „Vy tu zůstanete. Zbytek ven. Zmizte.“

Mistr zrudl. Zacházet s ním před podřízenými jako s hadrem znamená vážnou ránu jeho autoritě. Upírala na něj oči v jasné výzvě.

Luskl prsty, ukázal všem, ať vypadnou, a pak bez ohlédnutí zmizel za nimi.

„Odložte pistolky," řekla Bannethová trojici učedníků. „Tady je nebudete potřebovat."

Po chvíli váhání je položili za bar v kuchyni. Bannethová vyšla na dlážděnou zahrádku. Noční fuchsie sladce voněly. Terasa končila balkonem s jednosměrným zrcadlem, a tak měla celý rozsvícený kráter města jako na dlani. Nikdo ji neuvidí. Proti ostřelovačům je to slušná ochrana.

Udělala jsem dost kraválu? zeptala se Západní Evropy.

Ano. Chudák mistr už ječí na londýnského velmistra, jak velké zvíře vlastně jste. Do večera si o vás budou povídat ve všech lóžích.

Večer. Naštvaně zakroutila hlavou. **Ty cesty vlakem mi vždycky pomíchají časová pásma.**

To mě nezajímá. Tu roztomilou scénku se zastavováním dopravy rozešlu na okrsky. Strážníci budou po donašečích chtít informace o nových aktivitách sekty. Pokryjeme celou archologii. Dexter vás najde.

„Kurva," zavrčela Bannethová. Pozvala nervózní učedníky k sobě na zahrádku. „Za prvé mi sem hoďte pořádnou lampu Crown whisky; pak se svlékněte donaha. Chci se na vás dívat, jak plavete."

„Ehm, paní velmistryně," zajíkla se jedna dívka. „Já neumím plavat."

„To se to budeš muset rychle naučit, nemám pravdu?"

Bannethová přestala vnímat jejich vyděšený šepot a zvedla hlavu k obloze. Dóm obtékaly dlouhé cáry sotva znatelně prosvícených mračen a na střeše města tvořily pěnu. Na okrajích bylo vidět kousíčky noční oblohy, poseté hvězdami a kosmickými loděmi. Nad severním obzorem bylo vidět náznak mlžného oblouku.

Tahle mansarda je dobře bráněná od země, ale nechráněná shora, poznamenala. Takže chcete použít orbitální obranu.

Správně. Rozhodně nehodlám v dómu použít jadernou zbraň. Rentgenový laser ale dómem projde prakticky hladce. Pokud přežije něco takového, nemáme naději.

Já rozhodně ne.

Vy jste ho stvořila.

A mě stvořilo 07.

Ne, my vás dopustili, to je rozdíl. Hodila jste se nám. Pod naší ochranou jste si splnila většinu tužeb. Bez nás byste teď byla mrtvá nebo deport.

Kdybych ho nějak dokázala vyřídit…

Ne. Nesmíte se bránit. Nemůžeme dopustit, aby zase zmizel. Mám jedinou šanci. Je to vlastně docela poetické: budoucnost celého světa záleží na jediném člověku.

Poetické. Co jste do prdele zač?

Pokud se nemýlím, původně jsme se domluvili, že při spolupráci s 07 nebudete klást otázky. Na tom nic nemění ani váš určený osud a já rozhodně nehodlám dělat výjimky. Až zemřete, můžete mě sledovat z nicoty.

Ne všichni v ní zkysnou. Tvrdí to Edeniti.

Pak vám přeji šťastnou cestu.

Bannethová se znovu rozhlédla po zakonzervovaném městě. Z východu se do dómu opřely první fotony úsvitu. Napadlo ji, kolik rán ještě uvidí.

Vzhledem k tomu, že Dextera dobře znala, nedávala si víc než týden.

Učedníci se cachtali v bazénu včetně neplavkyně na mělkém konci. Bannethové to nevadilo, hlavně chtěla vidět jejich krásná mladá těla lesklá vodou. Užít si s nimi tady je rozhodně lepší než poslední jídlo v cele smrti. V nervové nanonice má ale ještě soubory, které je nutné utřídit a přichystat. Její celoživotní dílo. Těžko ho mohla jen tak zahodit, i když najít instituci, která by je přijala, nebude snadné. Nešlo jen o to, že chtěla své poznatky uchovat. Potřebovala, aby někdo pokračoval ve výzkumu a uváděl ho do praxe. Shromáždila důležité poznatky v oboru lidského chování v podmínkách, jež při akademických lékařských experimentech

nelze navodit. Je jediná a tím je její práce cennější. Třeba se jednou dostane do učebnic psychologie.

Vrátila se do pokoje, rozvalila se v jednom ohavném zeleném křesle a začala třídit soubory. Bude zajímavé sledovat, jak dlouho učedníci vydrží ve vodě.

Obchodní dům Lancini postavili začátkem jedenadvacátého století jako konkurenci nejslavnějších obchodů. Na Millbanku hned nad Temží vypadal velice šik a fasáda měla spolu s interiérem v duchu třicátých let nalákat bohaté a zvědavé. Jako všechny přehnané projekty se nedočkal milosrdně rychlého konce. Desítky let se protloukal s rostoucí ztrátou a klesajícími počty zákazníků. Od počátku se snažil stavět na image důstojnosti bez snobismu. Podle průzkumů trhu, bohů všech ředitelů, taková reklamní politika přiláká starší zákazníky s patřičně naditějšími peněženkami. Vedoucí oddělení, zbaveni možnosti volby, objednávali stále stejné nemoderní zavedené zboží, aby vyhověli věrným stárnoucím zákazníkům. Každý rok se jich vracelo méně.

Šéfům to mělo dojít; kdyby srovnali průzkumy trhu s výsledky pohřební služby, zjistili by, kam až věrnost jejich zákazníků sahá. Za hrobem ale člověk moc nenakupuje. Roku 2589 tedy tradiční lednový výprodej skončil nedůstojnou dražbou zařízení. Z budovy zůstala jen prázdná skořápka.

Nic se nezměnilo, protože nesmělo. Londýnský ústav památkové péče se o to postaral. Obchodní dům Lancini mohl kdokoli koupit a začít v něm podnikat, ale musel se zavázat, že zrestauruje původní interiér a podnikat bude výhradně v maloobchodě. Zájem ještě snižovaly dluhy, jež by musel nový vlastník splatit.

Pak na Zemi dolehly zprávy o posedlých a nicotě. O záchranu Lanciniho se paradoxně postarali opět starci nad hrobem. Právě oni zasedali v ústavu památkové péče. Nejstarší (a nejbohatší) banky v Londýně vedli právě oni celé století. Právě oni budou první, kdo v dějinách lidstva přijde do nicoty s

plným vědomím o její existenci. Pokud samozřejmě nenajdou nějaké řešení. Církev (jakéhokoli vyznání), centrvládní vědci ani Konfederační loďstvo zatím na žádné nepřišli.

To ponechávalo jedinou skrýš: stázi.

Na poptávku hned zareagovalo několik čerstvě založených firem. Očividně bylo třeba vystavět prostory, v nichž kupci zapomnění přečkají tisíce let, mauzolea trvanlivější než pyramidy. Vyprojektovat je a postavit ale potrvá dost dlouho a jedinou útěchu do té doby poskytnou nemocniční kaplani. Firmy naléhavě sháněly dočasné úložiště.

Úřad památkové péče prakticky jednohlasně schválil změnu využití obchodního domu Lancini. Firmy z Mračna nakoupily stázové komory a rozvezly je do pater nákladními výtahy uvyklými spíše bytovým doplňkům a modelovému oblečení. Stařičké klece měly více než dostatečnou nosnost. Dubová podlaha, za pět set let dokonale vyzrálá, snadno unesla nové zařízení. Silné kabely, kdysi natažené kvůli výkonnému osvětlení, snesly i proud pro žíznivé stázové komory. Nebýt omezené projektované životnosti, byla by z obchodního domu Lancini dobrá krypta.

Když k jedné krabici dovedli Paula Jerrolda, byl s ní spokojený. Stála ve čtvrtém patře, jedna v dlouhé řadě proti oknům někdejšího oddělení zahradnických potřeb. Více než polovina velikých sarkofágů už byla zapnutá, jejich černý povrch pohlcoval paprsky slunce jako propast v prostoru. Obě sestry mu pomohly přes práh a pak mu utáhly postroj. Tiše se podvolil, ve sto dvanácti letech byl zvyklý na péči zdravotnického personálu. Vždycky přehánějí péči, jako by si jí pacient jinak nevšiml.

„Jste připraven?“ zeptala se jedna.

Paul se usmál. „Ano.“ Posledních pár týdnů bylo rušných, což ve svém věku vnímal jako požehnání. Napřed zdrcující zpráva o posedlých. Pak opožděná reakce a pevné rozhodnutí jeho i dalších členů elitního westendského klubu nedostat se do nicoty. Rozhodili síť diskrétních kontaktů a nabídli alternativu

těm, kdo si to mohli dovolit. Jeho právníci a účetní dostali za úkol převést většinu majetku do dlouhodobého svěřeneckého fondu, který bude platit provoz stáze. Nestál mnoho: údržbu, nájem a elektřinu. I kdyby fond zpackali, měl v bance dost peněz na deset tisíc let. Jakmile zařídil, co bylo třeba, čekala ho hádka s dětmi a jejich početným potomstvem, které už tiše čekalo na tučné dědictví. Následovala krátká bitva právníků (mohl si dovolit daleko lepší než oni) a bylo hotovo. Teď je tady coby nový druh časoplavce.

Zbavil se navyklého strachu z budoucnosti a začal být zvědavý, kde se probere. Až se stáze vypne, lidstvo se bude umět vyrovnat s nicotou, společnost se vyrovná s poznáním záhrobí a radikálně se změní. Třeba už bude k dispozici funkční omlazovací kúra. Lidé snad dosáhnou i skutečné nesmrtelnosti. Z Paula se stane bůh.

Na kratičký okamžik se mu zatmělo před očima…

Dveře se otevřely a Paula Jerrolda překvapilo, že je ještě u Lanciniho. Očekával spíš nějakou velikou halu plnou techniky nebo vkusně zařízenou ordinaci. Ne díru, kde jeho cesta věčností začala. Pokud tito noví, úžasně pokročilí lidé nestvořili nového Lanciniho, aby se jejich dávní předkové vrátili do známého prostředí a neutrpěli šok z úchvatné nové civilizace, již v jeho nepřítomnosti vybudovali.

Zvědavě vyhlédl velikým oknem naproti řadě stázových komor. Na Westminsterský dóm se snášel soumrak. Záplava světel na jižním břehu se odrážela od olověných mračen. Že by hologram?

Dvojice ošetřovatelů, která ho přišla vyzvednout, byla velice nekonvenční. Nad krabicí se skláněla mladičká dívka s nápadně velkým poprsím nacpaným do kožené vestičky. Dospívající chlapec vedle ní měl drahý svetr z pravé vlny, který se k němu vůbec nehodil. Bradu měl zarostlou chmýřím a v očích zvířeckou nepříčetnost. V jedné ruce držel kabel vytažený ze zásuvky.

Sotva ho Paul uviděl, oddatoval nouzový kód. Síťový procesor ale neodpověděl, vzápětí mu spadla nervová nanonika. Ze stínu vystoupila postava v černočerné kutně.

„Kdo jste?“ zasípal v hrůze Paul. Posadil se a vyzáblýma rukama s vystouplými žilami sevřel okraje komory.

„To víš moc dobře,“ odvětil Quinn.

„Vy jste vyhráli? Porazili jste nás?“

„Nebude to dlouho trvat.“

„Do prdele, Quinne,“ namítl Billy-Joe. „Podívej se na ty geronty, jsou na umření. Žádná duše je neudrží dlouho naživu ani s tvou černou magií.“

„Vydrží dost dlouho. To stačí.“

„Říkal jsem ti, že jestli chceš pořádný posedlý, musíš si pro těla dojít do sekty. Kurva, už teď tě zbožňujou. Stačí, když jim přikážeš, a nebudou se ani vzpouzet.“

„Bratře Boží,“ zalamentoval Quinn. „Myslíš vůbec někdy, debile? Sekty jsou podvod. Říkal jsem ti, že je ovládají superfízlové. Nemůžu za nimi, protože bychom se hned prozradili. Tahle díra je dokonalá. Nikdo si nevšimne, že tu někdo chybí. Pro svět přestali existovat, sotva za nimi zapadly dveře.“ Vystrčil hlavu zpod kápě. „Nemám pravdu?“

„Jsem bohatý.“ Paul ještě měl co nabídnout a vsadil všechno.

„To je dobře,“ odtušil Quinn. „Už jsi skoro jeden z nás. Nebude to dlouhá cesta.“ Ukázal prstem a Paulův svět přeřvala agónie.

***

Západní Evropa napojil na londýnskou komunikační síť osm umělých inteligencí, což mu umožnilo prověřit všechny připojené čipy v archologii každých deset sekund. UI obesílaly čtyřikrát za minutu všechny procesory a prověřovaly odpovědi.

Nehledal posedlé sám. Několik softwarových firem se chopilo příležitosti a začalo nabízet hledače posedlých. Sestávaly z programu pro nervovou nanoniku, který neustále

vysílal signál na bezpečnostní oddělení firmy. Kdyby uživatel vypadl ze sítě nebo by nanonika začala hlásit nevysvětlitelné poruchy, společnost by okamžitě informovala policii, kde se nachází. Obchody zaplavily náramky s podobnou funkcí pro děti příliš malé na nervovou nanoniku. Komunikační síť začínala být přetížená. Západní Evropa si přes VCVB zařídil prioritu pro své umělé inteligence a ty tak získaly volný průchod, zatímco civilní datové toky se škrtily v úzkých hrdlech.

Vizualizace elektronické struktury archologie byla divadelním gestem a na nikoho nedělala sebemenší dojem. Stála na stole v zabezpečeném sensokonferenčním sále jako podrobný skleněný model deseti propojených dómů. Vějíře barevného světla s pravidelností stroboskopu vykreslovaly miniaturní průsvitné budovy.

Než se kolem stolu objevilo celé 07, Jižní Pacifik si model důkladně prohlédla. Sotva bylo připojených všech šestnáct členů, zeptala se: „Tak kde je?“

„V Edmontonu už ne,“ odpověděl Severní Amerika. „Vypráskali jsme je z vesmíru. Celé hnízdo. Nezůstal tam jediný.“

„Opravdu?“ popíchl ho Asijský Pacifik. „Takže víte i o příteli Cartera McBridea?“

„Neohrožuje archeologii, jde mu jen o Dextera.“

„Blbost. Nedokážete ho najít, a to je obyčejný posedlý.“ Asijský Pacifik máchl rukou k maketě Londýna. „Stačí, když se vyhnou elektronice, a nikdo je nenajde.“

„Musejí něco jíst,“ namítla Jižní Afrika. „Nemají kamarády, kteří se o ně postarají.“

„Sekta Světlonoše je miluje,“ zavrčel Východní Asie.

„Sekty jsou naše,“ řekl Západní Evropa. „V tomhle směru nemáme žádné obavy.“

„Dobře,“ odtušila Jižní Pacifik. „Tak nám prozraďte, jak se vám daří v New Yorku? Tam jsme byli také přesvědčeni, že je policie všechny dostala.“

„Pravda," řekl Vojenská rozvědka. „Co to pořád opakují televizní hlasatelé? Hydří syndrom. Strčíte do stáze jednoho posedlého a mezitím se objeví pět dalších. Zjednodušená čísla, ale pravdivá."

„New York se nám vymkl z ruky," odpověděl Severní Amerika. „Nebyl jsem připravený."

„To je vidět. Kolik dómů už zabrali?"

„Taková čísla jsou zbytečně emotivní," namítl Západní Evropa. „Jakmile počet posedlých přesáhne dva tisíce, nedá se s nimi nic dělat. Nastoupí exponenciální růst a archologie je ztracena. New York bude Mortonridgem téhle planety. Už nás nezajímá."

„Nezajímá!" zvolal Severní Pacifik. „Hloupost. Jistěže nás zajímá. Když se posedlí rozšíří dál, přijdeme o celou planetu."

„Velká hnízda nás nezajímají. S New Yorkem se bude muset později vypořádat armáda."

„Pokud tam ještě bude a pokud se nepromění v město kanibalů. Syntéza potravy mezi posedlými nefunguje a bouřkové štíty taky nevydrží."

„Posilují své dómy energistickou silou," namítl Severní Amerika. „Včera večer zasáhl archologii konec bombardérové bouře. Všechny dómy vydržely."

„Vydrží, jen dokud je posedlí úplně neovládnou," prohlásila Jižní Pacifik. „Zbývající dómy se nemůžou navěky zabarikádovat."

„Neodvratného pádu New Yorku sice lituji," řekl Západní Evropa, „ale nemůžeme s tím nic dělat. Musíme se soustředit na další úkoly. 07 je tu kvůli prevenci, ne léčbě. A abychom neztratili Zemi, musíme eliminovat Quinna Dextera."

„Už jsem se ptala, kde je."

„Právě teď nevím."

„Vy jste ho ztratil, že ano? Zase jste to podělal. V Edmontonu jsme ho měli na ráně, ale vy jste musel být chytřejší. Myslel jste si, že ta vaše fešácká psychologie zvítězí. Vaše arogance nás mohla všechny zničit."

„Zajímavý čas," odsekl Západní Evropa. „Mohla. Tím myslíte, že teď už ne, protože jste zavřela tunely, i když jsme se dohodli, že si nebudeme házet klacky pod nohy."

„Předseda měl velice silný mandát veřejnosti. Po westernové přestřelce v Edmontonu volal po uzavírce celý svět."

„Na popud vašich médií," dodala Jižní Afrika.

Západní Evropa se přes stůl naklonil k Jižnímu Pacifiku, hlavu jen pár centimetrů od projekce. „Dostal jsem je zpátky, vy slabomyslná krávo. Bannethová i Louise Kavanaghova se bezpečně vrátily do Londýna. Dexter udělá všechno, co bude v jeho silách, aby je našel. Ale to těžko půjde, když se zasekne v Edmontonu. Šest vlaků a pak přišel ten váš imbecilní rozkaz. Šest! Nemůžeme mít jistotu."

„Jestli je tak dobrý, jak si myslíte, stihl jeden z nich."

„Modlete se, aby to byla pravda, protože jestli ne, můžete dát Edmontonu pusu na rozloučenou. Nemáme tam jak potvrdit jeho přítomnost."

„Tak ztratíme dvě archologie. Zbytek je v bezpečí."

„Já ztratím dvě archologie," podotkl Severní Amerika. „Kvůli vám. Uvědomujete si, kolik to je z mého území?"

„Paříž," připomněla Jižní Pacifik. „Bombaj, Johannesburg. Každý o něco přichází."

„Vy ne. A posedlí v těch archologiích jsou na útěku. Díky sektám o nich víme. Nikde se nestane to, co v New Yorku."

„Jen doufáme," pravila Indie. „Zatím udržuji rovnováhu sil. Brzy ale do hry vstoupí panika. A ta hraje pro ně."

„Řešíte podružnosti," nedala se Jižní Pacifik. „Jde o to, že existují jiné způsoby, jak problém vyřešit, než zbožňovat Dextera. Můj postup je správný. Odřízněte je, než najdeme trvalé řešení. Kdybychom to udělali hned, přišli bychom nanejvýš o brazilskou orbitální věž."

„Když Dexter přiletěl, nevěděli jsme, s kým máme tu čest," připomněla Jižní Amerika. „Tak jako tak by nás připravil o jednu archologii."

„Propána, netušil jsem, že to bude politická schůze," lekl se Západní Evropa. „Myslel jsem, že jsme tu kvůli zprávě o činnosti."

„Ale když žádnou nevyvíjíte…" uculila se Jižní Pacifik.

„Pokud je v Londýně, nepůjde ho najít běžnými prostředky. Myslel jsem si, že v tom už máme jasno. A rád bych vám objasnil, že nečinnost není strategie, ale únik slabých duchů."

„Zamezila jsem šíření posedlých. Čeho jste dosáhl vy?"

„Hašteříte se, zatímco Řím hoří. Musíme se soustředit na žháře."

„Zničení Dextera nám nepomůže od posedlých v New Yorku ani jinde. Hlasuji pro převedení většiny vědeckých kapacit na hledání trvalého řešení."

„Těžko věřit, že jste i tady schopná politikařit. Procenta v téhle fázi nehrají žádnou roli. Každý, kdo měl k věci co říct, se do výzkumu zapojil hned na počátku. Nepotřebujeme sem volat auditory, aby podepsali, jak se snažíme."

„Pokud se nechcete na projektu nadále podílet, dobře. Hlavně nás dál neohrožujte svou nezodpovědností."

Západní Evropa zrušil svůj obraz u stolu a odpojil se od konference. Model Londýna zmizel s ním.

Jeskyně byla v nejnižším podlaží, chráněna ze všech stran stovkami metrů pevného polypu. Tolton se tu poprvé po dlouhé době cítil poměrně v bezpečí.

Původně veterinární kliniku pro služebné organismy nutnost proměnila ve fyzikální laboratoř. Tým, který osobnost Valisku pověřila výzkumem temného kontinua, vedl Dr. Patan. Dariata uvítal jako ztraceného syna. Prováděli na něm desítky pokusů, počínaje prostým měřením teploty (Dariatovo falešné tělo bylo o osm stupňů teplejší než kapalný dusík a téměř dokonale odolné proti ohřevu) a elektrického odporu (s ním rychle skončili, protože si Dariat stěžoval na bolest). Následovala analýza energetického spektra a kvantové signatury. Pro laického pozorovatele jako Tolton bylo

nejzajímavější, když Dariat poskytl vzorek těla k rozboru. Patanův tým záhy došel k závěru, že hloubkový průzkum není možný, dokud tekutinu oživují Dariatovy myšlenky. Pokusy píchnout do něj jehlou a nabrat pár kapek se nezdařily, protože hrot nepronikl kůží. Nakonec bylo na Dariatovi, aby se sám píchl do prstu bodcem, který k tomu účelu stvořil z ničeho. Z ranky začala kapat červená krev, ale než dopadla do misky, proměnila se v lepkavou šedobílou kapalinu. Fyzici si ji vítězně odnesli. Dariat s Toltonem se po sobě zmateně podívali a vrátili se do kouta.

„Nebylo by jednodušší utrhnout ti kousek tógy?“ zeptal se Tolton. „Je to přece stejná hmota, ne?“

Dariat byl ohromen. „Krucinál. To mě nenapadlo.“

Pak si dvě hodiny tiše povídali a Dariat dovyprávěl své dobrodružství. Nakonec zmlkl a nevesele se podíval na vědce. Už pár minut byli zticha, pět fyziků a Erentzová si prohlíželi výsledky z gama mikroskopu. Tvářili se ještě znepokojeněji než Dariat.

„Na co jste přišli?“ zeptal se Tolton.

„Dariat má asi pravdu,“ odpověděla Erentzová. „Entropie tady vypadá silnější než v našem vesmíru.“

„Projednou nejsem rád, že jsem se trefil,“ odtušil Dariat.

„Jak to víš?“ zeptal se Tolton.

„O tomto stavu jsme už nějakou dobu uvažovali,“ řekl doktor Patan. „Tato hmota ho zřejmě potvrzuje. I když jistí si zatím nejsme.“

„Tak co to sakra je?“

„Chcete nejbližší slovo?“ usmál se nevesele fyzik. „Nic.“

„Nic? Ale Dariat má tělo.“

„Ano. Tato tekutina je dokonale neutrální hmota, výsledek naprostého rozkladu. Lepší definici vám na základě laboratorních výsledků neposkytnu. Gama mikroskop nám dovoluje nahlédnout na subnukleární úroveň. Fyzika se bez něj dnes neobejde. Tato hmota bohužel žádná atomová jádra nemá.

Nemá ani atomy; pravděpodobně ji tvoří jediná částice s neutrálním nábojem.“

Tolton vylovil z paměti fyziku pro první třídu. „Myslíte neutrony?“

„Ne. Tato částice má daleko nižší klidovou hmotnost a menší přitažlivost, díky čemuž látka zůstává v tekutém stavu. Jiné vlastnosti nelze kvantifikovat. Pochybuji, že by kdy vytvořila pevnou látku, zřejmě ani kdybychom shromáždili objem rovný červenému obru. V našem vesmíru by tolik studené hmoty zkolabovalo vlastní gravitací a vytvořilo neutronium. Tady je předtím ještě jedna fáze rozkladu. Z elektronů a protonů neustále uniká energie a zeslabuje soudržnost elementárních částic. V temném kontinuu se vyskytuje spíše vyzáření než shlukování.“

„Uniká? To jako že právě teď naše atomy ztrácejí energii?“

„Ano. Rozhodně by to vysvětlilo, proč je na tom naše elektronika tak bídně.“

„Za jak dlouho se rozpustíme na ten sajrajt?“ vyjekl Tolton.

„To jsme ještě neurčili. Ale když víme, co hledáme, začneme měřit rychlost rozpadu.“

„Do prdele.“ Otočil se přímo na Dariata. „Mísa na humry, tak jsi to tady nazval. Nedostaneme se ven, že ne.“

„S trochou pomoci z Konfederace se z toho můžeme vylízat s atomy pohromadě.“

Toltonovi už ale v hlavě myšlenky předbíhaly události. „Když se rozpustím na tu mazaninu, moje duše ji udrží pohromadě. Budu jako ty.“

„Pokud si tvoje duše zachová dost životní energie.“

„Ale ta taky mizí… Ty ji ztrácíš, musel sis ukrást od toho ducha. A ty věci venku o ni bojují. Nic jiného neznají.“

Dariat se soucitně usmál. „Tak to tu chodí.“ Zarazil se a pohlédl ke stropu jeskyně. Fyzikové ho napodobili, všichni se lekli.

„Co je zas?“ nechápal Tolton. Nic neviděl.

„Návštěvu zřejmě přestal bavit jižní konec," vysvětlil mu Dariat. „Jdou sem."

***

Se soumrakem vlétl nad Reginu první z trojice člunů Konfederační námořní pěchoty. V oddělení pro cestující uprostřed trupu seděl Samual Alexandrovič a přes čidla letounu se díval na město. S houstnoucí tmou se halilo světlem pouličních lamp, reklam a mrakodrapů. Viděl to už mnohokrát, ale doprava dnes byla o poznání řidší než obvykle.

Odpovídala náladě, kterou obyvatelstvu připisovaly zpravodajské relace, i když jich admirál v poslední době viděl jen pár. Organizační útok místními otřásl. Ze všech konfederovaných světů považovali Avon za nejbezpečnější planetu hned po Zemi. Jenže posedlí už jsou i v pozemských archologiích a Trafalgar je tak poškozený, že ho museli evakuovat. V žádném hotelu mimo město nešlo sehnat lůžko, protože všude bylo zavřeno pod záminkou dovolené nebo nemoci.

Člun přelétl jezero nad východním krajem Reginy, zákrutem nad ním vyklesal a vrátil se nad sídlo Loďstva ve stínu budovy Konfederačního sněmu. Dosedl na kruhovou přistávací plochu, jež s ním okamžitě zajela do podzemního hangáru. Nad člunem se zavřely protiatomové dveře.

Na velícího admirála už čekala Jeeta Anwarová. Prohodil s ní pár slov a pak kývl na velitele mariňácké stráže.

„Nemáte kontrolovat příchozí, kapitáne?" zeptal se.

Kapitán zachoval kamennou tvář, i když na velícího admirála bůhvíproč nedokázal zaostřit. „Ano, pane."

„Tak prosím konejte svou povinnost. Nesmíte připustit žádné výjimky. Jasné?" Na ruku mu přiložil senzor a požádal o nadatování fyziologického souboru z nanoniky.

„Čistý, pane," ohlásil kapitán a zasalutoval.

„Dobře. Brzy dorazí admirálové Kolhammer a Lalwaniová. Pošlete to dál."

Stráž chvatně prověřila i další cestující: četu mariňáků a štábní důstojníky Amra al-Sahháfa a Keatona. Jakmile prošli kontrolou, obklopili velícího admirála.

Příhoda Samualu Alexandroviči zkazila náladu. Na jednu stranu bylo kapitánovo chování omluvitelné; nikdo si nedokázal představit, že by posedli vrchního velitele. Posedlost se ale na druhou stranu šíří tak rychle, protože nikdo nevěří, že dostali jeho přítele nebo manželku či dítě. Proto muselo Loďstvo jít vzorem a tři nejvyšší admirálové letěli na stejné trase zvlášť pro případ, že by jeden letoun někdo sestřelil. Vynucované rutinní postupy mohou uspět tam, kde osobní známost otvírá dveře katastrofě.

S předsedou Haakerem se setkal v zasedací místnosti velitele kasáren. Shodli se, že tento rozhovor zatím nepovedou na půdě Státní rady.

Předseda s sebou měl Mae Ortliebovou a díky tomu měli vyrovnaný počet poradců. Všechno úzkostlivě vyvážené a neutrální, pomyslel si Samual Alexandrovič, když mu předseda stiskl ruku. Soudě podle Haakerova uvolněného uvítání si protějšek myslel totéž.

„Takže antipaměť skutečně funguje," spustil Haaker, sotva se posadili ke stolu.

„Ano i ne, pane," ujal se odpovědi kapitán Keaton. „Vymazala Jacqueline Couteurovou, její hostitelku a doktora Gilmora. V nicotě se ale nerozšířila. Duše tam stále jsou."

„A může fungovat?"

„Princip je ověřený. Nevím, jak dlouho to potrvá. Odhady se ve výzkumu různí od několika dnů po několik let."

„Projekt má pořád prioritu, že ano?" ujistila se Jeeta Anwarová.

„V práci budeme pokračovat, jakmile se výzkumný tým zabydlí v záložním ústavu," odpověděl kapitán Amr al-Sahháf. „Doufáme, že to stihnou do týdne."

Mae se obrátila na předsedu. „Jeden tým," vypíchla.

„To mi moc nepřipadá jako prioritní projekt," řekl Haaker. „A doktor Gilmore je mrtev. Měl jsem dojem, že nejvíc toho záviselo na něm."

„To je pravda," přitakal velící admirál. „Ale není nenahraditelný. Základy antipaměti jsou už dané; další vývoj je věcí interdisciplinární spolupráce."

„Přesně tak," dodala Mae. „Jakmile je stanoven koncept, k nejrychlejším výsledkům vede jeho rozdělení mezi několik pracovišť. Čím více budeme mít lidí a čerstvých nápadů, tím dříve získáme použitelnou zbraň."

„Týmy musíme napřed sestavit a pak je podrobně proškolit," řekl kapitán Keaton. „Než by se to podařilo, původní výzkumníci už by mohli být o poznání dál."

„Jak doufáte," opáčila.

„Máte nějaký důvod se domnívat, že naši vědci nejsou dost kompetentní?"

„Žádný. Jen upozorňuji na metodu, která výrazně zvyšuje naše šance na úspěch. Standardní postup výzkumu a vývoje."

„Kdo by nám měl podle vás pomoci? Pochybuji, že zbrojní oddělení astroinženýrské společnosti bude disponovat potřebnými specialisty."

„Větší průmyslové soustavy disponují potřebnými odborníky. Kulu, Nový Washington, Oshanko, Nanjing, Petersburg, abych jmenovala jen pár, a přínosnou pomoc by jistě poskytli i Edenité; o myšlenkových pochodech toho vědí víc než Adamité. Pozemská VCVB už nám nabídla pomoc."

„To mě neudivuje," zabručel velící admirál. Díky svému postavení si dokázal představit, jak jsou hvězdy prolezlé pozemskými agenty. Je jich přinejmenším třikrát víc než agentů KVB, i když ani Lalwaniová nevěděla přesně, kam až jejich síť sahá. Jedním z důvodů, proč bylo tak obtížné je vysledovat, byla vcelku pasivní strategie pozemšťanské sítě. Za posledních deset let KVB odhalila jen tři aktivní operace, všechny namířené proti černým syndikátům. Zůstávalo záhadou, co agenti dělají se získanými informacemi, a tak jim

bylo těžké věřit. Na oficiální rovině s Lalwaniovou ale vždy spolupracovali.

„Je to rozumný návrh," pravil Olton Haaker.

„Také připraví Státní radu o výhradní rozhodovací pravomoc," řekl Samual Alexandrovič. „Když suverénní státy získají funkční antipaměť, budou ji moci používat bez dohody s ostatními, zvláště když na některý zaútočí posedlí. Taková nadnárodní genocida nezanechá důkazy. Antipaměť je zbraň hromadného ničení, chceme ji používat při vyjednávání. Jak jsem vždy tvrdil, nepředstavuje řešení našeho problému. Musíme jednat společně."

Předseda vzdychl. „Tak dobře, Samuale. Zatím výzkum necháme na Loďstvu. Ale za dva týdny situaci znovu prověřím. Když váš tým nebude postupovat, jak potřebujeme, zařídím se podle Mae a přizvu odborníky zvenčí."

„Jak si přejete, pane předsedo."

„Výborně. Pojďme do Státní rady, poslechneme si pár opravdu špatných zpráv." Olton Haaker vstal s úsměvem na rtech, spokojen, že v duchu tradiční kompromisní dohody vyřešil další problém. Mae Ortliebová se tvářila stejně spokojeně. Její profesionální výraz ale Samuala Alexandrovice neoklamal ani na vteřinu.

***

Při uzavřených jednáních se Státní rada vyhýbala zabezpečeným sensokonferencím a scházela se osobně v diskrétním přístavku u budovy Sněmu. Vzhledem k tomu, že se tu činila zásadní rozhodnutí ovlivňující osud celého lidstva, nešetřili architekti na interiéru penězi daňových poplatníků. Přístavek se stal amalgamem všech vládních zasedaček ve vesmíru, povětšinou vkusně klasicistních. Dvanáct sloupů z místní žuly neslo klenutý strop s renesančními malbami, z něhož visel lustr ze zlata a platiny. Pastelově modré stěny zdobily bílé fresky s lesními mytologickými motivy. Ústřední kulatý stůl tvořil jediný plát prastaré sekvoje, poražené před

první bombardérovou bouří. Patnáct křesel z dubu a kůže připomínalo devatenácté století, ale všechna byla nová, protože každý delegát si mohl po vypršení mandátu křeslo odvézt domů na památku. Zasklené niky obložené mramorem obsahovaly přesně osm set šedesát dva soch a sošek, od každé planety v Konfederaci jednu. Tyrathkové věnovali nevzhledný šestiúhelníkový kus kamene se zelenými žilkami, památku z Tanjuntic-RI (pro ně bezcennou, ale dobře věděli, jak si lidé cení starožitností). Kiinti poskytli záhadnou pohyblivou plastiku ze stříbřité fólie, složenou z pětadvaceti soustředných obručí, jež se kolem sebe točily bez jakékoli opory nebo pohonu (předpokládalo se, že jde o pásky kovového vodíku).

Lalwaniová a Kolhammer se k velícímu admirálovi připojili v předpokoji a společně do zasedací síně vstoupili za předsedou Haakerem. Dvanáct křesel už obsadili vyslanci dosazení Sněmem. Olton Haaker a Samual Alexandrovič zaujali svá místa, patnácté zůstalo prázdné. I když měl vyslanec Roulor nárok na křeslo Rittagu-FUH, Sněm ho zatím formálně neschválil ve funkci. Kiinti si nestěžovali.

Samual se bez okolků usadil a kývnutím pozdravil vyslance. Nelíbilo se mu, že ho sem ironií osudu předvolali stejně, jako je svolal on, když potřeboval schválit zákaz mezihvězdných letů. Uvědomoval si tak, že je ve vleku událostí.

Předseda zahájil schůzi. „Pane admirále, seznamte nás prosím se situací na Trafalgaru.“

„Evakuaci dokončíme za tři dny,“ odpověděl Samual. „Přednost dostali vojáci v aktivní službě, aby co nejrychleji obnovili činnost v náhradních prostorách. Pozítří bychom měli být plně akceschopní. Civilní zaměstnance přepravujeme na Avon. Veškerá rozhodnutí ohledně rekonstrukce asteroidu odkládáme na dobu po vyřešení krize. Stejně musíme čekat, až vychladne.“

„Co lodě?“ ptal se dál předseda. „Kolik jich bylo poškozeno?“

„Útok zničil sto sedmdesát tři adamitských lodí a dalších osmdesát šest nezvratně poškodil. Zemřelo padesát dva sokolů. Počet lidských obětí je k tomuto okamžiku devět tisíc dvě stě třicet dva. V nemocnici je sedm set osmdesát sedm raněných, většinou s ozářením. Tato čísla jsme ještě neposkytli médiím. Vědí jen, že je to zlé.“

Vyslanci dlouho seděli mlčky.

„Kolik lodí patřilo k první flotile?“ zeptal se velvyslanec Země.

„Přišli jsme o devadesát sedm křižníků.“

„Dobrotivý Bože.“ Samual si nevšiml, kdo to zašeptal.

„Caponovi nesmí takový masakr projít,“ prohlásil předseda. „Prostě nesmí.“

„Byla to neobvyklá shoda okolností,“ odvětil Samual. „Naše nové bezpečnostní procedury by měly podobným incidentům do budoucna zabránit.“ Už když to říkal, věděl, jak dutě jeho slova znějí.

„Možná za stejných okolností,“ rýpl si velvyslanec z Abeche. „Co když vymyslí nový plán? Potká nás další katastrofa.“

„Zastavíme ho.“

„Měli jste to předpokládat a zajistit se. Víme, že Capone má antihmotu a na druhé straně nemá co ztratit. Musel se dříve nebo později pokusit o zoufalý útok. Kriste pane, to vaše stratégy nenapadlo?“

„Napadlo, pane velvyslanče. Každou hrozbu bereme vážně.“

„V Mortonridgi jsme nedosáhli vítězství, jaké jsme čekali,“ přisadil si velvyslanec Miyagu. „Caponovy sabotáže všechny zarazily. A teď tohle.“

„Zničili jsme Caponův zdroj antihmoty,“ odvětil klidně velící admirál. „Capone musel přestat rozsévat posedlé. Už nedokáže dobýt další planetu. Capone už nepředstavuje skutečnou hrozbu, kazí jen veřejné mínění.“

„Neříkejte mi, že ho máme pustit z hlavy," namítl velvyslanec Země. „Jedna věc je paralyzovat nepřítele a druhá ho ignorovat a doufat, že dá pokoj. Loďstvo mě zatím příliš nepřesvědčilo, že má Capona pod kontrolou."

Předseda zdviženou rukou zabránil admirálovi odpovědět. „Mluvíme tady o tom, Samuale, že jsme se rozhodli změnit dosavadní politiku. Už si nemůžeme dovolit vyčkávací taktiku a zákaz mezihvězdné dopravy."

Samual se rozhlédl po tvrdých, rozhodnutých tvářích. Skoro jako by mu vyjádřili nedůvěru. Ale ne docela. Musí utrpět ještě jednu porážku. „Čím ji chcete nahradit?"

„Aktivním postupem," vyhrkl velvyslanec z Abache. „Něčím, co lidem ukáže, že je armáda chrání. Něčím pozitivním."

„Trafalgar nesmíme používat jako casus belli," nedal se velící admirál.

„Také se jím nestane," odtušil předseda. „Chci, aby Loďstvo zničilo Caponovu flotilu. Požaduji taktický úder, ne válku. Zničte ho, Samuale. Zbavte svět hrozby antihmoty. Dokud jí bude Capone disponovat, může přes naši obranu posílat jednoho Pryora za druhým."

„Capone vládne Organizaci jen díky flotile. Když ho o ni připravíme, přijdeme o Arnstadt a Novou Kalifornii. Posedlí je unesou z vesmíru."

„To víme. Přesto jsme se rozhodli. Než na posedlé něco vymyslíme, bude nejlepší se jich zbavit."

„Útok dost rozsáhlý, aby zničil jeho flotilu a orbitální obranu Nové Kalifornie, zabije tisíce lidí. Rád bych vám připomněl, že většinu Caponových posádek tvoří živí."

„Chtěl jste říci zrádci," opravila ho velvyslankyně z Mendiny.

„Ne," neustoupil velící admirál. „Jsou to oběti vydírání, poslušné pod hrozbou násilí vůči rodinným příslušníkům. Capone je při trýznění zcela nemilosrdný."

„Právě tady ale nesmíme ustoupit," řekl předseda. „Jsme ve válce. Musíme odpovědět na útok, a to rychle, nebo ztratíme už tak vratkou iniciativu. Capone musí pochopit, že nás jeho ďábelský plán neochromil. Stále dokážeme svá rozhodnutí bez váhání proměnit v činy."

„Zabíjení nám nepomůže."

„Právě naopak, pane admirále," namítl velvyslanec Miyagu. „I když je nám líto obětí, zničení Organizace nám konečně umožní vydechnout. Žádné jiné skupině posedlých se nepodařilo řídit lodě tak dobře jako Caponovi. Vrátíme se k podstatně méně rizikové hrozbě šíření posedlých prostřednictvím pirátských letů, které by Loďstvo mělo snadno zarazit, jak jste původně plánoval. Posedlí se časem úplně odklidí z našeho vesmíru. Tehdy můžeme zahájit protiútok. Budeme pod daleko menším tlakem než dnes."

„Je to rozhodnutí této Rady?" zeptal se v duchu jednacího řádu velící admirál.

„Ano," přitakal předseda. „Jeden hlas se zdržel." Pohlédl na Cayeuxe. Edenitský ambasador neuhnul pohledem. Edenité a Země byli stálými členy Státní rady na základě počtu obyvatel; většinou hlasovali spolu. V názoru se lišili, jen když šlo o morálku.

„Působí nám příliš velké ztráty," řekl neutrálně velvyslanec Země. „Na životech i na majetku. Nemluvě o náladě veřejnosti po událostech na Trafalgaru a bohužel i v našich archologiích. Musíme je zarazit. Nesmíme dát najevo slabost."

„Chápu," řekl velící admirál. „V soustavě Avon máme stále většinu útočných sil admirála Kolhammera. Motelo, za jak dlouho jste schopni vyrazit?"

„S adamitskými loděmi nad Kotchem se můžeme spojit za osm hodin," odvětil Kolhammer. „Sokoli nebudou tak brzy připraveni. Mohou nás dohnat cestou."

„Na Capona bychom tedy udeřili za tři dny," dovodil Samual Alexandrovič. „Chtěl bych více času, abych mohl flotilu ještě posílit. Podle taktických simulací potřebujeme na

přímý útok proti Caponovi nejméně tisíc válečných lodí.– Musím povolat záložní letky z národních flotil.“

„Máte týden,“ odvětil předseda.

19

Zprávy z Trafalgaru se šeptandou v nicotě donesly až na Monterey, kde v některých částech zavdaly příčinu k oslavám.

„Dali jsme jim na prdel," výskal Al. Právě si s Jezzibellou užívali v bazénu hotelu Hilton, když k nim se zprávou vtrhla Patricia Manganová.

„Je to tak," přitakala Patricia. „Do nicoty přibyly tisíce parchantů z Loďstva." Zářivě se usmívala. Al si nevzpomínal, kdy ji tak viděl naposled.

Jezzibella skočila Alovi na záda, rukama ho objala kolem krku a nohama kolem pasu. „Říkala jsem ti, že to Kingsley zvládne!" smála se. Právě měla podobu bezstarostné puberťačky, na sobě zlaté mikrobikini.

„No jo."

Pocákala ho. „Říkala jsem to."

Strčil jí hlavu pod vodu. Se smíchem vyskočila, Venuše i mořská panna.

„Co asteroid?" zeptal se Al. „Típli jsme velícího admirála?"

„Asi ne," odvětila Patricia. „Vypadá to, že antihmota se anihilovala venku. Asteroid zůstal pohromadě, ale úplně zničený."

Al naklonil hlavu stranou a zaposlouchal se do mnohohlasu škemrajících mrtvých. Chvíli mu trvalo odfiltrovat nesmysly, ale nakonec si udělal obrázek.

„Tak co se stalo?" zeptala se ho Jezzibella.

„Kingsley se nedostal dovnitř. Náckové od fízlů ho asi prokoukli. Ale stejně jim to natřel, Jez, ten jim to nandal.

Vymazal kosmoport plnej křižníků a zlikvidoval tři prdele zbrojních fabrik.“

Jezzibella ho obeplula a vášnivě ho objala. „To je dobře. Chytrá propaganda.“

„Jak to myslíš?“

„Zničil jsi jim fůru strojů, ale nezabils moc lidí. Vypadáš jako klaďas.“

„Jo.“ Dal jí eskymáckou pusu a chytil ji pod zadkem. „Asi jo.“

Jezzibella se lišácky podívala na Patricii. „Už někdo ty dobré zprávy donesl Kieře?“

„Asi ne.“ Patricia se zase usmívala. „Víš, asi se o to postarám sama.“

„Do toho svýho ghetta tě nepustí,“ řekl Al. „Prostě ji pozvi na oslavu.“

„Budeme slavit?“ zeptala se Jezzibella.

„Hele, holka, jestli tohle nestojí za pořádnou zpařku, tak nevím co. Brnkni Leroyovi, ať do tanečního sálu vyvalí sudy. Dneska večer to rozjedeme!“

Kiera stála u okna a hleděla na hřadující krkavce. Zubožené breptavé hlasy z nicoty se jí snažily vypovědět celý rozsah trafalgarske katastrofy. Vítězství Organizace ji rozlítilo. Capone bude zřejmě daleko tvrdší oříšek, než na začátku své malé vzpoury předpokládala. Nešlo jen o kouzlo jeho jména nebo chytré řízení Organizace. Obojí by časem dokázala oslabit. Ale Capone má neustále víc štěstí než rozumu. Zničení továrny na antihmotu jí chvíli hrálo do karet. Se zrušením rozsévacích letů to ve flotile začínalo zase vřít. A teď tohle. Capone si je navíc dobře vědom, že proti němu kuje pikle, i když zatím veřejně nevystoupila. Zatím.

Oknem tam neviděla, ale o třetinu přistávací římsy dál se ten pitomeček Emmet Mordden snaží opravit jednu rozstřílenou výrobnu kaše. Když uspěje, Kiera skončí. Jakýsi hlásek jí se zoufalou snahou se zavděčit vyprávěl, že exploze zničila nejméně jednu letku sokolů.

„Do hajzlu!“ ulevila si Kiera. Odmítla odtělesněné blábolení dál poslouchat. „Nevěděla jsem, že to chystá.“

Její hlavní spoluspiklenci, Luigi Balsmao a Hudson Proctor, se po sobě podívali. Věděli, že když má Kiera takovouhle náladu, jde o život.

„Já taky ne,“ pravil Luigi. Seděl na kanapi, pil vynikající kávu a ostražitě sledoval Kieru. „Al si před dost dlouhou dobou vzal spoustu antihmoty na tajný projekt. Nenapadlo mě, že to bude něco takového. Musí se mu nechat, že teď mu posádky zase uvěří každý slovo.“

„Toho barbara by něco takového v životě nenapadlo,“ odsekla. „Klidně se vsadím, že mu to nakukala ta kurvička.“

„Na kurvičku je docela chytrá,“ řekl Hudson Proctor.

„Až moc,“ opáčila Kiera. „Koleduje si. Ráda bych co nejdřív viděla, jak na tu svou chytrost dojede.“

„Teď se nám ale zkomplikovala situace,“ prohlásil Luigi. „Poslední dobou jsme zkontaktovali spoustu lidí. Většina už byla pro přesun dolů na planetu.“

„A pořád je,“ řekla Kiera. „Jak dlouho mu tohle vítězství vydrží? Týden? Dva? Nakonec se stejně nic nezmění. Nemá co nabídnout. Vezmu Organizaci na Novou Kalifornii a Capone s tou courou si tu můžou mrznout, dokud jim nezaklepe na dveře Konfederační loďstvo. Uvidíme, jak se mu to bude líbit.“

„Budeme dál přesvědčovat lidi,“ slíbil Luigi.

„Mohla bych to obrátit v náš prospěch,“ zamyslela se Kiera. „Když posádky pochopí, že šlo o propagandistický tah, který proti nám poštve zbylých devadesát osm procent Konfederačního loďstva.“

„A tudíž si to s náma zřejmě přijdou vyřídit,“ dořekl nadšeně Hudson Proctor.

„Přesně tak. A před jejich pomstou nás uchrání jediný útočiště.“

AV-projektor na skleněném stolku pípl. Kiera k němu naštvaně došla a stiskla příjem. Volala Patricia Manganová,

aby jim pověděla, pokud o nich ještě neslyšela, skvělé zprávy z Trafalgaru. Všichni jsou zvaní večer na oslavu.

„Přijdeme," odvětila Kiera sladce a odpojila se.

„Půjdeme tam?" zarazil se Hudson Proctor.

„Samozřejmě," přitakala Kiera. Teď už se usmívala vyloženě zlomyslně. „Pořídíme si dokonalé alibi."

Mindor oblétl přistávací římsu a posadil se na podstavec, který mu Hudson Proctor určil. Rocio nesložil distorzní pole hned; o kousek výš se dělo něco zajímavého. Pár živých ve skafandrech se motalo kolem nějakého stroje na povrchu skály.

Jak dlouho už to dělají? zeptal se na soukromé vlně Pran Soo.

Dva dny.

A ví někdo, o co vlastně běží?

Ne. Ale nemá to nic společného s Kierou.

Opravdu? Na římse přece všechny stroje slouží obsluze sokolů a jestřábů.

Capone jednou musel zkusit opravit nějaký stroj na kaši, řekla Pran Soo. **Vypadá, že se nám konečně rozšiřují možnosti.**

Mně ne, opáčil Rocio. **Capone nás chce do organizační flotily. Určitě nám dá lepší podmínky než Kiera, ale stejně budeme muset do války. Trvám na svém cíli získat pro všechny úplnou nezávislost.**

Patnáct z nás ti poskytne veškerou podporu. Když na Almadenu rozjedou továrnu, většina krkavců se k nám přidá. Až na pár výjimek.

No vidíš, kde je Etchells?

Nevím. Ještě se nevrátil.

Takové štěstí mít nemůžeme. Prohledala jsi montereyskou síť, jestli mají na skladě elektroniku, kterou potřebujeme?

Ano. Mají všechno. Ale nevím, jak to dostat ven. Museli bychom přímo požádat Organizaci. Chceš s nimi vyjednávat? Flotila nás pořád potřebuje kvůli hlídání planety; to není válečné nasazení.

Ne. Capone by moji dohodu s Almadenem nepřijal shovívavě; připravíme ho tím o výrobní základnu. Zkusím elektroniku dostat ven bez pomoci cizích zájmových skupin.

Rocio se přes bitekový procesor v obytném prostoru Mindora spojil s komunikační sítí asteroidu. Posledně se napojil jen na obrazová čidla, aby pro Jeda našel špižírny. To šlo snadno, ale dnešní úkol bude daleko složitější. S pomocí Pran Soo se dostal do údržbářských záznamů a z nich zjistil, odkud se objednávají konkrétní součástky. Nešlo o tajné informace, ale krkavci přesto použili falešný login, aby si je s krádeží nemohl nikdo spojit. Rocio si pak komponenty vyžádal. Systém přidělování náhradních dílů, kterým Emmet Mordden spoutal montereyské sklady, měl několik propojených bezpečnostních protokolů. Rocio musel zapnout palubní procesory, aby se dostaly přes všechny kódy. Jakmile byl v systému, nechal si díly dovézt do dílny v té části kosmoportu, na kterou Kiera neviděla.

Výborně, pravila Pran Soo. **Co teď?**

Pohoda. Stačí tam zajít a vyzvednout je.

Jed zkoumal cestu, kterou pro něj Rocio vymyslel, a snažil se na ní najít chyby. Zatím bohužel bez úspěchu. Procesor mu promítal simulaci na velkou obrazovku v salonku, ale samozřejmě mu ji nahraje i do skafandru. Jed si ji bude moci kdykoli promítnout na hledí před oči, a tak nebude závislý na Rociových pokynech. K určené přechodové komoře to byl skoro kilometr chůze podél přistávací římsy. To mu nevadilo, i když bude muset cestu zase absolvovat v drtiči koulí. Posedlí nemohou používat skafandry, dokud tedy zůstane ve vzduchoprázdnu, nemůžou na něj. Trable začnou až uvnitř. Zase!

„Za padesát minut má začít veliká oslava vítězství," pravil Rocio z pravého horního rohu monitoru. „Tehdy máš příležitost. Bude tam většina posedlých, těžko na někoho narazíš."

„Prima,“ zamumlal Jed. Nedokázal se soustředit. Na pohovce vedle něj seděla Beth, za nimi rázoval tam a zpátky Gerald a brebentil nesmysly.

„Polovina dílů už je v opravně,“ řekl Rocio. „Automatizované systémy jako Monterey mají něco do sebe. Nákladní mechanoidi se nezarazí, když je v místě určení nikdo nečeká. Prostě složí zboží a jdou pro další balík.“

„No jo, vždyť víme, že jste génius,“ odsekla Beth.

„Ne každý by to dokázal tak graciézně jako já.“

Jed s Beth se na sebe podívali; položila mu ruku na stehno a stiskla. „Padesát minut,“ zašeptala.

Gerald obešel kanape a postavil se přímo pod velkoplošný monitor. Zvedl ruku a prstem obtáhl zelenou tečkovanou dráhu od Mindora k přechodové komoře. „Ukažte ji,“ poprosil tiše. „Ukažte mi Marii.“

„To nejde, je mi líto,“ odpověděl Rocio. „Tam, co se Kiera zabarikádovala, nejsou žádné kamery připojené na síť.“

„Zabarikádovala?“ Gerald se lekl. „Nestalo se jí něco? Capone na ni střílí?“

„Ne, ne. Nic takového. Jenom politikaří. Přetahují se o moc v Organizaci. Kiera se jenom zajišťuje, aby ji nikdo nešmíroval, to je všechno.“

„Dobře. Budiž.“ Gerald pomalu přikývl. Promnul si dlaně a prolomil prsty, až v nich zapraskalo.

Jed a Beth úzkostlivě vyčkávali. Tohle chování většinou předcházelo projev.

„Půjdu s Jedem,“ prohlásil Gerald. „Bude potřebovat pomoc.“

Rocio se rozesmál. „Ani náhodou. Promiňte, Geralde, ale když vás pustím ven, už vás neuvidíme. A to nikdo nepotřebuje, že ne?“

„Pomohu mu, opravdu mu pomohu. Nebudu vůbec na obtíž.“

Beth se schoulila do kouta pohovky, nikomu se nedívala do očí. Z Geraldova ubohého doprošování bylo všem trapně. Ani

tělesně na tom nebyl dobře, měl opocenou kůži a pod očima tmavé pytlíky.

„Vy to nechápete.“ Gerald ucouvl od monitoru. „Tohle je moje poslední šance. Slyšel jsem, co si povídáte. Nevrátíte se. Marie je tady! Musím za ní. Je ještě malá. Moje holčička. Musím jí pomoci, musím.“ Celý se klepal, jako by měl propuknout v pláč.

„Pomůžu vám, Geralde,“ řekl Rocio. „Slibuji. Ale ne teď. Sázíme všechno na jednu kartu. Jed musí ty díly sehnat. Mějte strpení.“

„Strpení?“ Gerald to málem nedokázal vyslovit, ruce se mu zkroutily do spárů. „Nikdy. Ne!“ Z kapsy vytáhl laserovou pistoli.

„Proboha,“ zajíkl se Jed. Hned si sáhl na kapsu. Zbytečně; hned věděl, že to je jeho zbraň.

Beth už by byla na nohou, kdyby se rukama nepropletli s Jedem. „Geralde, příteli, nech toho,“ vykřikla.

„Poslechni ji,“ přidal se přísným hlasem Rocio.

„Vezměte mě za Marií! Myslím to vážně.“ Gerald namířil laser na propletenou omladinu a doběhl ke kanapi, až konec hlavně spočinul jen pár centimetrů od Jedový hlavy. „Nezkoušejte na mě energistickou sílu. Nepomůže vám.“ Volnou rukou si vytáhl lem svetru a ukázal na břiše nalepenou soustavu energetických článků a procesorů. Propojovaly je nejrůznější dráty. Na procesoru se pomalu otáčela zelená spirálka. „Když se zasekne, všichni vyletíme do vzduchu. Vím, jak obejít pojistku na článcích. Naučil jsem se to dávno. Na Zemi. Než se stalo tohle všechno. Než jsem je odsoudil k tomuhle životu. Měl být poctivý. Ale není. Není! Chci svoji holčičku. Chci zase všechno napravit. A vy mi pomůžete. Všichni.“

Jed se podíval přímo na Geralda a všiml si, že pořád mrká, jako by ho něco moc bolelo. Pomaličku začal odsouvat Beth stranou. „Jdi,“ pobídl ji, když se nenechala. „Gerald tě přece nezastřelí, co, Geralde? Já jsem tvůj rukojmí.“

Ruka s pistolí se povážlivě klepala. Ale ne dost na to, aby Jed stačil uskočit. Ne že bych to zkoušel, připomněl si při pohledu na odjištěné články.

„Zabiju tě," sykl Gerald.

„No jasně. Ale Beth ne." Jed do ní dál strkal, až vstala.

„Chci Marii."

„Dostaneš Marii, když pustíš Beth."

„Jede!" ohradila se Beth.

„Běž, kotě, jdi pryč."

„Ani omylem. Geralde, zahoď tu pitomou pistoli. A vypni procesor."

„Dejte mi Marii!!!" zaječel Gerald. Beth i Jed se přikrčili.

Gerald zapíchl hlaveň Jedovi do kůže. „Hned! Musíte mi pomoci. Vím, že máte strach z nicoty. Vidíte, vím, co dělám."

„Geralde, parťáku, při vší úctě, vždyť nemáš ani páru, co se…"

„Mlč!" Začal funět, jako by pro něj v salonku nebylo dost kyslíku. „Kapitáne, chcete mě udusit? Varoval jsem vás, ať na mě nepoužíváte energistickou sílu."

„Nic nezkouším, Geralde," ujistil ho chvatně Rocio. „Podívejte se na procesor. Funguje bez chyby, nebo ne?"

„Proboha, Geralde!" Beth si chtěla zase sednout, podlamovala se jí kolena.

„V článcích je dost síly, aby roztrhla nástavbu."

„Věřím vám Geralde," řekl Rocio. „Vymyslel jste to moc chytře. Prechytračil jste mě. Nebudu s vámi bojovat."

„Myslíte si, že když tam půjdu, chytí mě, že ano?"

„Je to docela pravděpodobné."

„Ale až tohle skončí, odletíte pryč, nebo ne? Takže vám může být jedno, jestli mě chytí."

„Může, pokud získáme všechny náhradní díly."

„Tak vidíte." Gerald se hystericky zahihňal. „Pomohu Jedovi naložil bedny, pak půjdu dovnitř a začnu hledat Marii. Je to prosté. Mělo vám to dojít."

„Rocio?“ knikla Beth. Prosebně se zadívala do pravého horního rohu obrazovky, kde mrtvý promítl svou tvář.

Rocio si promyslel možnosti. Těžko může vyjednávat s šílencem. A hrát o čas nemá cenu. O čas teď jde především. Do nakrmení mu zbývají nejvýš čtyři hodiny; už tak saje kaši nápadně pomalu. Takovou příležitost už nedostane.

„Dobře, Geralde, vyhrál jste. Půjdete s Jedem. Ale pamatujte, že vás za žádných okolností nepustím zpátky na palubu. Rozumíte, Geralde? Zůstanete v tom úplně sám.“

„Ano.“ Geraldovi spadla ruka, jako by pistole najednou dvacetkrát ztěžkla. „Necháte mě jít? Za Marií?“ Nedokázal tomu uvěřit. „Opravdu?“

Když se Jed s Geraldem soukali do skafandrů, Beth mlčela. Pomohla jim našroubovat helmy a zkontrolovala batohy. Skafandry se kolem nich smrskly, Geraldův přesně okopíroval soustavu energetických článků na břiše. Měla několikrát příležitost mu při oblékání vyškubnout pistoli. Bála se ale, co by pak udělal. Tohle nebyl zmatený, ublížený výstředník, o kterého se starala celou cestu z Koblatu. Tenhle Gerald už byl smrtelně nebezpečný. Upřímně věřila, že kdyby mu teď někdo zkřížil cestu, je schopen se odpálit.

Než si Jed stáhl hledí, políbila ho. „Vrať se,“ špitla.

Statečně se usmál.

Přechodová komora se zavřela a začala vyčerpávat vzduch.

„Rocio!“ zaječela Beth na nejbližší AV-čočku. „Co to sakra vyvádíte? Určitě je chytnou. Proboha, měl jste ho zastavit!“

„Neměl jsem jinou možnost. Gerald možná je trochu nevyrovnaný, ale ten trik s energetickými články se mu povedl.“

„Jak to, že jste ho neviděl, když je dával dohromady? Proč nás nehlídáte?“

„Mám se dívat na všechno, co děláte?“

Beth se zarděla. „Ne, ale myslela jsem si, že na nás aspoň dohlížíte, jestli proti vám něco nekujeme.“

„Ty a Jed proti mně nic nepodniknete. Přiznávám, že jsem u Geralda udělal chybu. Ošklivou chybu. Ale když Jed přinese všechny díly, nebude na ní záležet.“

„Geraldovi ano! Chytnou ho. Dobře to víte. Podruhé to nevydrží.“

„Ano, to je mi jasné. Ale nemohu s tím nic dělat. Ani ty. Smiř se s tím. Nauč se s tím žít. Není to v tvém životě poslední tragédie. Všichni jsme si museli zvyknout. Je mi to líto. Ale bez Geralda se zase trochu pohneme. Děkuji vám za vaše úsilí a pomoc. Předám vás Edenitům. Máš moje slovo, jestli mu věříš. Víc ti dát nemůžu.“

Beth odešla na můstek. Většinu obrazovek zaplnily signály z čidel a vnějších kamer. Na nic nesahala, jen se posadila na jedno velké akcelerační křeslo a snažila se sledovat co nejvíc obrázků najednou. Jeden monitor ukazoval dvojici postav ve skafandru na hladké linii přistávací římsy. Další kamery sledovaly různé přechodové komory, okna a stroje. Na pěti monitorech běželo dění v asteroidu: pár prázdných chodeb, opravářská dílna s Rociovými ukradenými elektronickými komponenty, dva pohledy do haly hotelu Hilton, kde Capone vítal hosty.

Halou proplula dívka bez partnera, stěží starší než Beth, v závěsu dva elegantní muže. Většina lidí se za ní otočila.

Beth se na tu dokonalou tvář zamračila. „To je ona, že jo? Kiera?“

„Ano,“ přitakal Rocio. „Po pravici za ní kluše Hudson Proctor, druhého neznám. Nějaký ubohý kolík, co ho vysává v posteli. Ta mrcha je hrozná coura.“

„Tak to proboha neříkejte Geraldovi.“

„To jsem neměl v úmyslu. Nezapomínej, že většina posedlých je po návratu celá divá do sexu. Kiera není žádný výjimka.“

Beth se otřásla. „Jak daleko ještě musí Jed jít?“

„Sotva vyrazil. Neměj strach, má volnou cestu, díly na něj čekají. Nakládání mu nezabere ani deset minut.“

„Když to Gerald nepodělá.“

Bernhard Allsop si nechal večírek klidně ujít. Velká zvířata z Alovy tlupy mu neseděla. Všichni se mu za zády posmívali. Přesněji všichni posedlí; živí k němu měli respekt jako k opilému žvanilovi. Nevadilo mu to. Je tady, v centru dění. A Al mu věří. Nedegradoval ho ani neposlal dolů na planetu jako spoustu jiných poručíků, kteří nestačili tempu. Alova důvěra znamená daleko víc než posměšky všech ostatních.

Bernhard si tedy nestěžoval, když dostal tuhle šichtu. Práce se nebál, to ne. A tohle je Alův velký projekt. Řekl to sám Emmet Mordden. Skoro tak důležitý jako útok na Trafalgar. Proto se nesmělo přerušit práci ani při oslavách. Al potřeboval nainstalovat spoustu strojů. Měly nějaký vztah ke krkavcům. Bernharda technické podrobnosti nezajímaly. Doma v Tennessee seřizoval a spravoval auta, ale o všechno složitější než turbína ať se postarají raketoví vědci.

Ani to mu nevadilo. Znamenalo to, že si nezašpiní ruce a bude jen dohlížet na chlapy, které sem Emmet přidělil. Hlídej, na co myslí živí, a ať pěkně makají celou šichtu. Hračka. A až skončí, Al bude vědět, že Bernhard Allsop zase všechno zvládl.

Z obytné části asteroidu to byla ke stavbě na přistávací římse dlouhá cesta. Bernhard neměl ponětí, co se děje za všemi dveřmi, které míjí. Tuhle část skály zabíraly hlavně dílny a sklady. Většina se po ovládnutí Novokalifornského loďstva Organizací přestala používat. Takže tu zůstaly jen míle trojrozměrného labyrintu dobře osvětlených vytápěných chodeb, používaných jen opraváři a mechanoidy. Každých pár set yardů chodbu dělily tlakové dveře a podle nich se Bernhard orientoval. Každá propust byla označená písmenem a číslicí. Systém byl po krátké době zřejmý, jako na Manhattanu.

Tlakové dveře 78D4, k jeskyni s výrobnou sokolí kaše mu zbývá ještě deset minut. Překročil masivní kovový práh a vydal se chodbou souběžnou s přistávací římsou, i když zakřivení pouhým okem neviděl. Dveře po levici vedly do několika

kanceláří s výhledem na římsu, do přechodové komory a do šatny se skafandry. Po pravici měl jen dvoje dveře: do opravny mechanoidů a opravny elektroniky.

Varoval ho tichý strojový bzukot. Tlakové dveře 78D5, šedesát yardů před ním, právě zajížděly do rámu. Bernhardovi spadlo vypůjčené srdce do kalhot. Dveře se zavírají, jen když utíká vzduch. Otočil se a uviděl, že se zavírají i 78D4.

„Hej," zavolal. „Co se děje?" Při cvičení vždycky blikaly majáky a kvílely sirény. Teď kolem vládlo zlověstné ticho. Všiml si, že se zastavily větráky; už se uzavřela i ventilace.

Bernhard utíkal k 78D5, za běhu vytáhl z kapsy procesor. Když naťukal číslo správy asteroidu, na displeji se objevilo SÍŤ NEPŘIPOJENA. Nechápavě a naštvaně si ho prohlížel. Pak uslyšel tiché zasyčení, jež vzápětí nabralo na síle. Strnul a znovu se rozhlédl. V půli chodby se otvíraly dveře přechodové komory. Té, co vede na přistávací římsu. Jednu věc opakoval Emmet členům Organizace z dřívějších dob pořád dokola: oboje dveře přechodové komory se nikdy neotevřou současně.

Bernhard zařval hrůzou i vzteky a vyrazil sprintem k uzávěře 78D5. Napřáhl ruku a vystřelil jazyk bílého ohně. Obávaná zbraň posedlých narazila do pancéřových dveří a roztekla se na fialové jiskry. Na druhé straně někdo je a odráží jeho energistickou sílu.

Vzduch už utíkal rychlostí uragánu a ovíjel ho kratkodechými cáry bílé mlhy. Bernhard do dveří znovu udeřil bílým ohněm. Tentokrát se žár kovu ani nedotkl.

Chtějí ho zabít!

Dostal se až k uzávěře a zaútočil pěstmi na malé skleněné okénko uprostřed, zatímco mu vítr rval šaty. Řev uragánu utichal. Za okénkem se někdo pohyboval. Cítil dvě mysli, jedna mu byla povědomá. Nejvíc z nich sálala spokojenost.

Bernhard otevřel ústa a zjistil, že prakticky nemá co dýchat. Soustředil kolem sebe energistickou sílu, zesílil si tělo, zahnal nepříjemné mravenčení na kůži. Srdce mu v prsou hlasitě bušilo.

Praštil do tlakových dveří a na kraji je trochu promáčkl. Další rána. První vrub se mezitím v červené záři srovnal.

„Pomozte mi!“ sípal. Vakuum mu vyrvalo vzduch z úst, ale o pomoc volal ke všem duším kolem. Řekněte to Caponovi, prosil je. Zabila mě Kiera!

Na dveře se už nedokázal soustředit. Znovu do nich vrazil. Na kovu uviděl rudou skvrnu. Tentokrát to byla tekutina, ne energistická záře. Bernhard padl na kolena, prsty škrábal po kovu, ale žádný záchytný bod nenašel. Duše kolem něj získaly daleko zřetelnější obrysy.

„Co to je?“ zeptal se Jed. S Geraldem nepromluvil, co opustili Mindora, a i na schůdcích mu jen ukázal cestu. Od té doby šli spolu, vlekli se ve stínu hřadujících krkavců. Dostali se do části římsy neobsazené Kierou ani Caponem. Došli do země nikoho. Purpurové zdravotní ikonky na hledí vyprávěly omletou povídačku: má zrychlený pulz a zvýšenou teplotu. Tentokrát si odpustil inhalaci uklidňujících prostředků. Zatím.

„Něco se děje?“ zeptal se Rocio.

„To bych rád slyšel od vás.“ Jed ukázal na stěnu padesát metrů před sebou. Otevřená přechodová komora chrlila fontánu bílých par. „Vypadá to na havárii.“

„Marie,“ zasípal Gerald. „Je tam Marie? Je v nebezpečí?“

„Ne, Geralde,“ ujišťoval ho z posledních sil Rocio Condra. „Je úplně jinde, na Caponově večírku. Pije a baví se.“

„Utíká spousta vzduchu,“ řekl Jed. „Ta komora musela povolit. Rocio, nevidíte, co se tam děje?“

„V chodbě není aktivní jediné čidlo. Místní síť je odříznutá. Na správě ani nevědí o úniku vzduchu. Chodba je uzavřená z obou stran. Někdo se hodně snažil utajit, co se tu děje.“

Jed se díval, jak gejzír zvolna umdlévá. „Máme jít dál?“

„Rozhodně,“ odvětil Rocio. „Do ničeho se nemíchejte. Nepřitahujte pozornost.“

Jed se podíval do oken nad rozbitou komorou. Za všemi byla tma. „Jasně.“

„Proč?“ zeptal se Gerald. „Co tam je? Proč to nemáme vidět? Je tam Marie. Je tam moje holčička.“

„Ne, Geralde.“

Gerald udělal pár kroků k rozbité přechodové komoře.

„Geralde?“ Beth hystericky ječela. „Poslouchej mě, Geralde, není tam, jasný? Marie tam není. Vidím ji, parťáku, v hale hotelu jsou kamery. Právě teď se na ni dívám. Přísahám, kamaráde. Má černorůžový šaty. To bych si přece nevymyslela, ne?“

„Ne!“ Gerald se rozběhl, s obtížemi a nešikovně. „Lžeš mi.“

Jed za ním vyrazil. Kdyby na sebe chtěl upozornit, ani světlice by mu neposloužila lépe.

„Jede,“ ozval se Rocio. „Vysílám jen do tvého skafandru, Gerald mě neslyší. Musíš ho zastavit. Ať už tu komoru otevřelo cokoli, rozhodně to není zvědavé na vetřelce. A hraje to vysoko. Tohle nám může zničit plány.“

„Teď ho mám zastavit? Buď mě zastřelí, nebo nás oba vyhodí do povětří.“

„Jestli spustí poplach, nikdo z nás se z tohohle kamene nedostane.“

„Prokrista.“ Bezmocně na Geralda zamával pěstí. Šílenci zbývalo k přechodové komoře patnáct metrů.

„Dej si práska,“ poradila Jedovi Beth. „Uklidni se, než za ním vyrazíš.“

„Sklapni.“ Jed se rozběhl za Geraldem, pevně přesvědčen, že se na něj dívá celý svět. Ba co hůř, že se mu směje.

Gerald doběhl ke komoře a skočil dovnitř. Když za půl minuty dorazil Jed, už ho neviděl. Přechodová komora byla obyčejná, stejná jako ta, kterou se Jed dostal dovnitř naposledy. Opatrně ji procházel. „Geralde?“

Vnitřní dveře byly dokořán. Což se nesmí stát. Jed věděl o přechodových komorách na asteroidech všechno, a pokud se něco naprosto nijak nedá zařídit, pak otevřít vnitřní i vnější

dveře současně. Náhodou to nejde. Podíval se na zkroucenou zárubeň, na utržený závěs a spečené kabely u ovládacího pultu.

„Geralde?“

„Ztrácím tvůj signál,“ ohlásil Rocio. „Pořád se nemůžu dostat do sítě kolem tebe. Ten, co to udělal, tam pořád je.“

Gerald seděl opřený o stěnu, nohy roztažené. Nehýbal se. Jed k němu opatrně došel. „Geralde?“

Skafandr přenesl tiché vyděšené kňučení.

„Geralde, vzpamatuj se. Musíme vypadnout. A přestaň jančit. Už mě to nebaví, jasný? Fakt ne. Třeští mi z tebe hlava.“

Gerald ochable zvedl jednu ruku v rukavici. Jed se podíval na konec chodby. V jícnu se mu zvedl nebezpečný objem zvratků.

Bernhardovo ukradené tělo se po ztrátě energistické síly spektakulárně rozprsklo. Plíce, nejháklivější tkáň, povolily jako první a vychlístly ústy litry krve. Tisíce natlakovaných podkožních vlásečnic popraskaly a nasytily šaty prosáklou krví. Vypadalo to, jako by měl dvouřadové sako z lesklého šarlatu – látka bublala jako živá. Voda se prudce odpařovala do vakua a halila Allsopa narůžovělým oparem.

Jed zaútočil na náramkové ovládání skafandru, jako by ho uštklo. Do tváře mu zadul suchý vzduch provoněný mátou a borovicemi. Zaťal zuby, aby nezvracel, a proměnil žvýkací svaly v pásy rozpálené oceli. Skafandr nebyl dost vyspělý, aby si poradil se zvratky.

Něco v něm povolilo. Kašlal a prskal, nechutně lepkavé bílé sliny a zvratky mu pokrývaly průzor zevnitř. Ale už se mu dělalo lépe. „Panebože, ježíšikriste. Je na kaši.“

Vůně borovic byla tak silná, že začínal ztrácet cit v končetinách. Rukama pohyboval ztěžka, ale připadaly mu lehké jako vodík. Hezký pocit.

Jed se zasmál. „Hele, už taky nemá všech pět pohromadě.“

„To není Marie.“

Procesor v Jedově skafandru přestal vypouštět uklidňující plyny. Dávka o hodně překročila limity KVA. Zdravotní

systém automaticky vypustil protilátku. Na Jeda přišla zima a tak ho zchladila, že zvedl ruku před helmu a překvapilo ho, když na ní neuviděl jinovatku. Barevná světélka, jež mu vlezle blikala před očima, se pomalu proměnila v čísla a symboly. Někdo vyzpěvoval pořád dokola: „Marie, Marie, Marie."

Jed se znovu podíval na mrtvolu. Byla dost odporná, ale tentokrát se mu nezvedl žaludek. Infuze jako by mu vypnula vnitřnosti. Také mu dodala velké sebevědomí; zbytek mise teď zvládne jako nic.

Zatřásl Geraldem, čímž si přinejmenším pomohl od kolovrátkového pozpěvování. Gerald se před ním schoulil. „Jdeme, parťáku, odcházíme. Máme práci."

Jed si všiml pohybu. Na okénko v tlakových dveřích se tiskla neznámá tvář. Když se díval, ze skla se začala sama smývat krev. Muž za dveřmi se díval přímo na Jeda.

„Do prdele," zajíkl se Jed. Sebevědomí z drogy ho rychle opouštělo. Rychle se otočil a uviděl, že se vnitřní dveře přechodové komory zavírají.

„Končíme, parťáku, padáme." Vytáhl Geralda na nohy a opřel ho o zeď. Přitiskli se k sobě průzory a Jed přes ikonky uviděl starému raplovi do obličeje. Gerald nic nevnímal, byl v zasněném tranzu. Laserová pistole mu z bezvládných prstů vyklouzla na podlahu. Jed na ni toužebně pohlédl, ale rozmyslel si to. Když se dostane do přestřelky s posedlými, stejně nevyhraje. Akorát by je naštval. To není dobrý nápad.

Tvář za okénkem zmizela. „Jdeme." Táhl Geralda, nutil ho do každého kroku. Z ventilace u stropu už proudil řídký šedý vzduch. Na průzoru se Jedovi odrazily zelené a žluté ikonky a potvrdily návrat kyslíku a dusíku. Jed se spoléhal, že posedlým vakuum moc nesvědčí; skafandry jim nefungovaly a energistická síla je neuchránila. Na přistávací římse bude v bezpečí. Relativním.

Došli ke dveřím přechodové komory a Jed praštil do spínače. Kontrolka zůstala zhasnutá. Po průzoru mu běžely číslice; tlak už dosáhl pětadvaceti procent standardu. Jed pustil

Geralda a zatáhl za páku manuálního ovládání. Šla bez odporu, ale najednou mu škubla rukama. Zamračil se na ni, naštvaný, že se mu snaží ublížit i něco tak primitivního jako zámek. Když ale pořádně zabral, průlez se otevřel.

Gerald se vpotácel do přechodové komory, poslušně jako mechanoid. Jed se radostí smál a výskal, dveře za nimi šly hladce zavřít.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Rocio. „Co se stalo?“

„Jede?“ křičela Beth, „Jede, slyšíš mě?“

„Klídek, puso. Zlosyni na mě nemají.“

„Pořád je zdrogovaný,“ řekl Rocio. „Ale probírá se. Jede, proč jsi použil infuzér?“

„Přestaňte mě buzerovat, chlape. Vrátil jsem se pro vás, ne?“ Stiskl tlačítko u vnějších dveří. Kupodivu se rozsvítily všechny zelené kontrolky. „Kdybyste viděl, co jsem viděl já, vrhnul byste aspoň megawattovou šavli.“

„A co to bylo?“ Rocio zahovořil laskavě jako paní Yandellova, když mluvila v družině k prvňáčkům. „Co jsi viděl, Jede?“

„Mrtvolu.“ Pod čerstvým dojmem rychle zapomněl, že na něj má být naštvaný za přezíravý tón. „Někdo zůstal trčet ve vakuu.“

„Poznal jsi ho?“

„Ne!“ Jed začínal střízlivět, a tak se zoufale snažil na všechno co nejrychleji zapomenout. Zkontroloval displej a s uspokojením zjistil, že se vzduch normálně odčerpává. Na tomhle konci komory zůstala elektronika nepoškozená. Nerozstřílená, opravil se.

„Geralde, přicházejí mi divné telemetrické výsledky z Geraldova skafandru,“ řekl Rocio. „Je v pořádku?“

Jed už měl na jazyku: byl snad někdy? „Myslím, že ho ta mrtvola rozhodila. Když si uvědomil, že to není Marie, sklapnul.“ A komu to vadí?

Kontrolky se rozsvítily červeně a průlez se otevřel.

„Měl bys rychle zmizet," řekl Rocio. „V síti je zatím klid, ale vraždu někdo brzy ohlásí."

„Jasně." Vzal Geralda za ruku a jemně zatáhl. Gerald ho poslušně následoval.

Rocio je zastavil u prohnuté řady garáží u paty útesu, sto metrů od přechodové komory, kterou se měli dostat do asteroidu. V garážích stály tři nákladáčky, jednoduchá šestimístná vozidla s pohonem čtyř kol.

„Prověř systémy," řekl Rocio. „Na jednom odvezeš náhradní díly."

Jed aktivoval řídicí procesory a spustil základní diagnostické programy. První auto trpělo výpadky energie, ale hned druhé bylo funkční a plně nabité. Posadil Geralda na jedno sedadlo a zamířil s vozem k přechodové komoře.

Když se otevřely vnitřní dveře, Jed si přečetl údaje o atmosféře a teprve pak zvedl hledí. Život strávený na Koblatu ho naučil neustále kontrolovat vnější prostředí.

„V blízkosti není ani noha," oznámil mu Rocio. „Běž pro ně."

Jed pospíšil chodbou, zahnul doprava a uviděl velké dveře do opravny, třetí vpravo. Otevřely se na první pokus. Světla naskočila do plného jasu a ozářila čtverhrannou místnost s bleděmodrým obložením. Uprostřed stály ponky s kybernetickým nářadím, chráněným skleněnými zvony. Podél zadní stěny se táhly police na běžně používané náhradní díly. Teď na nich leželo jen pár krabic a balíků. Další hromadu dílů, nedávno donesených mechanoidem, uviděl na podlaze.

„Proboha, Rocio," zazoufal si Jed, „těch je aspoň sto. Tohle v životě nevytahám ven, trvalo by to věčnost." Všechny komponenty byly v umělohmotných bednách.

„Jako bych měl déjá vu," odtušil Rocio. „Prostě je naskládej na vozík a vysyp je v přechodové komoře. Pojedeš nejvýš třikrát. Deset minut."

„Propána.“ Jed chytil vozík a přejel s ním k polici. Začal nakládat krabice. „Proč to mechanoidi nesložili rovnou v komoře?“

„Není to vyhrazený skladovací prostor. Musel bych přeprogramovat základní rutiny. To není problém, ale někdo by si toho mohl všimnout. Tato metoda snižuje riziko.“

„Pro někoho,“ odsekl Jed.

Vešel Gerald. Jed na něj skoro zapomněl. „Geralde, už si můžeš sundat helmu, parťáku.“ Neodpověděl.

Jed k němu došel a odjistil límec. Když zvedl hledí, Gerald zamžoural.

„Nemůžeš si tu nechat skafandr, všimli by si tě. A časem by ses udusil.“

Měl pocit, že se Gerald dá do pláče, tak zoufale se tvářil. Aby zamaskoval vlastní provinilost, vrátil se Jed k nakládání materiálu. Když naplnil vozík, řekl: „Půjdu složit tuhle várku. Udělej mi laskavost, parťáku, a nalož mi zatím další vozejk.“

Gerald přikývl. Jed mu sice moc nevěřil, ale vyrazil k přechodové komoře. Když se vrátil, byly na vozíku dva balíky.

„Nech ho plavat,“ řekl Rocio. „Udělej to sám.“

Musel jet ještě třikrát, než všechno odvozil. Jed naložil poslední vozík a zastavil se. „Geralde, parťáku, hele, musíš se dát dohromady.“

„Nech ho tam,“ poručil Rocio.

„Je mimo,“ odpověděl Jed. „Už nemá mozek. Za to může ta mrtvola. Nemůžeme ho tu nechat.“

„Nepustím ho zpátky na palubu. Víš, jak je pro nás nebezpečný. Nedokážeme ho vyléčit.“

„A ty si myslíš, že mu tahle banda pomůže?“

„Jede, nepřišel sem žádat o pomoc. Nezapomínej, že má kolem pasu podomácky zbastlenou bombu. Když na něj Capone nebude hodný, čeká ho docela ošklivé překvapení. Teď se vrať do přechodové komory. Měl by ses zajímat hlavně o Beth a o svoji sestru.“

Jed ze všeho nejvíc toužil po další dávce z infuzéru. Nějak přebít výčitky, že tu nechává bláznivého starce. „Je mi to moc líto, parťáku. Přeju ti, abys našel Marii. Je mi líto, že z ní je… to, co z ní je. Všem nám dala naději. Myslím, že vám oběma něco dlužím."

„Jede, okamžitě vypadni," rozkázal Rocio.

„Polibte mi prdel." Jed zamířil s vozíkem ke dveřím. „Hodně štěstí," zavolal na Geralda.

Přinutil se cestou zpátky k Mindorovi neřídit moc rychle. V sázce je příliš mnoho, aby na sebe upozorňoval rychlou jízdou. Odolal i pokušení přidat plyn, když míjel osudnou komoru s mrtvolou v chodbě. Rocio hlásil, že místní síť se už připojila a tlakové dveře se otevřely, ale mrtvolu ještě nikdo nenašel.

Jed zajel pod velikého krkavce a zaparkoval hned u vilejšovitého nákladního kontejneru. Rocio otevřel víko a Jed se dal do vykládky zboží na vysokozdvižnou plošinu. V koutku vědomí si říkal, že až bude všechno naloženo, on, Beth i holky pro krkavce ztratí význam. A možná se stanou přítěží.

Docela ho překvapilo, že ho Mindor pustil zpátky na palubu. Když si sundal helmu, fackovala ho hanba. Beth stála přímo před ním, připravena mu pomoci ze skafandru, na tváři vyrovnaný výraz, aby nedala najevo slabost. Význam všeho, co právě udělal, mu sebral všechnu sílu. Sesunul se na podlahu a začal vzlykat.

Beth ho objala. „Nemohl jsi mu pomoct," broukala mu do ucha. „Nemohl."

„Ani jsem to nezkusil. Prostě jsem ho tam nechal."

„Nemohl se vrátit na palubu. Už ne. Chtěl nás vyhodit do vzduchu."

„Nevěděl, co dělá. Je šílenec."

„To ne. Je jenom hodně nemocný. Ale je tam, kde chtěl. U Marie."

***

Jack McGovern se probral s ostrou bolestí v nose. Zamžikal víčky a zjistil, že má tvář přitisknutou k tmavohnědému dřevu. Ležel v polotmě na prkenné podlaze v nejnepohodlnější představitelné poloze s nohama ohnutýma tak, že měl paty na zadku, a rukama zkroucenýma za zády. V předloktích mu bolestivě bušila krev. Takovou kocovinu nepamatoval. Když se zkusil pohnout, nemohl. Zápěstí a kotníky měl svázané něčím, co ze všeho nejvíc připomínalo rozpálenou izolační pásku. Pokusil se zasténat, ale zjistil, že má pásku i přes pusu. A jednu nosní dírku plnou sražené krve.

To ho vyděsilo, zrychlil se mu dech i tep. Vzduch mu skřípal v jediné nosní dírce. Tím pádem zpanikařil ještě víc a potřeboval ještě víc vzduchu. Z nezdařeného pokusu o hyperventilaci ho šeredně rozbolela hlava. Před očima se mu zatmělo.

Nesmyslná panika ho trápila nekonečně dlouho. Věděl jen, že když se mu konečně vrátil zrak a příčetnost, dech se mu už zpomaloval. Pokusy o vyproštění ho posunuly pár centimetrů po podlaze. Hodně se uklidnil a už jen toužil, aby ho konečně pustila ta svinská kocovina. Pomalu se rozpomněl na záchod u Černého vola. Zjistil, že i zalepenými ústy může uboze štkát.

Posedlý! Zmlátil ho posedlý. Ale… sám posedlý není, i když to přece lidem dělají. A není tohle nicota?

Jackovi se podařilo překulit na bok a rozhlédnout se. Ne, nicota to rozhodně není. Ležel v jakési prastaré místnosti, vysoko na stěně uviděl lunetové okno. Naproti bledly holofosforescenční reklamy výrobců koupelnových armatur, které si pamatoval z dětství. Od kotníků mu vedl těžký řetěz k železným trubkám z podlahy do stropu.

Podařilo se mu po podlaze posunout o půl metru, až se řetěz napjal. Ať potom zkoušel cokoli, na trubkách se neobjevilo ani škrábnutí, natož aby se ohnuly. Ke dveřím mu zbývaly tři metry. Když zatál všechny svaly v pažích a v ramenou, jen zhoršil bolení v zápěstí. A je to. Neunikne.

Když se dveře konečně otevřely, kocovina ho už dávno přešla. Nevěděl, kolik je, ale musely uběhnout celé hodiny. Studená noc kreslila oknem na stěnu lunetu sodíkové žluti. První vešel posedlý, naprosto nehlučně, obklopený kutnou jako zkrocenou černou mlhou. Následovala dívka a zapšklý adolescent. Mezi sebou vlekli ženu středního věku, ramena poraženecky svěšená. Kaštanové vlasy měla sepnuté do neúpravného drdolu, jako by se chystala do sprchy a nechtěla si je namočit, přes oči jí visely uvolněné prameny. Zakrývaly jí většinu tváře, ale Jack si přesto všiml zlomeného pohledu.

Chlapec se sehnul a prudce Jackovi strhl lepicí pásku z úst. Jack hekl bolestí a lačně se nadechl.

„Prosím," zasípal. „Prosím vás, nemučte mě. Vzdám se dobrovolně. Jenom mě kurva nemučte."

„To by mě ani nenapadlo," odtušil Quinn. „Potřebuji, abys mi pomohl."

„Jsem váš. Na sto procent! Udělám cokoli."

„Kolik je ti let, Jacku?"

„Hm… osmadvacet."

„Chtěl bych tě staršího. Ale to nevadí. A máš správnou výšku."

„Na co?"

„Víš, Jacku, máš velké štěstí. Trochu tě vylepšíme, dostaneš generálku. Až s tebou skončíme, bude z tebe nový člověk. A nezaplatíš za to ani pětník. Co ty na to?"

„Myslíte nový hadry a tak?" zbystřil Jack.

„Ne tak docela. Víš, zjistil jsem, že tady Greta je zdravotní sestra. Někdo by řekl: náhoda, shoda okolností. Ale my dva víme, že to je blbost, Jacku, nebo ne?"

Jack se snaživě rozesmál. „Určitě. Rozhodně. Úplná kravina."

„Ano. Je to součást Jeho plánu. Bratr Boží mi všechno v pravý čas posílá do rukou. Koneckonců jsem vyvolený. Vy dva jste Jeho dary."

„Pověz mu to, Quinne," řekla Courtney.

Jackovi ztuhl úsměv na rtech. Uvědomil si, do jakého šílenství se namočil. „Sestra?“

„Jo.“ Quinn Gretě pokynul.

Jack uviděl, že nese zdravotní nanoniku. „Prokristovyrohy, co se mnou chcete dělat?“

„Hele, debile, Kristus je mrtvej,“ okřikla ho Courtney. „Tady se tím jménem moc neoháněj, nepomůže ti. Je falešnej pán. Quinn je novej mesiáš.“

„Pomoc!“ zaječel Jack. „Pomozte mi někdo.“

„Je nějakej ukecanej,“ řekl Billy-Joe. „Nikdo tě tu neuslyší, chlapče. Ostatní taky nikdo neslyšel, a to jim Quinn ublížil daleko víc.“

„Hele, říkal jsem, že vám pomůžu,“ snažil se zoufale Jack McGovern. „Fakt, nekecám. Ale musíte splnit svou část dohody. Žádný mučení.“

Quinn se vrátil ke dveřím, aby byl v malé místnosti co nejdál od Jacka. „Už funguje?“ zeptal se Grety.

Podívala se na displej procesoru. „Ano.“

„Fajn. Napřed mu vezmeš hlasivky. Billy-Joe má pravdu; moc mu to kecá. A já potřebuji, aby byl pěkně zticha.“

„Ne!“ zaječel Jack. Začal sebou házet po podlaze.

Billy-Joe se mu se smíchem posadil na prsa a vytlačil mu vzduch z plic. Výdech zachrčel v jediné nosní dírce.

„Nanonika nedovede odstranit hlasivky,“ odvětila bez výrazu Greta. „Musela bych odpojit nervy.“

„Nevadí,“ řekl Quinn. „Jak myslíš.“

Když mu přitiskla lesklý obklad na ohryzek, díval se jí Jack přímo do očí. Nejosobnější možná mezilidská komunikace. Prosil, naléhal. Nedělejte to. Nezareagovala o nic chápavěji než mechanoid. Balíček se mu přilepil na kůži, měkký a teplý. Jack zaťal krční svaly. Za minutu se ale samy uvolnily a Jack ztratil veškerý cit mezi bradou a rameny.

Umlčet ho byl pouhý začátek. Než balíček skončil práci, nechali ho o samotě, ale pak se všichni čtyři vrátili. Tentokrát měla Greta jinou nanonickou sadu, masku na obličej s několika

pytlíčky rosolu na vnější straně. Když mu ji přiložila na tvář, zjistil Jack, že maska nemá průzory.

Od té doby to šlo pořád dokola. Každých pár hodin se vrátili a sňali masku. Greta doplnila zásobníky rosolu. Prohlédli mu obličej, Quinn vydal několik pokynů a Jack zase dostal masku. Občas mu dali studenou polévku nebo kelímek vody.

Zůstával sám v naprosté hrozivé tmě. Obličej necítil a ať už maska dělala cokoli, připravila ho i o červené skvrny, které člověk vidí, když zavře oči. Zůstal mu jenom sluch. Naučil se rozlišovat noc a den. Lunetové okno dovnitř propouštělo nejrůznější zvuky, většinou dopravu na široké visuté dálnici uprostřed Temže. Také slyšel čluny, labutě a kachny. Začínal vnímat život budovy. Určitě je stará a velká; podlahy a rozvody přenášely slabé vibrace. Přes den ožívala. Hučení výtahů, bouchání těžkých předmětů. Všechno daleko od jeho vězení.

V noci se ozýval řev. Jakási žena začala ubohým kvílením a skončila zlomeným vzlykotem. Pokaždé totéž, ne moc daleko. Chvíli mu trvalo, než v ní poznal Gretu. Zjevně jsou i horší věci než nanonická předělávka obličeje. Moc ho to neutěšilo.

***

Duchové věděli, že se Orgathé blíží k severnímu konci habitatu. Novými smysly cítili ve vzduchu černé uzlíky hrozivého hladu. Stačilo to, aby se zbavili strachu z lidí, kteří je nenáviděli, a schovali se v jeskyních, kde se už ukrývali jejich někdejší hostitelé.

Přítomnost duchů způsobila obráncům další komplikace. I když osobnost viděla Orgathé na cestě habitatem, nemohla vědět, kde přistanou. Erentzová a její příbuzní tak museli hlídat celý obvod koncového kotouče. Už se dohodli, že není možné evakuovat tisíce mrtvých a bezvládných lidí z frontové linie vnějších jeskyní. Přeletět habitat vetřelcům nezabere ani patnáct minut a k Orgathé z jižního konce se připojily čerstvé síly z hvězdodrapů. Na přípravu nebyl čas, nezbývalo než vzít

zbraně a sestavit čety připravené zasáhnout v místě útoku. Ani na ideální rozmístění obránců nebylo dost času.

Počkejte, až vlezou dovnitř, řekla osobnost. Pokud vypálíte, dokud budou ve vzduchu, utečou. Z jeskyně se nedostanou.

Orgathé nad polopouští zaváhaly, protože ucítily nenávist a strach bytostí pod sebou. Pár minut kroužily nad vchody do jeskyní, počkaly si, až uvnitř zmizí poslední duch, a pak celé hejno slétlo.

Je jich osmatřicet. Čekejte.

Když mu Erentzová řekla, ať se připraví, přehmátl si Tolton na zápalném torpédu. Už ho měl celé opocené. Stál za Dariatem, posledním ve skupině svých příbuzných schovaných v chodbě na zadním konci jedné lazaretní jeskyně. I když si myslel, že k nim nepatří, od sebevražedného šílenství ho výjimečnost nezachránila.

Slyšel, jak v jeskyni sílí sténání. Brzy přešlo v chabý křik a kletby. Dovnitř proudili duchové a nehledíce na bezvládné lidi mířili dál do jeskynního komplexu. Už utíkali kolem něj, ústa otevřená v neslyšném varování. Jejich běh na okamžik proměnil vzduch v rozpitý akvarel.

Vtom do vchodu vlétla první Orgathé. Tělo měla protažené, přední část nedočkavě nacpanou do chodby, odulý konec sebou prudce škubal a pomáhal v pohybu. Poslední opožděné duchy objala černá chapadla. Jejich zmučený křik prořízl celou základnu habitatu. Ostatní duchové a Dariat je slyšeli, zatímco lidé jejich utrpení vnímali jako vlnu nesmírné tísně. Tolton se pro jistotu podíval na torpédo, ale jen zjistil, jak strašně se mu klepou ruce.

„Jdeme na to!“ vykřikla Erentzová.

Orgathé vlétla do jeskyně s předvojem zmrzlých polypových úlomků a filmově rozmazaných vyděšených duchů. Hned před ní ležely na podlaze tři řady dek a matrací pro více než tři sta letargických pacientů, probraných útěkem duchů. Snažili se ze všech sil utéct, plazili se a váleli, některým pomohli ošetřovatelé. Orgathé hladově vyrazila vpřed a

proměnila jeskyni v klubko hysterických těl a žíznivých chapadel. Kdykoli někoho ovinula, tělo se proměnilo v led a rozpadlo se na střepy. Z hromádky povstal duch a v očekávám poslední rány padl na kolena.

Erentzová s příbuznými se zatím snažila Orgathé obklíčit. Museli bojovat o každý metr, probíjet se davem vyděšených nemocných. Nohama rozkopávali deky, plastové kartony a hromádky zmrzlého masa, každý krok byl zrádný. Obklíčení se nemohlo povést, a tak doufali, že alespoň uzavřou únikové cesty.

Když zastoupili pět ze sedmi tunelů, zahájili palbu. Tolton přikrčen pozoroval, jak rozvolněný obrys příšery vstřebává oslepující záblesky světla, a domyslel si, že blesky jsou signálem k zahájení útoku. Odstrčil dvojici zesláblých starců a zvedl torpédomet. V hlavě měl z okolní paniky a zkázy takový zmatek, že sotva zamířil. Jen stiskl spoušť a tupě sledoval, jak černá hmota pohlcuje zápalná torpéda.

S řevem spustily i plamenomety a udělaly ze spouště masakr. Osm jasných ohnivých jazyků se těsně nad hlavami obětí zabodlo do nepřítele. Bestie sebou házela, užíraná strašlivým žárem ze všech stran. Tělesná tekutina prudce vřela a jeskyni zaplňovala dusivá pára.

Toltona pálily oči, před ústa si musel dát ruku. Pára byla studenější než led a na kůži i na oděvu mu kondenzovala ve slizký tenký potah. Těžko se držel na nohou. Lidé všude kolem něj padali a klouzali. Nemohl pořádně zamířit, neudržel zpětný ráz. Stejně už ani nevěděl, kde Orgathé vlastně je. Mlha kolem plamenů jasně světélkovala a plnila celou jeskyni jednolitým topazovým přísvitem.

Když ztratil cíl, přestal Tolton střílet. Všude byli lidé, vřískali, plakali a padali na kluzkém slizu, jejich řev spolu s hukotem plamenometů ho naprosto ohlušil. Střelba naslepo by nadělala víc škody než užitku. Spadl na všechny čtyři a pokusil se najít východ z jeskyně.

Erentzova a ostatní dál pálili. Osobnost citlivými buňkami do jeskyně příliš neviděla, ale dokázala odhadnout polohu cíle a spřízněností ji předat potomkům. Erentzova se pořád otáčela, aby plamen útočil na oba boky nepřítele. V husté mlze, na kluzké podlaze a s čím dál menším cílem neudržela pořádnou mušku. Taktika ale zabírala a na ničem jiném nezáleželo. Nemyslela na to, co se stane, když mine.

Dariat konečně uviděl obnaženého ducha Orgathé, jak utíká zpátky do habitatu. Předal své dojmy příbuzným a osobnosti, ukázal jim přízrak svýma očima. Hluk plamenometů hned utichl.

Když nechutná lepkavá mlha spočinula na lidech a na polypu, uviděli podlahu pokrytou těly. Ti, kdo nepodlehli ohni ani chapadlum, se němě kroutili pod vrstvou slizu. Skoro třetina ležících se nehýbala, ale nešlo poznat, jestli jsou vyčerpaní nebo zranění. Nechutný rosol zakrýval podrobnosti.

Tolton se nevěřícně díval na duchy, již povstávali ze země jako humanoidní houby a táhli za sebou cáry slizu. Sbírali hmotu jako Dariat a dopřávali si tělo.

Erentzová a její lidé kráčeli přes jatka, jako by si jich nevšímali, a vesele se zdravili, když našli dalšího příbuzného. Mezi příchozími byl i Dr. Patan, otíral si z tváře sliz a s torpédem v ruce se smál stejně vesele jako ostatní.

Tolton na ně nechápavě zíral. Zmizeli v chodbě, naprosto nevšímaví k utrpení v jeskyni. Osobnost jim sdělila, že v nedaleké jeskyni řádí další návštěvník, a tak byli celí žhaví do boje. Nejen entropie je tu silnější, pomyslel si básník. I nelidskost.

Nakonec se přinutil k pohybu, i když nevěděl, co má dělat. Přišel k němu Dariat a společně vykročili mezi mrtvé, raněné a ochablé duchy. Chtěli pomoci, kde to půjde.

***

Maska se Jackovi McGovernovi hladce odlepila od tváře. Zamžoural do slabého světla lunetového okna. Bez nanoniky

měl v obličeji divný pocit, někde mezi otupělostí a bolestí. Chtěl si ho osahat rukama, přejet po něm prsty, aby zjistil, co mu provedli. Ale pořád byl spoutaný lepicí páskou a řetězem.

„Není to špatný," řekla Courtney. Plácla Gretu přes rameno. Žena sebou škubla, svaly se jí rozklepaly v řetězové reakci.

„I barva očí sedí."

„Ať se podívá," řekl Quinn.

Courtney se sehnula a strčila Jackovi před nos zrcátko. Tohle nečekal; dostal Quinnovu tvář. Tázavě nakrabatil čelo.

„Uvidíš," odpověděl Quinn. „Připravte ho." Jediné gesto a řetěz spadl Jackovi z nohou. S lepicí páskou to nebylo tak jednoduché. Billy-Joe vytasil ošklivý vojenský nůž a dal se do řezání.

S krví se Jackovi do končetin vrátila bolest. Neudržel se na nohou. Courtney a Billy-Joe ho museli odtáhnout. Napřed šli do koupelny pro zaměstnance. Složili ho ve sprše a naplno ji pustili. Z ledové vody ztratil dech, ale uhnout nedokázal. Z kalhot mu prosakovala tmavá špína. Za celou dobu ho ani jednou nepustili na záchod.

„Svlékni se," poručil Quinn. Hodil na kachlíky tubu mýdla. „Pořádně se vydrhni. Podle smradu by tě poznali."

Stáli kolem něj, Jack si ztuhlýma rukama rozepínal košili a kalhoty. Ještě se mu nevrátil cit ani vláda nad prsty. Stěží udržel tubu. Postavit se hrozně bolelo, jako by si trhal šlachy za koleny. Jenže Quinn mu poručil vstát a Jack se neodvážil neuposlechnout.

Quinn luskl prsty a Jack byl hned suchý. Courtney mu podala černý hábit. Měl stejný střih jako Quinnova kutna, objemné rukávy a hluboká kápě, ale byl z obyčejného sukna, ne z černočerné tmy jako roucho temného mesiáše.

Courtney a Billy-Joe si dvojníky prohlédli vedle sebe. Výškou se lišili o tři centimetry. Drobný rozdíl v postavě zakryly záhyby kutny.

„Bratr Boží se musí posrat smíchy," řekl Billy-Joe. „Kurva, jste jako dvojčata."

„Bude to stačit," připustil Quinn. „Přestěhovala se?"

„Ani náhodou," odvětil najednou vážně Billy-Joe. „Kluci od Lamberta to odpřisáhli. Je to pro ně velká věc mít v archologii dalšího velmistra, navíc v týhle době. Všichni říkají, že přišel Jeho čas. Ona ale trčí na věži, nikam nechodí, nikoho nepřijímá, ani londýnskýho velmistra. A všichni říkají, jak je sere. Kdo jiný by to byl?"

„Vyznamenal ses, Billy-Joe," pravil Quinn. „Nezapomenu ti to, ani On nezapomene. Až do této archologie přivedu Noc, věnuji ti agenturu plnou modelek. Budeš si moci vybrat harém z nejpěknějších koček."

„Jo!" Billy-Joe máchl pěstí do vzduchu. „Bohatý píči, Quinne. Chci zazobaný děvky, celý v hedvábí. Vždycky si to oblíkají kvůli těm svým, na mě se ani nepodívají. Ale já jim ukážu, jak mrdá chlap!"

Quinn se rozesmál. „Ty snad nevyrosteš." Podíval se na Jacka a pokýval hlavou. Muž mu byl až strašidelně podobný. Mělo by to stačit. „Do toho," obrátil se na Courtney.

Stáhla Jackovi kápi a přitiskla mu na krk podkožní sprej.

„Jenom abys neztratil klid," vysvětlil Quinn. „Zatím sis vedl dobře a kdybys to teď podělal, zabil bych tě."

Jack nevěděl, co mu vstříkla, ale hučelo mu z ní v uších a po těle cítil teplo. Strach z budoucnosti vytáhl plachty a odplul s odlivem. Jackovi stačilo obdivovat krásný třpyt kapek na sprše. Když některá spadla, viděl v její cestě celou Odysseu.

„Pojď sem," přikázal Quinn.

Mluví hrozně nahlas, pomyslel si Jack. Ale neměl nic jiného na práci, tak pomalu přišel ke Quinnovi. Ovanula ho zima, jako by mu táhlo pod kutnu. Místnost se začala proměňovat, špinavé nátěry zvolna mizely. Stěny i podlaha se změnily v holé plochy hustého stínu. Z Billy-Joea, Courtney a Grety se staly světélkující sochy. Zato se objevili jiní lidé, ostře vykreslení, vlasy, rysy tváře, starodávné oblečení. Přesto jim scházela barva a bylo přes ně vidět. A byli tak smutní, ve tváři i v očích žal.

„Nevšímej si jich," řekl Quinn. „Jsou to blbci." Na rozdíl od ostatních byl Quinnův hlas jasný a silný.

„Ano."

Quinn se na něj zostra podíval a pak pokrčil rameny. „No jo, vlastně spolu vůbec nemluvíme. Přece tady nejsme naživu."

Jack se nad tím zamyslel. Myšlenky se mu začínaly zrychlovat. „Co tím myslíte?" Uvědomil si, že neslyší vlastní srdce. Ani nepohyboval ústy, když mluvil.

„Kurva." Podráždění z Quinna sálalo jako citelný žár. „Ani hypnogenikum tady nezabírá. Mělo mi to dojít. Tak já ti to vyložím pěkně po lopatě. Dělej, co ti řeknu, nebo ti hodně ublížím, a to tady jde velice snadno. Rozumíš?"

Začali se pohybovat. Jack nevěděl jak; nehýbal nohama. Přiblížila se zeď a Jack jí s bolestivým bodnutím prošel.

„Bude hůř," řekl Quinn. „Procházet tlustou hmotou bolí. Nevnímej to. Posaď se a užívej si výhled." Začali nabírat rychlost.

***

Bannethovou učedníci omrzeli. Nudilo ji i dívat se, jak se navzájem ušukávají do bezvědomí. Bylo to tak obyčejné. Vymýšlela vylepšení a změny, které by na jejich tělech ozvláštnily a vylepšily sex. Rozhodně by něco dokázala udělat s chlapcem, aby ztratil ohledy, v posteli i v životě, přičemž první slouží jako výcvik pro druhé. Po kritické úvaze uznala, že by oběma holkám prospělo víc kočičích rysů.

Ne že by na tom teď záleželo. Propadla stejnému fatalismu jako zbytek planety. Od uzavření vakuových tunelů ve všech archologiích znatelně stouplo absentérství a drobná kriminalita. Po počáteční vlně zájmu úřady prohlásily, že nejde o předzvěst všeobecné posedlosti. Šlo o to, že lidi si brali zprávy příliš k srdci. Apatie zavládla světu nenápadně jako momentální znamení zvěrokruhu.

Bannethová si oblékla hábit a odešla z panské ložnice, aniž by se ohlédla za znenadání oživšími vzdechy z klubka těl ve

své posteli. Došla k baru v salonu a nalila si poctivou míru Crown whisky. Po čtyřech dnech nečinnosti už láhev skoro vypila.

Uvelebila se v jednom z úděsných kožených křesel a spojila se se síťovým procesorem. Skleněnou stěnu odstínily nařasené závěsy a odřízly ji od výhledu na noční archologii. Holografický monitor nad krbovou římsou pustil místní zprávy.

Posedlí v New Yorku ovládli další dva dómy. Reportéři dění komentovali z vyhlídky na střeše megavěžáku, z budov pod kupolemi se šířilo slabé narudlé světlo. Pařížská policie se chlubila, že zajala a strčila do stáze dalších devatenáct posedlých. Následovaly rozhovory se zmatenými hostiteli; jeden tvrdil, že ho posedl Napoleon, další, že její tělo používala Eva Perónová. Z Bombaje dorazilo šroubované ujištění obyvatelstvu, že místní nepokoje jsou pod kontrolou.

Stanice několikrát zopakovala ranní projev předsedy Centrvlády, v němž pozemšťany uklidňoval, že se posedlí už nikam nešíří. Řekl, že jeho rozhodnutí uzavřít tunely prokázalo svou oprávněnost. Místní bezpečnostní složky drží posedlé uzavřené v jejich enklávách. Vyzval všechny, aby se modlili za New York.

Bannethová se znovu napila a vychutnala si vzácnou slast alkoholu v krvi. **O Londýně ani slovo.**

Ani slovo, přitakal Západní Evropa. **A to žádné zprávy nedusím. Dává si velký pozor.**

Pokud je tady.

Je.

Tunely jste zavřel překvapivě rychle.

Já ne.

Opravdu? Bannethová se usmála. Všechny informace o 07 ji fascinovaly. Za celá léta se o něm nedozvěděla skoro nic. **A kdo?**

Po spřízněné vlně prosákl hněv. **Jedna imbecilní kolegyně zpanikařila. Bohužel ne všichni se dokážeme na problém plně soustředit.**

Kolik vás je?

Ne. Starých zvyků se člověk těžko zbavuje a já tajnůstkařím už strašně dlouho. Při své obsesi psychologií chování byste to měla pochopit.

No tak. Mně to říct můžete. Bez vašeho svolení si nesmím ani uprdnout. A za chvíli budu rozložená na atomy.

Mám pohladit věrnou služebnici?

Říkejte tomu, jak chcete.

No dobře, asi vám něco dlužím. Vedla jste si obdivuhodně. Něco vám o sobě řeknu, ale musíte mi slíbit, že se nebudete dál vyptávat.

Slibuji.

K tomu zvyku. Pěstuji si ho šest set let.

Do prdele! Vám je šest set let?

Šest set padesát dva.

Co jste kurva zač?

Něco jste slíbila.

Xenoc, že ano?

Spřízněná vlna přenesla nehlasný smích. **Děkuji za poklonu, ale jsem stoprocentní člověk. Už se přestaňte vyptávat.**

„Šest set let," vydechla bázlivě Bannethová. Sdělení ji ohromilo. Pokud mluvil pravdu. Inspektor ale neměl důvod lhát. **Pořád chodíte do stáze, ven vylezete jen párkrát za sto let. Slyšela jsem o tom.**

Zklamala jste mě. Ta whisky vám musela zatemnit mozek. Nejsem přece tak nenápaditý. Stáze, propána.

Tak co?

Přijďte si na to sama. Měla byste mi být vděčná. Dal jsem vám něco, čím se můžete na pár dní zaměstnat. Začínala jste se příliš soustředit na smrt. Teď, když jste uspořádala svůj odkaz, potřebujete jinou intelektuální zábavu.

Co bude s mými soubory? Uveřejníte je?

Světská sláva. Vedla k pádu větších egocentriků než vy.

Uveřejníte je? opakovala naštvaně Bannethová.

Pro mé lidi budou představovat skvělý zdroj informací.

Pro vaše lidi? Co s nimi chcete… Obraz na holomonitoru se zhoupl. Nějaký reportér právě prolézal elektrárnu poškozenou výbuchem. **Viděl jste to?**

UI zachytila mikrofluktuace v elektrických obvodech mansardy. Je tam. Vzrušení sršelo na spřízněné vlně jako blesky v rádiu.

„Kurva!“ Bannethová do sebe hodila zbytek sklenice. Nic nezmůžu. Musela si to v duchu opakovat pořád dokola. Když konečně přišla její chvíle, dostala chuť se vzepřít. Vstala. Quinn ji neuvidí poraženou a slabou. A také bude vědět, že v jeho polapení hrála největší úlohu.

Nadatovala světlům, ať se rozzáří, a otočila se kolem dokola. Nic neuviděla, mansarda se jí rozpíjela před očima. Holografický obraz se znovu zhoupl a ve zvuku zapraskalo.

Pomalu, s vyzývavým úsměvem na rtech, pronesla: „Kdepak jsi, Quinne?“

Připomínalo to špatně zaostřenou AV-projekci. U dveří do ložnice se zavlnil stín a zakryl jí výhled na snaživé učedníky. Zprvu byl průsvitný, ale rychle houstl. Stropní světla zablikala a obraz holomonitoru se zhroutil do duhové kuličky. Bannethové selhala nervová nanonika. Na mramorové dlažbě stál Quinn Dexter v ebenovém hábitu a hleděl přímo na ni. Úplně materializovaný.

Mam tě, hajzle!

Inspektorův výkřik zaduněl Bannethové v hlavě. Celou vteřinu hleděla na svůj krásný výtvor, na nádherné rysy, a vzpomínala, jaká hněvivá síla dřímá pod tou hladkou bledou kůží. Díval se přímo na ni. Ne, nemohl pohnout očima. **Špatně. Špatně! ŠPATNĚ! Počkejte, to není…**

Laser orbitální obrany vypálil. Kilometry nad Bannethovou paprsek pronikl křišťálovým dómem. Zasáhl poslední patro věžáku v Parsonage Heights a proměnil karbobeton i pochybnou výzdobu v oblak iontů. Ze zničených pater vylétlo k dómu tornádo téměř hmatatelného modrého světla.

Quinn se vznášel v srdci exploze, zaujat zkázou v hmotném vesmíru. Byl zvědavý, jakou zbraň proti němu nakonec použijí. Takovouhle podívanou poskytne jedině orbitální útok.

Díval se, jak duše Bannethové opouští rozpadlé atomy jejího těla. Když si ho všimla, zařvala vzteky. Ubohá dušička Jacka McGoverna už mizela v nicotě.

„Pěkný pokus," posmíval se Quinn. „Tak co přihodíte jako přídavek?" Jak se vzdalovala, rozšiřoval Quinn vědomí a užíval si její strach a bezmocný vztek. A také… Kdesi na samém okraji vnímání zaslechl roztřesený sbor tenčích hlásků. Byl plný utrpení a strašlivé bolesti. Daleko, předaleko.

Zajímavé, řekl si Quinn.

20

Jednolitý závoj světla, který nad Norfolkem ohlašoval den, už nebyl tak zářivý. I když do podzimu zbývalo ještě několik týdnů, pro ty, kdo rozuměli počasí, už byl na cestě.

Luca Comar stál u okna z ložnice a díval se na pahorky jako každé ráno od… No, prostě každé ráno. Statek dnes halila obzvlášť hustá mlha. Za trávníky (pěkných pár týdnů neposekanými, sakra) viděl jen staré cedry, veliké šedé stíny střežící sady a pastviny panství Cricklade. Svým stářím a vzrůstem ho ujišťovaly o odvěkém trvání.

Venku bylo úplné ticho. Ráno bylo tak nanicovaté, že ani nevytáhlo z doupat domorodou zvířenu. Na všech listech a stéblech těžkly kapky rosy, ohýbaly větve, až se zdálo, že každý strom a keř sténá únavou.

„Proboha, vrať se do postele," zabručela Susanna. „Je mi zima."

Ležela uprostřed jejich velké postele s nebesy, oči zavřené, a ospale si přitahovala deku k ramenům. Tmavé vlasy měla rozprostřené po polštáři jako rozválené ptačí hnízdo. Nosívala je delší, napadlo Lucu. Bylo jasné, že to dají dohromady. V jistém smyslu se k sobě vrátili. Ať se na to díval, jak chtěl, patřili k sobě. Už měl plné zuby hádek s Lucy.

Luca si sedl na postel a pohlédl na svou milovanou. Vystrčila ruku zpod deky a zašátrala po něm. Stiskl jí dlaň a sehnul se, aby ji políbil na prsty. Dělal to od dob, kdy si ji ještě namlouval. Líně se usmála.

„To je lepší," zavrněla. „Nesnáším, jak každé ráno vyskočíš z postele."

„Musím. Statek se nespravuje sám. Zvlášť ne teď. Upřímně řečeno jsou ti blbouni ještě línější a hloupější než předtím.“

„To nevadí.“

„Ale vadí. Ještě nemáme úrodu pod střechou. Kdo ví, jak dlouhá bude zima.“

Zvedla hlavu a nechápavě se na něj podívala. „Bude tak dlouhá jako vždycky. Tak, jak je na tomhle světě potřeba, jak to všichni cítíme. Bude taková, jakou ji budeme potřebovat. Přestaň se užírat.“

„No jo.“ Podíval se na okno. Chtěl k němu jít.

Posadila se a pořádně si ho prohlédla. „Co je? Vidím, že máš starosti. A nejde jen o sklizeň.“

„Zčásti ano. Oba víme, že na ni musím dohlédnout, a nejen proto, že jsou tak líní. Potřebují Grantovo vedení. Do kterého sila co přijde, jak má zrno proschnout před uskladněním.“

„To jim poví pan Butterworth.“

„Myslíš Johana.“

Podařilo se jim vyhnout pohledu druhého. Přesto se oba cítili provinile. Totožnost byla na Norfolku tabu.

„Může jim poradit,“ připustil Luca. „Jiná věc je, jestli ho poslechnou. K harmonické rodině pracující pro společné blaho musíme ještě ujít kus cesty.“

Zazubila se. „Musíš je dokopat do práce.“

„Přesně tak.“

„Ale proč jsi tak naštvaný?“

„Takovéhle dny mě nutí přemýšlet. Strašně se táhnou. Není žádná pořádná práce, jen prořezávka stromů. To zvládne Johan.“

„Aha.“ Přitáhla si kolena pod bradu. „Holky.“

„Ano,“ přiznal nerad. „Holky. Nesnáším to. Vidím, že je ve mně víc Granta než mě. Že nad sebou ztrácím vládu. To nemůže být dobře. Jsem Luca a jeho dcery pro mě nic neznamenají, nemám s nimi nic společného.“

„Ani já,“ posmutněla Susanna. „Ale asi bojujeme s instinktem, který nedokážeme přemoci. Jsou dcery tohohle těla,

Luco. A čím víc se v něm zabydlím, čím víc mi patří, tím víc musím přijímat, co k němu patří. Marjorii Kavanaghovou. Když to neudělám, bude mě věčně sužovat; a právem. Tohle má být naše útočiště. Jak by mohlo, kdybychom je odmítali? Neměli bychom chvíli klidu."

„Grant mě nenávidí. Kdyby mě teď mohl střelit do hlavy, neváhal by. Někdy, když jsem víc on než já, jsem přesvědčený, že to udělám. Jsem tady jenom proto, že ještě není připravený spáchat sebevraždu. Zoufale touží zjistit, co se stalo s Louise a Genevieve. Chce to tolik, že to chci i já. Proto mě dnešek tolik láká. Můžu si vzít koně a odjet do Knossigtonu. Zůstala tam jedna aeroambulance. Pokud funguje, do večera budu v Norwichi."

„Pochybuju, že by tady fungovalo nějaké letadlo."

„Já vím. Dostat se do Norwiche lodí bude daleko složitější. A v zimě skoro nemožné. Takže musím vyrazit hned."

„Cricklade tě ale nepustí."

„Ne. Asi ne. Už sám nevím. Grant je čím dál silnější, unavuje mě." Zahořkle se zasmál. „Ironie osudu. Jsem posedlý člověkem, kterého jsem posedl. Nic jiného si asi nezasloužím. A víš co? Já sám se chci ujistit, že jsou holky v pořádku. Nevím, kde se to ve mně bere. Jestli za to může on nebo moje svědomí, protože jsem Louise ublížil. Carmitha říká, že se navracíme. Třeba má pravdu."

„Ne. Vždycky budeme sami sebou."

„Opravdu?"

„Ano," odpověděla s přesvědčením.

„Chtěl bych tomu věřit. Spousta věcí tady není, jak jsme si představovali. Vlastně jsem se chtěl jen zbavit nicoty. Teď od ní mám pokoj, ale pořád trpím. Bože, proč nemůže být smrt definitivní? Cos to stvořil za vesmír?"

„Luco, jestli se vypravíš hledat holky, pojedu s tebou."

Políbil ji a pokusil se zapomenout v běžných starostech. „Dobře."

Objala ho kolem krku. „Pojď sem. Oslavíme, že jsme to my. Umím pár věcí, které Marjorie Grantovi nikdy neposkytla.“

***

Carmitha celé dopoledne pracovala v růžovém sadu jako jedna z třiceti nádeníků najatých, aby v legendární norfolkské květeně udělali pořádek. Kvůli zpoždění to byla těžší práce než obvykle. Stonky už ztvrdly a začala na nich vyrážet druhá poupata. Musela je stříhat a vracet rostliny do jejich přirozeného vějířovitého tvaru. Začala prořezávkou seschlých květů a pak ze štaflí sadarskými kleštěmi ostříhala horní výhonky. Dlouhé pruty pod keřem padaly na hromadu.

Také si všimla, že tráva mezi řádky příliš vyrostla, ale nechala si to pro sebe. Stačilo, že svět funguje aspoň trochu tak, jak ho znala. Až přijde konec a z bezhvězdného nebe na ně spadne Konfederace, aby vyhnala mrtvé duše z těl, původní obyvatelé se budou mít čeho chytit. Nebude toho moc, ale něco přežije. Další generace bude schopná zvednout se z trosek hrůzy.

Opakovala si to každý den. Nesměla si připustit, že jsou tu posedlí navždy. Někde za tímto vesmírem Konfederace stále drží pohromadě a její vůdcové vynakládají všechny síly k jejich nalezení a vysvobození.

Bála se, jak bude vysvobození vypadat. Vyhnat duše do temné prázdnoty onoho světa nic nevyřeší. Musí se jim najít nějaké útočiště. Posedlí si samozřejmě myslí, že ho našli tady. Hlupáci. Ubozí prokletí pošetilci.

Podobně raději nepřemýšlela o tom, jak bude po vysvobození vypadat život na Norfolku a dalších posedlých světech. Nikdy se neprotivila cikánskému duchařství, stejně jako usedlíci vyznávali svého křesťanského Boha. Ani jedno náboženství ale neučilo, jak žít, když člověk s jistotou ví, že má nesmrtelnou duši. Jak by s tím někdo mohl brát vážně tělesnou existenci? Proč se snažit, proč něco dělat, když vás čeká

věčnost? Odjakživa jí vadila omezení hmotného světa, ale připouštěla, že jinou možnost nemá. „Motýlek bez křídel," říkala jí babička. A teď se jí otevřela cesta do nekonečné svobody.

Co udělala, když ji uviděla? Chytla se malicherného světa jako kliště s takovou silou, že se jí na Norfolku mohl těžko někdo vyrovnat. Asi jí to už zůstane. Čeká ji věčná schizofrenie, niterný boj mezi jin a jang.

Lepší na to nemyslet. Ani to ale nešlo, protože by přiznala, že ztratila vládu nad svým osudem. Znamenalo by to, že se o sebe nedokáže postarat a trpně čeká, až ji Konfederace zachrání. To nikdy nedokázala. Přišly těžké časy.

Dostříhala vrchol keře a cestou dolů vytahala z větví pruty, které nedopadly až na zem. Pustila se do starších prutů. Kromě pěti hlavních větví se má keř nechat obrazit jen jednou za šest let. Soudíc podle vrásčité kůry a namodralých hub v prasklinách měl keř nárok na omlazení. Rychle uvázala ponechané výhonky drátem. Pracovala automaticky, úvazy pevně utahovala a ani se nemusela dívat na ruce. Každé dítě na Norfolku by to dovedlo ze spaní. Ostatní nádeníci dělali totéž. Instinkt a tradice se tu nevzdaly vlády.

Carmitha slezla o čtyři příčky a začala prořezávat nižší patro. V hlavě ucítila neznámý strach. Blížil se k ní. Chytila se podpůrné mříže a vyklonila se mezi řádky. Po trávě běžela Lucy, kličkovala mezi hromádkami výhonků a zuřivě mávala rukama. Zastavila pod Carmithou, celá zadýchaná.

„Mohla bys jít se mnou?" zafuněla. „Johan se zhroutil. Bůh ví, co s ním je."

„Zhroutil? Jak?"

„Nevím. Šel pro něco do tesařské dílny a kluci říkali, že prostě najednou spadl na zem. Nedokázali ho udržet na nohou, tak ho nechali a poslali mě pro tebe. Hergot, celou cestu jsem fakt jela na koni. Co bych dala za slušný mobil."

Carmitha slezla ze štaflí. „Vidělas ho?"

„Ano. Nevypadá špatně," odpověděla Lucy nápadně rychle. „Je při vědomí. Jenom trochu slabý. Asi se přepracoval. Ten hajzl Luca nás má všechny za služebnictvo. Budeme s tím muset něco udělat."

„No jistě," odtušila Carmitha. Vyrazila travou k doškové stodole, kde měla přivázaného koně.

Když vjela do stáje, seskočila a hodila uzdu jednomu neposedlému chlapci, kterého Butterworth/Johan povýšil na podkoního. Usmál se a zamumlal: „Jsou pěkně otřesení."

Mrkla na něj. „Hrůza."

„Pomůžete mu?"

„Uvidíme, co s ním je." Od příjezdu na Cricklade za ní pro radu či pro pomoc přišlo překvapivé množství místních. Nastuzení, bolesti hlavy, namožené svaly, chrapot, zkažený žaludek, samé drobnosti, které jejich moc nedokázala přemoci. Zlámané kosti a otevřené rány si spravili sami, ale když šlo o něco nenápadnějšího, skrytějšího, měli potíže. Carmitha tedy začala rozdávat babiččiny zásoby bylinek. Přibrala si i péči o panskou bylinkovou zahradu. Mnoho večerů strávila roztloukáním sušených listů v hmoždíři, mícháním směsí a dosypáváním starožitných skleněných dóz. Hlavně díky tomu ji osazenstvo panského domu rychle vzalo mezi sebe. Raději se obrátili na cikánskou bylinkářku, než by jeli do města k doktorovi. O správně připravený ženšen (bohužel geneticky upravený pro norfolkské podnebí, a tudíž zřejmě hodně slabý) a jeho botanické příbuzné nebyla nouze, protože okleštěný farmaceutický průmysl využíval především přírodní medicínu. Ne že by na panství byly velké zásoby; Luca z Bostonu nedokázal objednat víc. Měšťáci ještě neopravili zpracovatelskou dílnu.

Přišlo jí zvláštní, že prostá znalost rostlin a země po předcích, díky níž se před nimi dokázala ukrýt, jí teď vysloužíjejich úctu a vděčnost.

Tesařská dílna byla vysoká budova za sídlem, schovaná mezi dalšími podobnými. Všechny jí se svými dřevěnými

okenicemi a slunečními panely na strmých střechách připadaly jako přerostlé kůlny, ale sídlil tu kolář, mlékárna, kovárna, kamenictví, spousta dílen, a dokonce pěstírna hub. Kavanaghové chtěli mít na panství všechny řemeslníky, které kdy mohou potřebovat, aby si připadali nezávislí.

Když přišla, u vchodu do dílny se motalo několik lidí, v rozpacích, jako by se právě stali svědky rodinné hádky. Nechtěli tu být, ale na druhou stranu nechtěli o nic přijít. Pozdravili ji úsměvem a doprovodili ji dovnitř. Katry, soustruhy i čepovací frézy byly zticha. Tesaři z jednoho ponku sklidili nářadí i řezivo a položili na něj Johana, pod hlavu mu dali polštář a na tělo vlněnou deku. Susanna mu držela u rtů sklenici ledové vody, v nohách ponku stál Luca a ustaraně se mračil.

Johan měl mladistvou tvář zkroucenou šklebem a zbrázděnou vráskami. Kůže se mu leskla potem, řídké pískové vlasy měl přilepené na čelo. Každých pár vteřin se roztřásl. Carmitha mu položila ruku na čelo. I když to čekala, překvapilo ji, jak je rozpálený. V myšlenkách se mu svářil strach s odhodláním. „Povíš, mi co se stalo?“ zeptala se.

„Jenom se mi udělalo trochu slabo. Za chvíli budu čipera. Potřebuju si odpočinout. Asi jsem snědl něco špatného.“

„Vůbec nejíš,“ zabručel Luca.

Carmitha se otočila čelem k divákům. „Tak, viděli jste, co jste chtěli. Jděte na oběd. Potřebuju trochu vzduchu.“

Poslušně odešli. Carmitha vystřídala Susannu a stáhla Johanovi deku. Flanelovou košili pod tvídovým sakem měl nasáklou potem a volné kalhoty se mu lepily na nohy. Na vzduchu se rozklepal.

„Johane,“ přikázala pevným hlasem, „ukaž se mi.“

Nasadil statečný úsměv. „Vidíš mě.“

„Ne, nevidím. Okamžitě zruš tu iluzi. Musím se podívat, co s tebou je.“ Dívala se mu pevně do očí, aby ho přemohla silou vůle.

„Dobře," podvolil se Johan. Střet ho úplně vyčerpal, ani neudržel hlavu. Pak jako by po něm přeběhla vlna, linie zkrouceného vzduchu, za níž byl úplně jiný. Trošku vyrostl do všech směrů. Kůže zesvětlela a objevily se pod ní žilky. Na tváři mu vyrazilo strniště, zestárl o čtyřicet let. Oči mu zapadly do lebky.

Carmitha leknutím zatajila dech. Napověděly jí propadlé tváře. Rozepjala mu košili. Johan nebyl zrovna oběť hladomoru, ty mají kůži napjatou na kostech a svaly vyhublé na sílu šlach. Johanovi přebývala kůže a visela z něj v dlouhých lalocích. Jako by se v něm smrskla kostra a nechala si o mnoho čísel větší kůži.

Mnoho detailů naznačovalo, že za stav těla nemůže jen dlouhodobá redukční dieta. Záhyby kůže byly podivně ztuhlé, poskládané do faldů, jež napodobovaly svalstvo výjimečně trénovaného pětadvacetiletého mladíka. Některé hrbolky byly růžové, jako by si je do krve drbal, a některé dokonce temně rudé, zřejmě zaschlou krví v puchýřích.

Johan se styděl, ze všech tří lidí nad sebou cítil zděšení, a dokonce odpor. Citová výměna měla takovou sílu, že si Carmitha musela sednout na roh ponku. Ze všeho nejvíc chtěla jít pryč.

„Chtěl jsi být zase mladý," zašeptala. „Je to tak?"

„Budujeme ráj," odpověděl zoufale. „Můžeme být, čím chceme. Stačí pomyslet."

„Ne," řekla Carmitha. „Chce to daleko víc. Vaše společnost nefunguje ani tak dobře jako na starým Norfolku."

„Tohle je jiné," nedal se Johan. „Měníme zároveň svůj život i tento svět."

Carmitha se nad roztřeseného starce sehnula a přímo do očí mu vmetla: „Nic neměníš. Zabíjíš se."

„Tady není smrt," odsekla Susanna.

„Fakt?" rýpla Carnatha. „Jak to víš?"

„Nechceme tu smrt, a tak tu není."

„Jsme v jiném vesmíru. Ne v jiném životě. Tohle je útěk před skutečností. Nevydrží věčně, přání si pletete s realitou.“

„Jsme tady navěky,“ zavrčela Susanna. „Zvykni si na to.“

„Myslíš, že Johan vydrží věčně? Nevím, jestli ho udržím naživu aspoň tejden. Podívej se na něj, pořádně se koukni. Tohle z něj udělaly ty vaše čáry, tuhle trosku. Nemáte moc dělat zázraky, jenom kazit přírodu.“

„Nechci umřít,“ zasípal Johan. „Prosím.“ Rozpálenou rukou stiskl Carmithu. „Musíte to zarazit. Uzdravit mě.“

Carmitha se mu ohleduplně vykroutila. Začala podrobně studovat jeho fyziologické změny a přemýšlet, co je v jejích silách. „Většina léčení je na tobě. Případné zotavení ale bude zázrak holistické medicíny.“

„Udělám cokoli. Cokoli!“

„Hmmm.“ Přejela mu rukou po hrudi a promačkala hroudy masa, jako by zkoušela ovoce. „Tak začneme. Kolik ti je?“

„Cože?“ nechápal Johan.

„Pověz mi, kolik ti je let? Já to vím. Na tenhle statek jezdím o sklizni už patnáct let. Pan Butterworth je i v mé nejstarší vzpomínce. Už tehdy byl šafářem. A byl dobrý; neřval, vždycky věděl, co říct, aby lidi popohnal do práce, k cikánům se choval stejně jako k usedlíkům. Pamatuju ho v tom věčným tvídu a ve žlutý vestičce. Když mi bylo pět, myslela jsem si, že je král světa, jak vypadal pěkně a vesele. A o tom, jak to tady chodí, věděl stejně jako Kavanagh. To nejde přes noc. Tak mi pěkně pověz, Johane, chci to slyšet od tebe. Kolik je ti let?“

„Šedesát osm,“ zašeptal. „Je mi šedesát osm pozemských roků.“

„A kolik vážíš, když jsi zdráv?“

„Patnáct a půl kamene.“ Na chvíli zmlkl. „A mám šedivé vlasy. A není jich moc.“ Zpověď mu trochu ulevila.

„Tak se mi to líbí. Začínáš chápat. Musíš se smířit s tím, čím jseš, a radovat se z toho. Byl jsi duše zmučená nicotou a teď máš zase tělo. Tělo, které ti dá všechno, o co tě nicota obrala. Je úplně jedno, jak vypadá. Nech ho, ať si je, jaký chce.

Před ničím se neschovávej. Vím, že to není lehký. Myslel sis, že tady můžeš všechno. Bude těžký si přiznat, že to není pravda, a ještě těžší tomu uvěřit. Musíš se ale smířit se svým novým já a s nedostatky Butterworthova těla. Vedl hezkej život a nevidím důvod, proč bys v něm nemohl pokračovat.“

Johan se snažil tvářit rozumně. „Ale jak dlouho?“

„Předpokládám, že měl geneticky vylepšený předky. Jako většina kolonistů. Takže vydrží ještě pár desítek let, pokud mu nebudeš provádět naschvály.“

„Desítek let.“ Johana to zdrtilo.

„Nebo pár dní, když si nezačneš zase věřit. Jestli ti mám pomoct, Johane, musíš pomoct ty mně. Nedělám si legraci. Jestli si hned nepřestaneš namlouvat, že budeš žít věčně, přestanu tu s tebou ztrácet čas.“

„Poslechu,“ pospíšil si Johan. „Slibuju.“

Pohladila ho a zase ho přikryla dekou. „No dobře, hezky tu lež. Luca sežene pár chlapů, aby tě odnesli domů. Já zajdu do kuchyně a promluvím si s kuchařkou, co by ti mohla poslat. Každý den si dáš spoustu malých jídel. Nechci ten tvůj ptačí žaludek moc zatěžovat. Ale je důležitý do tebe dostat dost živin.“

„Děkuji.“

„Mám pár bylinek, co pomáhají trávení. Musím je namíchat. Odpoledne začneme.“

Odešla z dílny a zamířila zpátky do dvora. Kuchyně zabírala dlouhý obdélníkový přístavek mezi sklady v západním křídle a hlavní budovou zámku. Uvnitř byla černobíle vykachlíkovaná a žár deseti trub nedokázala vy větrat ani dokořán otevřená okna. Dvě kuchty tahaly z pece bochníky chleba a dávaly je v ošatkách vychladnout na drátěnou polici pod oknem. Další tři pomocnice krájely zeleninu k večeři. Sama šéfkuchařka dohlížela na bourání ovce. Na věšáku visely řady měděných hrnců, kastrolů a pánví jako kdysi nebeský most nad Norfolkem. Carmitha si nad trouby mezi hrnce věšela svazečky bylin, které chtěla mít rychle proschlé.

Mávla na kuchařku a došla za Veronikou. Na prkénku u dřezu škrábala mrkev. „Jak se vede?“ zeptala se Carmitha.

Véronique se usmála a nadšeně se pohladila po napjatém břiše. „Nechápu, že ještě nechce ven. Chodím čůrat každých deset minut. Určitě to nejsou dvojčata?“

„Už ho vnímáš sama.“ Carmitha pohladila břicho a z dítěte ucítila jen spokojenost. Veronique posedla tělo Olive Fenchurchové, devatenáctileté děvečky, provdané zhruba dvě stě dní za čeledína. Krátké zasnoubení, následované podezřele krátkým těhotenstvím. Porod se čekal sedmdesát dnů před termínem. Na Norfolku nic zvláštního.

„Nechci,“ upejpala se Veronique. „Nosí to smůlu, ne?“

„Tak v tom případě mi budeš muset věřit, že je v pořádku. Až bude chtít ven, poví nám to.“

„Doufám, že si nedá načas.“ Dívčina si poposedla. „Bolí mě nohy a o zádech radši ani nemluvím.“

Carmitha se chápavě usmála. „Večer ti promasíruju chodidla mátovým olejem. To by tě mělo vzpružit.“

„Děkuju, děkuju mockrát. Máte nejchytřejší ruce na světě.“

Skoro to vypadalo, že se posednutí nepovedlo. Veronique byla tichá a hodná, strašně snažila zavděčit, úplně stejně jako Olive. Jednou se Carmitě svěřila, že zemřela při nehodě. Neřekla, kolik jí bylo, ale Carmitha předpokládala pubertu; občas se zmínila o šikaně v družině.

Její francouzský přízvuk už splýval se zemitým norfolkským nářečím. Zvláštní kombinace, i když docela příjemná pro ucho. Syté norfolkské samohlásky byly každým dnem výraznější, jak se posedlá mysl zklidňovala. Carmitha měla pocit, že se i ztrácí.

„Slyšelas o panu Butterworthovi?“ zeptala se.

„Slyšela,“ přitakala Veronique. „Uzdraví se?“

Zajímavé, že na něj nemyslí jako na Johana, řekla si Carmitha. Pak ji ten hloupý trik zamrzel. „Je jenom slabý. Moc nejedl. Dám ho dohromady; kvůli tomu jsem přišla. Potřebuju, abys mi připravila pár olejíčků.“

„Moc ráda.“

„Díky. Taky potřebuju padančata, ve sklepě jich je fůra. Bergamot; hlavně z kůry. A budeme potřebovat anděliku, ta povzbuzuje chuť k jídlu, takže musím mít každej den čerstvou. Až se dá trochu dohromady, spravíme mu kůži avokádem, ať je se sebou spokojenější.“

„Hned se do toho dám.“ Véronique pohlédla ke dveřím a začervenala se.

Carmitha na prahu uviděla Lucu. „Za chvíli si pro to přijdu,“ řekla dívence.

„Myslíš, že tamto pomůže?“ zeptal se Luca, když se kolem něj prosmýkla na chodbu.

„Bacha,“ upozornila ho. „Málem ti uklouzlo: tamto svinstvo.“

„Ale neřekl jsem to, ne?“

„Ne, tentokrát ne.“

„Tři chlapi ho vzali nahoru. Nevypadá moc dobře, co? Je v hrozném stavu!“

„To záleží na přístupu.“ Vyšla na dvůr, Luca se držel krok za ní. Maringotku měla u brány, záclony zatažené a dveře zavřené. Své pevnosti se nevzdala. Byla teď víc jejím světem než planeta okolo.

„No dobře, omlouvám se,“ volal Luca. „Už bys měla vědět, jaký jsem.“

Opřela se o přední kolo a lišácky se zazubila. „Kterej z vás, můj pane?“

„A jsme si kvit.“

„Dobře.“

„Tak mi prosím tě pověz, na co jsou ty olejíčky.“

„Na aromaterapeutický masáže, i když něco mu dám i do koupele; asi levanduli.“

„Masáže?“ Zase začal pochybovat.

„Podívej, ani s konfederační lékařskou technikou bysme tady moc nezmohli. Léčení není jenom nahození rozladěný biochemie. To je problém vědecký medicíny, zajímá ji jenom

tělo. Johan musí tohle neštěstí překonat zevnitř. Nemá svoje tělo a my musíme přemoct jeho nutkání vracet se do původní podoby. Tělesný kontakt, například při masáži, mu dá v těle pocit reality. Můžu ho přesvědčit, aby svou podobu přestal odmítat. A tady se hodí olejíčky; šťáva z padančat úžasně uvolňuje. Dohromady by mu měly pomoct přijmout skutečnou totožnost.“

„Úžasné. Mluvíš jako odborník na specifické psychické problémy posedlých.“

„Upravila jsem starý recepty. Nic novýho pod sluncem. Johan je na tom jako kdysi anorektici.“

„Ale prosím tebe!“

„Mluvím pravdu. V mnoha případech se mladé holky prostě nevyrovnají s tím, jak se jim plní tvary. Snaží se vrátit k postavě před pubertou a to má katastrofální následky. Na týhle planetě jste všichni přesvědčení, že se z vás stali andělé nebo polobozi a takový nesmysly. Myslíte si, že jste v rajský zahradě a zůstanete navěky mladý. Jako když politik uvěří vlastním kecům, i vy jste sami sebe přesvědčili, že co si myslíte, je pravda. Není.“

Už se neusmíval tak sebejistě. „Dovedeme tvořit. Víš to. Sama to dovedeš.“

„Tvarovala jsem hmotu, to je všechno. Představila jsem si neviditelný dláto a ryla jsem, dokud jsem nedostala správnej tvar. Ale hmota zůstane stejná.“ Rozhlédla se po dvoře, ve stínech podél zdí si lidé užívali polední pauzu. Několik z nich je bez zájmu sledovalo. „Pojď dál,“ řekla Lucovi.

I když se dlouho schovávala v lesích a přibyly jí kouzelnické schopnosti, k úklidu maringotky se ještě neodhodlala. Když smetla oblečení z křesla a pokynula Lucovi, ať se posadí, zdvořile se rozhlédl. Sama si sedla na postel. „Před Susannou jsem radši nic neříkala, ale někomu to musím povědět.“

„Co?“ zeptal se váhavě Luca.

„Myslím, že to není jen podvýživa. Pod kůží má tvrdý boule. Kdyby trochu jedl, řekla bych, že mu rostou svaly. Jenže sval je na pohmat jiný.“ Kousla se do rtu. „Moc možností nezbývá.“

Lucovi chvíli docházelo, co mu říká. Nechtěl si přiznat pravdu. „Nádory?“ hlesl.

„Při první masáži ho pořádně prohlídnu. Ale nenapadá mě, co by to bylo jinýho. Luco, má jich hrozně moc.“

„Ježíšikriste. Dovedeš to vyléčit, ne? V Konfederaci není rakovina, jako byla za mého života.“

„Konfederace ji dovede léčit. Ale neexistuje žádný lék, zázračná pilulka, kterou namíchám v laboratoři. Rakovinu zvládne jenom funkční lékařská nanonika a na tu musí mít někdo kvalifikaci. Na Norfolku nikdy žádná nebyla, to pro začátek. Asi budeš muset zavolat doktory. Na tohle nemám.“

„Do prdele.“ Luca složil hlavu do dlaní. Třásly se mu. „Nemůžeme se vrátit. To nejde.“

„Luco, i ty sis měnil tělo. Ne tak moc jako Johan. Ale děláš to. Vyhlazuješ vrásky, zatahuješ břicho. Jestli chceš prohlídnout, dáme se do toho. Nikdo to nemusí vědět.“

„Ne.“

Poprvé ho politovala. „Jak chceš. Pokud si to rozmyslíš…“ Začala otvírat truhly a hledat v nich ingredience, které chtěla vzít k Johanovi.

„Carmitho?“ zašeptal Johan. „Proč jsi proboha lezla s Grantem pro peníze do postele?“

„Co je to hergot za otázku?“

„Víš přesně, na co se ptám. Holka jako ty. Jseš chytrá, mladá, sakra pěkná. Mohla sis vybrat, koho bys chtěla, klidně z lepší rodiny. Vědělo se to. Tak proč?“

Vyrazila proti němu rukou a pevně ho chytila za bradu, aby nemohl uhnout pohledem. „Na tenhle den jsem dlouho čekala, Grante.“

„Já nejsem…“

„Sklapni. Jseš on, nebo mě teď aspoň posloucháš. A tentokrát mě nemůžeš přestat poslouchat, protože bažíš po každým kousku světa venku. Je to tak?“

Držela ho tak pevně, že dokázal jen zabručet.

„Donutil tě přemýšlet, co? Tenhle Luca. Musel ses kvůli němu znova podívat na svůj svět. Má právo se ptát, proč jsem se s tebou kurvila. Odpověď je jednoduchá. Obdivuješ moji nezávislost, mýho svobodnýho ducha. Tak tahle nezávislost něco stojí. Kdybych chtěla vyměnit jediný kolo u vozu, musela bych na to makat celou sklizeň. Jediný zlámaný kolo, jedinej kámen schovanej v blátě, a je po nezávislosti. Loukotě jsou z trníku, když se zlomí, dovedu si udělat kus sama. Ale péra a oje vyrábějí tvoje manufaktury. A já potřebuju pérování, protože tu nejsou pořádný silnice. Nestavíte je, poněvadž chcete, aby všichni jezdili vlakem. Kdyby lidi měli auta, hospodářství by vypadalo úplně jinak, jak jste si ho nepředstavovali. A to ani nemluvím o tom, kolik stojí kůň jako Olivier a kolik toho sežere. Tady máš odpověď. Dělám to pro peníze, protože nemám na výběr. Narodila jsem se jako tvoje děvka. Ze všech lidí na planetě jste udělali děvky. Vy statkáři si užíváte svobody na náš účet. Nechala jsem tě, protože jsi dobře platil a nechávals mi tolik peněz, že jsem to nemusela dělat moc často. Jseš zboží, Grante, jako všichni statkáři. Tvrdá měna, nic víc.“ Tvrdě ho odstrčila. Uhodil se o stěnu maringotky a vyjekl bolestí. Když si osahal týl, nahmatal krev. Ustrašeně se na ni podíval.

„Koukej se vyléčit,“ poručila mu. „Pak vypadni.“

***

Na město, které zakázalo všechny civilní lety, se v Nova Kongu vyskytovalo překvapivě mnoho leteckých čumilů. Všichni sledovali vzdušný prostor nad Apollónovým palácem, kde se jen míhaly iontové čluny, letadla a raketoplány. Nosnost, čas příletu a výrobní značka letounů spolehlivě napovídaly, jaká diplomatická a krizová jednání se v

saldanovském sídle právě odehrávají. Na kuluské komunikační síti šlo najít několik velice neoficiálních diskusních stránek o daném tématu a KVM je pečlivě sledovala, zda někdo nepoužívá aktivní čidla.

S počátkem krize začali pozorovatelé oblohy sledovat prostor nad palácem stejně bedlivě jako městská protivzdušná obrana. Malé civilní letouny méně důležitých ministrů a královых vzdálenějších příbuzných úplně vymizely, mezi kopulemi a komíny už kličkovaly jen vojenské stroje. O jejich cestujících a nákladu něco prozrazovaly insignie letky. Diskusní stránky se prohýbaly pod vahou informací od leteckých fandů (a dezinformací KVM).

Dnešního zataženého deštivého rána pozorovatelé snaživě ohlásili kromě dvaceti dalších přílet čtyř člunů 585. letky Královské námořní pěchoty. Pětistá osmdesátá pátá se starala o logistiku, pole dost široké, aby skrylo mnohé hříchy. Díky tomu se nad jejich přítomností nikdo nepozastavil.

Stejně se nikdo nepozastavil nad příletem válečných lodí mimo jiné z Oshanka, Nového Washingtonu, Petersburgu a Nanjingu na nízkou rovníkovou orbitu v průběhu posledních třiceti hodin. Křižníky dovezly (v udaném pořadí) prince Tokamu, viceprezidenta Jima Sandersona, generálního tajemníka Korženěva a zastupujícího mluvčího Ku Rongiho. Významné hosty halilo takové utajení, že se o nich nedozvědělo ani kuluské ministerstvo zahraničí. Zastupitelským úřadům na příslušných světech nikdo nic neřekl.

Když jejich čluny postupně přistály ve vnitřních palácových zahradách, uvítání se musela zhostit předsedkyně vlády, lady Phillipa Oshinová. Než mariňáci hosty prověřili kvůli statickému náboji, musela se zdvořile usmívat, ale žádného se prohlídka nijak nedotkla. Cestou do královy soukromé pracovny byly palácové chodby nezvykle prázdné. Alastair II. vstal z křesla, aby je přivítal o něco srdečněji. V krbu plápolal oheň a zaháněl zimu za francouzské okno do zahrady. Kaštany

kolem udržovaného trávníku už shodily listí a větve se pod ledem leskly jako zalité v křemeni.

Lady Phillipa se posadila vedle vévody ze Salionu, zatímco hosté obsadili zelená kožená křesla naproti králi.

„Děkuji vám všem, že jste se dostavili," pravil Alastair.

„Váš velvyslanec řekl, že jde o důležitou záležitost," odvětil Jim Sanderson. „Naše diplomatické vztahy jsou dost vřelé i letité, abych měl důvod pohnout zadkem. Ale musím říct, že se potřebuji rychle vrátit, aby mě měli voliči na očích. Tahle krize je hlavně o sebedůvěře."

„Chápu," odtušil Alastair. „Pokud mohu něco poznamenat, krize právě teď ve veřejnosti mnoho sebedůvěry neprobouzí."

„Ano, doneslo se nám, že máte v Mortonridgi problémy."

„Po Kettonu se postup zpomalil," připustil vévoda ze Salionu. „Ale nadále získáváme území a osvobozujeme posedlé."

„To vás šlechtí. Ale co to má společného s námi? Už jste dostali veškerou pomoc, kterou jsme mohli poskytnout."

„Věříme, že nastal čas přijmout jistá rozhodnutí ohledně strategie boje proti posedlým."

Korženěv pobaveně zabručel. „Tak jste nás sem sezvali soukromě, místo abyste s tím šli na Sněm? Připadám si jak člen nějaké revoluční lóže."

„To jste," pravil král. Korženěvovi ztuhl úsměv na rtech.

„Konfederace ztrácí síly," oznámil překvapeným hostům vévoda Salionský. „Hospodářství vyspělých světů, jež zastupujeme, strádá zákazem civilních mezihvězdných letů. Planety v druhé fázi rozvoje jsou paralyzovány. Capone při svém rozsévání posedlých a při útoku na Trafalgar projevil překvapivý talent. Naši obyvatelé jsou zdeptaní jak psychicky, tak ekonomicky. Pirátské lety pomalu, ale jistě šíří posedlost. A teď je nakažena i Země, průmyslové a vojenské srdce Konfederace. Bez Země na naší straně ztrácíme vyhlídky na vítězství. Pokud máme přežít, musíme s ní včas přestat počítat."

„Počkejte chviličku," zarazil ho Jim Sanderson. „Posedlí se chytli v pár archologiích, tím to hasne. Zemi nemůžete tak snadno odepsat. VCVB je drsná společnost a když jde o posedlé, nebude si brát servírky."

Alastair pohlédl na vévodu a kývl.

„Podle naší spojky uvnitř VCVB dobyli posedlí nejméně pět archologií."

Princ Tokama povytáhl obočí. „Máte skvělé informace, pane. Před odletem z Oshanka jsem to nevěděl."

„Polovina pomocných plavidel Královského loďstva nám dělá kurýry," objasnil vévoda. „Snažíme se mít přehled, ale i tato informace je stará už několik dní. Podle hlášení je nejhorší situace v New Yorku, ale zbývající čtyři archologie se neudrží déle než několik týdnů. Centrvláda uzavřela vakuové tunely poměrně rychle, ale přesto jsme přesvědčeni, že se posedlí dostanou i do ostatních archologií. Pokud někdo na Zemi přežije pod širým nebem, pak posedlý."

„A to ještě není největší problém," řekl Alastair. „Lalonde měla zhruba dvacet milionů obyvatel, z nichž nejméně osmdesát pět procent padlo za oběť mrtvým. Společně měli dost energistické síly, aby planetu odstranili z našeho vesmíru. Podle oficiálního sčítání má New York tři sta milionů obyvatel. Už to stačí, aby unesli celou Zemi. Nemusejí čekat na dobytí ostatních archologií."

„To je pravda, ale Mračno jistě zůstane na místě," řekl Ku Rongi. „Konfederace obchoduje především s ním. Obchod se Sluneční soustavou neustane, jen zmenší objem."

„Můžeme v to doufat," přitakal vévoda. „Náš člověk z VCVB říká, že ještě nevědí, jak se posedlí dostali přes pozemskou obranu. Existuje tedy možnost, že infiltrují i asteroidy O'Neillova mračna. Jakmile se navíc Země přemístí do jiného kontinua, vezme s sebou i gravitační pole. Asteroidy se rozptýlí po soustavě."

„Zajisté," ozval se princ Tokama. „Vaši analytici jistě pečlivě zvážili, co všechno zmizení Země způsobí. Pokud tedy přijdeme o ni i o část Mračna. Jaký další postup navrhujete?"

„Olton Haaker a Státní rada právě nařídili masivní útok Konfederačního loďstva na Caponovu flotilu," odvětil vévoda. „Měl by ukončit vládu Organizace a dovolit posedlým na Nové Kalifornii dělat, co uznají za vhodné. Vezmou planetu pryč a tak eliminují hrozbu dalších infiltračních útoků a antihmotového terorismu. Navrhujeme dotáhnout tento postup do důsledků."

„Průmyslové soustavy by se měly sdružit v užší Konfederaci," řekla lady Phillipa. „Právě teď vynakládáme veškeré síly na udržení karantény a na akce jako v Mortonridgi. Takové náklady si nemůžeme dlouhodobě dovolit, ne v době hospodářského útlumu, který právě prožíváme. Když zúžíme sféru svého vlivu, snížíme náklady a zlepšíme účinnost vojenských akcí v užším prostoru. V zóně zvýšené bezpečnosti budeme schopni obnovit vzájemný obchod."

„Tím myslíte, že by k nám nesměl létat nikdo zvenčí?"

„V podstatě ano. Můžeme vládní povolení, jak fungují dnes, vydávat i obchodním lodím. Všechny lodě registrované v zabezpečených soustavách budou moci za určitých bezpečnostních opatření létat mezi členskými světy. Lodě z nejistých soustav nebudou moci přistát. Jinými slovy: vytyčíme hranice a začneme je velice bedlivě střežit."

„A ostatní planety?" zajímalo Korženěva. „Ty, které necháme na mraze. Co se s nimi podle vás stane?"

„V první řadě jsou hlavní příčinou našich současných potíží," řekl vévoda. „Nedovedou uhlídat své asteroidy, což vede k pirátským letům a možnosti šíření posedlých."

„Takže je v tom prostě necháme?"

„Když oklestíme současnou vojenskou podporu, budou se muset zhostit zodpovědnosti, které se dosud vyhýbaly. Při současné karanténě jsou okrajové průmyslové asteroidy stejně nedotknutelné. Fakticky vlastníkům vynahrazujeme ušlý zisk.

Jakmile to skončí, asteroidy budou zakonzervovány a jejich obyvatelé se vrátí na příslušnou obyvatelnou planetu. Už to zásadně omezí počet cest, kterými se posedlí mohou šířit do nenapadených soustav. Třeba jim konečně zabráníme v expanzi. Když uvidí, že se nemohou šířit na nové světy, vezmou napadené planety do té své vysněné říše a dají nám pokoj.“

„Co pak?“ zeptal se Jim Sanderson. „Dobře, z finančního hlediska se nám vrátí skoro všechno, o co jsme přišli. Jsem pro. Ale dlouhodobě to nic neřeší. I když to posedlí zabalí a vypadnou, musíme myslet na těla, na lidi, které ukradli a zotročili. Na naši pomoc a záchranu čekají stamiliony obětí, teď už možná miliardy. Slušné procento celého lidského druhu. Nemůžeme je jen tak pustit z hlavy. Musíme se poctivě zabývat otázkou duší a posmrtného života. Cestou sem jsem doufal, že se dozvím něco nového v tomto směru.“

„Kdyby existovalo jednoduché řešení, už bychom ho našli,“ pravil král. „V lidských dějinách nebylo nikdy tolik vědeckých kapacit soustředěno na jediný problém. Všechny univerzity, všechny firemní i vojenské laboratoře, všechny vynikající mozky osmi set obydlených soustav se věnují problému posedlých. Nejlepší, s čím kdo zatím přišel, je zbraň hromadného ničení, antipaměť proti duším v nicotě. Člověk může stěží považovat masové vyhlazování za platnou odpověď, i kdyby byla antipaměť spolehlivá. Musíme na krizi nahlédnout z úplně jiného úhlu. Na to potřebujeme stabilitu a prosperitu, abychom nemuseli stále řešit bezprostřední ohrožení. Společnost se bude muset v mnoha ohledech změnit; většinu z nich rozhodně neuvítáme. Nikdo ani neví, jestli změny posílí nebo zničí naši víru v Boha.“

„Chápu vaše argumenty,“ řekl Korženěv. „Ale co Sněm a celé Konfederační loďstvo? Mají chránit všechny světy stejně.“

„Jde o to,“ pronesla lady Phillipa, „že koho chleba jedí… a my v této místnosti jim dáváme na chleba nejvíc. Nikoho v tom nenecháváme, jen restrukturujeme politiku směrem k

realističtějšímu řešení krize. Pokud půjde vyřešit rychle, potřebujeme jen karanténu a několik trestných letů. Vzhledem k tomu, že řečené se nestalo skutkem, musíme přijmout nepopulární opatření a připravit se na delší práci. Jenom tak můžeme zaručit, že jednou všechny posedlé osvobodíme.“

„Kolik dalších soustav by se podle vás mělo zapojit do téhle užší Konfederace?“ zeptal se princ Tokama.

„Podle nás se svou průmyslovou základnou kvalifikuje devadesát tři světů. Nechceme tvořit úzký elitní kroužek. Fiskální analýza ukazuje, že tento počet vzájemným obchodem zajistí pomalý, ale jistý ekonomický růst.“

„A chcete zapojit Edenity?“ otázal se Ku Rongi.

„Samozřejmě,“ přitakal král. „Vlastně jsme se jimi nechali inspirovat. Pernik při obraně svých habitatů prokázal nevídanou rozhodnost. Právě takové odhodlání chceme využít v našem svazku. Kdyby planety v druhé fázi rozvoje a asteroidy od začátku postupovaly stejně, nebyli bychom dnes v tak nezáviděníhodném postavení.“

Jim Sanderson se podíval po zbývajících třech hostech a pak se otočil zpátky na krále. „Fajn, vyřídím to prezidentovi s tím, že jsem pro. Není to zrovna, proč jsem přiletěl, ale aspoň to něco řeší.“

„Jeho Veličenstvo můj otec bude zpraven,“ prohlásil úředně princ Tokama. „Musí záležitost přednést císařskému dvoru, ale pokud přesvědčíte dostatek světů, nevidím ve vašem plánu problém.“

Korženěv a Ku Rongi jen kývli a slíbili, že návrh přednesou svým vládám. Král na rozloučenou všem stiskl ruku a s každým prohodil pár osobních slov. Nespěchal na ně, ale šlo o čas; za hodinu přijme zástupce dalších čtyř soustav. Letka pět set osmdesát pět měla velice rušné tři dny.

Čtvrt milionu kilometrů nad Arnstadtem, přesně mezi planetou a jejím sluncem, se v působivě krátké chvíli otevřelo sto osmdesát sedm červích děr. Z trhlin se vynořili sokoli a

okamžitě zaujali obrannou kulovou formaci o průměru pět tisíc kilometrů. Hned začali prostor zkoumat distorzními poli i elektronickými čidly. Samozřejmě našli orbitální obranu, značně oslabenou organizačním útokem. Pozorovací satelity je přesto zachytily a zbývající obranné družice začaly zaměřovat cíle. Orbitální síť posilovaly lodě z organizační flotily, přesně sto osmnáct kusů, posílených třiadvaceti krkavci a šesti slabými nízkoorbitálními družicemi dovezenými z Nové Kalifornie kvůli udržení pořádku na planetě. Díky antihmotovým zbraním dokázaly posily pozvednout obranu planety na předválečnou úroveň.

Capone a Emmet Mordden byli spokojeni, že Organizace dokáže odvrátit každý útok, který by Konfederace mohla proti Arnstadtu podniknout. V každém případě vojenská síla Organizace bránila zmizení planety z vesmíru a tím zadržovala velícímu admirálovi ruku.

Pravda, poslední dobou přibylo bleskových náletů: sokoli sestřelovali bitevní vosy a neviditelné miny. Málokterá z jejich střel ale zasáhla cíl, obrana měla pětadevadesátiprocentní úspěšnost. Neustálá bojová pohotovost udržovala posádky pozorovacích satelitů bdělé. Spolu s distorzními poli krkavců zajišťovaly, že se k průmyslovým asteroidům nedostane nikdo dost blízko, aby je mohl vážně ohrozit.

První dvě minuty po příletu sokolů se nic nedělo. Obě strany čekaly, co udělá protivník. Organizační velitel nevěděl, co si má myslet. Takový počet sokolů v dané formaci by znamenal zajišťovací operaci, připravenou k ochraně větší síly adamitských lodí. Ale sto dvacet sedm bylo příliš mnoho, spíš celá úderná síla. Mátla ho i vzdálenost: sokoli vylétli mimo dostřel bitevních vos. Antihmotový pohon ale Organizaci poskytuje výhodu a její vosy dosáhnou cíle rychleji.

Sokoli potvrdili, že na ně Organizace nemůže zaútočit, pokud mezi sokoly neskočí krkavci a nenapadnou je. Žádný to neudělal. Otevřely se další červí díry. Pak se v kouli sokolů objevila první adamitská loď.

Admirál Kolhammer používal jako vlajkovou loď křižník Illustrious. V obrovském korábu mohl mít u sebe kompletní tým taktiků s dokonale vybaveným počítačovým zázemím nezávislým na můstku. Žádná loď Konfederačního loďstva nebyla lépe připravená na koordinaci tak rozsáhlého útoku. I s úctyhodným počtem antén měl taktický štáb na vlajkové lodi potíže udržovat spojení s více než tisícovkou lodí pod Kolhammerovým velením.

Jako na potvrzení nesmírné síly se celá flotila vynořovala celých osmatřicet minut. Důstojníkům i mužstvu Organizace připadalo, jako by příliv lodí neměl nikdy vyschnout.

Kolhammerův štáb předával lodím letové vektory, jakmile se vynořily. Fúzní motory naskakovaly a přestavovaly formaci do tvaru kotouče. Tisíce plazmových plamenů soustředěných na jediné místo přesvítily i slunce. Lidé na planetě viděli útočníky jako světlou kulatou skvrnku na pozadí žhnoucí fotosféry, hrozivou předzvěst věcí příštích.

Jádro formace tvořilo osm set adamitských lodí, po krajích letělo pět set sokolů. Jakmile se ustálila vzájemná poloha, zažehli kapitáni hlavní pohon a na osmi gé zamířili k planetě. Sokoli protáhli distorzní pole a srovnali krok s kovovými bratry ve zbrani.

Motelovi Kolhammerovi se v hlavě pomalu otáčel obrovský neuroikonický displej, každá loď měla svou zlatavou ikonku s červenou šipkou letového vektoru, planetu představovala holá ebenová koule. Sílu planetární obrany znázorňovaly průsvitné barevné obaly kolem černého míčku. Lodím ještě zbýval kus cesty k prvnímu, žlutému obalu. Ani jedna strana zatím nevypálila jedinou střelu.

Simulace mu připomněla kladivo dopadající na vejce, oproti skutečnosti byla až nesmyslně filigránská. Sám se zalekl strašných ničivých sil, jež se rozpoutají, až dojde ke skutečnému střetu. Nikdy by to do sebe neřekl. Konfederační loďstvo mělo právě takovým hrůzám předcházet, ne s nimi

začínat. Trápilo ho, že politici jsou přesvědčeni o selhání konfederačních sil, a proto nařídili takové krveprolití.

Kupodivu vinu unesl právě kvůli oněm politikům. Právě ti, kdo nařídili útok, umožnili, aby proběhl s minimálními ztrátami – na straně Konfederace. Důrazem na bezpodmínečný úspěch dala Státní rada Kolhammerovi něco, po čem před bitvou touží každý generál: mohutnou palebnou převahu.

Kolhammerova útočná flotila třicet minut zrychlovala na osmi gé. Když dal rozkaz vypnout motory, k planetě stále zbývalo sto deset tisíc kilometrů. Rychlostí sto padesáti kilometrů za sekundu dosáhli vnějšího okraje planetární obrany. Fregaty, křižníky i sokoli vypustili po pětadvaceti bitevních vosách. Každá střela byla naprogramovaná na autonomní vyhledávání cílů. Totální útočná strategie: každý kousek hmoty na oběžné dráze, od kosmického smetí velikosti oblázku přes průmyslové orbitální stanice a orbitální lodě po obydlené asteroidy, byl legitimní cíl určený ke zničení. Konfederační lodě nemusejí čekat na potvrzení výsledku, nedají Organizaci čas odpovědět antihmotovými vosami, nemusejí uhýbat na dvanácti gé, nebudou riskovat.

Adamitské lodě začaly skákat pryč. Sokoli si otvírali červí díry a mizeli na dohodnuté souřadnice. Jen Illustrious, deset doprovodných fregat a tři sta sokolů zůstalo na místě kvůli pozorování. Všechny zbývající lodě teď brzdily na deseti gé, k orbitální obraně se hnalo pětatřicet tisíc bitevních vos na plný výkon dvaceti pěti gé.

Střet měl od prvního okamžiku jediný možný výsledek. Ani s pěti sty antihmotovými vosami neměla Organizace jak útok odvrátit. Na straně Konfederace byla nejen drtivá přesila, ale výhoda času, po který útočící vosy zrychlovaly, a teď měly daleko vyšší rychlost. Zničit tak rychlou vosu je možné jedině přímým zásahem při prvním průletu; ani nejrychlejší raketová munice nedostane druhou příležitost.

Krkavci houfně zmizeli, aniž by se obtěžovali žádat velitelství orbitální obrany o dovolení. Organizační fregaty

začaly do trupu zatahovat čidla i antény, aby mohly skočit. Chudáci na nízkých orbitách zamířili plnou parou co nejdál od planety, kde jim gravitační pole nezkroutí červí díru.

Sokoli distorzními poli měřili tlak, kterým fregaty působí na časoprostor, aby unikly. Každá kombinace energetického tlaku a směru byla jedinečná, sokoli snadno vypočítali souřadnice skoku. Za každou organizační lodí hned tři skočili. Měli jediný rozkaz: zničit. Zatímco adamitská loď potřebuje po skoku několik sekund na vytažení čidel, sokol může okamžitě útočit, dokud je cíl bezbranný. Kolhammer byl rozhodnut nepovolit jediné fregatě návrat na Novou Kalifornii, kde by Capona posílila zásobami antihmoty.

Bitevní vosy v útočném hejnu vypustily munici a desítky tisíc kilometrů prostoru pokryly hustou krajkou bílého ohně. V zářivém závoji blikaly výbuchy fialového plynu ze zničených pozorovacích satelitů. Explozí přibývalo, na nižších orbitách obíhalo víc družic. Hejno dosáhlo prvního obydleného asteroidu na geostacionární dráze a snadno zlikvidovalo jeho obranu. Do skály se zakousla kinetická torpéda a rakety s nukleárními hlavicemi, na povrchu asteroidu hned naskákaly neštovice stovek radioaktivních kráterů. Do vakua z každé díry vylétla oblaka iontů a magmatu, rotace asteroid zahalila do spirál psychedelické chromosféry. Následovaly nízko letící obranné družice a meziorbitální nákladňáky. Potom další asteroid. Chvíli to vypadalo, jako by ničivá síla hlavic v atomech skály zažehla fúzi. Osciloskop explozí se slil do jediného světla hvězdného jasu. Když pohaslo, asteroid byl roztrhaný na tisíce kusů, z nichž každý se stal cílem další vlny raket.

Vzduchem těžším než olovo vmáčknutý do akceleračního křesla sledoval Motela Kolhammer útok napůl přes optická čidla a napůl přes grafiku štábního počítače. Skutečnost se stále více blížila elektronické simulaci. Planetu obklopovala záře chladnoucích plazmatických mračen. Nejvíc plavidel, stanic a obranných družic obíhalo samozřejmě na nejnižších orbitách.

Když je rakety roztrhaly, uvolnilo se tolik přehřátých iontů, že planetu úplně zahalily.

Na Arnstadtu obloha vzplála ohňostrojem padajících trosek. Horní vrstvy atmosféry prořízly iontové výtrysky, smršť zhoubných padajících hvězd přehřála stratosféru na teplotu kovářské výhně. Mraky se v odpověď zbarvily do ruda.

Když posedlí upletli své kouzlo, přelétal Illustrious osmdesát tisíc kilometrů nad jižním pólem. První varování představovalo kolísání gravitace, jež křižník vychýlilo o několik metrů z dráhy. Světelný závoj nijak nepohasl, jen změnil odstín a prošel spektrem až do fialové. Optická čidla musela v průběhu několika minut postupně zapnout všechny filtry, zářivá koule se stále zmenšovala.

Motela Kolhammer nechal jedno čidlo zaměřené do zlověstně prázdného prostoru, radary a gravitonické senzory pátraly po hmotě planety. S nulovým výsledkem. „Řekněte eskortě, ať skočí na dohodnuté souřadnice," řekl štábu. „Pak spočítejte trasu na Novou Kalifornii."

***

Sarha propadla otevřeným průlezem do kapitánovy kajuty a v poloviční gravitaci hladce přistála na podlaze, nehledíc na kompozitový žebřík. Měkce propérovala kolena.

„Baletní scéna přišla o velký talent, když sis vybrala astroinženýrskou univerzitu," poznamenal Jozue. Stál uprostřed místnosti v šortkách a ručníkem z těla otíral tlustou vrstvu citrónového gelu.

Pozdravila ho klukovským úsměvem. „Umím využívat nízkou tíži."

„Doufám, že to Ashly ocení."

„Nevím, o čem mluvíš."

„Hmmm. Tak jak se vede?"

„Hlásím se na konci služby, pane. Vede se nám stejně jako včera." Nešikovně zasalutovala.

„Takže stejně jako předevčírem."

„To si piš. Jo, našla jsem tu díru v palivovým potrubí. Při instalaci nádrží do nákladního prostoru se někdo flinkal a neutáhnul těsnění. Beaulieuová říká, že se na to ještě dneska mrkne. Zatím jsem tu rouru vypnula, zbytek to zvládne."

„No úžasný." Smotal ručník a nízkým obloukem ho hodil přes kajutu. Přistál přesně uprostřed výsypky a zmizel.

Sarha ho sledovala. „Chci maximalizovat průtok. Můžeme ho potřebovat."

„Jasně. Jak se Liolovi skákalo?" Samozřejmě to věděl; hned po probuzení se připojil na lodní deník. Liol udělal při poslední službě pět skoků, podle počítače naprosto bezchybných. O to zas tolik nešlo.

„Prima."

„Hmmm."

„Tak co je s tebou? Měla jsem za to, že už spolu docela vycházíte. Jeho pilotáži nemůžeš nic vytknout."

„Taky že nevytýkám." Vytáhl ze skříně čisté tričko. „Jenže poslední dobou žádám spoustu lidí o radu a o názor. Pro kapitána to není nic příjemnýho. Jsem tu od toho, abych všechno na místě rozhodnul."

„Kdyby ses mě zeptal, jak řídit Lady Mac, asi bych si začala dělat starosti. Pokud jde o jiný…" Mávla rukou. „Tak za prvé, my dva jsme se v beztížný kleci už dost navyváděli. Vím, že ti to spíná jinak než většině lidí. Jestli chceš poradit, jsem ta pravá."

„Co tím myslíš, jinak spíná?"

„Jozue, v osmnácti jsi prohrabával Prstenec trosek. To není normální. Měl jsi vymetat mejdany."

„Ty jsem vymetal."

„Ne, jenom jsi mezi lety oklátil fůru holek."

„To je v osmnácti normální."

„Ne, o tom je v osmnácti normální snít. Aspoň mezi Adamity. Všichni ostatní se snaží zapojit do dospělýho světa a konečně pochopit, jak sakra funguje a proč je tak složitý a zlý. Jak se člověk vyrovná s přátelstvím, se vztahama a tak."

„Mluvíš, jako bysme museli složit zkoušku.“

„Přesně, ale zkoušení trvá většinu života. Ty sis ještě ani nepřečetl první odpovědi.“

„Ježíšikriste. To je sice hrozně hluboký, hlavně takhle brzo ráno, ale co se mi snažíš říct?“

„Nic. To ty máš starosti. A je mi jasný, že nemají nic společnýho s naší misí. Takže se tě snažím přimět, aby ses mi svěřil, a přesvědčit tě, že se neshodíš. Lidi to dělají, když se dobře znají. Je to normální.“

„Tak balet a psychologie?“

„Vzals mě s sebou jako holku pro všechno.“

„No dobře,“ vzdal se Jozue. Měla pravdu, těžko se mu o tom mluví. „Jde o Louise.“

„Ha! Ta kočka z Norfolku. Ta hrozně mladinká.“

„Není nijak…“ začal automaticky. Sarha ho zarazila chladným výrazem. „No dobře, je trochu mladá. Přiznávám, že jsem toho maličko zneužil.“

„No vida. Nikdy by mě nenapadlo, že od tebe uslyším něco takovýho. A proč tě to trápí právě teď? Normálně se oháníš hodností jako pistolí.“

„To ne!“

„Prosím tebe. Kdy jsi naposledy vylezl na planetě nebo na pitomým kosmoportu bez kapitánský hvězdičky na rameně?“ Chápavě se usmála. „Fakt ses zamiloval, co?“

„O nic víc než jindy. Jenže žádná z mých holek teď není posedlá. Prokrista, sám zhruba vím, jaký to je. Nemůžu přestat myslet na to, jak trpí, jaký je to strašný. Byla tak slaďoučká, nepatřila do vesmíru, kde se lidem děje tohle.“

„My snad ano?“

„Víš, co chci říct. Brala jsi zakázaný stimulanty, viděla jsi naživo novinářský senso. Víme, že tenhle vesmír je nalevačku. Trochu nám to uleví. Nic lepšího asi nenajdeme. Ale Louise – i ta její zparchantělá sestřička, sakra. Prostě jsme odletěli a nechali je tam jako vždycky.“

„Děti neposedají. Ta Stephanie Ashová na Ombeyi jich přivezla hromadu na hranici. Viděla jsem to.“

„Louise nebyla dítě. Posedli ji.“

„To nevíš jistě. Jestli byla dost chytrá, mohla se schovat.“

„Pochybuju. Na to nemá.“

„Pokud na tebe udělala takový dojem, jistě měla něco do sebe.“

Vybavil si cestu kočárem z nádraží, když se sotva seznámili, její poznámky o Norfolku a jeho zvycích. Souhlasil s každým jejím slovem. „Nebyla fikaná. A na to, aby člověk utekl posedlým, musí být vychytralý sobec.“

„Takže nevěříš, že jim unikla.“

„Ne.“

„A cítíš se za ni zodpovědný?“

„To zrovna ne. Ale asi doufala, že ji odvezu ze statku Cricklade.“

„Propána, to by mě zajímalo, jak na to přišla.“

Jozue ji raději přeslechl. „Podrazil jsem ji, protože jsem takový. Není to příjemný pocit, Sarho. Byla fakt nádherná, i když vyrostla na Norfolku. Kdyby se narodila kdekoli jinde, nejspíš bych…“ Umlkl a přetáhl si triko přes hlavu, aby nemusel opětovat Sařin užaslý pohled.

„Tak to řekni,“ pobídla ho.

„Co jako?“

„Nejspíš by sis ji vzal.“

„Nevzal bych si ji. Jenom říkám, že kdyby měla normální dětství a ne ten středověký karneval, existovala by jistá šance, že bych s ní navázal něco dlouhodobějšího než obvykle.“

„No to jsem si oddechla,“ protáhla Sarha.

„Co jsem zas provedl?“ zvolal.

„Choval ses jako Jozue. Na chviličku mě napadlo, žes vyrostl. Copak ses neslyšel? Nemá vzdělání, aby mohla pracovat na Lady Mac, a tudíž vám to dohromady nemůže fungovat. Ani tě nenapadlo, že by ses kvůli ní vzdal svýho způsobu života.“

„To přece nejde!“

„Protože Lady Mac je daleko důležitější než panství Cricklade, což je její život. Mám pravdu? Miluješ ji, Jozue? Nebo se jenom cítíš provinile, protože jednu z těch davů, cos obskákal a nechal, náhodou dostali posedlí?“

„Kristepane! Co se do mě tak navážíš?“

„Chci ti porozumět, Jozue. A pomoct, když to půjde. Tohle je pro tebe důležitý. Sám bys měl vědět proč.“

„Nevím. Vím jenom, že o ni mám starost. Třeba mě trápí svědomí. Třeba mě štve, jak nám vesmír sere na hlavu.“

„Máš pravdu. Všichni se teď cítíme stejně. Ale aspoň s tím něco děláme. Nemůžeš letět na Norfolk a zachránit ji. Pokud máme věřit tomu, co nám kdo řekl, tak je tahle mise to nejlepší, co pro ni můžeš udělat.“

Smutně se usmál. „No jo. Asi jsem sobec. Musím něco dělat. Já sám.“

„Právě tohle sobectví teď Konfederace potřebuje.“

„Přesto není fér, co se jí stalo. Neplatí za svoje chyby. Jestli je ten Spící bůh taková třída, jak věří Tyrathkové, má co vysvětlovat.“

„To o svých bozích říkáme od tý doby, co jsme si je vymysleli. Je nesmysl si myslet, že má naši morálku a hodnoty. Vlastně je úplně jasný, že nemá. Kdyby měl, tohle by se nestalo. Žili bychom v ráji.“

„Tím myslíš, že argument proti božímu zásahu má věčnou platnost?“

„Jo, svobodná vůle znamená, že si vybíráme sami. Bez ní život nemá smysl, řídily by nás instinkty jako brouky. Rozum musí něco stát.“

Jozue se naklonil a na znamení díků ji políbil na čelo. „Většinou nás dostane do potíží. Proboha, podívej se na mě. Jsem troska. Rozum bolí.“

Na můstek šli společně. Liol a Dahybi leželi na akceleračních křeslech a nudili se. V průlezu se objevil Samuel.

„To bylo dlouhé hlášení," popíchl je Liol.

„Ty sis tady nevěděl rady?" kontroval Jozue.

„Možná jseš Calvert, ale nezapomínej, kdo z nás má víc zkušeností."

„Jde o to v jakém oboru."

„Končím službu," prohlásil Dahybi. Pásy se zatáhly do křesla a Dahybi slezl na podlahu. „Sarho, jdeme?"

Jozue s Liolem na sebe mrkli. Jozue velkoryse pokynul k průlezu v podlaze a Liol se zdvořile uklonil. „Děkuji, kapitáne."

„Až budete v kuchyňce, šiklo by se mi něco k snídani," zavolal za nimi Jozue. Neodpověděli. Se Samuelem se usadili do křesel. Edenita byl čím dál šikovnější systémový technik a bral si směny na můstku stejně jako ostatní vědci na palubě. I Monica se zapojila.

Jozue se napojil na letový počítač. Signál z vnějších čidel překryla grafika trajektorie a údaje o stavu lodi. Vesmír byl úžasný.

Tři světelné roky před Lady Mac rudě žhnul Mastrit-PJ. Výhled na galaktický sever clonila mlhovina v Orionu, úchvatná trojrozměrná tapiserie zářivého plynu s rozbouřeným povrchem složeným z šarlatových, zelených a tyrkysových oblačných oceánů, jež i po milionech let bojů stále vrhaly do vesmíru výtrysky energie. Nad mraky se proplétaly protoplanetární disky chladnější hmoty. Uprostřed ležel kosočtverec, čtveřice nejžhavějších těžkých hvězd, jejichž nevídané ultrafialové záření osvětlovalo a dodávalo energii celému kolosu mezihvězdného plynu.

Jozue se cestou z Konfederace naučil nekonečně proměnnou topologii mlhoviny doslova zbožňovat. Žila životem, kterému se nemůže rovnat žádná biologická soustava, proudy a molekulární mělčiny byly bilionkrát složitější než cokoli v buňce na bázi uhlovodíků. Mladé divoké hvězdy, které zaplňovaly střed, vyvrhovaly neuvěřitelné bouře ultrahorkého plynu a dělaly vlny o rychlosti sto padesáti tisíc kilometrů za

hodinu. Výtrysky se obloukem kroutily zpátky a vilně se vlnily v záplavě nezkrotné energie.

Posádkám Lady Mac i Oenoneho pozorování mlhoviny vynahradilo veškerou reprodukovanou zábavu. Její majestát jim znatelně zvedl náladu; jejich let se teď opravdu zapíše do dějin, ať už dopadne jakkoli.

Jozue a Syrinx se rozhodli obletět mlhovinu z galaktického jihu, jako zřejmě kdysi Tanjuntic-RI. Zpočátku k cestě mezi chapadly mračen používali informace konfederačních hvězdářů, i když jejich pozorování nutně zaostávalo o patnáct set let. Za pár dní se ale ocitli v prostoru lidskými dalekohledy nikdy neviděném. Museli snížit rychlost, sami hledat hvězdy, prachová mračna a parsek široké cyklony rozžhavených plynů, jež jim stály v cestě.

Dlouho předtím, než se objevil sám Mastrit-PJ, uviděli jeho záři v prachu mlhoviny. Temně červené světlo v čidlech postupně sílilo. Sotva ze vzdálenosti sedmi set světelných let hvězdu poprvé uviděli, Oenone ji paralaxou zaměřil a spočítal přesnou trajektorii do domovské soustavy Tyrathků.

Jozue teď naváděl Lady Mac k poslednímu skoku. Radar mu ukazoval Oenoneho ve vzdálenosti tisíc kilometrů, sokol udržoval zrychlení půl gé. Tah motoru byl silnější, než jaký adamitské lodě obvykle používaly, ale při průletu mlhovinou příliš neměnili rozdíl rychlosti a čekali, až přesně zaměří Mastrit-PJ, aby s ním srovnali krok.

„Hoření je vyrovnané," řekl Samuel, když projel diagnostické programy. „Máte velice kvalitní motory, Jozue. Až skočíme, měli bychom mít téměř šedesát procent paliva."

„To mi stačí. Doufejme, že při hledání tvrze neztratíme moc rychlosti. Antihmotu si chci nechat v záloze na Spícího boha."

„Takže si jste jistý výsledkem?"

Jozue nad odpovědí chvíli přemýšlel, překvapen vlastní sebedůvěrou. Pomohla mu od výčitek ohledně Louise. Intuice přemůže i svědomí. „Jo. Asi jo. Aspoň pokud jde o Spícího boha."

Oranžový vektor, který mu počítač datoval do hlavy, ukazoval, že se blíží skokové souřadnice. Jozue stáhl motory a nadatoval posádce varování. Samuel začal zatahovat čidla a chladiče.

Lady Mac skočila první o dva a půl světelného roku. Oenone opustil červí díru o šest sekund později bezpečných sto padesát kilometrů daleko. Mastrit-PJ nebyl úplně kotouč, i když pouhým okem byla kvůli záři excentricita těžko patrná. Ze vzdálenosti pouhého půl světelného roku přesvítil mlhovinu i většinu hvězd.

„Už mě trefili lasery s menší energií," zabručel Jozue, když před čidla naskákaly všechny filtry.

„Expanze skončila teprve nedávno," pravil Samuel. „Z astronomického hlediska pouhý okamžik."

„Hvězdné rozpínání jde rychle. Mastrit se nafoukl přinejmenším před patnácti tisíci let."

„Jakmile skončí první fáze expanze, fotosféra se dlouho stabilizuje. Celkový výdej energie je v každém případě ohromující. V téhle části galaxie přesvítí i mlhovinu."

Jozue zkontroloval neuroikonickou projekci. „Žádný teplo a hodně málo radiace. Hustota částic v normě, ale kolísá celou dobu, co jsme oblítali nebulu." Přes počítač si vyžádal spojení s Oenonem. „Jak to vypadá s posledníma souřadnicema?"

„V předchozích odhadech jsem se trefil vcelku přesně," odpověděl sokol. „Definitivní čísla budu mít připravena za pět minut."

„Dobře." Od prvního zaměření Mastritu-PJ Jozue Oenoneho souřadnice několikrát kontroloval, spíš ze zájmu než z nedůvěry. Pokaždé byly přesnější, než co dokázaly zaměřit elektronické senzory Lady Macbeth. Dál se neobtěžoval.

„Okraj fotosféry bychom měli být schopni určit s přesností tisíc kilometrů," nadatovala Syrinx. „Přechod mezi hvězdou a okolním vesmírem je těžké určit. Teoreticky má mít přechodová zóna pět set až půl milionu kilometrů."

„Přidržíme se plánu A," odtušil Jozue.

„Také bych řekla. Zatím všechno vyšlo, jak jsme čekali. Kempster zapnul všechna čidla na palubě a nahrává, jako bychom měli nekonečnou paměť. Předpokládám, že když s Renatem zpozorují nějakou anomálii, řeknou nám o ní."

„Fajn. Mezitím spočítám první vektor, který Lady Mac srovná s rychlostí hvězdy. Až dopočítáte souřadnice, doladím ho." Předpokládal, že by Oenone dokázal přesný vektor dodat za pár milisekund. Ale jako kapitán má svou čest.

Astronomická čidla Lady Mac se zaměřila na nová souhvězdí. Jozue přepnul do primárního módu navigační programy a začal do nich cpát nezpracovaná data.

Jozue a Syrinx se rozhodli před posledním skokem k Mastritu-PJ několik hodin počkat. Zčásti za to mohla jejich nedokonalá znalost přesné pozice a velikosti. Jakmile ji určí, byli rozhodnuti se vynořit v rovině ekliptiky, v bezpečné vzdálenosti nad fotosférou, při rychlosti přesně srovnané s hvězdou. Znamenalo to, že na ně bude působit výhradně gravitace obra, slabý tah směrem do středu. Z této pozorovatelny uvidí dostatečně daleko. Zbytky tyrathkovské opevněné civilizace budou logicky obíhat rovník. Pravděpodobně na planetě podobné Plutu, která přežila explozi, nebo na asteroidu v Oortově mračnu. I když se jednalo o velký objem prostoru, při skocích kolem rovníku by ji časem měli najít.

Oenone si také zářením hvězdy dobije vzorovací uzliny a ušetří tak fúzní palivo. Nejenže se připraví na další hledání, ale získá schopnost skočit na velkou vzdálenost, stejnou, jakou Lady Macbeth překoná několika následnými skoky, kdyby neplánovaně narazili na nepřátelské ozbrojené xenoky. Tak si nejhorší možnost představovali Jozue, Ashly, Monica, Samuel a (překvapivě) Ruben; všichni ostatní jim vyčítali stihomam. Jak se později ukázalo, byl stihomam naprosto namístě.

Hvězda je věčné bojiště prapůvodních sil, hlavně tepla a gravitace, jež se projevují jako roztahování a smršťování. V jádru hvězdy z hlavní posloupnosti probíhá obrovská fúzní

reakce vodíku, která zbytek hmoty ohřívá natolik, aby vyrovnala gravitační kontrakci. Fúze ovšem vydrží, jen dokud je dost paliva, zatímco gravitace je věčná.

Po miliardách let vytrvalého záření vyčerpal Mastrit-PJ vodík v jádru a proměnil ho všechen v netečné hélium. Fúzní výroba energie běžela ještě nějakou dobu ze zásob na okraji hvězdného jádra. Když se reakce přesunula z jádra do obalu, změnila se teplota, tlak i hustota. Jak proměna struktury pokračovala, opouštěl Mastrit-PJ stále rychleji hlavní posloupnost. Vnější vrstvy se začaly roztahovat vlivem žáru konvekčních proudů z rostoucího fúzního obalu. Uvnitř skořápky se zatím jádro vlivem gravitace dál smršťovalo a pohlcovalo další a další atomy hélia.

Mastrit-PJ se rozdělil na dvě velice odlišné hmoty: jádro vzplálo novým žárem, vzešlým z rostoucího tlaku, zatímco obal stále rostl a ochlazoval se zářením postupně chladnoucím od bílé přes žlutou po červenou. V tomto okamžiku hvězdného vývoje Tyrathkové uprchli. Expandující hvězda dorostla čtyřsetnásobku původního poloměru a ustálila se na průměru šestnácti set sedmdesáti milionů kilometrů. Pohltila trojici vnitřních planet včetně domovského světa Tyrathků a navrch si dala dva plynové obry. Mezi hvězdou a vesmírem nebyla přesná hranice, hořící vodík postupně řídl, až se proměnil v hvězdný vítr. Pro navigační potřeby stanovil Oenone vzdálenost okraje Mastritu-PJ od neviditelného jádra na sedm set osmdesát milionů kilometrů.

Lady Macbeth se jako první vynořila uctivých padesát milionů kilometrů nad přízračným zářivým oceánem rozpadajících se částic. Obyčejný vesmír přestal existovat, loď se ocitla mezi dvěma paralelními světy světla. Na jedné straně zářila mračna mlhoviny, posetá mladými hvězdami, na druhé se táhla plochá holá poušť dozlatova rozpálených fotonů.

Oenone se objevil dvacet kilometrů od tmavé adamitské lodě.

„Potvrzuju kontakt," nadatoval Jozue Syrinx, když jeho anténa zachytila Oenoneho směrový maják.

Lady Mac už vysouvala veškerá čidla i Kempsterovy pozorovací přístroje. Jozue dokonce viděl, jak se další astronomické senzory objevují na břiše nákladového prostoru sokola.

„Vidím tě," odpověděla Syrinx. „Potvrzuji nepřítomnost kamení a prachu v bezprostřední blízkosti. Začínáme hledat."

„My taky."

„Jak jste na tom s teplem?"

„V pohodě," odpověděla Sarha, když se na ni Jozue obrátil. „Venku je docela horko, ale není to tak zlý jako u fabriky na antihmotu. Naše chladiče vyzařují teplo rychleji, než ho nabíráme. Blíž k hvězdě by nám ale začalo být vedro. A nebylo by od věci Lady Mac pomalu roztočit. Ohřeje se rovnoměrně."

„Pokusím se," odvětil. „Syrinx, nic nám není. Co u vás?"

„V téhle vzdálenosti bez problémů. Pěnová izolace je komplet."

„Fajn." Zažehl obvodové iontové trysky a začal lodí otáčet jako na rožni.

Všichni členové posádky byli na svých místech, připraveni se vyrovnat s jakoukoli nepříjemností, kterou jim červený obr naservíruje. Samuel a Monica spolu s Alkad, Peterem a Oski v kapslí B sledovali výstup z čidel. Oenone předával svá pozorování Parkerovi, Kempsterovi a Renatovi. Obě lodě si v reálném čase vyměňovaly data a odborníci je tak mohli souběžně porovnávat.

Obraz okolního prostoru se rychle skládal, čidla mapovala částicové bombardování povrchu trupu. Okolí mělo do vakua hodně daleko.

„Klidnější než za Jupiterem," poznamenala Syrinx. „Ale stejně nebezpečné."

„Čekali jsme víc tvrdé radiace," řekla Alkad.

„Vodík ji musí absorbovat dřív, než se dostane na povrch."

Optická a infračervená čidla pomalu propátrávala vesmír nad obzorem hvězdy. Analytické programy hledaly pohyblivé zdroje světla, jež by znamenaly asteroid, malý měsíc nebo planetku. Oenone dokázal distorzním polem v menší vzdálenosti hledat drobné kousky hmoty. Mocný sluneční vítr ale všechny odvál. Samozřejmě zatím neviděli víc než jedno procento rovníkové orbity.

První výsledky přišly z prostého mikrovlnného čidla; zachytilo neidentifikovaný signál kratší než jedna sekunda. Přišel z míst ještě níž nad hvězdou.

„Kempstere?“ nadatovala Oski. „Může červený obr vysílat mikrovlny?“

„Podle našich současných teorií ne,“ odvětil překvapený hvězdář.

„Kapitáne, mohli bychom se na ten zdroj podívat pořádně?“

Na můstku Jozue pohledem varoval Dahybiho. Intuice na něj křičela ze všech stran. „Uzliny?“

„Na skok máme, kapitáne,“ odtušil šeptem Dahybi.

„Liole, sleduj detektory bojového pole. Nechci naprosto nic riskovat.“

Letový počítač ohlásil, že antény zachytily další mikrovlnný pulz.

„Hodně to připomíná radar,“ řekla Beaulieuová. „Ale nemá konfederační signaturu. Tyrathkové taky nic takového nepoužívají.“

„Oski, zaostřuju všechny senzory na cílovou oblast,“ ohlásil Jozue.

Pasivní i aktivní čidla se otočila směrem, z něhož zachytila mikrovlny. Letový počítač z jejich výsledků grafickými programy sestavil neuroikonický obraz, založený především na optickém pozorování upřesněném tepelným a elektromagnetickým profilem.

„Zopakujte mi to,“ hlesla Sarha. „Podle našich expertů tady máme hledat poztrácené trosky tisíce let zničené civilizace. Tak jste nám to říkali, ne?“

Na cíl se už zaměřily i nejsilnější teleskopy na Lady Mac i Oenonem a doplnily první rozostřený obraz. Dvacet milionů kilometrů před loďmi viselo nad květy konvekčních proudů létající město. Spektrum potvrdilo přítomnost křemíkových a uhlíkových sloučenin, lehkých kovů a vody. Mezi vížkami bzučely mikrovlny. V pravidelném rytmu tepala motýlí křídla magnetických polí. Ze zastíněné strany trčel prales ostrých věží, rozpálených doruda výkonem chladičů.

Město mělo napříč pět tisíc kilometrů.

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. První doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat.
2055	Jupiterská mise.
2055	Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.

2085	Eden otevřen k osídlení.
2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec bite-ku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokonžské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé

	státy sdružené v Centrvládě podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokonžské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem mezi místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.

2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.
2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathkovská kolonie.
2402	Tyrathkové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorados, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Založení kolonie.

Peter F. Hamilton
Nahý bůh – útěk

Vydalo nakladatelství TRITON s.r.o.
v Praze roku 2005
jako svou 737. publikaci, v edici TRIFID svazek 83.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Naked God
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Čechová.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-616-3
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 279,– Kč
(členové SFK TRIFID 179,– Kč)